FICTION
CONNECTION

COLECŢIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Yrsa Sigurðardóttir

Răfuiala

Traducere de
Liviu Szoke

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Andreea Tudorică

Ilustraţie copertă: Andrei Gamarţ

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Irina Muşătoiu
Anca Baciu

Titlul original: Sogið
Autor: Yrsa Sigurðardóttir

Copyright © Yrsa Sigurðardóttir, 2015
Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenţa ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www. ed ituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-0525-0

ISBN (PDF): 978-606-40-0880-0

Această carte le este dedicată
Mjasei şi Pillei
— YRSA

Septembrie, 2004

Prolog

Clădirea şcolii arunca o umbră rece peste terenul de joacă pustiu. Soarele strălucea cu putere în spatele ei. Puţinii trecători care ajungeau în dreptul umbrei aruncate de clădire îşi strângeau hainele în jurul trupului şi grăbeau pasul până când ajungeau din nou în bătaia caldă a soarelui. Totul era nemişcat în afară, în schimb, pe terenurile şcolii, un vânt îngheţat sufla cu putere, trezind la viaţă leagănele atârnate într-un colţ al terenului de joacă. Acestea se mişcau înainte şi înapoi, ca şi cum în ele stăteau nişte copii invizibili. Copii plictisiţi, precum Vaka. Însă frigul era parcă mai rău decât plictiseala. Îi înţepa obrajii şi-o făcea să se simtă ca şi cum ar fi avut înfipte ace în degetele de la picioare. îngheţase cu totul. Treptele reci amplificau senzaţia de frig, căci geaca cea nouă cu care era îmbrăcată nu era suficient de lungă ca s-o acopere şi mai jos de talie. Acum îşi dorea să-şi fi ascultat mama şi s-o fi ales pe cea mai lungă, însă aceea era bleumarin şi nu se asorta cu ce purta pe dedesubt; cea de pe ea, până la mijloc, era roşie.

Vaka îşi mută ghiozdanul prins la spate şi se întrebă dacă n-ar fi mai bine să se aşeze în bătaia soarelui. Acolo cel puţin îi va fi cald, cât va mai avea de aşteptat — deşi va fi tot singură, fireşte, şi plictisită, căci tot nu va avea la ce să privească. Însă umbra proiectată de şcoală era atât de întinsă, încât, dacă ar ieşi în afara ei, ar fi posibil ca tatăl ei să treacă iar pe-acolo şi să n-o observe. Nu, mai bine să rămână în frig, decât să rişte aşa ceva.

Pe lângă ea trecu o maşină de aceeaşi culoare cu a tatălui ei, însă Vaka văzu că e alt model şi o conduce altcineva, ceea ce-o dezamăgi foarte tare. Să fi uitat de ea? Era prima ei zi la şcoala cea nouă, aşa că poate el a presupus că Vaka va veni pe jos, ca de obicei. Simţi, pentru a suta oară, că i se face dor de vechea lor casă. Singurul lucru mai bun la noua lor casă era

tocmai camera ei, care era mai mare şi mult mai răcoroasă decât cea pe care o avusese în vechiul apartament. În rest, totul se schimbase în rău, inclusiv şcoala. Şi copiii, mai ales. Nu cunoştea pe nimeni aici. În vechea ei clasă, cunoştea pe toată lumea, ba chiar ştia şi cum se numesc animalele de companie ale celorlalte fete. Iar acum, o mare de nume şi de feţe noi i se învolbura în cap, împiedicând-o astfel să le reţină pe toate. Era la fel ca în cazul acelui joc de stimulare a memoriei, pe care-l câştiga doar atunci când mama ei se străduia să-l piardă.

Vaka îşi trase nasul. Cât îi va lua tatălui ei să-şi dea seama că a uitat de fată şi că trebuie să vină s-o ia? Ridică privirea spre clădirea principală a şcolii, sperând să zărească pe cineva cunoscut, însă ferestrele rămaseră întunecate şi nimic nu se clinti de la locul său. O altă pală de vânt îi înţepă obrajii, făcând-o să se cutremure, înfrigurată. Se ridică în picioare şi începu să urce treptele de la intrare. Trebuie să fie înăuntru măcar un adult, cineva care să aibă un telefon de pe care să poată suna şi ea pe careva. însă uşa era încuiată. Ciocăni, dar degeaba; lemnul gros înăbuşea orice zgomot. Coborî pumnul şi rămase privind uşa masivă, sperând zadarnic că se va deschide. Nu se întâmplă nimic. La fel de bine s-ar fi putut aşeza la loc, pe scări. Sperând, zadarnic, că treptele nu vor fi la fel de îngheţate ca înainte.

Dar nu se mai gândi deloc la frig când se întoarse cu spatele la uşă. La capătul de jos al treptelor se afla o fată, o fată despre care Vaka ştia că e în aceeaşi clasă cu ea. N-o auzise apropiindu-se. Poate că venise în vârful picioarelor până aici, deşi Vaka nu-şi putea închipui de ce ar vrea cineva să procedeze aşa. Că doar nu avea de gând s-o muşte, şi nici duşmane nu erau. Nu se cunoşteau deloc, deşi Vaka şi-o aducea aminte foarte bine. Nici nu se putea altfel. Fetiţei îi lipseau două degete: degetul mic şi inelarul de la aceeaşi mână. Stătea în primul şir de bănci şi părea foarte tăcută. La început, Vaka îşi închipuise că şi pentru fetiţa aceea era prima zi în această şcoală, însă învăţătoarea n-o prezentase celorlalţi copii aşa cum făcuse în cazul ei, aşa că era exclusă această posibilitate. Când copiilor li se dăduse voie să vorbească între ei în timpul cursurilor, fetiţa nu rostise niciun cuvânt. În pauză, rămăsese deoparte, privind în gol, la fel ca Vaka mai înainte, pe trepte. Pe chipul ei nu tresărise niciun muşchi, nici măcar atunci când doi băieţi începuseră să îngâne, cu răutate, un cântecel pentru bebeluşi, despre care Vaka îşi amintea că i-l

cânta bunica pe când era mică: „Degeţel mic, degeţel mic, unde eşti? Inelar, inelar, unde eşti?". Vakăi i se păruse o răutate de neimaginat, însă ceilalţi copii nici măcar nu băgaseră de seamă. În final, îşi plecase privirea, neîndrăznind să intervină. La urma urmei, ea era cea nouă.

— E închis.

Fetiţa afişă un zâmbet timid, care dispăru la fel de iute pe cât apăruse — poate nu fusese decât o iluzie optică produsă de lumină — însă Vaka îşi zise în sinea ei că fetiţa are un chip foarte frumos.

— Întotdeauna se încuie uşa la sfârşitul orelor.

— Aha!

Vaka se mişcă de pe un picior pe altul, neştiind ce să mai spună. Nu se pricepuse niciodată să-şi facă prieteni sau să discute cu persoane străine, şi era pentru prima oară în ziua aceea când cineva încerca să o facă să iasă din carapace.

— Voiam să folosesc telefonul.

— Mai bine ai încerca să-l foloseşti pe cel din magazin. Nu e chiar departe.

Fata îi indică un loc aflat în josul străzii. Purta mănuşi fără degete, pentru a-şi ascunde mâna rănită.

Vaka înghiţi în sec şi răspunse cu greutate:

— N-am bani la mine.

Mama era cea care trebuia să-i dea bani de buzunar, în fiecare zi de vineri, însă uita întotdeauna. De obicei, nu conta, însă erau şi zile în care, ca acum, chiar avea nevoie de bani. La fel cum tatăl ei uitase să vină s-o ia cu maşina. Adulţii nu erau buni de nimic atunci când trebuiau să-şi amintească diverse chestii.

— Aha, răspunse fetiţa, părând mâhnită. Nici eu n-am bani la mine.

Deschise gura, apoi se răzgândi şi-o închise la loc. Spre deosebire de geaca Vakăi, care fusese cumpărată cu un număr mai mare, pentru a o încăpea şi după ce va mai creşte, cea a fetei era mult prea strâmtă pentru ea; mânecile erau prea scurte şi nici măcar nu putea să-şi tragă fermoarul aşa cum trebuie. Pe cap n-avea căciulă, iar părul încâlcit îi era suflat de vânt. În ciuda vremii uscate, în picioare purta o pereche de cizme uzate şi vechi. Prin contrast cu cizmele, mănuşile păreau noi şi curate.

— E-n regulă. Voi aştepta.

Vaka încercă să surâdă, dar nu izbuti. Era greu să aştepţi aşa, fără să ştii nimic sigur. Îi era frig şi foame. Dacă tatăl ei ar fi venit la timp, acum ar fi stat deja la căldură, în bucătărie, savurând o felie de pâine prăjită. Pe limbă simţea deja gustul de unt şi gem, ceea ce-i amplifica senzaţia de foame.

Fetiţa îşi muta greutatea de pe un picior pe altul.

— Vrei să aştept cu tine?

Nu o privi pe Vaka în timp ce-i punea întrebarea, ci se uită într-o parte, spre terenul de joacă pustiu.

— Pot sta, dacă vrei.

Vaka n-avea ce răspuns să-i dea. Avea să-i fie mai bine sau mai rău decât acum? Trebuia să aleagă între a sta singură şi să răcească sau a găsi un subiect de discuţie cu această fată, căreia nu-i ştia nici măcar numele. Şi totuşi, deşi avea doar opt ani, Vaka ştia că nu există decât un singur răspuns corect la anumite întrebări.

— Da, chiar te rog! Dacă vrei şi tu.

Când îşi răsuci capul spre ea, cu un surâs larg pe chip, adăugă:

— Dar va trebui să plec de îndată ce va apărea tatăl meu.

Surâsul se şterse cu totul de pe chipul fetei, locul său fiind iar luat de acea expresie goală.

— Da, sigur.

Aducându-şi aminte de modul în care faţa fusese necăjită de acei băieţi, Vaka încercă să-i mai îndulcească din amărăciune.

— Poate că te-ar putea duce şi pe tine cu maşina acasă?

Regretă întrebarea chiar în clipa în care-i ieşi pe gură; de multe ori îşi auzea părinţii discutând dimineaţa despre preţul benzinei. Nu voia să-şi roage tatăl să facă un ocol de câţiva kilometri, mai ales că acum rămăseseră cam fără bani, după ce-şi cumpăraseră un nou apartament.

— Casa ta e departe?

— Nu. E chiar acolo, indică fetiţa în direcţia şcolii, referându-se probabil la şirul de case pe care Vaka îl zărise când se aventurase în spatele clădirii, într-o pauză.

Casele respective erau despărţite de şcoală de un gard înalt, dincolo de care se adunaseră adevărate mormane de gunoaie: ambalaje rupte şi decolorate; bucăţi de hârtie; pungi de plastic şi frunze uscate. Vaka nu suporta gunoiul aruncat aiurea; era un lucru dezgustător, dar pentru că acolo nu mai

era nevoită să audă cântecul plin de cruzime al băieţilor, ea mersese până la gard şi rămăsese acolo, ignorând gunoaiele.

Privise cu atenţie casele, mulţumindu-le în gând părinţilor că nu cumpăraseră una dintre ele. Arătau la fel de dărăpănate şi de precare ca gardul; vopseaua era scorojită, iar grădinile păreau adevărate jungle. Zărise un grătar vechi şi ruginit, ce se iţea dintre nişte buruieni înalte; arăta de parcă bălăriile creşteau direct din grilajul pe care se punea carnea. La ferestrele pline de praf atârnau draperii strâmbe şi jerpelite. În unele cazuri, în geamuri atârnau chiar şi pături; în altele, ziare vechi sau bucăţi de carton. Tulburată din cauza priveliştii, Vaka se întorsese înapoi la copii, care continuau să se comporte ca şi cum ea nici n-ar fi existat.

Avea şi strada aia totuşi un avantaj: era situată aproape de şcoală. Poate că ar putea folosi telefonul fetei? Nu i-ar lua decât câteva minute să meargă până acolo, iar tatăl ei n-ar avea timp să se îndepărteze prea mult dacă ar sosi cât timp ar fi ea plecată. Reuşind să-şi adune curajul, Vaka

O întrebă:

— Hei, n-aş putea folosi telefonul tău de acasă?

Rămase descumpănită de expresia înfricoşată a fetei care îi întâmpină cererea.

— Acasă la mine?

Fetiţa înghiţi în sec şi coborî privirea. Uitându-se fix la mănuşi, începu să-şi facă de lucru cu mâna rănită.

— N-ar trebui să aşteptăm aici? Tatăl tău ar trebui să ajungă în curând.

— Da, poate că aşa ar fi mai bine.

Vaka îşi mişcă iar ghiozdanul. I se părea că-i atârnă din ce în ce mai greu pe umeri, ca şi cum de el erau agăţate, tot mai lungi, toate minutele de când aştepta.

— Dacă aş putea folosi telefonul tău, poate că, mai încolo, ai putea veni pe la mine să ne jucăm împreună.

Vaka bănuia că fetiţa ar fi fost recunoscătoare pentru o scuză de-a ieşi pe-afară, dacă locuia într-una dintre acele case oribile. Poate că tocmai de aceea reacţionase atât de ciudat la cererea Vakăi. Poate că nu voia să-i vadă nimeni camera.

Fetiţa părea că nu reuşeşte să găsească un răspuns potrivit.

— Bine. Dar va trebui să te mişti foarte repede. Şi cu condiţia ca după aceea să mergem şi să ne jucăm la tine. Dar nu trebuie să faci niciun zgomot. Cred că doarme tati.

Vaka încuviinţă din cap, foarte mulţumită de acest rezultat, dar, mai ales, pentru că se împrietenise cu cineva din clasa ei. Fireşte că ar fi preferat să fie prietenă cu celelalte fete, ceva mai populare, dar acestea o întâmpinaseră cu răceală, lăsând impresia că nu mai au nevoie de amice. Poate că-n cele din urmă se va dovedi că fata asta e chiar în regulă, în ciuda acelor degete lipsă. Ea, cel puţin, nu era răutăcioasă.

Dar, în timp ce mergeau una lângă alta, Vaka începu să aibă îndoieli. Aducându-şi aminte de casele dărăpănate, începu brusc să şovăie, întrebându-se, în sinea ei, dacă e o idee bună să intre în vreuna dintre ele. Îşi zise că mai bine ar rămâne afară, pe treptele îngheţate. Dar era prea târziu. Deja lăsaseră în urmă terenul şcolii şi se apropiau de casele scăldate acum de razele soarelui.

Şi totuşi, în loc să se mai încălzească, Vakăi i se făcea din ce în ce mai frig.

Se gândi, în zadar, la o scuză de-a se întoarce, fără ca totuşi să-i rănească sentimentele fetei. Noua ei prietenă rămânea tăcută, părând la fel de conştientă că fiecare nou pas le aducea mai aproape de destinaţie. Nu schimbară nicio vorbă până ce nu se treziră amândouă pe pavajul crăpat din faţa uneia dintre case. Vaka îşi plimbă privirea de-a lungul faţadei, atentă că nu cumva fata să vadă gestul pe care-l făcea. Părea a fi cea mai dărăpănată casă de pe toată strada.

Avea două niveluri şi era îmbrăcată în fier corodat şi ruginit, care nu mai văzuse vreun strat nou de vopsea de ani buni. Gazonul din faţa casei era la fel de neîngrijit precum cele pe care le observase Vaka de dimineaţă. O tricicletă la fel de ruginită precum casa însăşi zăcea căzută pe o parte printre păpădii şi scânteiuţe înconjurate de boschete pricăjite. Aproape toate ferestrele erau crăpate şi nimeni nu se deranjase să atârne nişte draperii mai de Doamne-ajută măcar la ferestrele ce dădeau în stradă. Şi, de parcă nu era suficient, uşa din faţă atârna strâmb în balamale. Aerul din jurul acestui loc părea malefic.

Vaka îşi storcea degeaba creierii în căutarea unui motiv plauzibil pentru a se întoarce, până nu era prea târziu. Fata o privi cu tristeţe şi-i zise:

— Haide. Asta e casa mea. Să nu faci niciun zgomot şi să te mişti repede. Apoi vom putea merge acasă la tine. Nu te-ai răzgândit, da?

Nerăbdarea din ochii lipsiţi de culoare ai feţei nu-i dădu de ales Vakăi şi-o făcu să încuviinţeze.

Mergea în spatele fetei, având senzaţia că ghiozdanul îi era plin cu pietre şi că inima îi bătea năvalnic în piept. Fiecare pas era un adevărat chin. Se simţea ca de fiecare dată când făcea câte ceva despre care ştia că avea să ducă la un rezultat prost. De pildă, atunci când părinţii ei organizaseră o petrecere şi ea încercase să care prea multe farfurii odată în momentul aranjării mesei. În clipa în care ridicase teancul, îşi dăduse seama că e prea greu pentru ea, însă tot îl ridicase. Şi spărsese toate farfuriile. Exact la fel se simţea şi acum.

Fata se opri, nemişcată, cu mâna pe clanţă.

— Haide. Adu-ţi aminte, trebuie să te mişti repede.

Cuvintele erau abia şoptite, de parcă înăuntru stătea un monstru la pândă, care nu trebuia să ştie că ele sunt chiar dincolo de uşă.

Vaka încuviinţă în semn că a priceput şi mai făcu un ultim pas, apropiindu-se de uşă. În clipa următoare, era deja în casă. Lăsase soarele în urmă şi intrase în umbră. Fu întâmpinată de un iz stătut de ţigară şi de un miros acru, care-o făcuse să strâmbe din nas. Fata închise uşa, iar întunericul din casă deveni şi mai pătrunzător. Dar poate că era mai bine aşa. Ar fi putut ascunde mizeria dinăuntru, iar fata n-ar mai fi nevoită să vadă expresia de dezgust de pe chipul Vakăi.

— Telefonul e sus. Hai cu mine, şopti fata, aproape prea încet ca să poată fi auzită.

În timp ce ochii i se obişnuiau cu semiîntunericul, Vaka observă că fetiţa tot aruncă priviri în dreapta şi-n stânga. Îi făcu nervoasă un semn când Vaka nu reacţionă imediat. Îşi scoase geaca şi doar o mănuşă dintre cele două.

Vaka îşi smulse cu greu privirea de la mănuşa care-i ascundea degetele lipsă şi păşi, îngrijorată, în hol. În acelaşi timp, auzi scârţâitul scos de podeaua de deasupra lor. Fata smuci brusc din cap, privind în sus. Chipul îi era răvăşit de teroare.

Vaka înţepeni şi simţi că i se încing ochii, ca şi cum era pe cale să izbucnească în lacrimi. Ce căuta aici? Scoase un geamăt slab, greu de perceput de o ureche normală, în ciuda lipsei oricărui zgomot din casă. Era o greşeală îngrozitoare. Mai gravă decât cea cu farfuriile. Sufocată de panică, nici măcar nu putea gândi. Singurul lucru din mintea ei era că nici măcar nu ştia cum o cheamă pe fată.

Poliţia din Hafnarfjördur[1] a lansat un apel pentru găsirea unei fetiţe dispărute. Vaka Orradóttir, în vârstă de opt ani, a fost văzută ultima oară în jurul orei trei după-amiază, în timp ce ieşea din şcoala din Hafnarfjördur, pentru a se întoarce acasă. Este descrisă ca fiind mică de statură şi slabă, cu păr castaniu-deschis până la umeri, este îmbrăcată cu o geacă din fâs roşie, lungă până în talie, o pereche de blugi, pe cap are o căciulă din lână roşie, iar în picioare o pereche de adidaşi roz. Se presupune că Vaka s-ar afla în zonă. Oricine poate oferi informaţii despre ea este rugat să contacteze poliţia din Hafnarfjördur, la numărul 525.3300.

[1] Oraş portuar situat la zece kilometri sud de Reykjavik, al treilea ca mărime al Islandei. (N.tr.)

2016

Capitolul 1

Huldar lăsă teancul de fotocopii să cadă pe birou. În afară de câteva căni de cafea goale, de diferite forme şi mărimi, pe birou nu se mai afla nimic altceva. În ultima vreme, singurele însărcinări pe care le primea erau cele pe care nimeni altcineva de la Investigaţii Criminale nu le dorea, aşa cum era treaba asta cu şcoala. Probabil că nu era decât încă o glumă de-a poliţiştilor din secţie, la fel cum era considerat şi el acum — managerul de departament căzut în dizgraţie. Acum lucra din nou în spaţiul deschis în care lucrase şi înainte, de unde abia dacă-şi zărea fostul birou.

Avea grijă să nu privească niciodată în acea direcţie. El personal nu se arăta deosebit de afectat de prăbuşirea abruptă pe scara profesională; problema era cu foştii săi subalterni, care-l tratau de parcă suferea de vreo boală contagioasă gravă, lucru care chiar îl afecta. La început, crezuse că relaţiile sale cu colegii de muncă vor redeveni la fel ca înainte de efemera sa avansare, însă era clar că se înşelase amarnic. Toţi tăceau când se apropia de ei şi apoi începeau să şuşotească atunci când se îndepărta, un lucru absolut de nesuportat, care de multe ori îl făcea să-şi dorească să fie din nou promovat.

Dar astfel de gânduri treceau repede. Îşi aducea aminte instantaneu de motivele care-l făcuseră să-şi urască vechea poziţie. Nenumărate formulare de completat, rapoarte, şedinţe peste şedinţe şi birocraţie sufocantă; dacă i-ar fi zis cineva ce va veni la pachet cu noua slujbă, probabil că n-ar fi acceptat-o vreodată. Dar, din păcate, informaţia costă scump în ziua de azi. Întregul proces fusese rezumat într-o singură frază: Ţi-ar plăcea să fii avansat? Conducerea secţiei se văzuse obligată să vină repede cu o soluţie pentru rezolvarea unui caz de crimă şi din moment ce majoritatea inspectorilor cu state vechi se văzuseră nevoiţi să se dea la o parte în urma unei serii de scandaluri, ancheta respectivă căzuse în sarcina lui Huldar aproape din întâmplare. În loc de studii de Drept sau alte soiuri de abilităţi care să-i permită să acţioneze performant şi în alte domenii, priceperea unui agent de poliţie în materie de management se baza în principal pe vârstă şi experienţă. Dar pentru asta se califica o paletă destul de largă de persoane. Şi în lumina celor mai recente întâmplări, Huldar bănuia că aceia din conducere optaseră pentru cel mai convenabil etalon — înălţimea. Era convins că nu făcuseră decât să privească mulţimea şi să-l aleagă pe cel care se ridică cu un cap deasupra tuturor. Mai bine ar fi stat aplecat sau pe scaun. Şi-atunci şi-ar fi văzut bine-mersi de treaba lui, undeva pe la mijlocul lanţului ierarhic, nu blocat la baza lui.

Şi totuşi, Huldar nu le purta pică celor care îi acordaseră o şansă. Ar fi putut să o refuze, până la urmă. Şi nici pe cei responsabili cu retrogradarea să nu era supărat. Pe termen lung, el nu credea că s-ar fi descurcat cu tot ce presupunea această nouă funcţie. Făcuse din rezolvarea anchetei un talmeş-balmeş atât de spectaculos, încât era greu de crezut că ar fi fost în stare să repete o asemenea performanţă. Singura comparaţie care-i venise în minte, atunci când încercase să-i explice uneia dintre surorile lui, era cu cea a unui chirurg care dă buzna în sala de operaţii cu un bisturiu în mână, gata pregătit de o intervenţie de urgenţă, numai ca să se împiedice de ceva şi să-i taie capul pacientului.

Partea cea mai nasoală era că o trăsese după el şi pe Freyja, directoarea Casei Copiilor. Agenţia pentru Protecţia Copilului, neputând trece cu vederea faptul că femeia împuşcase un om la locul de muncă, o retrogradase la simpla funcţie de psiholog pentru copii.

De fapt, ambii ar fi trebuit să se arate recunoscători că nu băteau străzile în lung şi-n lat în căutarea unui loc de muncă.

Nu că recunoştinţa ar fi fost cel mai important lucru pe care-l avea Freyja în minte. În rarele ocazii în care li se mai intersectaseră drumurile, după evenimentul dramatic de la Casa Copiilor, ea abia dacă se deranjase să-i arunce câte o privire fugară. Furia din privirea ei era greu de mascat şi toată era îndreptată împotriva lui. Huldar se strâmbă când îşi aduse aminte de acele momente. Încă mai nutrea speranţa că vor reuşi să fie împreună, în ciuda acelui început jenant, a unei părţi de mijloc neclare şi a unui final catastrofal. De vină era doar el; la prima lor întâlnire stabilise modul de desfăşurare a ostilităţilor şi era remarcabil că reuşise totuşi să-i reintre în graţii, chiar dacă armistiţiul avusese o durată de viaţă efemeră. După ce se arsese de multe ori în timpul întâlnirilor cu diverse femei când ieşise prin cluburi, el pozase în tâmplar atunci când se întâlnise prima dată cu Freyja şi jucase acelaşi rol şi pe timpul nopţii. Puţine femei din cele pe care le întâlnise se arătau atrase de poliţişti. Ca să înrăutăţească şi mai mult lucrurile, el se prezentase drept Jónas, al doilea său prenume. Mai târziu, când dăduseră din nou unul peste altul, în timpul anchetei crimei care avea să le spulbere amândurora carierele, modul abject în care se purtase cu ea ieşise la iveală în toată splendoarea; tâmplarul Jónas se văzuse nevoit să se prezinte drept Huldar de la biroul Comisariatului de Poliţie.

Şi totuşi, ceea ce s-a petrecut o dată s-ar putea repeta. Poate că va primi o nouă şansă. Gândul acesta îl mai înveseli niţel.

Îi zâmbi tânărului agent care stătea vizavi. Acesta îi răspunse cu un zâmbet timid, apoi îşi coborî privirea în calculator. Ecranul din fata lui nu avea cum să arate ceva interesant; tânărul se alăturase Investigaţiilor Criminale de puţin timp, aşa că se situa încă şi mai jos decât Huldar — cea mai joasă poziţie posibilă. Însă, deşi bobocul era singura persoană din departament căreia i se arăta mai puţin respect decât lui Huldar, această situaţie nu avea cum să dureze prea mult.

— Eşti foarte ocupat?

Huldar avu grijă să ascundă tenta de zeflemea din voce. Băiatul era ridicol de sensibil. Nu i-ar fi stricat să se întărească niţel, însă trebuia ca altcineva să-şi asume această responsabilitate. Huldar avea prea multe pe cap ca să-şi mai

facă griji şi pentru poliţiştii care încă nu apucaseră să-şi şteargă caşul de la gură.

— Da. Nu.

Fâşia de frunte care se zărea deasupra monitorului deveni roşie.

— Da sau nu?

— Nu. Nu sunt foarte ocupat. Dar am o groază de treburi de făcut.

— Să ştii că există şi avantaje pentru noi, cei care avem puţine sau chiar nimic de făcut. Cel puţin, din punctul de vedere al publicului.

Huldar se aşează pe scaun şi scoase documentele la iveală. Cu cât clarifica mai repede acest nonsens, cu atât mai bine. Îşi înăbuşi imboldul de-a căsca larg în timp ce citea în diagonală scrisul de mână copilăros din partea de sus a paginii.

În 2016, nu vom mai avea nevoie de maşini. În locul lor, vom avea mici elicoptere alimentate de baterii solare. Se va găsi un leac pentru cancer şi pentru toate celelalte boli grave. Nu va mai muri nimeni înainte să împlinească o sută treizeci de ani. Islanda va fi în continuare cea mai bună ţară din lume! Elin, clasa 9-C.

Semnătura era însoţită de două inimioare şi două feţe zâmbitoare. Era pentru prima oară când întâlnea o faţă zâmbitoare într-un caz ajuns în atenţia poliţiei.

— Ţi-ai da maşina pe un elicopter acţionat de o baterie solară?

Huldar trase la o parte câteva din fâşiile de plastic care alcătuiau jaluzeaua şi aruncă o privire pe geam. Ziua cenuşie de iarnă abia dacă asigura suficientă energie solară pentru a permite unui elicopter să se ridice de pe sol, nicidecum pentru a-l face să şi plutească în aer.

— Ce?

Tonul din vocea tânărului sugera că ar crede că este supus vreunui test.

— Nimic.

Huldar nu avea energia necesară să stea şi să-i dea explicaţii. Seara trecută ieşise cu nişte amici într-un bar, rămăsese până târziu şi băuse prea multe beri. Ori băiatul nu auzise despre cazul care-i fusese atribuit lui Huldar, ori îi era prea greu să facă legătura.

— Avem acces la un elicopter?

— Da, îi răspunse Huldar iute. Îşi regretă instantaneu răspunsul şi se corectă imediat:

— Nu. Nu avem un elicopter. Doar c-am citit câteva previziuni despre viitor scrise de nişte şcolari în urmă cu zece ani. Aceasta e una dintre ele — că vom călători peste tot în elicoptere alimentate cu energie solară. Deşi poate că nu e cea mai ridicolă idee peste care voi da în timp ce le răsfoiesc.

Tânărul îşi răsuci scaunul, astfel încât să-i poată vedea faţa lui Huldar. Se numea Gudlaugur, însă toată lumea din secţie îl striga Gulli, în ciuda nemulţumirii sale. Îi era sortit să se împace cu numele de Gulli până ce se va dovedi demn de-a face parte din echipă — dacă va reuşi. Nu toată lumea rezistă la presiune.

— De ce trebuie să faci acest lucru?

— Pentru că au găsit un mesaj bizar printre ele, iar directorul a chemat poliţia, îl lămuri Huldar, înmânându-i lui Gulli fotocopia cu mesajul despre elicopter. La acea vreme, şcoala lor era înfrăţită cu o şcoală din Statele Unite, iar una dintre iniţiativele comune era să îngroape în pământ o capsulă a timpului. Ideea era să o dezgroape după zece ani şi să compare previziunile copiilor asupra viitorului. Toţi copiii de clasa a noua au scris despre cum credeau ei că va arăta Islanda în anul 2016, apoi scrisorile lor au fost introduse în capsula timpului. Toate bune şi frumoase până aici, numai că unui copil i s-a năzărit că ar trebui să prezică nişte crime. Sarcina mea e să identific autorul, astfel încât psihiatrii să poată decide dacă reprezintă sau nu o ameninţare. Eu personal am anumite îndoieli, dar tot trebuie să cercetez mai îndeaproape această chestiune.

— Pe cine spune că va omorî?

— Are o listă întreagă. A menţionat şase persoane. De fapt, nu le-a oferit şi numele, ci doar iniţialele. Iar în două cazuri există o singură iniţială.

Huldar răsfoi hârtiile, în căutarea scrisorii buclucaşe. Şcoala îi oferise fotocopii ale celorlalte scrisori, însă în cazul aceleia îi oferise originalul. I se păruse că secretarei nu-i convenise atunci când i le dăduse, deşi păruse uşurată că acum problema cădea în cârca altcuiva.

Gudlaugur îl urmărea în timp ce scotocea prin teancul de scrisori. Huldar nu putea nega că îi face plăcere să aibă şi el un coleg care arăta un oarecare interes pentru cazul lui. Trecuse

ceva timp de când nu se mai întâmplase acest lucru. Păcat că acest caz era doar o pierdere de vreme.

— De ce nu discuţi direct cu copilul respectiv? N-ar trebui să fie chiar aşa de greu să dai de el.

— Scrisoarea e nesemnată.

— Şi atunci, ce ai de gând să faci? Vei încerca să afli cine n-a introdus scrisoarea în capsula timpului? Vei compara scrisul de mână cu vechile lor teme pentru acasă?

— Ceva de genul ăsta. Există cu o scrisoare mai mult decât numărul copiilor de clasa a noua de la acea vreme, ceea ce ne indică faptul că autorul ei a scris două scrisori. Aşa că trebuie să compar scrisoarea despre crime cu celelalte scrisori din capsulă. Păcat că acei copii au un scris de mână absolut îngrozitor. Băieţii, mai ales.

— E vorba de un băiat?

— Aşa cred, având în vedere cât de urât e scrisul. Sau poate e vorba de o fată care a scris cu stânga.

— Ceva amprente?

— Da, chiar aşa, râse Huldar. De parcă mi s-ar da voie să trec prin laboratorul de analize amprentele lăsate pe şaizeci şi cinci de scrisori de o droaie de tineri. Pentru aşa ceva aş avea nevoie de cel puţin un cadavru. De preferat, toate şase.

Scoase la iveală scrisoarea ameninţătoare şi o citi iar în gând.

În 2016, următoarele persoane vor muri: K, S, BT, JJ, AV şi I. Nimeni nu le va simţi lipsa. Iar eu, cel mai puţin dintre toţi. Abia aştept.

Nicio faţă zâmbitoare şi nicio inimioară în acest caz.

— Şi crezi că toate aceste persoane sunt încă în viaţă?

— Sunt destul de sigur, deşi, dat fiind că nu am decât nişte iniţiale după care mă pot lua, n-am cum să fiu sută la sută sigur, zise Huldar, înmânându-i apoi scrisoarea lui Gudlaugur. Secretara de la şcoală mi-a spus că nimeni care să aibă aceste iniţiale n-a fost omorât în ultimii zece ani. A precizat totuşi că un bărbat al cărui nume începea cu litera K a fost ucis în 2013, însă persoana responsabilă de crimă a fost deja condamnată, nu a fost elev la şcoala lor şi nici nu avea cum să aibă vârsta potrivită. Fireşte că va trebui să verific eu însumi aceste informaţii, dar chiar şi o secretară a unei şcoli ar trebui să fie în

stare să caute prin scurta listă cu persoanele omorâte la noi în ţară.

Gudlaugur nu zise nimic până nu termină de citit. Apoi îl privi pe Huldar cu o expresie de nedescifrat. Avea un chip cu trăsături plăcute, nasul şi obrajii pătaţi cu pistrui şi nicio urmă din mirişteа care creşte pe faţa bărbaţilor de la bărbieritul de dimineaţă. Probabil că trecuse binişor de 20 de ani, dar nu era cu mult mai mare decât ar fi autorul acelei scrisori anonime.

— Există o pagină pe Wikipedia.

Gudlaugur roşi din nou, ceea ce-l făcu să pară şi mai tânăr decât era de fapt.

— Cu crimele comise în Islanda.

Huldar ridică din sprâncene.

— Întreţinută de tine? îl întrebă el pe un ton oarecum batjocoritor.

— Nu. Voiam doar să-ţi atrag atenţia asupra ei. Ai putea scuti o groază de timp citind pur şi simplu acolo despre victimele ucigaşilor din Islanda.

Huldar îşi regretă imediat tonul zeflemitor de mai devreme. Mai bine ar păstra relaţia de prietenie cu băiatul ăsta — chiar i-ar prinde bine câţiva aliaţi pe la serviciu. Dar nu mai avea timp să-şi îmbunătăţească atitudinea. O văzu pe Erla cu coada ochiului apropiindu-se de ei, îmbrăcată cu obişnuita ei haină. Se rugă asiduu în gând să nu dorească să-l tragă după ea afară din birou. Doar ce ajunsese la muncă, iar furtuna anunţată la meteo deja începea să facă ravagii. Numai că nu era una din zilele sale norocoase.

Era al patruzeci şi cincilea front de atmosferă joasă care se abătea asupra Islandei în această iarnă. Fiecare părea mai violent decât precedentul. Ţi-ai fi putut închipui că zeii vremii deciseseră să strice relaţiile de prietenie cu insula şi, în consecinţă, asupra ei abăteau tot felul de intemperii năprasnice. Parcă pentru a susţine această idee, o pală de vânt izbi o frunză umedă chiar de faţa lui Huldar. I se lipi de obraji, rece şi murdară. După ce-şi ridică degetele amorţite pentru a o dezlipi, frunza i se lipi în schimb de mână. Îşi scutură energic mâna, aruncând frunza cât-colo în grădină.

— Ai găsit ceva?

Erla se străduia din greu să-şi menţină echilibrul. Geaca neagră regulamentară de poliţie se comporta precum o velă umflată de vânt, determinând-o să se răsucească pe o parte

pentru a nu cădea în nas chiar în faţa lui. Relaţia dintre ei doi rămânea în continuare tensionată, de când el fusese retrogradat, iar ea primise funcţia lui. Dar jenată se simţea doar Erla: el nu avea niciun resentiment la adresa ei. Cineva trebuia să ocupe postul, aşa că de ce să nu fie chiar ea? După părerea lui, ea era un pic cam necoaptă şi cam lipsită de tact pentru acest rol, dar poate că ăsta era unul dintre motivele pentru care fusese aleasă. Se făceau presiuni asupra poliţiei pentru promovarea mai multor femei în funcţii importante, iar prin Erla ajunseseră să fie mulţumite ambele tabere odată: o femeie care se purta la fel de grosolan precum colegii ei bărbaţi.

— Nu. N-am găsit nimic. Cel puţin, nimic ieşit din comun. E doar o grădină obişnuită, cu toate rahaturile pe care le găseşti de obicei într-o grădină.

Arătă cu capul înspre trambulina zdrenţuită rulată ca măsură de siguranţă şi lăsată într-un colţ al pajiştii. Le era clar că trecuse ceva vreme de când un copil ţopăise pe ea; ţesătura putrezise şi doar cadrul de metal şi câteva spiţe mai rămăseseră din ea. Huldar lovi uşor cu degetele grătarul ruginit, dar nu se deranjă să-i atragă Erlei atenţia asupra jacuzziului, căci nu avea cum să nu-l observe. Oricine ar fi putut băga de seamă în ce stare deplorabilă se afla grădina.

— Probabil că cineva a vrut să facă o glumă la adresa noastră, tu nu crezi?

— O glumă?

Erla îşi rotea ochii prin grădină pentru a evita privirea fixă a lui Huldar. De sub gluga gecii, se uita la Gudlaugur cum împungea un tufiş lipsit de frunze cu un băţ, în căutarea nu se ştie a ce anume. Câteva frunze uscate, precum cea care se lipise de faţa lui Huldar, se învolburară prin aer. Erla se întoarse spre Huldar, atentă să-i privească bărbia, nu să se uite în ochii lui.

— Nu înţeleg ce naiba o fi aşa haios.

— Nu. Nici eu, ridică el din umeri.

Îi era greu să găsească ceva haios la faptul că fusese păcălit şi ademenit să iasă pe o asemenea vreme. Dar era clar că gluma nu fusese făcută cu intenţia de-a le trezi simpatia faţă de autorul ei. În drum spre această grădină, Erla le spusese că primiseră un mesaj imediat după prânz, destinat ei, în care se afirma că în acest loc se află ceva ce-ar putea trezi interesul poliţiei. Scrisoarea era anonimă şi nu mai conţinea nimic altceva.

— Să încetăm căutările?

Erla îi întâlni în sfârşit privirea şi Huldar pricepu că mai bine şi-ar fi ţinut gura.

— Nu. Ar fi bine să căutăm dracului în continuare.

— În regulă. Nicio problemă.

Huldar reuşi să afişeze un surâs care-i dispăru aproape instantaneu de pe buze; îi era greu să pretindă că-i făcea plăcere să rămână aici în continuare. O privi pe Erla cum se mişcă din loc. Era nesigură pe picioare din cauza vântului, deşi determinarea din mişcările ei era destul de clară. Îşi mută privirea spre acoperiş şi se uită de jur împrejur, în căutarea vreunei potenţiale ascunzători. Le-ar fi fost mai uşor dacă ar fi avut vreun indiciu despre ceea ce trebuiau să caute de fapt.

Dinspre jacuzzi se auzi un zăngănit, iar atenţia lui Huldar fu atrasă de capacul care se ridicase niţel în sus, după care căzu cu zgomot înapoi. Scârţâitul micuţelor balamale ale capacului se putea face auzit în ciuda urletelor vântului. În carcasa cuvei era încastrată o mică uşiţă, pe care Huldar încă n-o studiase îndeaproape, ceea ce-l făcu să se apropie, sub privirile atente ale proprietarului casei şi grădinii, care-i supraveghea de la etaj. Bărbatul, pe numele lui Benedikt, nu-i primise prea bucuros, părând incapabil să priceapă ce anume se întâmplase. Era greu de crezut că el ar fi avut ceva de-a face cu acel mesaj anonim; o uluire atât de autentică era extrem de greu de mimat. Avea înfăţişarea cuiva care ieşise de curând la pensie, unul din tipii aceia autoritari, care cer supunere din partea tuturor celor cu care au de-a face; genul de om căruia îi vine greu să se obişnuiască cu ideea că acele vremuri au apus de mult.

Huldar îi făcu din nou cu mâna şi zâmbi. Drept răspuns, nu primi decât o încruntătură şi un gest care probabil îl îndemna să lase naibii jacuzziul în pace. Tipul nu avea cum să creadă că Huldar avea de gând să plonjeze în el; probabil că era mult mai îngrijorat de ce s-ar fi întâmplat cu capacul dacă i s-ar fi stricat balamalele. Huldar, care nu intenţiona să le atingă, încuviinţă din cap că a înţeles.

Singurele lucruri care se aflau dincolo de uşiţă erau pompa de apă şi câteva conducte. Când Huldar băgă capul înăuntru pentru a se asigura că nu pândeşte nimic din spatele încurcăturii de ţevi, şi-l izbi tare de carcasa din lemn, care scoase un scârţâit de protest. Veniseră după cai morţi ca să le ia potcoavele. Dacă va pune vreodată mâna pe cel care a scris

acea scrisoare, va avea grijă să-i lase şi el un cucui la fel de mare precum cel care i se forma lui acum în locul în care se lovise. Un pumn ar fi contat prea puţin. Oricum reputaţia lui era pătată iremediabil.

Huldar închise uşiţa şi se ridică în picioare. Îşi frecă cucuiul în timp ce privea roată prin grădina scăldată de soarele pe cale să apună. O scotociseră destul de conştiincios, mult mai conştiincios decât o făcuseră în curtea din faţa casei. Spera ca Erlei să nu-i treacă prin cap să o scotocească din nou. Bătrânul rămăsese la fereastră, răcnind la ei din când în când să aibă grijă cu florile, o glumă chiar bună, de altfel, dată fiind perioada în care se aflau. De jur împrejur nu zăreai decât lujeri golaşi.

Huldar îşi dădu părul pe spate. Vântul îi răspunse aruncându-i-l iar pe frunte. O pierdere de vreme, pur şi simplu, la fel ca toate celelalte aspecte ale muncii sale. Unde să mai caute? Huldar străbătu din nou toată grădina în lungime, în încercarea de-a da peste vreo ascunzătoare rămasă ferită de ochii lor. Erla şi Gudlaugur se plimbau de colo-colo, fără vreo ţintă anume, tânărul păstrând băţul în mână. Huldar se întoarse la jacuzzi şi se sprijini de marginea lui, bucurându-se de aburul cald care scăpa prin găurile din jurul capacului.

Nu aveau să găsească nimic interesant pe-aici.

Probabil că scrisoarea nu fusese decât o glumă proastă — doar dacă nu cumva cineva venise aici înaintea lor şi îndepărtase ceea ce se presupunea că trebuie să găsească ei. Poate că un cuplu descoperise nişte droguri în camera fiului lor adolescent şi vrusese ca acestea să ajungă în posesia poliţiei fără ca odrasla lor să dea de belea. Aşa că tânărul îi urmărise până aici şi recuperase stupefiantele după ce părinţii lui plecaseră. Cam tras de păr.

Foarte tras de păr. Mult mai simplu le-ar fi fost părinţilor să arunce drogurile în toaletă şi să tragă apa după ele, în loc de atâta bătaie de cap cu ascunderea lor în grădină.

Fără veste, vântul suflă cu putere şi făcu aburul să se ridice brusc şi să-l învăluie cu totul pe Huldar, inclusiv faţa. Aburul aduse odată cu el şi un iz foarte uşor de recunoscut. Mirosul metalic de sânge.

Sări în picioare şi desfăcu capacul. Dinspre fereastra de la etaj se auzi un ciocănit energic.

Lui Huldar îi luă o secundă să înţeleagă ce erau chestiile care pluteau în jacuzzi, dar odată ce creierul său procesă straniul mesaj pe care îl primea, făcu un pas în spate

involuntar, scăpând din mână capacul greu. Vântul, profitând de ocazie, îl trânti atât de puternic la loc, încât balamalele se rupseră cu totul. Capacul începu să se frece de margini înainte şi înapoi pe scândurile care înconjurau minipiscina, prins doar în cele câteva puncte rămase. Dar când Huldar îşi aţinti privirea în sus pentru a vedea reacţia proprietarului, pe chipul acestuia nu zări furie, ci consternare.

Consternare şi groază.

Huldar se repezi să ţină capacul nemişcat şi se sforţă să-l tragă la loc, acoperind jacuzziul. Zbieră la Erla şi Gudlaugur, ca să-l ajute. O altă pală de vânt îi smuci capacul din mână. Muşchii braţelor îl dureau de parcă îi luaseră foc. Însă nu-şi putea feri privirea. îşi dorea cu ardoare să se poată întoarce la chestiuni mult mai banale, cum erau de pildă scrisorile de la şcoală.

Pentru că acolo, plutind în apa plină de sânge, se aflau două mâini.

Capitolul 2

În ultima vreme, apele păreau destul de liniştite la Casa Copiilor, iar dimineaţa aceasta nu diferea cu nimic faţă de cele precedente. Freyja fusese ultima care intrase pe uşă, iar de atunci nu o mai deschisese nimeni, în timp ce telefonul de la recepţie rămânea cu încăpăţânare tăcut. Era ca şi cum iarna absorbise toată energia molestatorilor de copii din ţară. Sătulă deja de mult prea desele cicluri de îngheţ şi dezgheţ, Freyja era deja dispusă să ierte vremea dacă ea era responsabilă pentru un asemenea efect. Văzuse prea mulţi copii distruşi, ascultase

prea multe descrieri ale unor abuzuri îngrozitoare, ca să nu se arate recunoscătoare în acest caz. Toate intemperiile din lume ar fi fost binevenite aici, dacă acesta ar fi fost rezultatul.

O pală de vânt zgudui fereastra, ca şi cum i-ar fi acceptat invitaţia. Freyja oftă. Nu era prea nerăbdătoare să se apuce iar să râcâie gheaţa depusă pe parbriz şi se rugă în gând ca radiatorul rablei sale de maşină să meargă şi el măcar o dată. Gândul o făcu să se înfioare. Ca să se îmbărbăteze, îşi zise că iarna are şi părţile sale bune. Atâta timp cât vremea e atât de capricioasă, nu va mai fi nevoie să răspundă chemării insistente a prietenelor sale care tot voiau să o târască după ele la o căţărare de zece ore pe dealurile din jurul Reykjavikului.

— Freyja. Dacă aş fi în locul tău, aş lăsa deoparte orice obiect care se poate sparge. Mi se pare că ai un musafir.

Elsa, noul director al centrului, aştepta în uşa micuţului birou care-i fusese oferit Freyjei după demiterea din vechea funcţie. Femeia, care avea în jur de 50 de ani, condusese un departament din cadrul Agenţiei pentru Protecţia Copilului înainte de-a prelua funcţia deţinută de Freyja până la faimosul scandal. Se considerase că nu e posibil ca o persoană care a împuşcat pe cineva să poată rămâne în continuare directorul centrului. Chiar dacă fusese în legitimă apărare. Şefa ei se temuse de atacurile mass-mediei; plutea umbra îndoielii asupra potrivirii sale pentru acest rol, asta pe lângă faptul că fratele ei, Baldur, era în închisoare. Din fericire, cele mai mari temeri ale agenţiei se dovediseră până la urmă lipsite de temei, însă ea deja pierduse slujba la care ţinea atât de mult.

— Ce? Nu înţeleg ce vrei să zici.

Amorţeala care-i cuprinsese tot corpul lăsă loc surprizei, dar asta nu dură mult. Nu peste multă vreme, avea să se holbeze din nou la ecranul din faţa ei şi să rătăcească cu mintea la viitorul care i se aşternea în faţă. Aşa va fi viaţa ei de acum înainte? Era sortită să sfârşească pe post de a cincea roată la căruţă în cadrul maşinăriei care sunt serviciile sociale? Sau nici măcar o roată, ci doar un angrenaj lipsit de însemnătate? Deprimarea care o cuprinsese în ultima vreme nu avea nimic de-a face cu noua ei şefă. Elsa era o tipă în regulă şi o directoare excelentă. Nu, principalul motiv era stagnarea carierei sale, pur şi simplu, care acum se afla într-un stadiu inferior ca să se simtă satisfăcută. Ecoul glonţului pe care l-a tras cu pistolul avea să reverbereze ani întregi prin încăperile Casei Copiilor. În ultimul timp, cochetase cu ideea de-a se

reîntoarce la universitate şi a o lua de la capăt într-un domeniu cu totul şi cu totul nou, deşi încă nu ştia cu exactitate în care anume. Nu se imagină pe sine însăşi pe post de geolog sau contabilă. Talentul ei consta în sondarea gândurilor emise de minţile copiilor şi ale adolescenţilor, nu în analizarea rocilor sau a graficelor şi tabelelor.

— Doar ce-a parcat afară. Prietenul tău, poliţistul cel ghinionist.

— Huldar? se strâmbă Freyja din instinct. Nu e prietenul meu. Ba, dimpotrivă. Probabil c-a venit la altcineva.

Elsa ţâţâi din buze.

— Mă îndoiesc.

Ridică un braţ scheletic şi arătă cu el pe geam, apoi adăugă:

— El e, nu-i aşa?

Femeia nu cântărea mai mult de patruzeci şi opt de kilograme. N-avea pe ea niciun gram de carne în plus care să-i îndulcească trăsăturile şi, prin urmare, chipul ei părea neobişnuit de vioi. Încerca să-şi ascundă trupul slăbănog cu ajutorul unor rochii largi, care nu-i atingeau niciodată şoldurile, însă, uneori, acestea pur şi simplu atârnau pe ea. O coafură sobră îţi întărea impresia că ai în faţă un prizonier de război înfometat, mai ales atunci când se îmbrăca în haine portocalii.

Freyja aruncă iute o privire pe geam. Afară era Huldar, care se lupta cu vântul pentru a închide portiera unei maşini de patrulă.

— Of, Hristoase. Nu vreau să vorbesc cu el.

— Dacă vrea să discute ceva cu tine, noi nu prea avem cum să-l împiedicăm. Presupun că a venit aici în interes de serviciu. Nu cred că e nevoie să-ţi reamintesc cât de important este să menţinem relaţii de prietenie cu poliţia.

După expresia Elsei, era clar că Freyja nu mai avea ce adăuga legat de acest subiect.

Directoarea se retrase rapid, înainte de a-i da Freyjei ocazia să mai vină cu vreo obiecţie, lăsând-o singură în timp ce se ruga ca Huldar să fi venit pentru a se întâlni cu altcineva. Auzi uşa de la intrare deschizându-se, apoi cum glasurile Elsei şi al lui Huldar se apropiau încet, încet de ea. Înainte de-a putea termina rugăciunea, ei îşi făcură apariţia în prag, unul lângă altul, şefa ei părând minusculă prin comparaţie cu silueta masivă a poliţistului. El arăta exact la fel ca ultima oară când îl văzuse: obosit şi neîngrijit. Deşi ciudat, părea că i se potriveşte.

Îl cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama că ăsta era modul său natural de-a fi. Chiar şi în sala de judecată, îmbrăcat la costum, lăsase impresia că are urgent nevoie să plece acasă ca să se bage în pat şi să doarmă.

Cearcăne negre sub ochi; mirişte pe obraji; păr zbârlit în toate părţile.

Pe Freyja o irita că era exact genul ei, tipul de bărbat tot timpul epuizat, dar săritor, care n-ar zăbovi niciodată în pat, căscând şi pierzând vremea. El, cel puţin, nu pierduse vremea, şi ea ştia prea bine acest lucru, deşi nu avuseseră decât o aventură de-o noapte. Dar el fusese de vină că se comportase ca un prost. Un prost — deşi incredibil de bun în pat. Înainte de-a se lăsa purtată de astfel de gânduri, îşi reaminti că el era de vină pentru situaţia actuală; el se aflase la conducerea anchetei care-o costase slujba.

— Nu mai e nevoie să vă fac cunoştinţă. Freyja, vezi cu ce îl poţi ajuta.

Fără alte amănunte referitoare la ce presupunea acest ajutor, Elsa se răsuci pe călcâie şi-i lăsă singuri.

Huldar rânji jenat. Nu era furios pe ea, aşa cum se părea că era ea pe el. De fapt, Huldar nu era deloc furios, judecând după neîncetatele lui încercări de-a relua legătura. De când Freyja trăsese cu acel pistol, ajunseseră să se întâlnească de prea multe ori pentru gustul ei. Amândoi fuseseră chemaţi în calitate de martori la procesul bărbatului împuşcat de Freyja şi, în consecinţă, la mult mai scurtul proces al fratelui său Baldur, pentru posesie ilegală de armă. La condamnarea fratelui ei se mai adăugaseră încă douăsprezece luni. Pentru Freyja, acest lucru era cel mai greu de îndurat, deşi Baldur acceptase situaţia cu calm.

— O să am mai mult timp la dispoziţie pentru a mă gândi, îi spusese el.

Însă Freyja nu îndrăznea să-şi imagineze la ce s-ar fi putut gândi fratele ei. Poate că absenţa mâniei din atitudinea lui Baldur se datora faptului că ea încercase să mintă cu privire la originea pistolului, pretinzând că-l găsise pe undeva. Spre meritul lui, nemernicul de Huldar o sprijinise şi minţise că n-are nici cea mai vagă idee cum de-a ajuns pistolul în mâinile Freyjei. Şi totuşi, nu le fusese de niciun folos, iar faptul că-i rămăsese îndatorată reprezenta un motiv în plus să-i poarte pică. Prezenţa amprentelor lui Baldur pe pistol îi pecetluise

soarta, iar ea abia dacă scăpase de o condamnare pentru sperjur. Un alt factor care contribuise la retrogradarea ei.

— Pot să intru?

— Da, intră, îi răspunse ea cu răceală.

— Pot să iau şi loc?

— Da, poţi să iei loc, repetă ea pe acelaşi ton rece, privindu-l cum se face comod. Cu ce te pot ajuta?

— Bine că m-ai întrebat.

Huldar întinse o coală de hârtie pe biroul ei. Zărind scrisul neîngrijit, Freyja se gândi că ar fi putut ghici dinainte că Huldar are un scris de mână îngrozitor de urât.

— Mi-ar prinde bine părerile unui psiholog pentru copii pentru cazul pe care-l anchetez.

Afişă acelaşi surâs timid pe care-l etalase când aştepta în uşa biroului ei.

— Şi tu eşti singura pe care o cunosc.

— Înţeleg.

Freyja decise să nu mai adauge nimic. Cu cât spunea mai puţine, cu atât mai bine. Nu voia să-i lase impresia că vrea să stea la o şuetă cu el.

— Bun, deci... Înainte de-a începe... Apropo, ce mai faci?

El îi susţinea privirea fără să clipească. O mare parte din şarmul pe care se baza ticălosul zăcea în modul în care-şi concentra cu totul atenţia asupra ei, netulburat de nimeni şi de nimic. Era clar că la fel se purta cu toate femeile.

— Bine. Splendid.

Ea nu se deranjă să-l întrebe ce mai face.

— Şi fratele tău?

— Bine. Splendid. Ce voiai să mă întrebi?

Replicile ei scurte nu păreau să-l deranjeze pe Huldar. Îi zâmbi din nou, apoi începu să-i explice:

— Am primit un bilet scris de un copil de vreo 14 ani, aproape sigur de sex masculin. Vreau să aflu dacă avem vreun motiv de îngrijorare.

— Dă-mi să văd.

Huldar îi întinse hârtia. Ea câţi biletul, apoi i-l înapoie.

— Cu cât timp în urmă a fost scris şi în ce împrejurări?

— Se împlinesc zece ani în curând.

Îi spuse povestea capsulei timpului. Freyja îl ascultă lipsită de interes.

— Mă tem că nu te pot ajuta. Nu am aproape nimic de care să mă pot agăţa. Deşi nu cred c-ar trebui să te preocupe în

mod deosebit. O mulţime de tineri visează să-şi omoare duşmanii într-o bună zi, dar practic, aproape nimeni nu trece la fapte. Ar trebui să cunoşti condiţiile în care a fost scris biletul — dacă tânărul său tânăra era furios sau furioasă când l-a scris, poate din cauză că cineva aflat pe lista asta se purtase urât cu el sau cu ea în ziua respectivă, atunci nu ai motive de îngrijorare. Autorul scrisorii a uitat de mult de ea. Pe de altă parte, dacă acest copil a continuat să-l urască mult timp pe cel responsabil, atunci ar trebui să începeţi să vă faceţi griji. Puţin probabil, totuşi. Ar fi nevoie de ceva important ca să motiveze pe cineva să ţină în el o ură atât de puternică timp de zece ani. De ceva extrem de important.

— Deci, să sperăm că şi tu mă vei ierta într-o bună zi? zâmbi Huldar candid.

— Am zis că trebuie să fie vorba de ceva important, nu imposibil.

Zâmbetul dispăru subit de pe chipul lui, iar Freyja îşi regretă imediat cuvintele. Adevărul era că i se părea foarte greu să rămâi supărat pe cineva, mai ales când persoana respectivă stă chiar în faţa ta. E mult mai uşor când eşti singur, rumegându-ţi în linişte durerea.

— În orice caz, dacă aş fi în locul tău, aş încerca să dau de urma acestui individ. Cred că nu o să obţii nimic, dar cel puţin vei putea rezolva cazul şi te vei putea concentra pe altceva. Presupun că poliţia are în continuare destule pe cap.

— Nu chiar. Vremea a afectat rata crimelor. Avem de-a face cu o singură anchetă majoră în momentul de faţă — un caz destul de macabru —, dar nu eu mă ocup de el. Doar printr-o pură întâmplare m-am trezit implicat în stadiile incipiente ale cazului. Mie nu mi se mai încredinţează nimic important.

De data asta, surâsul lui Huldar era menit să transmită mesajul că nu-i păsa de situaţie, dar lipsa de convingere din glasul lui trăda de fapt felul în care se simţea.

Deşi Freyja cunoştea sentimentul prea bine, nu adăugă nimic. Dacă permitea să apară chiar şi cea mai mică fisură în armura pe care o îmbrăcase, toate măsurile sale de siguranţă ar fi căzut înainte de-a realiza ce se întâmplă. Dar avea nevoie de un umăr pe care să plângă — de cineva care s-o asculte văicărindu-se pentru pierderea slujbei; de fapt, la urma urmei, avea nevoie de cineva care să o înţeleagă. Iar persoana respectivă stătea chiar în faţa ei. Prietenele îi erau inutile; se prefăceau înţelegătoare, dar se trădau din prima clipă în care

deschideau gura. După părerea lor, ea era singura vinovată. Ea acceptase să se culce cu tâmplarul Jónas, care se dovedise a fi poliţistul Huldar; ea acceptase să se împace cu el, în ciuda tuturor indiciilor care strigau că el înseamnă probleme; ea acceptase să ia arma la muncă, când ar fi putut foarte bine să i-o dea lui; ea fusese cea care apăsase pe trăgaci. Nu era vina nimănui altcuiva. Aşa că ar fi trebuit doar să tacă şi să înghită, să înceteze să se mai plângă şi să înceapă să meargă iar la şedinţele de yoga cu ele. Singura persoană care ar fi fost capabilă să stea şi s-o asculte cum se plânge ar fi fost fratele ei, Baldur, dar ea nu se putea urni să meargă la el şi să se descătuşeze; cu toate că el era singurul responsabil de situaţia în care ajunsese, ei pur şi simplu nu i se părea normal să meargă la el şi să se confeseze. În cele din urmă, cel mai potrivit confident al Freyjei se dovedise a fi căţeluşa lui, Molly. În ciuda tendinţei de-a căsca întruna, de-a-şi dezgoli dinţii şi de-a se rostogoli pe toate părţile în timpul monologurilor Freyjei, ea cel puţin n-o critica niciodată şi nici nu venea cu sugestii din cele mai cretine.

Înainte ca Freyja să se dea bătută şi să-şi deschidă inima în faţa lui, Huldar continuă:

— Oricum, sunt sigur că pe tine nu te interesează, aşa că am să revin la subiect.

Freyja nu se putu abţine să nu rânjească în sinea ei. Fără să vrea, el singur îşi spulberase orice şansă de-a face pace cu ea în timpul acestei vizite. Iar ea va avea naibii grijă să nu-i mai ofere o altă posibilitate.

— Mai am o scrisoare despre care se presupune că ar fi fost scrisă tot de un copil, probabil în aceeaşi zi. Dar mi-ar plăcea să aflu opinia ta. Crezi că ar putea fi vorba de aceeaşi persoană? întrebă el întinzându-i o altă fotocopie.

— Ei bine, scrisul pare asemănător. Dar conţinuturile sunt diferite. Nu încerc să judec. Nu aveţi experţi în poliţie?

— Ba da, cât de cât. Speram doar că tu ai să reuşeşti să identifici anumite formulări care să indice că e vorba de acelaşi băiat.

Freyja citi repede textul aproape ilizibil.

În 2016, va avea loc un război nuclear. În Islanda va fi frig, dar tot va fi mai bine decât în alte ţări, unde toată lumea va muri. În loc să meargă la închisoare, condamnaţii vor fi trimişi peste graniţă. Şi vor muri şi ei. Thröstur, clasa 9-B.

— Ar putea fi vorba de aceeaşi persoană. E limpede că transmite acelaşi negativism. Şi celelalte scrisori păstrează un ton la fel de pesimist?

— Nu. Bine, una sau două, dar nu chiar de genul ăsta. O mulţime prezic că Islanda va câştiga Campionatul Mondial de Handbal, sau că va începe să se bazeze mai mult pe moduri bizare şi minunate de deplasare, ori că se va baza în întregime pe energie verde, genul acesta de lucruri. Sau se mai referă la ce fel de hrană vom mânca în viitor. Din fericire, majoritatea prezicerilor lor nu s-au adeverit. Nu sunt chiar nerăbdător să încep să mănânc insecte sau alge.

— I-ai întrebat pe cei de la şcoală despre acest Thröstur?

— Nu. Încă nu. Am vrut mai întâi să aflu părerea ta. Am simţit că nu e cazul să-i alarmez că există posibilitatea ca unul din foştii lor elevi să se fi transformat într-un criminal în serie. Deci, să înţeleg că nu există motive de îngrijorare?

— Nu, nu cred. Dacă e vorba de acelaşi băiat, ar fi posibil să fi fost supărat din vreun motiv anume atunci când au dat scrisorile. Asta ar explica negativismul său. Mă îndoiesc însă că e mai serios de-atât.

— Bine.

Huldar nu arăta vreo intenţie că ar vrea să plece, deşi se părea că epuizaseră toate subiectele de discuţie.

— E foarte bine.

— Da, este.

Freyja afişă ceea ce spera că pare un rânjet sarcastic. Se sforţă să mai adauge ceva, când, lovită brusc de o idee nouă, spune:

— Presupun că ai verificat dacă n-a murit nimeni cu acele iniţiale în împrejurări suspecte?

— Da, normal. Suntem de-abia în primele zile ale anului, dar nu s-a întâmplat încă nimic, cel puţin până acum.

Trase spre el fotocopiile şi începu să le ruleze într-un teanc strâns.

— Dar 2016 abia ce-a început. Cine ştie ce s-ar mai putea întâmpla? zise el ridicându-se în picioare. Să sperăm totuşi că nu vom avea un război nuclear. Mersi pentru ajutor!

Zâmbi din nou şi se ridică.

Freyja îl privi cum se îndepărtează, simţind totuşi că regretă că nu-i pasă mai mult de el. N-avea aproape nimic de făcut la serviciu, iar Huldar, cel puţin, îi mai animase niţel ziua.

Când se răsuci în uşă, ea îl întâmpină cu o mină atent aleasă, încercând să pară că se bucură din tot sufletul să-l vadă plecat mai repede.

— Mai e ceva?

— De fapt, da. Ţi-ar plăcea să vii cu mine la întâlnirea cu autorul scrisorii, în cazul în care aflăm cine e? Dacă se dovedeşte un pic instabil, ar fi posibil ca tu să reuşeşti să citeşti semnele.

— OK, răspunse Freyja fără să mai aibă timp să se gândească. N-ar strica să fac o încercare.

Huldar păru mulţumit de răspunsul ei, iar Freyja ajunse la concluzia că n-ar avea suficientă energie să poarte cuiva ranchiună timp de zece ani. Dar înainte să apuce să reflecteze mai mult la această idee, Huldar rosti o altă întrebare, aparent complet diferită de subiectul abordat până atunci:

— Ce tip de persoană retează mâinile altcuiva?

— Ce?

Era atât de surprinsă, încât prima oară crezu că nu auzise bine.

— Cine ar fi capabil să reteze mâinile cuiva?

— Depinde. Victima era moartă sau vie când s-a petrecut acest lucru?

— Vie, cel mai probabil.

Bună dispoziţie dispăruse de pe chipul lui.

Freyja îi răspunse fără să se mai gândească. La urma urmei, nu ştia de niciun studiu pe care să se bazeze atunci când rosti cu glas tare singura concluzie posibilă:

— Un nebun. Cineva cu grave probleme mentale.

Capitolul 3

De data asta e-mailul nu conţinea niciun cuvânt, ci doar un fişier ataşat cu denumirea trădare.jpg. Provenea de la acelaşi expeditor care le trimisese şi pe celelalte:

răfuiala@gmail.com. Primul mesaj sosise cu puţin înainte de miezul nopţii de Anul Nou. Nu există nicio îndoială că fusese trimis de un islandez. Deşi scurte şi la subiect, mesajele n-aveau cum să fi fost scrise cu ajutorul unui program de traducere automat. După fiecare mesaj trimis, lui Thorvaldur i se formase un nod în stomac pe care nicio cantitate de gin tonic n-ar fi reuşit să-l desfacă. Ştia, pentru că încercase deja.

Chiar şi primul mesaj îl tulburase foarte tare, deşi atunci crezuse că e vorba de o greşeală. *Ţi-ai făcut testamentul?* Fraza de deschidere îl făcuse să creadă că e un mesaj spam; de-a lungul anilor, primise tone de astfel de mesaje şi întotdeauna considerase că e uimitor că cineva poate să le ia în considerare. Ce tip de persoană îşi face testamentul ca urmare a primirii unui e-mail? Însă apoi citise mai departe: *Ai văzut ultimul tău foc de artificii. Ieşi afară şi sărbătoreşte revelionul cu nişte şampanie. Nu vei mai avea parte de aşa ceva după ce vei ajunge în sicriu*.

Terminase deja cu sărbătoarea când deschisese mesajul, în ziua de revelion, pradă unei mahmureli năucitoare.

E-mailurile următoare au avut cam acelaşi tipar. Ameninţări despre o moarte iminentă — prematură, mai degrabă, după părerea lui. Avea doar 38 de ani, deci nici măcar la jumătatea vieţii n-ajunsese, şi n-avea deloc intenţia să moară înainte de a-i sosi sorocul. Era ridicol să se arate afectat de astfel de idei tâmpite. Pur şi simplu nu era obişnuit cu aşa ceva. De obicei, nimic nu reuşea să-l zguduie: nu i se făcea niciodată frică la un film la cinema, nimic nu reuşea să-l impresioneze până la lacrimi şi niciun eveniment de până atunci nu izbutise să-i facă pulsul să o ia razna, precum în timpul unei curse într-un montagne-russe.

Asta era originea problemei. Să-i fie teamă era un sentiment atât de străin, încât acum, că permisese ca un astfel de nonsens să-şi facă loc în mintea lui, nu mai ştia cum să scape de anxietate. Dacă ar fi avut o stare mai bună atunci când deschisese acel prim e-mail, poate că acum n-ar mai fi avut acest nod dur şi compact în stomac, ce-l împiedica să-l arunce în coşul de gunoi virtual, împreună cu fişierul ataşat. De vină nu era decât nenorocita aceea de mahmureală, căci ea declanşase căderea nervoasă care dusese la toate astea.

Singura consolare era că expeditorul nu cunoştea efectul pe care îl aveau mesajele asupra lui. Thorvaldur rezistase

tentaţiei de a-i răspunde, deşi uneori se simţise copleşit de nevoia de a-i replică într-un mod deloc politicos.

Răfuială. Probabil că indiciul se află undeva în acest nume. Dar el n-avea niciun motiv să se aştepte la o răfuială, pentru că el nu făcuse niciodată rău cuiva. Nu personal. Fireşte, era inevitabil, dat fiind că era procuror, ca unii oameni să simtă că au ceva poliţe de plătit. Oricare, dacă se gândea mai bine. Ceea ce era nedrept, căci ei erau de vină pentru ce li se întâmplase, nu el. Dar posibilitatea aceasta nu putea fi ignorată cu totul.

Şi totuşi, mesajele nu-i oferiseră niciodată motiv să creadă că provin de la vreun actual sau fost condamnat. Nu exista nimic care să indice vreo legătură cu vreun caz penal. În plus, cei doisprezece ani de meserie îl învăţaseră că mânia celor condamnaţi tinde să se îndrepte spre alte persoane — complici, martori, poliţişti sau judecători, în timp ce procurorii ies de obicei neşifonaţi în astfel de situaţii. Criminalii par să nu priceapă cât de multă influenţă zace în spatele unei slujbe de procuror. Puterea de-a condamna sau nu. De a decide ce lege trebuie aplicată. Dacă acuzatul ar trebui să primească o sentinţă îngăduitoare pentru atac sau dacă trebuie să ispăşească o lungă condamnare în închisoare, pentru tentativă de omor. De a decide cine ar trebui acuzat pentru că a planificat infracţiunea şi cine ar trebui să rămână un simplu executant. În toate aceste cazuri, nimeni n-are suficientă minte să înţeleagă o astfel de viziune de ansamblu.

Dar nu cumva cineva pricepuse toate aceste lucruri şi se hotărâse să trimită aceste e-mailuri? Cineva care a avut de suferit în urma unor astfel de decizii?

Nu. Greu de crezut. În ochii celor pe care-i acuzase, el nu era decât un simplu lacheu al sistemului judiciar. O concepţie greşită, însă una extrem de convenabilă pentru el.

— N-ar trebui să fii la tribunal?

Unul dintre funcţionari îşi iţi capul pe uşă; un băiat care-l însoţise de multe ori pe Thorvaldur, dar al cărui nume nu reuşea niciodată să-l reţină.

Thorvaldur încercă să se comporte normal şi degajat. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să înceapă să circule vreun zvon cum că se întâmplase ceva care-l afecta în mod vizibil. Avea reputaţia că niciodată nu-şi pierde cumpătul şi voia ca lucrurile să rămână la fel în continuare. Dregându-şi glasul, îi aruncă băiatului aceeaşi privire plină de dispreţ.

— Cazul a fost amânat. Judecătorul e bolnav. M-a sunat să-mi spună că n-are nevoie de mine.

— Oau! Te-a sunat el personal?

— Tu ce crezi?

Thorvaldur nu încercă deloc să-şi ascundă iritarea.

— A, chiar nu ştiu. Credeam că are secretare care se ocupă de astfel de treburi.

— Depinde cu cine are de-a face. Tu n-ai avea cum să primeşti un astfel de telefon.

Thorvaldur n-avu politeţea să-l privească pe băiat în timp ce rostea aceste cuvinte. Îl lăsă să roşească.

— Vrei să tragi uşa după tine când pleci? Chiar sunt ocupat.

Uşa fu închisă inutil de tare, fără a părea însă trântită. Băiatul nu era prost, deşi încă mai avea multe de învăţat.

Pe ecran încă mai avea deschis e-mailul, fişierul ataşat se afla în continuare acolo, o fotografie cu dezagreabilul nume: *trădare.jpg*. Oare mesajul ăsta ar putea proveni de la vreo fostă iubită pe care o rănise în trecut? Sau de la fosta soţie? Sigur nu. El nu avea obiceiul să se poarte urât cu femeile — sincer să fie, nici nu avusese prea multe ocazii s-o facă. De la destrămarea mariajului său cu Æsa, mama copiilor lui, se îngropase în muncă şi nu prea mai încercase să iasă şi să cunoască şi alte femei. Nu avea obiceiul să iasă prin barurile din oraş şi-l dezgustau femeile în căutarea unor aventuri de-o noapte, cu gurile lor lăsate şi ochii înceţoşaţi, cam singurele de fapt pe care reuşea să le atragă. În puţinele ocazii în care întâlnise o femeie de care să-i placă, interesul nu fusese reciproc. Hărmălaia din baruri înăbuşise orice tentativă de închegare a unei conversaţii, aşa că nu prea avusese rost să încerce să le convingă că acel ceva care-i lipsea pentru a fi un bărbat atrăgător putea fi compensat printr-o carieră de succes. Încă mai nutrea speranţa că va întâlni femeia potrivită într-o bună zi, deşi aceasta începuse să dispară uşor, uşor, în anul ce trecuse de când îl părăsise Æsa.

Automat, gândul la Æsa îi stârni amintiri neplăcute, legate mai ales de despărţirea lor. Fusese foarte afectat din această cauză — nu din punct de vedere financiar, asta nu, pentru că fusese suficient de viclean încât să treacă apartamentul pe numele său şi să-şi asume responsabilitatea pentru achitarea ratelor lunare, lăsând-o astfel cu buză umflată. Însă divorţul îl privase de prezenţa copiilor. Nu fusese o surpriză foarte mare,

din moment ce, în cazul proceselor pentru acordarea custodiei, sistemul le acordă mamelor tratament preferenţial. Practic, o femeie trebuie să-şi facă apariţia cu o seringă înfiptă în braţ, cu o pipă încărcată cu haşiş în gură, cu o sticlă de vodcă în mână şi cu o cască de aluminiu pe cap pentru alungarea extratereştrilor, înainte de-a fi declarată incompatibilă cu acordarea custodiei, în favoarea bărbatului. În ciuda faptului că fusese un tată exemplar şi-un cetăţean model, n-avusese nici cea mai mică şansă în bătălia pentru obţinerea custodiei celor doi copii ai lor. Æsa, care fusese considerată mult mai potrivită pentru rolul de părinte, era un nimeni care lucra pentru consiliul local. Când terminase şcoala, reuşise cu greu să treacă examenele de absolvire, în timp ce el terminase al patrulea din generaţia sa. Şi chiar dacă se văzuse nevoit să-şi amâne niţel studiile postuniversitare pe care avusese de gând să le facă, era sigur că le-ar fi absolvit fără prea mari bătăi de cap.

El era înzestrat; ea era de nivel mediu. El avea o situaţie financiară stabilă; ea era o mamă singură, cu o situaţie financiară precară. Şi totuşi, ei îi acordaseră custodia copiilor. Incredibil. Fireşte, nu-l ajutase deloc faptul că Æsa adusese în discuţie problema lui cu excesul de alcool, aşa cum se exprimase ea, şi dat fiind că era bărbat, felul în care alegea să-şi ducă existenţa fusese subiectul unei examinări minuţioase. Nici nu mai contase că tot ce îndrugase ea fuseseră simple baliverne. Magistratul înghiţise momeala, în ciuda obiecţiilor ridicate de Thorvaldur şi a referinţelor excelente pe care le exprimase nimeni altul decât procurorul general al ţării.

E-mailul îi trimise o atenţionare sonoră. Primise un alt mesaj de la *răfuială*. Ce dracu' se întâmpla? Avea de gând să supună această problemă autorităţilor competente. Sau, cel puţin, să o raporteze intern. Era posibil ca băieţii de la IT să reuşească să afle cine era în spatele e-mailurilor? Se săturase. Thorvaldur îşi frecă bărbia, gânditor. Dar dacă erau de la Æsa? Era dispus să le reamintească superiorilor ce chinuitor fusese divorţul? Normal, şeful lui era femeie. Femeile reuşesc întotdeauna să se descurce; el ştia bine cum să-şi ascundă părerea că ea n-avea nici experienţa, nici competenţa care i se cer de obicei unui bărbat într-o astfel de funcţie. Însă o umbră rece plutea parcă peste relaţia lor profesională, ca urmare a bătăliei lui pentru obţinerea custodiei, iar el era conştient că fusese luat în vizor. Femeile au tendinţa să-şi ţină partea în

astfel de cazuri. Era o lege a naturii, aşa încât n-avea rost să încerce să o schimbe.

Dar, dacă mesajele proveneau de la ea? De la şefa lui? Thorvaldur scutură din cap, simţind că era absurd. Sigur că nu era posibil aşa ceva.

Nici şefa lui, nici Æsa şi nici vreo fostă iubită sau vreun infractor condamnat de el nu puteau fi autorii mesajelor. Deci, cine putea fi?

Nimeni pe lumea asta nu avea motiv să dorească să-i facă rău. Aşa că de ce nu se apuca de treabă şi să încerce să afle originea acestor mesaje? De ce tot rumega în gând posibilitatea că mesajele să nu fi fost totuşi trimise din greşeală? Să fie oare spaima că o anchetă ar putea scoate la iveală ceva ce ar prefera ca mai degrabă să rămână ascuns? Sigur că ăsta era adevărul. Expeditorul dăduse destul de clar de înţeles că îl are la mână cu ceva. Însă Thorvaldur nu-şi putea imagina ce anume. Probabil că era ceva lipsit de însemnătate. Ar fi nevoie de ceva de calibru pentru a putea ameninţa un procuror cu o lungă şi, aşa cum îi plăcea lui să creadă, de succes carieră în spate.

Nu era problema nimănui că succesul se datora parţial obiceiului său de-a solicita cazuri mai puţin dificile. Se pare că nimeni nu observase asta. Doar dacă nu cumva colegii săi de muncă şuşoteau pe la spatele lui.

Pe deasupra, nu cumva începea să devină şi paranoic din această pricină?

Thorvaldur trase aer adânc în piept. Îşi plimbă privirea peste manşetele sacoului extrem de scump pe care îl purta, zăbovind o clipă asupra impecabilelor mâneci albe ale cămăşii care se iţeau la încheieturi, apoi îşi flexă degetele cu manichiură perfectă. Imaginea asta plăcută avu un efect liniştitor asupra sa. Un efect care fu amplificat atunci când îşi suci mânecile şi scoase la iveală scânteietorii butoni, care costaseră o groază de bani, apropo, pe care şi-i făcuse singur cadou atunci când nimeni nu se deranjase să-i ia unul potrivit pentru ziua să de naştere. Felicitările desenate de mâinile propriilor săi copii nici nu fuseseră puse la socoteală. Astfel de manifestări naive nu-l atrăgeau niciun pic.

Butonii sclipiră, iar Thorvaldur se simţi ceva mai înveselit. Nu avea nevoie să privească în jos către pantofii de piele lucioşi şi şosetele din mătase fină pentru a-şi recăpăta sângele rece şi a-şi reaminti cine era. Un învingător. Un bărbat care-şi cunoştea

adevărata valoare. Un bărbat care inspira teamă şi respect, poate nu tuturor, dar multora.

E-mailurile astea erau pur şi simplu patetice. Ar fi fost dispus să-şi pună şi viaţa gaj că persoană responsabilă pentru aceste ameninţări le scrisese la un jaf de computer, îmbrăcată cu un tricou jerpelit şi cu nişte pantaloni de trening boţiţi, care nu se apropiaseră niciodată de o sală de fitness. Un ratat. De un lucru era sigur, că el însuşi era de două ori mai bărbat decât expeditorul. Nimeni nu se putea atinge de el. Aşa că nu exista nimic care să-l împiedice să deschidă poza şi să se uite la ea, după care să deschidă şi ultimul mesaj primit. Era un om puternic. Un învingător. Thorvaldur rânji în timp ce mişcă cursorul către fişierul *trădare.jpg* şi-l apăsă pentru a-l deschide.

Fotografia aproape că umplu complet ecranul. Se încruntă. Ce aberaţie era asta? Doi copii, o fată şi un băiat un pic mai mare decât ea, se holbau la el, cu expresii triste. Nu recunoscu niciunul dintre copii, dar de obicei nu acorda o deosebită atenţie copiilor altor persoane, şi niciunul dintre cei doi nu era demn de reţinut în vreun fel. Păreau palizi şi erau îmbrăcaţi destul de sărăcăcios; în obraji n-aveau pic de culoare şi nicio scânteie nu li se zărea în ochii şterşi. În timp ce privirile demne ale copiilor săi arătau bucuria că ştiu să-şi trăiască viaţa şi că profită din plin de ea, aceştia doi emanau o stare de spirit cu totul şi cu totul diferită, dovedind o maturitate deosebită pentru vârsta lor. Ar fi putut jura că privirile lor îl judecau.

Thorvaldur se tot uita la fotografie, incapabil să o închidă şi să-şi termine treaba. Cu cât studia mai mult aceste chipuri necunoscute, cu atât creştea în el certitudinea că există ceva familiar la ele. De unde naiba cunoştea el aceste făpturi nefericite? Ce legătură aveau cu el? Gândeşte, la dracu', gândeşte! Mai devreme sau mai târziu, avea să-şi dea seama.

Îşi mută atenţia la restul pozei. Împrejurimile îi erau complet necunoscute: copiii se aflau afară, iar în spatele lor se zăreau colţul unei clădiri şi o bucată de stradă. S-ar fi putut afla oriunde în Islanda. Nici data la care fusese făcută poza nu o putea aproxima; nu se putea lua după haine, iar acestea păreau să fi fost alese cu unicul scop de-a le acoperi goliciunea: unele erau prea largi, altele prea mici, altele prea ponosite.

Brusc, îşi dădu seama. La dracu', la dracu', la dracu'.

Groaza care-l prinsese în gheare cedă un pic de teren în faţa uşurării. Slavă Domnului că nu raportase mesajele. Slavă Domnului!

Deschise şi cel mai recent e-mail cu degete tremurătoare. După ce-l citi, smuci de telefon şi formă numărul Æsei.

De ce copii minunaţi ai parte. Să fii atent să te îngrijeşti cum se cuvine de ei. Există oameni care i-ar putea trăda, aşa cum tu ştii prea bine s-o faci.

Capitolul 4

— E acelaşi scris de mână. Fără nicio urmă de îndoială. Se pare că autorul nici nu s-a deranjat să ascundă acest lucru. Grafologul ridică privirea de la literele scrise pe ecranul din faţa sa. Nu există semne de ezitare sau grijă deosebită la scris, deci putem trage concluzia că n-a încercat să copieze scrisul celuilalt băiat. La acest Thröstur mă refer.

— Splendid!

Huldar îşi îndreptă poziţia. Stătuse prea mult aplecat deasupra biroului acestui bărbat. În trecut, el personal nu şi-ar fi irosit niciodată timpul cu treburi de genul ăsta, ci i-ar fi trimis pur şi simplu o scrisoare tipului şi i-ar fi cerut părerea la telefon. Însă chiar dacă secţia de poliţie era întoarsă pe dos din cauza descoperirii mâinilor tăiate, el fusese suficient de norocos încât să-i rămână pe cap cazul cu capsula timpului. Erla tot nu-i atribuise niciun rol în cadrul noii anchete, iar el începuse să se întrebe dacă i se va mai atribui vreunul. Din ce se zvonea, cazul nu înregistrase aproape niciun progres. Mâinile fuseseră trimise la Comisia de Identificare a Persoanelor, însă nu primiseră nicio veste de-acolo. Iar când era vorba de anchete efectuate de poliţie, nicio veste însemna veşti proaste.

— Chiar merită să irosim timpul poliţiei pe aşa ceva? îl întrebase grafologul sceptic, după ce Huldar îi explicase de unde provin scrisorile. E puţin probabil ca un băiat de 14 ani să ducă la îndeplinire un plan abia peste zece ani, nu-i aşa?

— Da, din fericire da, dar tot suntem obligaţi să tratăm cazul cu seriozitate. Întotdeauna există şi excepţii.

Bărbatul gemu, deşi nu era clar dacă era de acord sau râdea de situaţie. Nu că lui Huldar i-ar fi păsat de reacţiile lui.

— Mersi! Atunci pot merge mai departe şi discuta cu băiatul.

— Tânărul, vrei să zici. Acum ar trebui să fie trecut de 20 de ani.

Huldar nu se deranjă să-i răspundă. Refuză să ia fotocopiile în cauză şi plecă. Pentru prima oară, nu bătea vântul; furtuna care mai devreme făcuse prăpăd se stinsese de la sine. Îşi aprinse o ţigară, după ce renunţase complet la încercarea de-a se lăsa de fumat, deşi nu voia să se arate în faţa celorlalţi. Mai ales surorile sale nu trebuiau să afle — aveau tendinţa de-a exagera cu prelegerile despre pericolele fumatului, iar el chiar n-avea chef să se certe cu ele.

Telefonul îi sună chiar când voia să bage bricheta înapoi în buzunar, iar el răspunse fără a mai verifica cine-l suna. Nu erau prea multe persoane care să vrea să-l sune. La telefon era secretara de la şcoală, care-l informă pe un ton oficial că reuşise să găsească o fereastră în foarte încărcata agendă a directorului şi că Huldar ar putea să vină să se întâlnească cu el în cursul zilei de azi. La nouă şi zece minute. Un pic surprins de o oră atât de exactă, Huldar îi mulţumi şi-i zise că va fi acolo, posibil însoţit şi de un psiholog de copii, ca măsură de precauţie suplimentară.

Freyja îi spusese că această chestiune ar merita niţel mai multă atenţie, aşa că nu era chiar anormal să simtă şi el un crâmpei de speranţă.

Se hotărî să treacă mai întâi pe la birou, deşi ştia că acolo nu ar avea ce face decât să navigheze pe internet. După întâlnirea de la şcoală, spera să afle patronimul copilului şi, astfel, să reuşească să dea de el pentru a schimba câteva cuvinte. Şi după ce va termina şi cu asta şi se va lămuri că nu există motive de îngrijorare, probabil că vor putea închide cazul. Iar agenda lui de lucru va fi din nou goală. Mai trase un ultim fum din ţigară, îşi înfipse mâinile în buzunarele gecii şi porni la drum.

Secţia de poliţie era un stup prin care zumzăia toată lumea, însă biroul lui Huldar părea că se află pe o altă planetă. Nimeni nu venea să stea de vorbă cu el, iar cei care treceau pe lângă biroul său nu-i aruncau nici măcar o privire. Singurul care vorbea cu el era Gudlaugur, care părea că mai are un pic şi cedează din cauza stresului continuu la care era supus. Sarcina care-i fusese încredinţată îi depăşea cu mult capacităţile. Din când în când, Huldar îi zărea fruntea acoperită de broboane de transpiraţie pe deasupra monitorului. Situaţia era pur şi simplu hilară: el, unul dintre cei mai experimentaţi inspectori din secţie, stătea degeaba, trosnindu-şi degetele, în timp ce poliţistul boboc ceda încet, încet din cauza presiunii.

Punctul culminant sosi atunci când Huldar se trezi că se uită la un videoclip cu pisici pe YouTube. Se ridică de pe scaun, porni spre biroul Erlei, bătu la uşă şi o deschise fără să mai aştepte răspuns, conştient că ea-l vedea prin geam şi era puţin probabil să-l invite înăuntru.

— Vreau să stau de vorbă cu tine. Promit să nu te reţin mult.

Văzu cu coada ochiului tabloul cu stâncile Reynis-drangar pe care el îl cumpărase în încercarea de-a mai înveseli biroul, pe vremea când era al său. Fusese dat jos şi rezemat de un perete. Deşi se vedea nevoit să admită că până şi el îl ţinuse mare parte din timp pe podea; nu se putuse urni să-l atârne el însuşi pe perete, de teama a ceea ce ar fi putut urma. Şi, ca un făcut, la scurt timp după ce tabloul şi-a găsit locul pe perete, şi-a pierdut funcţia. Dacă acei monumentali stâlpi de piatră ar fi avut puterea de-a influenţa în mod negativ soarta celui care ar fi îndrăznit să-i folosească pe post de podoabe, Huldar spera ca Erla să-i lase acolo unde se aflau acum.

Erla încercă să se poarte nonşalant, însă scânteia din ochii ei sugera că se aşteaptă la un scandal. Huldar se grăbi să-i potolească temerile.

— Trebuie să-mi dai ceva de făcut. Nu pot sta la birou şi să joc Patience, în timp ce ceilalţi membri ai echipei sunt copleşiţi de treburile pe care le au de îndeplinit.

— Copleşiţi? Cine e copleşit?

Uluirea Erlei avea menirea de a crea iluzia că lucrurile sunt neobişnuit de liniştite. Însă biroul ei, îngropat sub o tonă de dosare, îi contrazicea afirmaţiile.

— Gudlaugur, spre exemplu.

— Gulli?

— Gudlaugur. Băiatul care are biroul vizavi de al meu. Pare că nu se poate descurca cu ce i-ai dat şi mă mănâncă palma să-i dau şi eu o mână de ajutor, dacă nu chiar mai mult.

Huldar îşi trase singur un scaun, din moment ce era clar că Erla n-avea de gând să-l invite să ia loc.

— Şi vreau să ştiu şi eu cum decurge ancheta. Rugămintea mea nu e chiar ieşită din comun, nu?

— Nu, sigur că nu. Doar că sunt cam prinsă în momentul de faţă. N-ai de ce să crezi că te ţin pe bară. Doar că am văzut că eşti destul de prins cu… cu ce anume ziceai că te ocupi?

— Cu capsula timpului.

Huldar insistă, ignorând afirmaţia ei cum că ar fi ocupată până peste cap.

— Mă aştept să rezolv totul până mâine, iar după aceea nu mi-ar mai rămâne nimic de făcut.

— Of, Doamne!

Nu i se părea că Erla ar fi simţit vreun pic de regret. Cum se schimbaseră vremurile — înainte, ea părea jenant de nerăbdătoare să muncească alături de Huldar, iar atracţia Erlei

faţă de el fusese cât se poate de evidentă. Lui nu-i lipseau absolut deloc acele momente, însă-şi dorea ca ea să ştie că el încă mai face parte din echipă. Nu reuşea să priceapă de ce se întorsese împotriva lui, doar dacă nu cumva considera că Huldar îi poartă pică şi, prin urmare, voia să evite o scenă neplăcută. însă n-ar fi fost dispus să işte vreo ceartă cu ea. Îşi putea păstra mult şi bine funcţia, din partea lui; nu-şi dorea decât vechea slujbă înapoi.

El surâse, însă doar cu gura, nu şi cu ochii.

— OK, atunci voi discuta cu adjunctul comisarului de poliţie. Dacă tu n-ai să-mi dai nimic de lucru, sunt sigur că el îmi va găsi ceva de făcut. Iar atunci probabil că va considera că echipa ta are prea puţine de făcut şi se va grăbi să-ţi facă rost de nişte formulare de completat. Ştiu că sunt o mulţime de care ar fi foarte bucuros să scape.

Privirea lui Huldar se mută rapid spre biroul Erlei, observând imediat un teanc de acte cu conţinut extrem de plictisitor, pe care le cunoştea destul de bine. Se pregăti să se ridice. Nu obţinuse rezultatul scontat, însă nici n-avea de gând să arate ca un prost în faţa tuturor colegilor de muncă. Se descurca destul de bine şi de unul singur.

— Ia loc.

Pe chipul Erlei apăruse o expresie complet nouă. Îl privea cu atenţie, nu ca un şef şi nici precum cineva care-i poartă sâmbetele pentru ceva anume, ci ca un coleg şi prieten. Trecuse ceva timp de când Huldar n-o mai văzuse uitându-se aşa la el.

— Îl poţi ajuta pe băiat. La Gulli mă refer.

— Gudlaugur.

— Da, mă rog.

Îl privi atentă, cu ochii ei albaştri împestriţaţi cu vinişoare roşii, trădându-i oboseala.

— Lucrurile nu merg chiar cum ne-am fi aşteptat. Au trecut deja trei zile, iar noi încă n-am aflat nimic despre acele mâini.

— N-a sunat nimeni să le raporteze dispariţia?

Huldar îşi înfrână imboldul de-a adăuga un comentariu usturător cum că persoana respectivă ar fi întâmpinat dificultăţi în a forma numărul. Îi va lua ceva timp să reuşească să se comporte din nou normal în preajma Erlei.

Ea aruncă spre computer o privire atât de încărcată de speranţă, încât zici c-ar fi aşteptat un e-mail care să răspundă la toate întrebările care se iviseră până în momentul de faţă.

— Nu. Niciun raport. Încă. Ceea ce nu arată prea bine.

— Nu.

Huldar se întrebă dacă era posibil ca fostul deţinător al mâinilor să fi supravieţuit sau nu fără ele. Era bucuros că nu el era cel care să-şi facă astfel de probleme.

— Suntem deci în căutarea unui cadavru? A unui cadavru fără mâini?

— Nu m-aş exprima chiar aşa. Adică, zi şi tu, de unde am putea să începem? Orice idee va fi primită cu braţele deschise.

— Deci tot n-aveţi idee cui i-ar putea aparţine acele mâini?

Erla scutură din cap.

— Comisia de Identificare a Persoanelor a comparat amprentele cu cele din baza lor de date şi n-a găsit nicio potrivire.

Mai aruncă încă o privire spre monitor, însă rezultatul se dovedi la fel de dezamăgitor.

— Oricum, ar fi fost prea uşor.

Studie cu atenţie dosarele de pe birou, privirea oprindu-i-se câteva clipe pe enervantele formulare de completat, apoi înşfăcă un teanc subţire şi îl capsă la un capăt. Huldar recunoscu dispunerea căsuţelor şi antetul oficial din partea de sus a paginii.

— Doar ce-am primit raportul medicului legist. Nu sună prea plăcut.

— Nu. Ca de obicei.

Huldar nici măcar nu încercă să-şi ascundă curiozitatea.

— Ce scrie?

Erla alese o coală plină cu note aflată lângă raport. Huldar îi recunoscu scrisul. Deci încă mai avea obiceiul de-a nota tot ce vedea, auzea sau citea. De mult o invidia pentru acest lucru, deşi el unul încă nu reuşise să se obişnuiască să practice acest obicei. Erla recită concluziile aproape fără să facă vreo pauză pentru a respira.

— Mâinile îi aparţin unui bărbat. Cam de vârstă mijlocie. N-a efectuat niciodată munci grele, deşi poate a muncit în urmă cu mult timp. Există o urmă lăsată de un inel pe cel de-al patrulea deget al mâinii stângi, probabil o verighetă. Aceasta lipseşte, scoasă ori de persoana care i-a tăiat mâinile, ori de proprietarul ei. Mai există o urmă vagă, lăsată de un inel ceva

mai lat, pe cel de-al patrulea deget al mâinii drepte, care, de asemenea, lipseşte. Urma respectivă ne duce cu gândul la inelele pe care le primesc cei care absolvă universităţi străine sau la cele pe care le poartă francmasonii, de exemplu. Nu avem cum să stabilim ce tip de inel a fost. Ambele urme sunt atât de vagi, încât legistul consideră că bărbatul respectiv nu le-a mai purtat de o bună bucată de vreme încoace. Sau le-a purtat, le-a scos, iar le-a purtat şi tot aşa, precizează Erla, ridicând totodată privirea. Bărbatul trăia când i-au fost tăiate mâinile. Cel puţin aşa consideră legistul. Deşi a mai făcut tot felul de precizări.

Huldar încuviinţă din cap, cu o mină indiferentă. Îşi auzise colegii speculând pe marginea acestui subiect, deşi fără să se bazeze pe vreo probă solidă. Zvonul că victima fusese încă în viaţă probabil că se lansase din cauza naturii macabre a descoperirii.

— S-a aflat ce s-a folosit? Un cuţit sau un fierăstrău?

— O drujbă.

— La dracu'!

— Da. La dracu'!

— Presupun că nu putem afla dacă posesorul mâinilor a murit ca urmare a rănilor suferite?

Erla clătină din cap.

— Nu. Însă legistul e de părere că e mai mult decât probabil. Şansele să fi sângerat până la moarte ca urmare a acestei... intervenţii... sunt destul de mari. În raport scrie că mai e posibil şi că trupul bărbatului să fi intrat în stare de şoc, având drept rezultat cedarea mai multor organe. Ceea ce ar fi dus, de asemenea, la moartea omului, deşi ar fi trăit mai mult decât dacă ar fi murit din cauza pierderii masive de sânge.

— Dar nu e sigur? Bărbatul ar putea fi încă în viaţă?

Erla ridică din umeri.

— Teoretic, da. Dar, în acest caz, unde s-ar putea afla? Pun prinsoare că n-a rămas să sufere în tăcere.

— Nu. Doar dacă nu zace pe undeva, inconştient sau sedat.

— E posibil, fireşte.

Erla oftă din greu şi-şi trecu degetele prin păr, ciufulindu-l şi lăsându-l să stea drept, ceea ce-i oferi un aspect de om nebun. Ceea ce şi era, de fapt, gândi Huldar.

— Însă analizele sângelui au ieşit normale.

— De unde ar putea face cineva rost de o drujbă?

— De la un magazin de bricolaj. Sau de la o firmă care închiriază unelte. Am de gând să-i pun pe oameni să caute prin toate rapoartele despre vânzări şi închirieri, şi sper că astfel vom obţine un indiciu. Drujbele sunt folosite de obicei pentru a tăia copaci şi crengi, aşa că nu prea există cerere pentru ele pe timpul iernii. Oricum, lista cu nume n-ar trebui să fie deosebit de lungă.

— Şi cum a rămas cu tipul care deţine jacuzziul? Aţi scotocit aşa cum trebuie prin trecutul său? Trebuie să existe un motiv pentru care a fost aleasă tocmai casa lui. Adică, jacuzziul acela nu e vizibil din stradă sau din grădinile vecinilor, deci făptaşul n-ar fi putut trece pur şi simplu prin zonă şi să se hotărască să scape de mâini într-un impuls de moment. Sunteţi siguri că bătrânul n-are nicio legătură cu acest incident?

— Benedikt Toft? Facem cercetări în cazul lui. Deocamdată, nu am găsit nimic suspect, iar declaraţia pe care ne-a dat-o pare destul de credibilă. Părea sincer şocat. E un pensionar rămas văduv şi n-are cazier, ceea ce nu e chiar o mare surpriză, dat fiind că înainte a fost procuror.

— Ar putea avea legătură cu vreun caz mai vechi de-al său? O răzbunare pentru o condamnare la închisoare, ceva de genul ăsta?

— Posibil. Totuşi, încă mai avem de luat o depoziţie oficială de la el. Ne-a tot amânat şi acum nu ne mai răspunde nici la telefon. Dacă nu vom reuşi să dăm de el nici azi, va trebui să trimit pe cineva să-l aducă la secţie. Deşi mă îndoiesc că vom obţine ceva folositor. Probabil că nu e vorba decât de o coincidenţă din aceea stranie; poate că făptaşul a fugit prin grădini şi s-a decis brusc să scape de mâini. Ceva de genul ăsta.

Când Erla văzu că Huldar nu pare convins, se făcu roşie în obraji. Probabil că-şi adusese aminte că primiseră totuşi un pont; cineva a vrut ca ei să găsească mâinile, aşa că era puţin probabil ca locaţia să fi fost aleasă la întâmplare.

— În orice caz, Toft arată ca un cetăţean absolut normal. Şi destul de supărat, aş putea adăuga.

— Şi-l înţeleg perfect. Sper să nu găsesc niciodată ceva de genul ăla în jacuzzi atunci când voi ieşi la pensie.

— O, a reacţionat destul de bine când am făcut descoperirea. Nu, acum vrea să obţină o despăgubire pentru capac, care a fost rupt. Poate că l-aş putea ademeni la secţie dacă i-aş spune că vreau să discutăm despre paguba suferită.

Huldar rămăsese fără cuvinte. Rareori se mai arăta surprins de comportamentul semenilor săi, însă reacţia bătrânului era ieşită din comun, eufemistic vorbind.

— Dacă aş fi în locul tău, eu i-aş acorda ceva mai multă atenţie. Oricărei persoane normale la cap i-ar trebui o săptămână pentru a-şi reveni din şoc, înainte de-a începe să se gândească la despăgubiri.

Chipul Erlei deveni din nou dur.

— Sunt perfect conştientă de acest lucru. Deşi mă aştept că anii pe care i-a petrecut în sălile de tribunal să-i fi făcut pielea mai groasă şi mai tare decât a multora dintre noi.

Îşi încrucişă braţele pe piept, se lăsă pe spate în scaun şi continuă:

— Huldar, să ştii că mă pot descurca şi singură.

În loc să ofteze, el îi zâmbi.

— N-am vrut să insinuez că n-ai fi în stare. Dar lasă-mă să te ajut, Erla. N-am niciun fel de interes să-ţi iau locul şi toate căcaturile care vin odată cu asta.

Ambii aruncară în acelaşi timp câte o privire înspre formularele care acopereau biroul.

— Crede-mă, chiar nu e cazul.

Telefonul Erlei sună şi răspunse înainte să mai apuce să comenteze ceva despre propunerea lui Huldar. Îi era imposibil să-şi dea seama dacă ea credea sau nu în sinceritatea lui. Însă când îi făcu la revedere cu mâna fără ca măcar să se uite spre el, îşi dădu seama că vorbele sale îi intraseră pe o ureche şi-i ieşiseră pe cealaltă.

Huldar se întoarse la biroul său şi-i spuse lui Gudlaugur că i se ordonase să-l ajute. Tânărul ţâşni în sus, holbându-se la Huldar, cu obrajii în flăcări. În ciuda unei urme de suspiciune din privirea lui, era clar că se simte mai mult decât uşurat. Îi explică, aproape fără să facă pauză, la ce anume lucrează şi, în timp ce el enumera toate muncile plictisitoare pe care le avea pe cap, Huldar îşi reaminti că trebuia să facă faţă ori ăstora, ori unor videoclipuri cu pisici stresate.

După ce începu să scotocească prin cazurile mai vechi, în căutarea fără sorţi de izbândă a unor legături cu alte amputări de mâini, nu se abţinu să nu zâmbească când se gândi la încrederea pe care se părea c-o avea Gudlaugur în el. Tânărul continua să-i arunce priviri peste propriul monitor, de parcă s-ar fi aşteptat ca Huldar să vină din clipă în clipă cu soluţionarea cazului. Din nefericire, era puţin probabil să-i poată îndeplini

dorinţa. Huldar avea senzaţia că aveau de-a face cu unul dintre puţinele cazuri dificile care-şi făceau apariţia în jurisdicţia lor. În Islanda, majoritatea incidentelor violente sau a crimelor era rezolvată ori în aceeaşi zi, ori în următoarele patruzeci şi opt de ore. Era sigur că până la urmă aveau să rezolve şi acest caz — însă mai aveau mult de tras până la final.

Capitolul 5

Fuseseră întâmpinaţi în holul şcolii de un afiş pe care scria: *Educaţie pentru toţi şi pentru toate aptitudinile*. Huldar nu asta căuta; el voia să ajungă la birou. Freyja zări un alt afiş, scris cu litere mult mai mărunte, care-i îndruma pe vizitatori într-acolo — şi înspre toalete. Urmând săgeata, ajunseră pe un coridor lung ce ducea spre sălaşul mult temut de toţi elevii, biroul autorităţii absolute, cel al directorului. Poate că fusese aşezat chiar în capătul coridorului tocmai pentru a le oferi copiilor suficient timp să ajungă la un nivel potrivit de teamă şi respect.

Lui Huldar îi era cunoscută senzaţia de pe vremea când el însuşi era elev. Frânturi de amintiri îi reveniră în minte dintr-odată: un penar plin cu carioci uscate, cioturi de creioane, o ascuţitoare şi câteva radiere tocite; un ghiozdan plin cu teme pentru acasă ce rămâneau întotdeauna nescrise; un sufertaş cu bucăţi de măr uscate şi firimituri de pâine; manuale cu colţurile îndoite, ce rămâneau aruncate în ghiozdan fără a fi deschise vreodată.

În afară de scârţâitul scos de tălpile lor în contact cu podeaua acoperită cu linoleum alunecos, singurul zgomot pe care-l auzeau era ecoul glasurilor profesorilor ce predau în clase. Pereţii erau acoperiţi cu desene stângace cu celule şi amibe, pe ceea ce părea a fi hârtie ieftină, reciclată. Gândindu-se mai bine, Huldar îşi aminti că desenase şi el odată ceva asemănător, la ora de biologie. Dar, spre deosebire de aceşti copii, el nu se deranjase să le şi coloreze.

Mirosul de pe coridor era un amestec de hanorace ude, adidaşi, lipici pentru artizanat şi produse de curăţenie. Acelaşi miros întâlnit şi în şcoala în care învăţase Huldar, în partea de est a ţării. Însă acum aveau de-a face cu un nou contingent de copii, cărora le venise rândul să-i privească prin fereastră în

timp ce profesorul continua să peroreze despre muşchi, spori, adverbe şi alte mistere de genul ăsta.

Huldar se întrebă dacă Freyjei îi trec aceleaşi gânduri prin minte. Spre deosebire de el, ea probabil că fusese o elevă model, la fel de conştiincioasă ca toate fetele din clasa lui sau precum cele cinci surori ale sale, şi nu fusese niciodată nevoită să ducă acasă un bileţel care să-i facă pe părinţi să se-nroşească de furie şi s-o certe pentru că nu reuşea să fie atentă la ore şi-i deranja şi pe ceilalţi colegi de clasă, cum fusese cazul cu el.

Directorul îi primi la el în birou. Arăta mai mult sau mai puţin aşa cum îşi imaginase Huldar: în jur de 50 de ani, cu picioare fusiforme şi o cravată lată şi lipsită de gust, ce avea menirea, însă nu reuşea, să distragă atenţia de la burdihanu-i proeminent. Bărbatul aruncă o privire la ceasul de pe perete şi încuviinţă uşor din cap în semn de aprobare, când văzu că era fix nouă şi zece. După ce le oferi câte o ceaşcă cu ceea ce se dovedi a fi o cafea apoasă cu gust dezgustător, îi pofti înăuntru.

Huldar şi Freyja luară loc pe două scaune ce purtau adânciturile nenumăratelor persoane care stătuseră pe ele de-a lungul vremii, dovada vie a tot ceea ce fuseseră nevoiţi părinţii să asculte despre năzbâtiile propriilor copii şi a sfaturilor spuse pe un ton superior despre cum trebuie ei, ca părinţi, să-i determine pe copii să se comporte în lume. Era ca şi cum s-ar fi aşezat pe un pat gros de mucegai.

Directorul îşi aşează mâinile pe birou. Avea degete la fel de lungi şi de subţiri precum picioarele.

— Sper că poliţiştii nu consideră că le irosesc timpul. Mai bine să fim siguri, decât să ne pară rău că n-am acordat atenţia cuvenită unei astfel de întâmplări.

Huldar răspunse în numele amândurora.

— Întotdeauna e mai bine să raportezi orice întâmplare care ridică semne de întrebare. Aţi făcut exact ce trebuia, având în vedere împrejurările, indiferent că există sau nu un motiv serios de îngrijorare.

Directorul era deosebit de mulţumit de sine însuşi. Judecând după urma de spumă de lapte de pe buza superioară, se părea că oaspeţii erau trataţi cu zoaie, în timp ce personalul şcolii bea cappuccino.

— În orice caz, cu ce vă pot ajuta? Sunt destul de prins cu diverse treburi, aşa că mai bine am trece la subiectul care ne interesează.

Huldar nu mai aşteptă încă o invitaţie; se simţea ciudat în biroul unui director de şcoală, la atâţia ani după ce terminase cu învăţatul.

— Am primit din partea unui grafolog confirmarea că scrisoarea ameninţătoare, dacă pot să mă exprim aşa, a fost scrisă de aceeaşi persoană care a scris-o pe cea semnată de un băiat pe nume Thröstur, din clasa 9-B. Aşa că mă întrebam dacă ne-aţi putea furniza numele de familie al lui Thröstur şi, dacă se întâmplă să vă amintiţi de el, câteva informaţii despre băiat. Aşa cum v-am spus şi la telefon, Freyja, care a venit împreună cu mine, este psiholog pentru copii la Casa Copiilor şi mă ajută la acest caz. Discreţia ei este garantată de meseria pe care o are, la fel ca şi în cazul meu.

Huldar dădu să bată cu palma braţul scaunului Freyjei, însă mâna ei se afla în drum. Tresări de parcă o arsese ceva. Directorul părea destul de nedumerit, deşi încerca să n-o arate.

— Înţeleg.

Directorul se ridică niţel în scaun, ca şi cum faptul că Huldar adusese în discuţie confidenţialitatea ridicase oarecum miza întregii afaceri.

— Voi verifica lista cu elevii din clasa respectivă din anul acela; am căutat-o ceva mai devreme.

Bărbatul se răsuci spre ecranul computerului şi citi ceva în timp ce mişca mouse-ul cu mare atenţie.

— Thröstur, aţi zis. Thröstur, Thröstur. Iată-l. Thröstur Agnesarson. Thröstur Agnesarson. Aha. El. Fireşte.

— Fireşte?

— Da, mi-am adus aminte de băiat, aşa că pur şi simplu nu înţeleg cum e posibil să nu-mi fi picat fisa imediat. Privind retrospectiv, e şi normal ca despre el să fie vorba. Eu doar ce ajunsesem aici şi primeam întruna plângeri la adresa lui, deşi şi el era nou în şcoala aceasta. De obicei, elevii noi au tendinţa de-a nu crea mari probleme. Nu de la început, cel puţin. El a reprezentat o excepţie şi a avut dubioasa onoare de-a fi primul elev dificil cu care am avut de-a face după ce-am devenit directorul şcolii. Bineînţeles că de-atunci am mai avut de-a face cu astfel de cazuri. Nu sunt sigur dacă aş putea să mi le amintesc şi pe acestea la fel de bine ca în cazul lui.

— Avea probleme de comportament? întrebă Freyja.

— Nu, nu m-aş exprima chiar aşa. Era ceva diferit. Nu obişnuitele tulburări hiperactive cu deficit de atenţie[2] sau

[2] ADHD = Deficienţa hiperactivităţii cu deficit de atenţie, tulburare a deficitului de atenţie (ADD). (N.tr.)

tulburări de deficit de atenţie[3] simple. N-a fost diagnosticat nici cu dislexie[4], nici cu autism. Nu avea nici tulburări de comportament. Ţineţi cont, multe dintre aceste diagnostice erau destul de noi la acea vreme, aşa că e posibil ca ele să sune cu totul altfel acum. Lumea a căpătat mai multă experienţă în identificarea multor tipuri de sindroame şi tulburări de comportament.

— Şi atunci de ce era tot timpul adus în biroul dumneavoastră?

Huldar îşi dorea ca omul să treacă mai repede la subiectul care-l interesa pe el. Nu voia să afle detalii despre istoria ADHD, şi chiar dacă Freyja voia acest lucru, probabil că ea ştia mult mai multe despre subiect decât directorul şcolii. Nervozitatea lui Huldar se datora în parte conştientizării că era posibil ca el însuşi să fi suferit de vreo astfel de tulburare în copilărie, fără să primească însă vreo mână de ajutor. Cine ştie, dacă s-ar fi născut mai târziu, poate că astăzi ar fi fost doctor, nu poliţist? Dar poate că mergea prea departe cu presupunerile; o atenţie ceva mai mare poate că i-ar fi permis totuşi să aibă şi el o relaţie stabilă.

— Foarte bine c-aţi întrebat.

Privirea bărbatului se mută la Freyja, apoi reveni la Huldar.

— Era perfect capabil să se concentreze şi nu întâmpina dificultăţi la cursuri — atunci când se deranja să le frecventeze. Problemele sale nu aveau legătură cu activitatea şcolară sau cu conflictele cu ceilalţi elevi sau cu profesorii. De vină era probabil o problemă de natură psihologică, pe care n-am ştiut cum să o abordăm. Eu şi echipa de profesori am rămas la un moment dat în pană de idei, aşa că am apelat la ajutorul unui specialist. La un psiholog pentru copii, aşa, ca dumneavoastră.

Îi aruncă Freyjei o privire admirativă. Huldar avea impresia că zăbovea destul de mult asupra ei — deci nu putea fi vorba de ADHD în cazul directorului.

— Şi care-a fost rezultatul? interveni el.

— N-am aflat vreodată. S-a întâlnit cu psihologul în afara şcolii. Am primit un raport şi, dacă-mi amintesc bine, în el scria că starea băiatului ar trebui să înceapă să se amelioreze. Mai includea şi sfaturi despre cum să ne comportăm cu el în cazul în care vom mai întâmpina probleme. Însă băiatul ne-a părăsit

[3] ADD. (N.tr.)

[4] Dislexie = Tulburare nervoasă, constând în dificultatea de a citi şi a înţelege ceea ce se citeşte. (N.tr.)

înainte de încheierea anului şcolar, aşa că a devenit problema unei alte şcoli şi-a unui alt director.

— Cum se manifesta?

Freyja se aplecase spre partea dreaptă, punând cât mai multă distanţă posibil între ea şi Huldar.

— Băiatul era… ei, cum să vă zic? Închis în sine, să zicem? Nu era niciodată fericit; nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată zâmbind. Era obsedat de moarte şi de conceptul de rău. Tot ce desena avea legătură cu oameni morţi, iar eseurile sale erau pline de execuţii şi crime. Aşa de mulţi profesori veneau să mi se plângă de el, încât ziceai că biroul meu avea uşă glisantă, nu una normală. Voi verifica azi dacă încă mai avem ceva desene de-ale lui. Sau compuneri. Atunci vă puteţi da şi singuri cu părerea. Mai ales desenele erau deosebit de deprimante. De fapt, mă îndoiesc foarte mult că cineva de aici a avut grijă să le păstreze.

E clar că desenele lui Thröstur n-ar fi avut cum să împodobească pereţii coridorului pe care veniseră încoace. Huldar se întrebă dacă era posibil să desenezi o celulă sau o amibă moartă.

— Se implica în bătăi? A rănit vreun elev sau vreun prieten de-al său?

— Prieteni? El nu avea niciun prieten. În mod ciudat, totuşi, nimeni nu-l agresa în vreun fel. La început, am crezut că motivul îl reprezenta bunătatea celorlalţi copii, că le părea rău pentru el şi că înţelegeau că are probleme de natură psihiatrică. Dar m-am lămurit destul de repede că nu aceasta era explicaţia. Pur şi simplu le era frică de el. Erau prea înspăimântaţi ca să se ia de el. Iar asta spune multe. Însă el n-a făcut niciodată rău cuiva. Nici aici şi nici în altă parte, din câte ştiu eu.

— Aţi zis că psihologul se arătase optimist şi considera că starea lui se va ameliora?

Freyja îşi îndreptă poziţia, în încercarea de a-l privi pe director peste monitorul calculatorului.

— Ei, nu ştiu dacă verdictul fusese chiar atât de pozitiv. Ceea ce mi-au trimis nu a fost de fapt un raport final, ci doar câteva însemnări despre starea lui, un fel de note informative. De fapt, îmi amintesc că scria că un fel de dramă din sânul familiei se afla la originea comportamentului băiatului. Însă n-am primit mai multe detalii. Situaţia familiei sale era destul de normală, din câte-mi aduc aminte; era crescut doar de mamă şi

mai avea o soră mai mică, ce învăţa la o altă şcoală, din nu ştiu ce motiv. E de înţeles că acest amănunt mi-a trezit curiozitatea şi c-am simţit că ar fi mai bine dacă aş afla ceva detalii în plus. L-am chemat pe băiat şi l-am întrebat despre ce se întâmplă la el acasă, dar s-a închis în sine şi n-a mai scos nicio vorbă. La scurt timp după aceea, am primit o înştiinţare de la mama lui cum că va învăţa acasă pentru tot restul anului, apoi din toamnă va merge la o altă şcoală. Şi, dat fiind că ne apropiam de sfârşitul anului şcolar, am închis ochii la faptul că va absenta. Oricum, situaţia din ultimele săptămâni de şcoală a fost mult mai liniştită după plecarea lui.

Şi Huldar, şi Freyja rămaseră tăcuţi; amândoi se străduiau să-şi ascundă dezgustul. Bărbatul îl trăsese de limbă pe băiat doar ca să-şi satisfacă propria curiozitate, nicidecum că să-i ofere o mână de ajutor, de care era clar că avea mare nevoie. Un astfel de tratament nu l-ar fi putut ajuta în niciun fel, şi era lesne să tragi concluzia că decizia de-a schimba şcoala fusese grăbită de intruziunea directorului în viaţa personală a băiatului. Huldar fu primul care rupse tăcerea:

— Să înţeleg că s-a înscris la o şcoală din apropiere? Şi ştiţi cumva cum a ajuns să înveţe acolo?

— Ah, nu. Familia s-a mutat din casa în care locuia şi am pierdut complet legătura cu ei. Era clar că nu erau în stare să se stabilească definitiv într-un anumit loc. Din ce-am înţeles eu, se mutaseră în această zonă chiar înainte de începerea anului şcolar.

Deci poate că schimbarea domiciliului nu fusese neapărat motivată de faptul că el îşi vârâse nasul în treburile familiei băiatului. Nemulţumirea la adresa şcolii locale reprezenta numai unul din multele motive din cauza cărora oamenii alegeau să se mute. Era posibil ca mama băiatului să fi avut un serviciu care să necesite mutarea într-un alt cartier al oraşului, sau poate că-şi pierduseră casa. Fiind mamă singură, era posibil să trăiască cu chirie, iar chiriaşii nu au o situaţie prea stabilă în Islanda.

— E posibil să vedem şi noi acel raport?

Freyja părea sigură pe sine, ca şi cum avea tot dreptul să ceară acest lucru.

— Nu, mă tem că nu. A fost imediat marcat ca fiind confidenţial, deci îmi închipui că aş avea nevoie de permisiunea psihologului care l-a scris. Şi, chiar şi aşa, tot trebuie să-l caut

prin arhivă. Nu sunt sută la sută sigur că-l mai avem scris pe hârtie.

— Mi-aţi putea spune cel puţin numele psihologului?

— Da, sigur. Îmi închipui că aşa ar fi cel mai simplu. M-aţi salva de bătaia de cap de-a întoarce şcoala cu susul în jos după raport şi n-am mai avea nici probleme. Vă daţi şi voi singuri seama cât de ocupat sunt.

Huldar nu zărea niciun indiciu care să confirme spusele directorului. Biroul bărbatului era complet gol, iar telefonul acestuia nu sunase nici măcar o singură dată de când veniseră ei.

Directorul se întoarse la computerul său.

— Din fericire, am fost suficient de precaut să păstrez absolut toate e-mailurile care au legătură cu munca. Le-am arhivat pe ani, astfel încât sunt mai uşor de căutat.

Fredona un cântecel în timp ce mişca mouse-ul în sus şi-n jos şi apăsa pe tastatură.

— Cum o chema oare? Gudlaug? Gudný?

Părea să vorbească de unul singur, însă ridică brusc privirea spre oaspeţii săi.

— Dacă-mi mai acordaţi un minut sau două, o să-i găsesc numele. Poate chiar şi raportul, deşi, în mod normal, nu vi-l pot da. Oricum, eu zic c-ar trebui totuşi să discutaţi cu ea, căci am senzaţia că a mai avut de-a face cu Thröstur şi înainte, când era mai mic. A avut loc o întârziere după ce serviciile sociale au primit solicitarea noastră, căci psihologul a insistat ca acest caz să-i fie atribuit. Aşa că e de la sine înţeles că ea ar trebui să ştie mult mai multe despre el decât ştiu eu.

Se întoarse înapoi la ecran şi adăugă:

— Ia să vedem, pe unde o fi…?

— Nu vă grăbiţi. Noi nu vă zorim.

Acest lucru era valabil doar în cazul lui Huldar, deşi el bănuia că acelaşi lucru era valabil şi pentru Freyja. În cele din urmă, când reuşise în sfârşit să dea de ea, ieri după-amiază, Freyja sărise imediat să-l însoţească la şcoală. Şi dat fiind că nu încercase absolut deloc să-şi ascundă neplăcerea provocată de prezenţa lui, era clar că şansa de-a ieşi din birou o atrăsese, şi nu el. Încercă să-i surprindă privirea, însă ea continua să se uite cu încăpăţânare doar înainte. Aşa că el continuă să o fixeze cu privirea, hotărât să-şi dovedească lui însuşi că nu suferă de ADHD. Nu era greu: silueta adorabilă a Freyjei era plăcută

ochiului, iar plăcerea de-a o face să se simtă stingherită sub privirea lui scrutătoare era de nepreţuit.

— Aha! Iată-l! zise directorul în timp ce ridica privirea din monitor. M-aţi cronometrat? Cât a durat?

Huldar îşi smulse privirea de la Freyja.

— Ăă... nu. Dar nu v-a luat mult.

Era limpede că bărbatul din faţa lor era niţel cam excentric; nu la fel ca fostul său elev, Thröstur Agnesarson, dar, totuşi, excentric. Poate că era efectul contactelor cu copiii de-a lungul anilor, a faptului că trebuia să-i înveţe cum să se comporte, ba, uneori, să facă şi treaba în locul părinţilor, fie şi numai pentru a-i învăţa ce înseamnă disciplina. Lui Huldar i-ar fi fost aproape imposibil să se descurce într-o astfel de situaţie dacă n-ar fi avut de partea sa întreaga autoritate a legii.

— Sólveig Gunnarsdottir — acesta e numele femeii.

Freyja nu sări să noteze numele. Poate că dispunea de o memorie excelentă, însă Huldar ştia prea bine că el va uita numele de îndată ce vor ieşi afară din clădire.

— Vrei să notez eu numele? o întrebă.

— Nu-i nevoie. Lucrez cu ea. E psiholog cu jumătate de normă la Casa Copiilor.

Tot nu voia să-l privească direct.

Directorul bătu din palme.

— Ce noroc pe voi. Deci, am terminat? Mai e ceva despre care vreţi să discutăm?

— Vreţi originalul înapoi? Aţi amintit că scrisorile vor fi expuse la panou, şi eu nu mai am nevoie de ea. Am făcut deja o copie.

Huldar aşează scrisoarea lui Thröstur pe birou şi o împinse. Directorul se trase înapoi de parcă ar fi fost radioactivă.

— Doamne-Dumnezeule, nu! Nu, mulţumesc! Asta nu va face parte din expoziţia noastră. Sunteţi nebun? Luaţi-o înapoi şi gata. Aruncaţi-o sau faceţi ce faceţi de obicei cu probele atunci când se dovedesc inutile. Mă aştept să lăsăm deoparte şi cealaltă scrisoare a lui, cea semnată.

Huldar ridică din umeri şi luă înapoi scrisoarea.

— Când are loc expoziţia?

— Se va deschide săptămâna viitoare. Acum expunem scrisorile, inclusiv fotocopiile primite din America. Va fi un spectacol pe cinste. Cel puţin pentru tinerii care le-au scris în urmă cu zece ani. Sunt invitaţi toţi la deschidere.

— Şi Thröstur? întrebă Freyja cu o voce de gheaţă. Nu se va arăta surprins dacă nu-şi va vedea scrisoarea? Cea pe care a semnat-o?

— El n-a apucat să termine anul şcolar. I-am chemat pe toţi cei care încă mai erau înscrişi la şcoala noastră la finalul anului, zise bărbatul, împletindu-şi degetele.

Era clar că motto-ul şcolii, *Educaţie pentru toţi şi pentru toate aptitudinile*, nu se aplică şi în acest caz.

Glasul Freyjei rămase la fel de rece.

— Încă ceva... ce informaţii aţi primit de la şcoala la care învăţase băiatul înainte de-a se înscrie la şcoala aceasta? Aţi luat legătura cu ei atunci când v-aţi lămurit că băiatul are probleme?

Lungile degete ale bărbatului se strânseseră acum într-un nod.

— Nu, n-am încercat să stabilim niciun fel de contact. Dacă acum sunt ocupat, ar fi trebuit să vedeţi cum eram în primul meu an aici. A trebuit să învăţ totul din mers. Când m-am lămurit că Thröstur era... era ceva în neregulă cu el... deja se scurseseră trei luni de şcoală; deja devenise elevul nostru, problema noastră. N-am avut niciun motiv să întreb cum s-au descurcat cei de la fosta lui școală cu el; la urma urmei, era limpede că nu funcţionase nimic.

— A părut normal la început? În cele aproape trei luni?

— Nu. Doar că nouă ne-a luat aşa mult să ne dăm seama că e ceva în neregulă cu el şi că nu e vorba doar de o toană de-a lui. Vedeţi voi, era un elev nou, excepţional de retras.

Mişcarea degetelor bărbatului încetă brusc. Le despleti şi-şi aşează ambele palme pe birou, în faţa lui, ca pentru a-şi examina unghiile.

— Iar acum mi-e teamă că trebuie să terminăm întâlnirea. Am o grămadă de treabă şi sunt deja în întârziere.

— Şi părinţii lui? Ce fel de oameni erau şi care era punctul lor de vedere în legătură cu această situaţie?

Freyja n-avea de gând să-l lase pe director să scape aşa uşor.

— Bănuiesc că v-aţi întâlnit măcar cu mama lui.

— Desigur. Ţineţi cont, pe tatăl său nu l-am văzut niciodată. Din câte-mi amintesc eu, mama lui era o femeie mai degrabă sfioasă. Îi era greu să strecoare o vizită la şcoală printre orele de muncă şi noi încă nu dispuneam de fondurile necesare pentru a menţine şcoala deschisă şi în cursul serii. Nu

aşa funcţionau lucrurile. Dar a reuşit să vină o dată. De fapt, părea că nu mai are încotro. În afară de acea vizită, n-am reuşit să comunicăm decât prin intermediul e-mailurilor.

Nu se oferi să le citească sau să le printeze pentru ei.

— În fine, acum chiar trebuie să plec.

Se ridică şi strânse din buze, semn că nu mai are niciun răspuns pentru eventualele lor întrebări în plus.

Freyja şi Huldar îi mulţumiră şi se ridicară să plece, în timp ce ceştile lor cu cafea de nebăut rămaseră practic neatinse pe biroul directorului. Când Huldar vru să ia ceştile, directorul îi făcu semn că nu-i nevoie, apoi se trânti la loc pe scaun, indicând că nu are de gând să se repeadă nicăieri.

Copiii ieşeau în pauză în momentul în care Huldar şi Freyja părăseau clădirea. Larma era asurzitoare, aşa că n-avea rost să încerce să discute ceva în timp ce traversau terenul de joacă.

— Deci, ce crezi? o întrebă Huldar când ajunseră în parcare.

În timp ce studia hoarda de copii, privirea îi zăbovi asupra unui mic grup de elevi rămaşi undeva mai retraşi, ceea ce-l făcu să-şi închipuie că excentricul Thröstur era odinioară la fel ca ei.

— Nu ştiu ce să zic. Acum sunt mai puţin sigură decât eram când am citit prima oară scrisorile. Dacă directorul îşi aminteşte totul fidel şi Thröstur chiar s-a întâlnit cu Sólveig de mai multe ori, înainte de episodul depresiv de la această şcoală, atunci chiar avem motive de îngrijorare. Copiii nu se duc la şedinţe de terapie psihologică decât atunci când chiar întâmpină mari dificultăţi. Cred că băiatul a avut probleme serioase. Sau era ceva în neregulă cu mediul în care trăia.

— Crezi că e posibil ca aceste lucruri să-l determine să pună în practică acele ameninţări? Sau să facă ceva cu consecinţe grave?

Freyja îşi arcui o sprânceană, ca şi cum îi venise din senin o altă idee.

— Probabil că nu. Dar aş vrea să stau de vorbă cu el. După ce voi discuta cu Sólveig. Dar nu îţi voi putea dezvălui detalii ale discuţiei cu ea, ci doar ce concluzii voi trage. În mare.

Uitase de zâmbetul ei fermecător.

— Dacă ai noroc, continuă Freyja, deşi fireşte că nu o să-ţi pot dezvălui tot ce-mi va zice ea.

— În regulă. Va trebui să mă mulţumesc cu asta.

Huldar văzu cum ea scormoneşte prin buzunar în căutarea cheilor de la maşină. Îşi dădu seama că, spre deosebire de majoritatea femeilor, Freyja nu-şi căra tot timpul poşeta după ea. Ori de câte ori surorile sale se întâlneau, genţile lor ajungeau să ocupe toate spătarele scaunelor şi masa. Cea mai des întâlnită cerere la astfel de adunări era: „Dă-mi şi mie, te rog, geanta!", adresată, invariabil, lui Huldar. El era cel mai tânăr membru al familiei, iar ele nu încetaseră niciodată să-l privească, aşa, ca pe un băieţel bun de făcut comisioane. Poate că ceea ce-l atrăgea cel mai mult la Freyja era tocmai cât de diferită era ea prin comparaţie cu surorile lui. Ar fi preferat mai degrabă să rămână toată viaţa un pustnic, decât să se combine cu o femeie ca ele.

— Eu am să încerc să dau de urma lui Thröstur. Am suficiente informaţii ca să-i găsesc codul numeric personal, iar restul ar trebui să fie destul de simplu. Vrei să vii şi tu cu mine, ca să ne întâlnim cu el?

Observă că Freyja descuie maşina cu o cheie simplă, nu cu una cu telecomandă încorporată. Probabil că rabla ei de maşină data de dinaintea erei tehnologice care să permită un asemenea lux.

— Sigur, zise ea. Chiar mi-ar plăcea să fiu şi eu de faţă. Între timp, ai putea să verifici dacă are cazier. Probabil că ar reprezenta o lectură destul de interesantă.

Fără a-i mai explica ce a vrut să spună, se aşează în spatele volanului şi trânti portiera.

Huldar o privi cum pleacă, apoi se întoarse la maşina de poliţie, reflectând la comentariul ei şi la expresia serioasă de pe chip atunci când rostise acele cuvinte.

Capitolul 6

Întoarsă la Casa Copiilor după vizita de la şcoală, Freyja rămase privind pe geam vremea de afară. O nouă zi, o nouă furtună. Îşi începuse ziua scoţând-o pe Molly în grădina neîngrijită din spatele blocului în care locuia. Apartamentul îi aparţinea fratelui ei Baldur, iar Freyja se mutase acolo doar temporar, însă deja trecuse aproape un an şi încă nu izbutise să-şi găsească un loc numai al ei. În ritmul ăsta, n-avea să reuşească să se mute înainte de eliberarea lui Baldur, a cărui condamnare se prelungise cu încă douăsprezece luni. Acest lucru avea şi avantaje, şi dezavantaje: ca avantaj, nu era nevoită să se descurce pe o piaţă a apartamentelor de închiriat din ce în ce mai dificilă; ca dezavantaj, însemna că trebuia să locuiască în continuare înconjurată de persoane aflate tot timpul la marginea societăţii. Vecinii ei de bloc nu se deranjau niciodată să aibă grijă de grădină sau să cureţe spaţiul din jurul tomberonului de gunoi ori alte zone comune. Aveau cu totul alte priorităţi, cum ar fi să facă rost de material pentru a se droga — bine, aveau ei şi alte preocupări care să-i ţină departe de un aspirator, o mătură sau un făraş.

Nu demult, zărise o foaie de hârtie îngălbenită prinsă pe peretele holului de la intrare, care se dovedi o listă cu

programarea zilelor de curăţenie pe apartamente — deşi anul, fără îndoială îndepărtat, era destul de greu de precizat. Şi pentru că mizeria o deranja în mod deosebit, Freyja se hotărî să abordeze problema în zilele desemnate apartamentului lui Baldur, în speranţa că-i va impulsiona şi pe ceilalţi locatari să-i urmeze exemplul. Ar fi putut s-o ajute să-i câştige de partea ei, din moment ce doar câţiva se deranjau să o salute, iar ceilalţi îi lăsau impresia că nimic nu i-ar fi bucurat mai mult decât să o vadă dispărând de-acolo. Însă planul ei eşuase. În timp ce ea muncea cu sârg pe holuri, vecinii ei se chiorau pe vizoare sau ieşeau să vadă ce naiba se întâmplă. Pe chipurile lor apăru uluire, ba chiar indignare sau milă când văzură aspiratorul. Cu siguranţă că nu reuşi să câştige puncte bonus sau prăjiturele pentru efortul depus şi puţină lume aprecia curăţenia de pe hol sau faptul că rampa de evacuare a gunoiului era în sfârşit deblocată. În ciuda acestui lucru, ea era hotărâtă să se ţină de acea rotaţie antică şi făcea curăţenie de câte ori îi venea rândul.

Dar dacă, la venirea primăverii, va începe să facă şi în grădină curăţenie, atunci probabil că vecinii ei vor pierde chiar şi bruma de respect pe care o aveau pentru ea. Însă, în felul ăsta, măcar va fi sigură că ea şi Molly vor avea un petic de iarbă doar pentru ele. Ceilalţi locatari păreau că preferă să rămână înăuntru pe timpul zilei. Aşa că ea ar putea instala o masă şi nişte scaune, ca să se lase scăldată de razele soarelui lângă o ceaşcă de cafea, în timp ce Molly ar putea să adulmece pământul în căutarea locului perfect în care să-şi facă nevoile. Întoarsă cu spatele la clădire, Freyja chiar s-ar putea păcăli că locuieşte într-un loc diferit, ceva mai atrăgător, ceva mai curat.

Dar mai era mult până la vară, presupunând că vor avea parte de una, şi nimeni nu îndrăznea să încerce să stea afară în acest moment al anului. Freyja era gata să sară în sus de bucurie când Molly îşi termină în cele din urmă treaba, permiţându-i în sfârşit să plece la serviciu. La Casa Copiilor cel puţin era cald şi aveau şi cafea bună. Prin ferestrele apartamentului lui Baldur pătrundea frigul, iar cafetiera părea incapabilă să mai producă o cafea cât de cât decentă. Dacă vremea n-ar fi fost atât de cumplită, s-ar fi dus la magazinul cu produse electrocasnice pentru a-şi cumpăra una nouă. Cum dracu' vă izbuti ea să-şi schimbe modul de viaţă dacă permitea ca un pic de vânt şi niţică zăpadă să se interpună între ea şi o ceaşcă de cafea bună şi caldă?

Deschise uşa Casei Copiilor şi auzi glasuri, care încetară însă aproape instantaneu. Freyja decise că acum ar fi momentul să încerce iar să discute cu Sólveig. Când venise ceva mai devreme, Sólveig avea o întâlnire cu un copil, în timp ce pe Freyja n-o ţineau ocupată decât nişte sarcini neînsemnate, precum citirea evaluărilor şi rapoartelor anuale ale centrului. O enerva teribil faptul că rugămintea lui Huldar de a ajuta poliţia o făcea să se simtă ca şi cum ar fi câştigat potul cel mare la loterie. El era ultimul bărbat din lume cu care avea de gând să colaboreze, dar tot era mai bine decât să stea aici şi să se holbeze în gol. Avea nevoie de ceva care s-o ţină ocupată, de un scop în viaţă. Curăţenia în spaţiile comune ale blocului o dată la două luni nu era suficientă.

Reuşi să o prindă pe Sólveig atunci când se afla în biroul ei. Faptul că un angajat cu jumătate de normă avea un birou mai mare şi mai bine echipat decât al Freyjei spunea multe, însă, fără a se lăsa tulburată de acest lucru, îşi impuse să se ocupe de ce anume o adusese în primul rând aici.

— Aş vrea să schimbăm câteva vorbe, dacă se poate. Vreau să aflu câteva informaţii despre un băiat care a fost trimis la tine în urmă cu zece ani şi, posibil, chiar şi cu câţiva ani mai devreme.

— Zece ani?

Sólveig se încruntă, făcând să-i apară patru cute adânci pe frunte. Ca de obicei, părul ei cenuşiu era prins într-un coc strâns, însă nimic altceva din aspectul ei nu indica severitate. Cămaşa de un galben-deschis avea nasturii încheiaţi strâmb, iar bluza lungă tricotată, de culoare maro, îi atârna aiurea de pe umerii largi.

— Doamne, nu cred că-mi pot aduce aminte de nişte chestii din urmă cu atâţia ani.

Smuci din mână, invitând-o pe Freyja să intre. Brăţările îi zornăiră.

— Ia loc, totuşi. Mă văd nevoită să recunosc că m-ai făcut curioasă.

Cămaşa Freyjei era încheiată aşa cum trebuie, iar hainele atârnau drept pe ea. Pe lângă Sólveig, se simţea sclivisită, la fel cum se simţea atunci când făcea curăţenie în bloc; ca un cap-pătrat care ia viaţa prea în serios şi ratează toate distracţiile. Psihologul din ea se întreba tot timpul dacă ăsta era adevărul. Poate că era timpul să o lase mai moale, să trăiască clipa, chiar dacă, în trecut, astfel de momente avuseseră consecinţe

dezastruoase. Sosise vremea să o ia mai uşor, fie şi pentru a înfiripa iar o legătură cu cineva. Venea weekendul, aşa că trebuia să-şi smulgă prietenele din culcuşuri şi să iasă în club. Iar a doua zi avea să-şi care mahmureala în oraş pentru a-şi cumpăra o nouă cafetieră. Primul pas al importantei misiuni care va duce la recăpătarea propriei sale vieţi. Lângă o ceaşcă de cafea decentă, s-ar putea cuibări pe canapea şi ar putea frunzări ofertele de a preda la universitate, din toamnă.

— Poate încă n-ai aflat, dar mi s-a cerut să ajut poliţia în legătură cu un caz mai ciudat, care are legătură cu băiatul în cauză.

În timp ce Freyja îi relata lui Sólveig trista poveste a băiatului, observă că, pe fruntea femeii, cutele se adânceau din ce în ce mai mult. Era limpede că Sólveig nu ştia nimic despre ancheta poliţiei, ceea ce însemna că directoarea nu suflase nicio vorbă. Pe Freyja o surprindea acest lucru, dat fiind că proiectele la care lucrau membrii echipei erau discutate în mod deschis între pereţii Casei Copiilor.

Poate că aceste cazuri ale ei nu mai erau suficient de importante pentru a merita discutate. Proaspăt recăpătata încredere în sine cu privire la planurile pentru weekend se diminuă niţel, dar Freyja îşi impuse să se concentreze la ceea ce conta cu adevărat.

— Din spusele directorului, Thröstur a fost trimis pentru a i se stabili un diagnostic de bază, însă avea impresia că tu deja te mai întâlniseşi în prealabil cu băiatul. Şi că era posibil să-l fi tratat şi mai înainte, deşi nu era sigur de acest lucru.

— O, dar să ştii că a trecut ceva vreme de-atunci.

Sólveig scutură din cap. Părea că-şi stoarce creierii pentru a-şi aminti de băiat, strângând din ochi şi strâmbând din buze în acelaşi timp.

— Nu, nu-mi aduc aminte de niciun Thröstur, spuse ea, apoi zâmbi, luminându-se la faţă. Deci, cel puţin nu se poate să fi fost vorba de ceva serios. De obicei, îmi aduc destul de bine aminte de cazurile dificile, în timp ce problemele banale, dacă le poţi spune aşa, au tendinţa să mi se şteargă din memorie. E de mirare că nu luăm toţi antidepresive, de fapt.

Femeia surâse din nou, scoţând la iveală un şir de dinţi care numai perfecţi nu puteau fi numiţi. Şi la surâs s-ar mai fi putut lucra niţel, căci ochii rămâneau neatinşi de el.

Freyja strânse din dinţi la fel de nesinceră.

— La acea vreme, şcolile trimiteau mulţi copii la tine pentru a-i consulta?

— Depinde ce vrei să spui prin mulţi.

Sólveig renunţă la surâsul acela fals şi adoptă în schimb o mină ce sugera că e plictisită de viaţă. Freyja pierduse şirul ocaziilor în care-şi văzuse colegele adoptând exact aceeaşi expresie, lucru care o scotea din minţi uneori. Era expresia pe care o afişau, aparent fără să vrea, atunci când discutau între ele, ca pentru a sublinia cât de tare se săturaseră de toate acele cazuri dureroase şi cât de prost erau plătite pentru a înghiţi aşa ceva. Poate că ar trebui să le ia şi pe ele atunci când se va înscrie la cursul de management al finanţelor?

— Bine, chiar şi un singur copil cu probleme ar trebui să fie prea mult, adăugă Sólveig, părând încă precaută.

— Probleme vor exista întotdeauna, zise Freyja, refuzând să-i intre în joc. Obişnuiai să consulţi mulţi copii pe vremea aceea?

Sólveig nu părea tulburată de tonul tăios al Freyjei.

— Da, se poate spune şi aşa.

Surâsul nesincer îşi făcu din nou apariţia.

— Aveam cabinetul meu şi colaboram pe partea de consiliere psihologică cu patru şcoli. Dar nu stabileam decât diagnostice de bază pentru copiii şi adolescenţii cu probleme. Dacă se ajungea la concluzia că au nevoie de tratament, atunci erau trimişi mai departe, de obicei către cei de la Departamentul de Psihiatrie pentru Copii şi Adolescenţi. Rareori am intrat în contact cu ei, deci nu sunt surprinsă că nu-mi mai amintesc de acest Thröstur.

— Chiar aşa? Am înţeles că l-ai tratat şi înainte de-a fi trimis de şcoală la tine. Directorul n-a precizat ce vârstă avea pe atunci băiatul, dar, în cazul ăsta, ar fi trebuit să faci mult mai multe decât să stabileşti un diagnostic de bază.

— Mă tem că am uitat complet de el. O fi de la bătrâneţe.

Sólveig afişă din nou zâmbetul ei iritant, care însă dispăru atunci când Freyja nu muşcă momeala.

— O să te anunţ dacă-mi amintesc ceva.

— Chiar te rog! zise Freyja, pregătindu-se să se ridice. Oricum, presupun că poliţia va dori să discute cu tine despre băiat şi despre acea perioadă din viaţa lui. Probabil că există nişte rapoarte pe care va trebui să le cauţi. Încă mai lucrezi cu jumătate de normă pentru şcoli, nu?

— Da. Dar mă îndoiesc că acel raport încă mai există.

Răspunsul ei fu parcă prea prompt.

— Mă rog, aş fi surprinsă dacă l-am mai găsi.

— Chiar aşa?

Freyja rămăsese pe scaun.

— Cumva înregistrările sunt distruse după un anumit număr de ani?

— Nu, o contrazise Sólveig, evitând să întâlnească privirea Freyjei. Adică, nu ştiu.

Părea prinsă pe picior greşit, aşa că încercă, stângaci, să dreagă busuiocul.

— Doar că zece ani par pur şi simplu o viaţă de om, nu mai spun de întâmplări care sunt şi mai vechi de-atât. Sigur că e posibil că raportul meu despre băiat să mai existe încă pe undeva în sistem. Dar având în vedere numărul de cazuri cu care avem de-a face, cred că e puţin probabil să mai existe. Asta am vrut să spun, de fapt.

— Înţeleg.

Freyja se întreba dacă să mai insiste cu discuţia aceasta sau să se întoarcă la ea în birou. Să-şi termine treburile, apoi să-şi petreacă restul zilei navigând pe internet. Şi-ar putea crea un cont pe Tinder, aşa cum o tot bătea la cap fratele ei. El aşa cunoscuse o mulţime de femei care nu păruseră deranjate de faptul că se afla în spatele gratiilor. În concluzie, ea, care era liberă ca pasărea cerului, de ce nu ar avea şanse? Dar în loc să se ridice şi să plece, Freyja se hotărî să nu o lase pe femeie să scape aşa uşor. Pur şi simplu nu avea cum s-o lase pe Sólveig să scape cu toate balivernele pe care i le îndrugase.

— Nu. De fapt, ştii ceva? Eu chiar nu pricep. Ce treabă au toate aceste schimbări cu acel raport? Se presupune că toată lumea trebuie să păstreze rapoartele întocmite, la fel cum se procedează cu dosarele pacienţilor. Doar pentru că sistemul de stocare a dosarelor a fost modernizat nu înseamnă neapărat că toate documentele existente au fost distruse.

— Nu, sigur că nu. Vorbesc prostii. Sigur că dosarele trebuie să se afle pe undeva. Doar că eu nu sunt familiarizată cu toate procedurile. Eu întocmesc rapoartele, dar apoi nu mai am de unde să ştiu ce se întâmplă cu ele după ce au fost procesate. Cei de la şcoală nu au şi ei un exemplar al raportului?

— Directorul pretinde că n-a primit niciodată un raport final, ci doar un rezumat succint. Nu ţi se pare oarecum

neobişnuit acest lucru? Şcolile n-au voie să vadă dosarele cu bolile mintale ale copiilor.

— Sigur că nu. Probabil că el a primit un simplu rezumat al concluziilor relevante pentru şcoală — dacă sunt necesare măsuri speciale pentru a se putea descurca aşa cum trebuie cu situaţia băiatului. Creierul meu încă nu s-a trezit aşa cum trebuie. Scuze că par aşa distrată. Am avut o dimineaţă destul de solicitantă. Îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult!

Sólveig scoase un oftat greu şi afişă din nou expresia aia ce voia să sugereze că-i sătulă de viaţă, însă Freyja refuză să se arate înţelegătoare.

— Mi-ai putea permite să văd eu rezumatul, din moment ce directorul consideră că ar putea da până la urmă de el. Până când dosarul complet îşi va face apariţia, rezumatul tot ar fi mai bun decât nimic.

Sólveig păru prinsă pe picior greşit, deşi se străduia să-şi revină. Freyja avea impresia că femeia din faţa ei căuta în zadar să găsească scuza potrivită pentru a o refuza.

— Da, sigur. Cum să nu. Presupun că ar fi bine. Vreau doar să-mi reîmprospătez memoria, pentru a-mi aduce aminte mai bine de caz şi a fi sigură că nu încalc clauza de confidenţialitate. Spre sfârşitul săptămânii ţi-ar conveni?

Freyja se ridică de pe scaun.

— Presupun că va trebui să mă conformez. Mă aştept ca poliţia să te abordeze direct pe tine în legătură cu celelalte dosare. Sau să se adreseze direct Departamentului de Psihiatrie pentru Copii şi Adolescenţi. Cineva de la spital ar trebui să ştie cum funcţionează sistemul de arhivare şi cum să-l acceseze. Nu cred că poliţiştii vor încerca să le citească ei înşişi — probabil că-ţi vor cere ţie să te uiţi peste ele. Sau mie, de fapt.

— Oricum va fi, vom vedea ce şi cum.

Brăţările femeii zornăiră din nou în timp ce se întorcea spre calculator şi-şi aşeza mâinile cărnoase pe tastatură.

— Mersi că m-ai anunţat!

Atenţia Freyjei era distrasă de furtuna care vuia dincolo de fereastră. Urgia de afară reflecta perfect starea ei de spirit din clipa de faţă.

Freyja încă nu găsise pe Tinder niciun profil care să i se potrivească, în afară de unul singur, care spera să nu se pună la socoteală. Dăduse peste un bărbat cu care se părea că se potriveşte destul de bine şi care se arătase interesat de ea.

Însă atrăgătorul tip de 30 de ani se dovedi a fi un băiat de doar 19 ani, după cum îi dezvăluise într-un mesaj în care o întreba dacă-i o bunăciune matură în căutarea unei partide de sex cu cineva mult mai tânăr. Dacă da, el se arăta disponibil.

Întâmplarea nu reuşi deloc să-i îmbunătăţească starea de spirit. În loc să-i dea o replică usturătoare cum că femeile de treizeci şi ceva de ani nu sunt chiar atât de disperate, ea nu făcu decât să şteargă mesajul. Doar ea era de vină dacă cei mai potriviţi celibatari din Islanda nu prea se înghesuiau să o întâlnească. Profilul pe care şi-l alcătuise era destul de neinspirat — nu făcuse decât să aleagă majoritatea cuvintelor ce alcătuiau profilul altei femei, iar drept poză de profil o alesese pe cea de pe intranetul de la birou. Camera de la telefonul ei se stricase şi descărcase deja pe calculator toate pozele din telefon, pentru a-i elibera memoria. De ce oare totul îi mergea prost în ultima perioadă?

Exact în acea clipă primi o avertizare sonoră că cineva îi apreciase fotografia. Acest lucru avu darul să-i alunge încruntătura, dar entuziasmul i se stinse subit când văzu cine era: Huldar. Cum dracu' dăduse peste ea? De ce nu verificase dacă nu cumva are şi el cont, înainte de-a se înscrie? Ar fi trebuit să-şi imagineze. Freyja oftă. Care-ar fi şansele ca el să fie primul bărbat peste care să dea când va ieşi weekendul acesta în club? Enervată de această idee, îşi şterse contul şi ieşi de pe site. Măcar de şi-ar fi putut scoate şi calculatorul din priză.

În loc să cedeze acestui impuls nociv, preferă să se holbeze morocănoasă la ecran, în căutarea a ceva care să n-o enerveze şi mai tare. Avea mintea golită de orice gând. Peisajul pe care-l alesese ca wallpaper pe monitor abia se mai putea vedea din cauza nenumăratelor fişiere pe care le salvase pe desktop, ca o sfidare la adresa şefului de la IT. Acum, acele fişiere nu-i mai erau de niciun folos, deoarece cazurile respective fuseseră demult închise. Avea de ales între o nouă sesiune de navigare pe internet, revizitând site-urile obişnuite, în speranţa că pe ele vor apărea noutăţi mai iute decât reuşea ea să le citească, şi holbarea în gol la ecran, încercând să găsească motivul pentru care viaţa ei o luase aşa de rău la vale. A treia opţiune era să-şi pună mintea la contribuţie pentru a rezolva enigma ciudatei reacţii a lui Sólveig.

Opţiunea aceasta avu câştig de cauză şi, fără să se mai deranjeze să se întrebe dacă este sau nu autorizată să o facă,

Freyja accesă intranetul Agenţiei pentru Protecţia Copilului. Mai întâi, căută codul numeric personal al lui Thröstur Agnesarson. Cu toate că habar n-avea dacă rapoartele întocmite de psihologii şcolari ajunseseră sau nu aici, nu strica deloc să le caute. Dacă îngrijorarea ei din cauza copilului era într-adevăr întemeiată, probabil că fusese consultat în continuare, iar în acest caz, ea va reuşi să-l găsească în sistem.

Ştia foarte bine că toate căutările lăsau urme, aşa că se aştepta să fie întrebată de ce căutase vechile dosare ale unui tânăr care nu era unul dintre pacienţii săi. Perspectiva nu-i dădea motive de îngrijorare; erau şi avantaje atunci când te aflai în subsolul scării ierarhice — n-ar fi căzut de sus. În plus, se putea folosi oricând de anchetă poliţiei drept scuză. Nu trebuia să afle nimeni că nu i se ceruse să caute acele rapoarte. Dacă-l citise aşa cum trebuie pe Huldar, el avea să o susţină.

Brusc, îi păru rău că-şi ştersese contul de pe Tinder, în loc să-i aprecieze şi ea fotografia şi să-i scrie un mesaj politicos, în care să-i explice că nu e interesată de el. Prea târziu acum.

Codul numeric personal scoase instantaneu la iveală numele lui Thröstur şi o dată care indica momentul în care fusese pentru prima dată înregistrat în sistem. Data respectivă se potrivea cu ce le spusese directorul: decembrie 2005, adică prima programare făcută de şcoală după ce-l primise pe elev. Însă a doua înregistrare o făcu pe Freyja să ridice din sprâncene, crezând că trebuie să fie vorba de o greşeală. Această dată din 2001 şi se referea la Thröstur Jónsson, nu la Thröstur Agnesarson. Dar totuşi, când le compară codurile numerice personale, ea descoperi că e unul şi acelaşi. La un moment dat, între 2001 şi 2005, băiatul încetase să folosească numele de familie al tatălui şi începuse să-l folosească în schimb pe cel al mamei.

Deci directorul avusese dreptate: Thröstur ajunsese în atenţia sistemului încă din 2001, când ar fi trebuit să aibă opt ani. Ar fi fost interesant de aflat dacă Sólveig se ocupase de cazul său în ambele rânduri sau doar a doua oară. Cuprinsă de entuziasm, Freyja lansă o căutare a cazurilor care aveau legătură cu codul numeric personal al lui Thröstur. Spre iritarea ei, căutarea nu avu niciun rezultat. Se părea că Sólveig avusese dreptate: înregistrările vechi, chiar şi cele digitale, se puteau rătăci.

Freyja se juca cu mouse-ul. Cum avea să dea de acele cazuri? Un gând lipsit de etică i se ivi în minte, nedemn şi

nedorit, dar foarte insistent. Era posibil ca Sólveig să fi intrat în sistem după discuţia lor şi să fi şters înregistrările? Apoi să procedeze la fel şi în cazul raportului pe care-l întocmise ea însăşi, oriunde ar fi fost acesta arhivat? Nu, era imposibil...

Freyja îşi puse căştile şi-l sună pe şeful de la IT al celor de la Agenţia pentru Protecţia Copilului. În timp ce aştepta să-i răspundă, îi privi lipsită de interes poza urcată pe site în încercarea ca membrii agenţiei să reuşească să se recunoască unul pe altul când se întâlneau în persoană, deşi lucrau în colţuri diferite ale ţării. Exista teoria că dacă îţi imaginezi că discuţi cu o persoană din carne şi oase, tonul conversaţiei ar putea fi mai amabil. Ca şi cum te-ai putea îndoi că stai de vorbă cu o persoană reală. Tipul de la IT părea să nu fi fost conştient că i se face o poză. Dacă era înscris pe Tinder, Freyja spera că nu aceasta era poza lui de profil.

— Ţi-ai curăţat desktopul de foldere nedorite? fu prima lui replică.

— Da, minţi ea fără să clipească. Care este regula în privinţa dosarelor clienţilor noştri care sunt introduse în sistem — ar putea cineva să le şteargă de capul lui?

— Da, ar putea. Dar cine să facă aşa ceva? întrebă el, apoi se opri. Ai şters cumva ceva accidental?

— Nu, sigur că nu. Am căutat nişte dosare despre care ştiu sigur că ar trebui să existe, numai că pur şi simplu au dispărut.

— Eşti sigură că s-au aflat acolo?

— Da, trebuie să fi existat pe undeva. Codul numeric personal al clientului respectiv există şi am găsit două cazuri referitoare la el, numai că nu este niciun dosar. Nici măcar unul singur. Nu e cam ciudat?

— Ba da, presupun că da. Doar dacă nu cumva n-au existat de la bun început.

— Sunt destul de sigură că au existat la un moment dat.

Freyja se opri o clipă, apoi adăugă:

— Ai putea verifica pentru mine dacă, la un moment dat, s-au aflat în sistem? Ieri, de exemplu?

— Ieri?

— Da, de exemplu. Sau săptămâna trecută. Sau chiar şi anul trecut. Cum doreşti tu. Dar ieri ar fi cel mai bine, preciză ea, apoi îi dădu codul numeric personal al lui Thröstur.

— În regulă. Am să arunc un ochi. Aşteaptă o secundă.

Freyja rămase surprinsă de cât de uşor îi fusese să-l convingă.

— Mersi! Îţi rămân datoare.

— Stai liniştită. Sunt şeful de la IT. Sunt obişnuit să primesc tot felul de cereri stupide.

Freyja nu comentă nimic. Drept răzbunare, îşi admiră fişierele de pe desktop, mulţumită că încă nu le şterse. Până şi micile victorii precum aceasta îţi pot îmbunătăţi starea de spirit.

— Nu. Nu s-a aflat nimic aici ieri. Vrei să merg mai departe în timp?

— Nu, e-n regulă. Mersi!

Îi făcuse lui Sólveig o nedreptate. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că era ceva putred la mijloc cu acest caz. Ceva era-n neregulă.

Capitolul 7

Mici ghivece ieftine din plastic erau aliniate pe pervazurile ferestrelor din sufragerie. Æsa renunţase de mult să mai spere că acele seminţe se vor lăsa la un moment dat păcălite că a venit primăvara. Când se apropie de ele, se convinse cu propriii ochi de justeţea ideii sale: nicio schimbare, nimic altceva decât pământ maroniu golaş. Poate că era mai bine aşa. Dacă micile plante aveau să răsară în cele din urmă, ea una n-ar fi ştiut ce să facă cu ele după ce ar fi depăşit spaţiul din ghivece. Iarna nu dădea semne că vrea să plece prea curând, deci n-avea cum să le planteze afară. Æsa nu ştia aproape nimic despre grădinărit. Se lăsase purtată de val după ce auzise două femei cu care lucra la consiliul local lăudându-se cu câţi bani economisiseră crescându-şi singure flori ornamentale din seminţe plantate de ele şi, molipsindu-se de la entuziasmul lor, se pusese şi ea pe treabă, la scurt timp după Anul Nou. Faptul că era sătulă până peste cap de capriciile unei ierni deosebit de aspre era

principala cauză: pur şi simplu se lăsase amăgită de ideea unei grădini pline de panseluţe şi gălbenele. Vara trecută nu-şi permisese să cumpere flori pentru a-şi mai anima şi ea niţel mică fâşie de teren de lângă casă. Însă acum i se părea că pur şi simplu aruncase banii pe geam.

Æsa bătu în fereastra cea mare, apoi o întredeschise pe cea mică şi strigă la cei doi copii care se jucau afară:

— Haideţi înăuntru! E gata masa.

Înfofoliţi bine în glugi, căciuli şi fulare, se întoarseră să se uite la ea. Din obraji li se vedea o fâşie îngustă, de un roşu-aprins. Între cei doi copii se zărea o movilă — probabil un om de zăpadă, sau măcar baza lui.

— Haideţi mai repede, altfel se răceşte mâncarea!

Æsa adăugă ultimele cuvinte mai mult pentru vecinii lor, care ar fi putut trage cu urechea. N-aveau deloc mâncare caldă, la fel cum se întâmpla de obicei, asta dacă nu considerai că şi pâinea prăjită era mâncare gătită. N-avea rost să gătească ceva mai ambiţios: copiii n-ar fi apreciat-o şi ei oricum primeau în fiecare zi de mâncare la grădiniţă. La cină, preferau să mănânce pâine, skyr[5] şi cârnaţi reci din ficat, aşa că de ce să intervină ea în rutină lor şi să schimbe acest aranjament care le convenea tuturor de minune? Se săturase să se supună regulilor impuse de alţii de-a lungul anilor petrecuţi alături de Thorvaldur, care de fiecare dată avea o părere — invariabil, complet opusă — despre ce făceau ea sau copiii. Acum probabil că se bucura enorm că stă singur şi se poate comporta aşa cum vrea de fiecare dată.

Karlotta şi Dadi începură să-şi facă cu greu loc prin zăpada depusă pe mica pajişte din faţa casei lor. Braţele le-atârnau pe lângă corp, iar mănuşile erau îngreunate de mici bulgăraşi de zăpadă lipiţi de ele. Se îndreptau către uşa care dădea în sufragerie. Grădina fusese cea care o convinsese pe Æsa să cumpere acest apartament, deşi îi depăşea cu mult posibilităţile financiare. Salariul pe care-l primea era mizer, iar de când devenise mamă singură nu izbutise niciodată să rămână peste program şi să facă ore suplimentare, căci trebuia să aibă grijă de copii. Logic ar fi fost să cumpere un apartament la primul sau al doilea etaj, nu numai din punct de vedere financiar, ci şi pentru a evita să se teamă în permanenţă că vreun răufăcător nu trebuia decât să-i spargă geamul pentru a-i pătrunde în casă. Deşi îi plăcea să se bucure noaptea de aer

[5] Gen de mâncare tradiţional islandez, vechi de mai bine de o mie de ani; un fel de combinaţie între iaurt şi brânză proaspătă. (N.tr.)

proaspăt, de când se mutase aici nu putuse să doarmă niciodată cu fereastra deschisă. Ori de câte ori închidea ochii, îşi închipuia că un braţ pătrunde înăuntru ca să desfacă zăvorul. Astfel de griji n-o preocupaseră atunci când se lăsase cucerită de grădină. Nu se gândise decât la cum Dadi şi Karlotta se vor juca afară, sub privirile ei vigilente.

Când deschise uşa pentru a-i lăsa să intre, o pală de vânt îngheţat o izbi în plin. Preşul dinăuntru rămase acoperit cu zăpadă după ce copiii îşi scuturară hainele groase pe care le purtaseră afară. Mare parte ajunse însă şi pe parchet din cauza mişcărilor frenetice ale copiilor, însă Æsa nu se lăsa enervată cu una, cu două. Pe vremuri, Thorvaldur ar fi mormăit minute întregi din cauza băltoacelor de apă de pe podea. Fără să ridice un deget pentru a o ajuta să le cureţe.

Asta îi aduse aminte că Thorvaldur o sunase ceva mai devreme. De cinci ori, ceea ce însemna că era vorba de ceva important. Ea fusese la serviciu şi nu-i trecuse prin cap să-i răspundă, dat fiind că telefoanele lui rar aduceau ceva bun. Nu voia să le permită colegelor ei să tragă cu urechea la cearta lor.

— Mergeţi să vă spălaţi pe mâini şi apoi haideţi la masă.

Æsa cară maldărul de haine ude în hol şi începu să le atârne pe umeraşe pentru a se usca. Dădu la o parte încălţămintea, pentru ca zăpada topită să nu picure în ea. Telefonul îi sună în timp ce căuta un loc unde să atârne fesul cu Manchester United, pe care Thorvaldur îl adusese pentru Dadi când se întorsese de la o conferinţă în Anglia, cu o lună înainte ca ea să-l anunţe că vrea să divorţeze. Fesul era jerpelit şi decolorat, dar Dadi refuza cu încăpăţânare să poarte altceva.

— Mami! Îţi sună telefonul. Ar putea fi tati.

Dadi părea nerăbdător, însă ei îi era greu să-şi dea seama dacă ceea ce simţea băiatul era încântare pentru că tatăl lui voia să stea de vorbă cu ei sau încordare la gândul că va trebui să-i asculte iar cum se dondănesc. Mă rog, o singură parte din ciondăneală, având în vedere că nici el, nici Karlotta, n-ar putea auzi ce spunea tatăl lor. Mai bine aşa. Bieţilor copii le era şi-aşa suficient de greu.

— Nu răspunde!

Æsa îndesă fesul în gluga celui mai apropiat hanorac, apoi se repezi în bucătărie, pentru a-i împiedica pe Dadi sau Karlotta să răspundă. Dar era deja prea târziu. Când ajunse la ei, Dadi stătea cu telefonul la ureche, cu o mină ce parcă sugera că

parlamentul doar ce dăduse o lege care-i interzicea să-şi mai sărbătorească ziua de naştere.

— Dă-mi-l încoace! Dă-mi telefonul, Dadi! Acum!

Regretă imediat că ridicase vocea, căci nu reuşise decât să-l tulbure şi mai tare. El îi dădu telefonul, ascultător.

— Suntem la masă, Valdi. Nu mai poţi aştepta?

Æsa încercă să vorbească pe un ton civilizat. Privirile copiilor erau fixate asupra ei. Rămăseseră amândoi acolo, nedorind parcă să ia loc la masă, deşi cina sărăcăcioasă îi aştepta deja în farfurii. În toată agitaţia, folosise vechiul nume de alint al fostului ei soţ, deşi după divorţ, îşi impusese să nu-l mai numească niciodată altfel decât Thorvaldur. Chiar şi în gând.

— Dacă mi-ai fi răspuns la apeluri mai devreme, n-ar mai fi trebuit să te sun acum.

Thorvaldur îşi permitea să-şi exprime furia, dat fiind că nu putea fi auzit de copii. De fapt, Æsa nu era sută la sută sigură că el s-ar fi deranjat să se abţină chiar şi în cazul în care copiii ar fi fost în faţa lui. La urma urmei, nici în trecut nu se deranja. Din fericire, păru că nu bagă de seamă neatenţia ei în privinţa numelui său de alint. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-l facă să creadă că încă mai simţea ceva pentru el.

— Eram la serviciu. Ştii bine că nu-mi place să răspund la telefon în timpul orelor de program.

— Doar nu vrei să zici că tocmai ce ai ajuns acasă?

Tonul sarcastic îi era dureros de familiar. Æsa n-avea de gând să-i ofere satisfacţia de-a afla cu ce se ocupase de când terminase munca: goneşte către grădiniţă, pentru a evita o mustrare din cauză că iei copiii cu întârziere, mână-i prin înghesuiala din supermarket după alegerea celor mai ieftine produse, condu maşina până acasă, cară-i pe ei şi cumpărăturile până în casă, dezbracă-i de hainele de-afară, strânge masa, dă-le apă să bea, îmbracă-i ca să iasă afară să se joace, lasă-i afară în grădină, bagă rufe în maşina de spălat, pregăteşte ceva de mâncat pentru cină. N-avusese la dispoziţie nici măcar un minut pentru a-i răspunde la telefon. Dar orice menţionare a greutăţilor pe care le întâmpina ea în viaţa de zi cu zi ar fi fost o încântare pentru urechile lui, aşa că era mai bine să-şi ţină gura închisă.

— Ce vrei, Thorvaldur?

— Ce vreau? Vreau doar să ştiu dacă sunteţi bine. Bine, nu tu, evident. De tine nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Doar de Karlotta şi de Dadi. Ei sunt bine, da?

Æsei îi trecu brusc prin minte că Thorvaldur părea îngrijorat. Nu-şi amintea că el să fi părut vreodată îngrijorat de ceva. Iar acest lucru îi provocă fiori.

— Ce vrei să spui? Sigur că sunt bine. De ce întrebi? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Voiam doar să ştiu.

Thorvaldur tăcu brusc, apoi începu să vorbească pe un ton rugător, care părea cu totul atipic pentru el:

— O să ai grijă de ei, da?

— Thorvaldur, ce s-a întâmplat? Spune-mi!

Ar fi trebuit să fie atentă ce vorbeşte. Karlotta şi Dadi o priveau cu ochi mari şi cu gura căscată. Încercă să nu-i alarmeze, adăugând cu un glas normal:

— Aici e totul bine. Nu s-a întâmplat nimic.

— Ai grijă de ei. Promite-mi!

Ce dracu' se întâmplase cu vechiul Thorvaldur? Cu arogantul bărbat care era obişnuit să comande în stânga şi-n dreapta şi în sus şi-n jos, şi care n-ar fi conceput în veci să se roage de cineva?

— Am grijă tot timpul de ei. Nu trebuie să-ţi promit ţie nimic.

Răsucindu-se cu spatele la copii, Æsa ieşi grăbită din bucătărie şi vorbi în şoaptă, ca ei să nu o poată auzi:

— Ce s-a întâmplat? I-a ameninţat cineva?

Primul ei gând fu că Thorvaldur fusese ameninţat de unul dintre infractorii pe care îi băgase după gratii.

— Dacă e aşa, trebuie să-mi spui şi mie.

Îi venise acum rândul Æsei să se roage de el, reaşezând astfel relaţia lor pe vechiul făgaş.

— N-am ce să-ţi spun.

Thorvaldur încercă, dar nu izbuti să vorbească pe tonul lui normal:

— Absolut nimic. Ai grijă doar să le spui să nu discute şi să nu meargă nicăieri cu necunoscuţi.

Se opri, iar arogantul lui mod natural de-a se comporta reveni la normal.

— Şi, data viitoare să-mi răspunzi! Serviciul tău nu are cum să fie atât de important încât să nu-ţi poţi rupe două minute din timp ca să-mi răspunzi când te sun.

Apoi îi închise telefonul în nas.

Luară cina în linişte. Æsa le-o tăie scurt copiilor când o întrebară despre ce vorbise cu tatăl lor şi, nemaigăsind alte subiecte de discuţie, mâncară fără a mai scoate o vorbă. Ea însăşi era prea tulburată pentru a mai fi în stare să înveselească atmosfera. De fiecare dată când Karlotta şi Dadi erau cuprinşi de un sentiment de nesiguranţă, pofta lor de mâncare avea de suferit, iar ea trebuia să tragă de fiecare pentru a mânca tot ce aveau în farfurie. Se născuseră slăbuţi şi nu avuseseră niciodată fălci bucălate, la fel ca alţi copii, şi dat fiind că nu fuseseră niciodată grăsuni, nu-şi permiteau să se ridice nemâncaţi de la masă. Semănau mult cu tatăl lor. Ţi-ai fi imaginat că-i concepuse el singur, dacă nu ar fi avut un temperament complet diferit de al tatălui lor. Erau blânzi şi rareori se îmbufnau. Spre deosebire de tatăl lor, care era complet opusul. Dar, cine ştie, poate că şi el fusese adorabil în copilărie?

— Noapte bună!

Æsa întinse mâna spre întrerupător în timp ce stătea în cadrul uşii. Aşezase o veioză cu un bec roşu pe noptiera dintre paturile copiilor, ca să aibă totuşi o sursă de lumină când se pregăteau de culcare. Lumina rozalie le anima feţele iţite de sub pilote, iar ochii lor mari o fixau cu atenţie.

— Noapte bună, mami! Promitem să nu ne suim în nicio maşină cu vreun bărbat rău, îi zise Karlotta cu ochi umezi. Şi Dadi promite.

Surâzând la rândul ei, Æsa îşi dorea să nu-i fi avertizat pe copii despre străini chiar înainte de culcare. N-ar fi o surpriză să aibă coşmaruri la noapte. Dar ar fi de ajutor dacă i-ar asculta sfatul de aici înainte.

— Nu sunt numai bărbaţi răi, scumpo. Există şi femei rele. Să ţii minte asta.

Nu mai era nevoie să îi avertizeze că şansele ca o femeie să încerce să le facă rău erau insignifiante comparativ cu bărbatul rău din imaginaţia lor. Şi vor trebui să fie atenţi la toţi străinii, fie ei bărbaţi sau femei.

— Nu reuşeşti întotdeauna să-ţi dai seama dacă oamenii sunt răi doar uitându-te la ei.

Ochii li se măriră şi mai mult la auzul acestor cuvinte.

— Dar destul cu asta. Somn uşor!

Lăsă uşa întredeschisă un deget.

După ce se asigură că ambii copii adormiseră, luă telefonul şi-l sună pe Thorvaldur, insistând să îi spună ce naiba se întâmpla. I se părea normal să-l întrebe. Însă el nu-i răspunse; era clar că o pedepsea pentru că nu-i răspunsese mai devreme la telefon. Apelurile ei repetate nu avură niciun rezultat. Se duse la culcare la fel de nelămurită ca atunci când o sunase Thorvaldur.

Somnul nu voia să vină şi cu cât o cuprindea oboseala mai tare, cu cât se zvârcolea şi se răsucea mai mult, cu atât i se înmulţeau grijile. De două ori se ridică din pat pentru a se convinge că ferestrele erau bine închise, iar lanţul de la uşă era bine pus. A doua oară, zări o maşină pe care n-o ştia parcată afară. Nu se afla acolo în urmă cu o jumătate de oră, când se ridicase prima dată din pat. Părea neagră sau albastru-închis în întunericul de afară, unul dintre modelele acelea care par toate la fel pentru cei care nu sunt absolut deloc interesaţi de maşini. Dacă ar fi trebuit s-o descrie, ar fi spus că arăta precum maşinile pe care le desenează de obicei copiii: cu patru roţi, patru uşi, capotă şi portbagaj. Nu culoarea sau forma maşinii îi alimentau sentimentul de nelinişte, ci convingerea ei că-n spatele volanului se afla cineva. Nu era sigură, însă imaginaţia ei începuse să completeze golurile, astfel încât, atunci când se trânti iar în pat, era sută la sută convinsă că acela din maşină privea direct spre fereastra casei lor. Sau, mai rău, către camera Karlottei şi-a lui Dadi.

Mai târziu, când se trezi a treia oară şi se uită din nou pe geam, maşina dispăruse.

Capitolul 8

Două persoane înfofolite în haine jerpelite coborau treptele secţiei de poliţie de pe Hverfisgata, una care părea uşor jenată din cauza costumului mototolit de pe ea pe care-l purtase şi ieri, cealaltă, îmbrăcată cu haine obişnuite, dar care probabil văzuseră şi vremuri mai bune. Niciuna nu era îmbrăcată pentru a se feri de vremea de afară, astfel încât începură să tremure în gecile subţiri imediat ce ieşiră din clădire. Datorită celor câţiva ani petrecuţi în cadrul poliţiei de patrulare, Huldar ştia că era acea oră din zi în care erau eliberaţi cei care-şi petrecuseră noaptea după gratii. Deşi nu cunoştea pe vreunul din vedere, bănuia că tipul cu blugi

răpciugoşi era un obişnuit al arestului, în timp ce bărbatul îmbrăcat ceva mai acătării era clar tipul arestat pentru prima dată, cel pe care şocul unei astfel de întâmplări îl va face să se gândească de două ori înainte de-a mai isca un scandal. Cel puţin aşa părea, dând roată cu ochii în jur, de teamă ca vreun cunoscut să fie martor la umilinţa lui. Celuilalt nici că-i păsa. Ba chiar mai zăbovi niţel pe trepte, pentru a-şi aprinde o ţigară.

Ambii dispărură învăluiţi de fulgii mari, care cădeau fără încetare.

Huldar strivi ţigara într-un coş de gunoi şi urcă grăbit treptele. Nu era nevoie să-i ceară indicaţii poliţistului de la recepţie, ci doar îl salută dând din cap şi intră. Bărbatul pe care venise să-l vadă, Gudmundur Lárusson, se afla în acelaşi birou ca atunci când Huldar se înscrisese în poliţie, şi fără îndoială că în el va rămâne până la pensie. Ceea ce nu va mai dura mult. Uşa biroului era deschisă, dar Huldar ciocăni din bun-simţ înainte de a intra.

— Am nimerit într-un moment nepotrivit?

Huldar avu un adevărat şoc când Gudmundur ridică privirea spre el. Îmbătrânise. Scalpul pătat îi strălucea printre rarele fire de păr albe, iar pielea îi era acoperită cu pete maronii. Sprâncenele groase şi negre, care odinioară îi defineau chipul, erau acum decolorate şi zbârlite.

— La dracu'! Huldar! Nu e. Chiar deloc. Intră, intră!

Gudmundur se lăsă pe spate în scaun şi aruncă pixul cât colo.

— Întinereşti pe zi ce trece, zise Huldar.

Îi zâmbi fostului său şef şi-şi trase un scaun.

— Prostii. La fel şi tu. Ce-ţi fac ăia acolo, la Comisariatul Naţional?

— Mă epuizează, rânji Huldar. În ritmul ăsta, o să ajungem să avem aceeaşi vârstă.

Gudmundur pufni.

— E o vizită amicală? Vrei să-ţi aduc o cafea? Sau ai venit aici în interes de serviciu? În cazul ăsta, te poţi duce singur să-ţi iei una.

— În interes de serviciu. Şi încă n-am plecat de aşa mult timp încât să uit cât de îngrozitoare e cafeaua voastră. Aşa că nu-ţi face griji.

— Îmi fac griji dintr-o mulţime de motive, însă cafeaua chiar nu se numără printre ele, zise Gudmundur împletindu-şi degetele la ceafă. Hai, scuipă tot! Cu ce te pot ajuta?

— Bună întrebare.

Era un chin să repete povestea cu capsula timpului şi motivul pentru care poliţia desfăşura o anchetă, aşa că Huldar îi făcu un rezumat. În timp ce vorbea, sprâncenele albe ale lui Gudmundur se ridicau din ce în ce mai mult pe frunte. Huldar nu-şi dădea seama dacă era o reacţie la povestea lui sau la faptul că-i irosea timpul cu un astfel de caz banal. Spera că nu era a doua variantă.

— ...Şi-am observat că deşi Thröstur n-are antecedente, pare totuşi să fi avut ceva probleme cu legea pe vremea când era minor. Ceva datând din decembrie 2000, pe când avea opt ani, ceea ce e cam bizar. Sau cel puţin asta reiese dintr-un dosar din Sistemul de Informaţii al Poliţiei, pe care nu-l pot accesa. Presupun că e vorba despre el, deşi acolo a fost folosit numele de familie al tatălui său, nu al mamei, aşa cum o face acum. Oricum, codul numeric personal este acelaşi. Nu mi s-a mai refuzat vreodată accesul la astfel de cazuri, deci pesemne că-mi trebuie o permisiune specială pentru a-i vedea dosarul, poate pentru că era minor la acea vreme. Iar asta presupune o mulţime de hârtii şi birocraţie. Deci, mă întrebam dacă n-ai putea tu consulta dosarul pentru mine, ca să mă scuteşti de o mare bătaie de cap. Fiind ofiţer superior, tu ar trebui să ai acces.

Favoarea pe care i-o cerea nu era chiar atât de sinceră pe cât părea, dat fiind că anumiţi membri ai poliţiei fuseseră de curând trimişi în judecată, acuzaţi că accesaseră baza de date a Comisariatului Naţional de Poliţie fără autorizaţie. Deşi aceştia fuseseră achitaţi, oamenii erau reticenţi şi foloseau baza de date numai dacă nu aveau încotro.

Gudmundur încuviinţă, dus pe gânduri.

— Ai fi putut s-o faci tu însuţi dacă n-ai fi fost retrogradat.

— Sunt perfect conştient de asta. Dar n-am ce face. Doar în astfel de cazuri îmi dau seama că-mi lipseşte vechea poziţie superioară, dar doar puţin, nu mult.

Huldar spera că sinceritatea lui nu putea fi pusă la îndoială.

Fostul său şef ridică din umeri.

— Sper să nu te simţi jignit, dar chiar am rămas surprins atunci când ai fost avansat. Mult mai puţin surprins am rămas atunci când ţi s-a dat şutul în fund. Deşi nu mi-aş fi închipuit vreodată că ai să rezişti atât de puţin. Ştii că ai depăşit recordul

Islandei? Poate că şi pe cel european. Poate chiar şi pe cel mondial. Te-ai descurcat destul de bine, ce să zic.

Zâmbetul îi pieri de pe chipul obosit.

— E o ruşine că boii de aici s-au bucurat ca nişte copii. Tipi cu care ai lucrat şi tu. Dar eu nu m-am numărat printre ei.

— Nici nu mi-am închipuit aşa ceva.

Poate că Huldar nu era cel mai bun şef din lume, dar ştia cum să aprecieze caracterul unui om. Nu avea nevoie să i se spună cu voce tare numele celor care se bucuraseră de eşecul lui.

— Oricum, ce-ai zice dacă te-ai uita tu la acele rapoarte pentru mine?

Gudmundur analiză posibilităţile în tăcere, ţinându-şi capul plecat pe un umăr.

— Ştii că lăsăm o urmă de fiecare dată când accesăm sistemul? Ce-am să le zic dacă mă vor întreba ce căutam?

— Fii sincer. Eu te-am rugat să mă ajuţi cu acest caz. Toţi cei din cadrul departamentului meu sunt ocupaţi până peste cap, aşa că niciunul dintre cei care au acces nu-şi poate rupe din timp pentru asta. Ceea ce chiar e adevărat, să ştii.

— Sunt ocupaţi cu cazul mâinilor retezate?

— Da.

Huldar se foi în inconfortabilul scaun rezervat oaspeţilor, ce ar fi trebuit aruncat de mult timp la gunoi. Gudmundur nu era genul de om care să ceară să-i fie înlocuit mobilierul din birou. Şi, din ceea ce observase, nu era preocupat nici de cele mai recente reguli ale poliţiei cu privire la noul tip de cămaşă pe care ar fi trebuit s-o poarte poliţiştii.

— A aflat toată lumea? întrebă Huldar.

— Toată cantina vorbeşte despre asta.

— Presupun că e inevitabil.

Huldar oftă. În cazul ăsta, nu mai era mult şi toată presa avea să afle despre cazul lor. Ceea ce era şi bine, şi rău. Rău pentru Erla, care va fi catalogată drept un anchetator incompetent în cazul în care investigaţia nu va fi rezolvată în următoarele zile; bine, pentru că ştirile vor avea ca rezultat ponturi despre deţinătorul mâinilor. Poate c-ar trebui să facă un apel la populaţie să ia legătura cu poliţia, dacă observă dispariţia vreunei persoane.

— Ei, dacă povestea deja a transpirat, nimeni nu se va mai putea îndoi de faptul că avem o groază de treabă de făcut — în

felul ăsta, îţi vei putea justifica intruziunea în sistem. Asta dacă eşti dispus să-mi faci această favoare, bineînţeles.

— N-ar fi fost mai bine să fi rămas împreună? Noi doi împotriva restului lumii?

Gudmundur scoase un râs ca un lătrat, deşi nu părea amuzat.

— Nu văd ce rău aş putea face. Dar să ştii că nu-ţi printez nimic. Va trebui să citeşti totul de pe calculator.

Lui Huldar îi convenea de minune. Îi citi codul numeric personal al lui Thröstur şi privi cum Gudmundur îl tasta cu mare grijă. Numele apăru, fără a scoate însă la iveală vreo înregistrare sau orice altceva. În schimb, îi întâmpină mesajul „Acces interzis", acelaşi lucru care i se întâmplase şi lui Huldar.

— Încearcă din nou.

Obţinură acelaşi rezultat. Huldar se îndreptă în scaun, dezamăgit.

— Acelaşi mesaj am primit şi eu când am încercat.

— Ciudat. Mie nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum. Ai verificat şi arhiva poliţiei, nu?

Arhiva era o bază de date cu informaţii generale despre toate plângerile care ajunseseră în atenţia poliţiei. Existenţa ei atrăsese critici din partea unora, dat fiind că îi lipseau obişnuitele măsuri de protecţie a datelor. Spre deosebire de Sistemul de Informaţii al Poliţiei, pentru arhivă nu existau reguli stricte de folosire; accesarea ei nu era înregistrată şi era o chestiune ce ţinea de noroc atunci când venea vorba despre ce tip de informaţii erau obţinute în urma accesărilor şi dacă acele cazuri erau în continuare urmărite sau nu. Registrul conţinea nu numai numele infractorilor, ci şi ale martorilor şi ale altor persoane care veniseră pentru a da declaraţii. Nimic nu era şters pentru totdeauna. Acum existau în registru peste trei sute de mii de persoane, majoritatea decedate.

Huldar căutase numele lui Thröstur în baza de date, dar nu obţinuse niciun rezultat. Se părea că predicţiile sumbre ale Freyjei despre cazierul său erau nefondate.

— N-am găsit nimic acolo. Poate că el chiar nu s-a aflat vreodată în sistem?

— N-are cum. În cazul ăsta, ar fi trebuit să întâmpinăm mesajul *„nicio înregistrare în sistem"*. Pare să fi ajuns în atenţia poliţiei, însă înregistrarea a fost cumva modificată. Poate că s-a întâmplat atunci când informaţia a fost transferată de la un

sistem la altul. Au fost upgradate de mai multe ori de când Thröstur a împlinit 18 ani.

— Şi asta ce înseamnă? Că s-a pierdut?

Strângând din buze, Gudmundur încercă să limiteze căutarea doar după prenumele lui Thröstur, dar nici aşa nu obţinu vreun rezultat.

— Mă aştept să existe totuşi pe undeva o copie brută. Dar pentru asta va trebui să completezi totuşi nişte formulare. Nimeni, oricâtă vechime ar avea, nu poate să intre în arhive şi să înceapă să-şi vâre nasul peste tot. Eu, cel puţin, nu pot.

Se lăsă pe spate în scaun, încruntat, semănând iar cu cel din tinereţe.

— E ceva putred la mijloc cu acest caz. Mă întreb dacă nu cumva acele dosare au fost dinadins blocate.

— De ce ar vrea cineva să facă aşa ceva?

— N-am idee. Numele băiatului nu-mi sună cunoscut. Dacă ar fi fost celebru sau implicat în ceva important care să necesite punerea lui sub protecţie, atunci aş fi recunoscut numele. Dar chiar nu-l recunosc.

— Nici eu.

Huldar îşi trecu degetele prin păr şi ajunse la concluzia că i-ar fi prins bine un tuns. Îşi notă în gând să facă ceva în această privinţă, înainte ca Erla să-i ordone să facă o vizită la un frizer. Nu-l atrăgea deloc ideea şi era convins că acelaşi lucru era valabil şi în cazul ei.

— Presupun că va trebui să formulez o cerere oficială pentru a consulta eu însumi dosarul, zise Huldar.

— Da. Dar ştii destul de bine că ar putea dura ceva timp. Încep să cred că oamenii de la arhivă au devenit cam înceţi — la minte, mă refer.

Gudmundur închise baza de date.

— Dacă aş fi în locul tău, i-aş face o vizită băiatului. I-aş pune nişte întrebări, aş încerca să ghidez discuţia înspre trecutul lui. În felul ăsta, ar fi posibil să obţii răspunsurile cu mult înainte de-a căpăta acces la dosarul lui.

Huldar încuviinţă din cap. I-ar fi plăcut să afle mai multe despre trecutul tânărului înainte de a-i face o vizită, însă acum chiar nu mai avea vreo şansă.

— Mersi pentru ajutor!

— Păcat că nu ţi-am putut fi de folos. Din nefericire, se pare c-a devenit o obişnuinţă în ultima vreme.

Gudmundur ridică pixul şi se aplecă din nou asupra formularului care rămăsese necompletat pe birou. Nu ridică privirea în timp ce rosti:

— Ţine-mă şi pe mine la curent. Nu prea se mai întâmplă des să-mi aterizeze pe birou ceva interesant.

Huldar îi dădu asigurări că o va face, apoi îşi luă la revedere şi plecă. Încă nu era totul pierdut: era posibil ca Freyja să fi aflat ceva din dosarele Agenţiei pentru Protecţia Copilului.

Clădirea dărăpănată îi reamintea lui Huldar de blocul hidos în care locuia Freyja, dar se abţinu s-o spună. Probabil ei nu i se părea că cele două clădiri se asemănau. Nimeni nu ar fi bănuit că ea locuia într-o asemenea dărăpănătură. Ea sigur nu arăta ca şi cum ar fi dus-o rău cu banii. Părul blond şi-l ţinea strâns într-o coadă la spate şi-i sclipea din cauza fulgilor de zăpadă topiţi. Pe haine n-avea nici măcar un singur fir de păr de câine, ceea ce o făcea să arate extrem de bine. Atât de bine, încât Huldar trebuia să facă un adevărat efort de voinţă să n-o soarbă din priviri. Ştia că ea n-ar fi apreciat acest lucru; încercarea lui de-a o aborda pe Tinder a părut că a determinat-o să-şi şteargă contul. El n-a întrebat-o nimic, iar Freyja, la rândul ei, nu a suflat vreun cuvânt. Unele lucruri e mai bine să rămână nespuse. Se mulţumise cu faptul că ea acceptase imediat să-l însoţească în încercarea de-a da de Thröstur, deşi ar fi putut foarte bine să sugereze s-o lase pe mai târziu sau pe mâine. Probabil că fusese de ajutor şi faptul că, la telefon, îi spusese încă de la început despre povestea cu dosarele lipsă, mai ales că, din ce-i explicase şi ea, dosarele lui Thröstur lipseau şi din baza de date a Agenţiei pentru Protecţia Copilului.

Se părea că Gudmundur avusese dreptate când îi spusese că e ceva putred la mijloc cu acest caz.

— Şi locuieşte împreună cu mama şi sora lui?

Freyja privea cu atenţie clădirea cu trei etaje. Era o întrebare retorică; Huldar deja o informase în privinţa situaţiei lui Thröstur. Tânărul nu se arătase prea nerăbdător să se întâlnească cu ei, dar, într-un final, îşi dăduse acordul. Lui Huldar i se păruse cam ciudat că Thröstur nu-l întrebase ce vrea de la el, ci doar îl informase că mama şi sora lui nu aveau să fie prezente; iar dacă dorea să le întâlnească şi pe ele, n-avea decât să vină atunci când era vremea cinei. Huldar spera să se lămurească de ce ajunsese Thröstur să creadă că el ar fi vrut să stea de vorbă şi cu ele.

— Am impresia că amărâţii ăştia trei nu se descurcă prea bine, zise Freyja răsucindu-se pentru a-l privi pe Huldar. Mi se pare ciudat că el n-a dorit să vină la secţie. Eu aşa aş fi făcut.

Huldar îi zâmbi niţel tâmp. Era limpede că Freyja încă nu remarcase că blocul în care locuia ea nu era cu nimic mai bun decât ăsta.

— A zis că nu are maşină. Presupun că n-a avut chef să meargă cu autobuzul pe o astfel de vreme.

Freyja îşi dădu capul pe spate pentru a privi cerul acoperit de nori.

— Nu mai ninge.

Huldar se apropie de şirul de sonerii. Placheta din bronz şi micile butoane negre aproape sigur datau din anii şaizeci şi, o clipă, chiar se îndoi că soneriile încă mai funcţionau. Poate că Thröstur nici măcar n-avusese intenţia să-i lase să intre. Majoritatea butoanelor nu mai aveau etichete, dar unul dintre ele avea un mic bileţel îngălbenit pe care erau trecute numele lui Thröstur, al mamei sale, Agnes, şi al surorii sale, Sigrún. Huldar apăsă butonul de două ori, apoi aşteptă. Se pregătea să-l mai apese o dată, când uşa scoase un bâzâit.

Holul şi casa scărilor erau exact aşa cum se şi aşteptase: acoperite cu linoleum încreţit şi cu pereţii coşcoviţi. Mirosul de pişat de pisică se intensifica pe măsură ce urcau tot mai mult, însă din fericire se mai estompă niţel atunci când Thröstur le deschise uşa apartamentului situat la etajul al doilea.

Nu se prezentă şi nici nu-i salută, aşa cum ar face oricine în mod normal.

— Va trebui să vă grăbiţi, pentru că mă pregătesc să ies.

Expresia lui nu era nici prietenoasă, dar nici ostilă.

— Plec în cincisprezece minute. Nu vă acord nicio secundă în plus.

Pe dosul mâinii avea tatuat cu tuş negru un cuvânt scris cu litere gotice pe care Huldar nu-l putu descifra, fiind întors cu susul în jos, deşi bănuia că e în latină, vreun citat clasic, despre care autorul său nu şi-ar fi putut imagina în veci că se va afla înscris pe un pumn islandez, cu mai mult de două mii de ani mai târziu. Când Thröstur îi invită înăuntru, Huldar observă că avea un tatuaj similar şi pe cealaltă mână. Se potrivea perfect cu înfăţişarea lui de ansamblu: blugi negri şi strâmţi şi un hanorac cu un simbol anarhist, care nu făceau decât să-i accentueze constituţia scheletică; cercei uriaşi în formă de tunel înfipţi în lobii urechilor, piercing-uri într-una din nări şi în

peretele care le desparte. Părul negru era aranjat în aşa fel încât să-i atârne de o parte şi de alta a feţei, în timp ce dinţii pieptănului lăsaseră urme vizibile în stratul gros de gel pe care-l folosise. Huldar văzuse de prea multe ori variaţii ale unei astfel de mode în rândul slăbănogilor care simţeau nevoia să pozeze în tipi duri.

Nu se deranjă să întindă mâna, ştiind că tânărul i-ar fi ignorat-o.

— Eu sunt Huldar. Ea e Freyja. Vom încerca să terminăm repede.

Thröstur o luă înaintea lor, fără să-i invite să-şi atârne hainele în cuier. Huldar şi Freyja stabiliseră din priviri că e cazul să-şi scoată şi pantofii, deşi, la cum arătau plăcile de gresie maronii din hol, sigur vor fi nevoiţi să-şi schimbe şosetele când vor ajunge acasă. Covorul cu modele de pe hol nu făcu decât să le confirme temerile.

Arăta la fel de vechi precum apartamentul, iar ţesătura de dedesubt se zărea în unele locuri, deşi, la o privire mai atentă, părea că fusese aspirat de curând. Poliţele ieftine şi bufetele aliniate de-a lungul pereţilor fuseseră şi ele şterse de praf de curând. Huldar era gata să pună prinsoare că mama sau sora lui Thröstur aveau grijă de gospodărie: un aspirator sau un pământuf de praf nu prea se potriveau cu imaginea lui de punkist reciclat.

— Puteţi lua loc aici, dacă vreţi, deşi sunt sigur că vă pierdeţi vremea.

Thröstur le eliberă o fâşie de pe canapeaua aflată în faţa unui enorm televizor cu ecran plat, nou-nouţ. Aruncă ce era pe ea într-un morman pe podea, apoi se aşează şi el într-un fotoliu de lângă canapea.

— Ştiu ce vreţi să mă întrebaţi, dar nu-mi imaginez ce credeţi că veţi obţine de la mine. Vreţi să mă împiedicaţi să fac vreo prostie? Şi cum aveţi de gând să faceţi asta? Răspunsul e că nu puteţi.

Aşezat pe canapea, Huldar se gândea cum să-i răspundă. Nu-i trecuse prin minte că Thröstur îşi va mai aduce aminte de scrisoare după atâta timp. Poate că cineva îi reamintise de ea. Huldar nu se putea gândi decât că directorul sau cineva de la şcoală ar fi putut da de el ca să-i pună întrebări în legătură cu scrisoarea. Oare Thröstur chiar nu şi-ar mai fi adus aminte data exactă la care ar fi fost scoasă la iveală capsula timpului? Doar dacă nu cumva regretase că scrisese acea scrisoare, iar

conştiinţa nu-i dăduse pace în tot acest timp. Nu era o noutate ca cineva care minţise în faţa judecătorilor să revină mulţi ani mai târziu şi să mărturisească. Poate că acelaşi lucru era valabil şi în cazul băiatului.

— Nu vrem decât să te întrebăm de ce ai scris scrisoarea şi cine sunt oamenii pe care i-ai pus pe listă?

— Scrisoarea?

Thröstur era clar luat prin surprindere.

— Ce dracu' vreţi să ziceţi?

— Scrisoarea pe care ai scris-o la şcoală, în urmă cu zece ani. Cea pe care ai pus-o în capsula timpului ce tocmai a fost dezgropată. Scrisoarea care conţine o listă cu iniţialele unor persoane care ar trebui să moară anul acesta.

— Eu...

Thröstur se opri cu gura deschisă, ca pentru a mai adăuga ceva, apoi o închise din nou.

Freyja îşi drese glasul şi aruncă o privire spre Huldar, înainte de-a interveni în discuţie.

— Suntem absolut siguri că tu ai scris acele chestii în urmă cu mulţi ani, deoarece erai furios, iar ameninţările nu erau serioase. Eu sunt psiholog de copii şi ştiu că ei spun, scriu şi fac lucruri care...

Nu-şi mai continuă ideea.

Thröstur strângea atât de tare mânerele fotoliului, încât nodurile de la mâini i se albiseră, scoţând în evidenţă fiecare detaliu al tatuajelor. Huldar crezu că distinge cuvintele ultio[6] pe mâna stângă şi dulcis[7] pe cea dreaptă, însă acestea nu însemnau nimic pentru el.

— Psiholog de copii?! explodă Thröstur cu o asemenea furie, încât cuvintele îi ieşiră pe gură însoţite de stropi de salivă. Nu eşti de la Agenţia pentru Protecţia Copilului?

Freyja nu părea tulburată de această izbucnire. Era probabil obişnuită cu astfel de ieşiri.

— Lucrez la Casa Copiilor, care este condusă de Agenţia pentru Protecţia Copilului. Totuşi, nu am venit aici în numele lor, ci pentru a ajuta poliţia.

Dar aceste lămuriri nu avură niciun efect asupra lui Thröstur.

— Ieşiţi afară! zbieră el. N-am ce să vă spun. Tu — aţinti un deget osos şi lung spre Freyja — şi toţi psihologii ăia şi

[6] *Ultio, ultionis* (plural) (substantiv) = *răzbunare, răfuială, pedeapsă*, în lb. latină în original. (N.tr.)

[7] *Dulcis, dulce, dulcior* (adjectiv) = *dulce, plăcut*, în lb. latină în original. (N.tr.)

căcaţii cu ochi de la Protecţia Copilului nu sunteţi decât nişte pizde nenorocite. Dacă ar fi după mine, v-aş tăia căpăţânile şi m-aş pişa în gâturile voastre.

Huldar se ridică imediat în picioare.

— Hai să mergem, Freyja. Încă un cuvânt ca astea şi-ţi pun cătuşele, îl avertiză el cu glas ca de gheaţă, dar stăpânit, pe băiatul care făcea spume la gură de furie. Vrei să-ţi petreci noaptea în arest?

Nările lui Thröstur fremătau de fiecare dată când respiră.

— Ieşiţi afară! N-am ce să vă spun.

Huldar îşi zise că nu avea rost să încerce s-o dea la pace cu el. Va trebui să-l cheme la secţie şi să continue să-l interogheze acolo. În timp ce furia lui Thröstur părea îndreptată în principal spre Freyja şi spre meseria ei, Huldar o zori să iasă din cameră şi o urmă îndeaproape, rămânând între ea şi tânăr. Nu îi era teamă că va primi vreun pumn sau vreun picior de la prostovanul acela slăbănog, dar, în timp ce se îndrepta spre ieşire, îi trecu prin cap că Thröstur ar fi putut să-i atace cu un cuţit.

„Dacă sabia ţi-e prea scurtă, fă un pas înainte."[8]

Poate că citatul în latină tatuat pe mâinile băiatului însemna ceva de genul ăsta. În orice caz, aveau de ce să-i ia în serios ameninţările din scrisoare.

Huldar se linişti abia după ce Freyja se încălţă cu pantofii şi ieşi din casă. Ieşi şi el, dar când Thröstur vru să trântească uşa în urma lor, Huldar întinse mâna şi-l opri. Cu o voce perfect stăpânită, îl întrebă:

— De ce-ai crezut că am venit la tine?

Thröstur împinse uşa, însă Huldar era mai masiv, mai greu şi mai puternic.

— Te-am întrebat de ce ai crezut că am venit aici?

Cu faţa roşie din cauza furiei şi a efortului, Thröstur mârâi:

— Am fost destul de prost încât să cred că poliţia va începe să-şi facă griji pentru noi, acum că el a ieşit. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama că nu era cazul.

Distras o clipă de replica băiatului, Huldar slăbi apăsarea şi Thröstur îşi împinse tot corpul în uşă, trântind-o în faţa lui Huldar.

La ce dracu' se referise Thröstur? Cine era „el"?

---

[8] Frază rostită de amiralul marchiz Togo Heihachiro (1848-1934), una dintre cele mai proeminente figuri ale marinei nipone, considerat un adevărat erou naţional al Japoniei. (N.tr.)

Lui Huldar îi sună telefonul. Pe ecran apăru un număr de la poliţie.

— Salut, sunt Gudmundur. Voiam să te pun în gardă: se întâmplă ceva în legătură cu cazul lui Thröstur, despre care am discutat ceva mai devreme. Tocmai ce mi s-a cerut să dau explicaţii despre interesul meu faţă de el. S-au scurs numai două ore de când ai trecut pe la mine. Dacă aş fi în locul tău, n-aş spune nimănui că plănuiesc să stau de vorbă cu el. Şi ai grijă ce faci. Dumnezeu ştie de ce se poartă lumea cu mănuşi cu băiatul ăsta, dar bănuiesc că motivul nu e prea plăcut.

— Mersi pentru avertizare, dar e deja cam târziu. Chiar acum mă aflu în faţa uşii sale. Ne-a azvârlit afară la doar câteva secunde după ce ne aşezasem pe canapea. Cred că ai dreptate; e ceva putred cu acest băiat. Te sun eu mai târziu, dacă e OK.

Închiseră şi Huldar vârî telefonul la loc în buzunar.

Mai privi o dată vopseaua scorojită de pe uşă, apoi se grăbi să o ajungă pe Freyja din urmă.

Ce naiba se petrecea?

Capitolul 9

Copilăria Freyjei şi a lui Baldur a fost departe de a fi considerată una normală. În primii ani trăiseră împreună cu tânăra lor mamă, care nu fusese chiar potrivită pentru acest rol, dar se străduise din răsputeri să-şi împartă energia între cele două priorităţi ale sale — copiii şi distracţia. Cea din urmă îi provocase şi moartea, cu mult timp înainte să-i sosească

vremea, iar Baldur şi Freyja fuseseră trimişi să locuiască împreună cu bunicii lor. Însă nici aceştia nu s-au descurcat prea bine. Nu doar că trăiau izolaţi şi erau inflexibili prin natura lor, dar erau amândoi pensionari şi, prin urmare, nu erau prea pregătiţi să crească doi copii. Taţii copiilor erau taţii tipici de weekend, care făceau tot ce puteau pentru a-şi îndeplini sarcinile, însă Freyja şi Baldur se convinseseră destul de repede că îndeplinirea unei datorii nu ţine loc şi de dragoste necondiţionată. După moartea mamei, nu mai avusese cine să le ofere acea dragoste. Se mai aveau doar unul pe celălalt.

Şi astfel crescuseră amândoi, fiecare după cum considerase de cuviinţă: Baldur, nesăbuit, cu respect limitat faţă de reguli şi autoritate; Freyja, decisă să facă bine şi să nu se abată de la acest drum. Faptul că aveau taţi diferiţi probabil că determinase aceste diferenţe, deşi Freyja ştia că nu e chiar atât de simplu. Oamenii sunt produsul naturii şi al educaţiei pe care o primesc, iar influenţa acestora este greu de prevăzut. În orice caz, ea şi Baldur semănau într-o anumită privinţă: amândoi erau mai tari şi mai rezistenţi decât majoritatea celor din aceeaşi generaţie, rămânând neafectaţi de ceea ce viaţa alegea să arunce asupra lor.

Aşa că Freyja se simţise complet nepregătită pentru reacţia de acum. Încă se mai simţea afectată de vizita făcută lui Thröstur. În ciuda situaţiilor pe care le întâlnise până acum în viaţă, nu era obişnuită cu violenţa, astfel încât se aşteptase ca explozia verbală a lui Thröstur să fie urmată de o ploaie de lovituri de pumni şi de picioare. Inima îi bătea în continuare cu iuţeală şi biroul i se părea lipsit de aer, deşi fereastră era larg deschisă. Stătea nemişcată în frigul pătrunzător, în timp ce bileţelele post-it lipite de monitorul calculatorului fluturau precum nişte mici steaguri galbene.

I-ar fi prins bine o băutură. Una tare.

Explozia izbucnise parcă din senin. Abia ce începuse să vorbească, când totul se întorsese împotriva lor. Înainte de-a se alătura Casei Copiilor, ea asistase la numeroase interogatorii cu adolescenţi problematici care se terminau când subiecţii îşi pierdeau controlul. Însă până în acel moment se porneau toate semnalele de alarmă: începeau să respire din ce în ce mai iute, se înroşeau, ridicau tonul şi se foiau pe scaun. Era obişnuită să aibă ceva timp la dispoziţie pentru a se pregăti. Thröstur se comportase complet diferit. Explodase ca şi cum cineva apăsase un buton. Având în vedere temperamentul instabil al

tânărului, ea considera acum că au absolut toate motivele să-i ia scrisoarea în serios. Deşi părea puţin probabil că ar putea vâna şi ucide indivizii pe care îi trecuse pe acea listă în urmă cu zece ani, ea nu voia să-şi închipuie ce ar fi fost capabil să facă dacă ar fi prins ocazia potrivită.

În orice caz, persoana la care se referise Thröstur prin „el" ar fi făcut bine să fie precaută. Înainte de-a se despărţi, Huldar îi spusese că va încerca să afle cine era „el" şi că îi va da şi ei de veste. Freyja îşi verificase telefonul, fără să fie nevoie, de mai multe ori şi se asigurase de două ori că nu era dat pe silenţios. Îi era imposibil să se concentreze la articolul pe care-l scrisese pentru raportul anual al Casei Copiilor şi tot îşi pierdea şirul ideilor, căci gândurile o luau spre tânăr şi scrisoarea lui. Sólveig încă nu-i furnizase autorizarea, ceea ce însemna că nu putea cere raportul de la şcoală. Când Freyja aruncase o privire ceva mai devreme, biroul lui Sólveig era întunecos şi pustiu. Faptul că nu cunoştea povestea lui Thröstur o frustra atât de tare, încât pur şi simplu nu se mai putea gândi şi la altceva.

Dacă va continua în acest ritm, va petrece jumătate din noapte aici. Raportul trebuie predat mâine-dimineaţă, şi ar fi bine să respecte termenul-limită. Avea destule probleme pe cap şi fără să fie ea cea responsabilă pentru întârzierea publicării acestui raport. Ca lucrurile să stea şi mai rău, Molly era singură acasă, aşteptând cu nerăbdare să fie hrănită şi scoasă la plimbare. Dacă întârzia, câinele era în stare să roadă şi celălalt braţ al canapelei rămas întreg. Primul deja plătise scump după ce Freyja se văzuse nevoită în toamnă să rămână până târziu la serviciu.

Oftă cu gândul la Molly. Nu asta era viaţa la care visase pe când era doar o copilă. Fanteziile ei din adolescenţă nu avuseseră nimic de-a face cu raporturi anuale, avertismente formale şi dificultăţi de concentrare. Şi chiar dacă îşi imaginase că va avea şi un câine, acesta ar fi fost unul alb, mic şi drăguţ, nu o bestie cu pete maro, care să bage toată lumea în sperieţi.

Telefonul sună, iar Freyja aproape că-l scăpă pe jos când se repezi la el nerăbdătoare.

— Freyja, şopti ea cu răsuflarea tăiată.

— Numele Jón Jónsson îţi sună cunoscut? o întrebă Huldar fără niciun preambul.

— Jón Jónsson? E o glumă? Există vreun alt nume mai des întâlnit decât ăsta în Islanda?

— Nu, probabil că nu.

— Ştiu câteva persoane cu numele Jón, ba chiar mai multe, dacă luăm în considerare şi al doilea prenume. Dar nu-mi amintesc numele lor de familie, deşi probabil că unele se numesc şi Jónsson.

— Nu mă refer dacă le cunoşti personal. Ştii cumva dacă numele Jón Jónsson are vreo legătură cu Casa Copiilor sau cu alte cazuri de care te-ai ocupat tu personal?

— Ce?

Întrebarea o luase complet prin surprindere.

— Nu. Nu pot răspunde afirmativ.

Abia ce terminase de rostit ultimul cuvânt, când realiză despre ce era vorba. Un fior rece îi străbătu şira spinării.

— Doar nu vrei să spui...?

— Ba da, o întrerupse Huldar. A fost eliberat din închisoare cu mai puţin de o săptămână în urmă.

În receptor se auzi un fâşâit când el expiră cu putere aerul din piept.

— E tatăl lui Thröstur.

— Ce?

Freyja era atât de uluită, încât nu reuşi să găsească nimic altceva de zis. Acel Jón Jónsson la care se refereau ei era un pedofil. Unul de cea mai joasă speţă. Avea pe conştiinţă nu numai abuzarea sexuală a unei fetiţe, ci şi uciderea ei. N-ar fi chiar uşor să creşti ca fiu al unui asemenea om. Nu era de mirare că Thröstur îşi schimbase numele de familie.

— Îţi este cunoscut acest caz?

— Nu. S-a întâmplat înainte să mă angajez. Eram încă la facultate.

Se opri, apoi continuă:

— Chiar a ieşit din închisoare? Nu primise şaisprezece ani?

— Ba da. Dar timpul zboară. A executat două treimi din sentinţă — zece ani şi jumătate. A fost eliberat pentru bună purtare.

— Bună purtare?

Freyja închise ochii şi şi-i frecă în timp ce încerca să-şi stăpânească furia care creştea precum o vâlvătaie în interiorul ei. Fratelui său i se refuza de fiecare dată eliberarea pentru bună purtare, spre deosebire de acel monstru dezgustător. Şi totuşi, Baldur nu făcuse decât să înşele nişte oameni şi să le ia banii, astfel încât impactul acţiunilor sale nici nu se putea compara cu pierderea unui copil.

— Da. Aşa funcţionează sistemul. Probabil că s-a purtat bine cât timp a stat în închisoare.

Freyja pufni.

— A violat şi a ucis un copil. Cui îi pasă cum s-a purtat el după ce a fost prins?

— Crede-mă, mie nu mi-au cerut părerea, oftă Huldar adânc. Probabil Thröstur a avut impresia că i-am făcut o vizită pentru a-i informa familia şi a discuta despre cum ar trebui să reacţioneze dacă el va încerca să ia legătura cu ei şi aşa mai departe. Bănuiesc că de aceea şi-a ieşit din minţi când şi-a dat seama că noi veniserăm pentru cu totul altceva.

— Aşa se procedează în astfel de situaţii?

Freyja mută telefonul în mâna stângă. Voia să-şi împrospăteze memoria în privinţa cazului lui Jón Jónsson şi cea mai bună metodă era să se uite la ştirile mai vechi. Nu mai putea aştepta până la sfârşitul conversaţiei.

— Nu. Atunci când este eliberat un deţinut, Administraţia Penitenciarelor îşi asumă responsabilitatea pentru el. Cei eliberaţi pentru bună purtare sunt monitorizaţi, dar din câte ştiu eu, pentru familiile acestora nu fac nimic, decât dacă iau ele legătura cu Administraţia.

Freyja mormăi ceva drept răspuns în timp ce tasta numele lui Jón Jónsson. Obţinu aproape două milioane de rezultate, din care primele nu aveau legătură cu pedofilul. Trecuse ceva timp de când acesta nu mai ţinea prima pagină a ziarelor. Adaugă anul 2004 şi dădu din nou comanda de căutare.

— Şi voi nu încercaţi să staţi cu ochii pe oamenii ăştia? Prin voi, mă refer la poliţie. Ştii cât de mare e riscul ca ei să recidiveze? Nu există remediu pentru pedofilie, ci doar tratamente cu rezultate limitate în a-i învăţa să nu mai cedeze în faţa nevoilor lor nenaturale. Iar aceste tratamente nici măcar nu sunt oferite la noi, în Islanda.

— Nu eu sunt expertul. Presupun doar că serviciile sociale se implică atunci când sunt eliberaţi astfel de oameni. Că păstrează o evidenţă a lor, unde locuiesc şi aşa mai departe. La urma urmei, ţine de domeniul tău de expertiză. Adică voi vă ocupaţi de urmările faptelor lor — de victime, adăugă el grăbit.

— Noi nu primim nicio înştiinţare. Crede-mă, aş fi aflat.

Acum apărură şi articolele referitoare la tipul respectiv. Freyja apăsă pe articolul dintr-un săptămânal care nu mai exista. Îşi aducea foarte bine aminte acel articol — fusese unul extrem de controversat. La acea vreme, ajunseseră toţi la

concluzia că săptămânalul nu ar fi trebuit să publice interviul cu deţinutul, căci nu fusese decât o încercare cinică de a-şi îmbunătăţi vânzările în continuă scădere. În ciuda scandalizării opiniei publice, numărul respectiv se vânduse ca pâinea caldă, însă articolul nu înfăptuise miracolul scontat, ci doar amânase cu câteva săptămâni falimentul publicaţiei.

— Mă rog, şi acum ce urmează? întrebă Freyja. Să încercăm din nou să discutăm cu Thröstur? Cel puţin acum ştim ceva despre trecutul său, şi sigur că acest lucru explică problemele pe care le-a avut în adolescenţă sau atunci când a scris scrisoarea. E clar că „JJ" se referă la tatăl său. Crima avusese loc cu mai puţin de doi ani înainte, ceea ce nu reprezintă o perioadă prea mare ca să treci peste o asemenea traumă.

— Mă tem că nici nu încape în discuţie să-i facem prea curând o nouă vizită.

Pe ecran apăru o poză de-a lui Jón Jónsson. Se afla într-o celulă pentru vizite din puşcăria Litla-Hraun, pe care Freyja o recunoscu instantaneu, zgâindu-se prin fereastra îngustă şi dând impresia că purta pe umeri toate necazurile din lume. Totuşi, din ce-şi aducea aminte Freyja, din interviu reieşea clar că el nu era chiar împovărat de remuşcări, dar poza o şoca tocmai prin contrastul cu atitudinea lui din timpul interviului. Era greu de imaginat cum se simţiseră părinţii fetiţei citind acele lucruri. Mai ales partea în care Jón vorbea despre data la care va fi eliberat. Nedreptatea era strigătoare la cer: el putea număra zilele până avea să iasă, în timp ce micuţa Vaka Orradóttir primise deja pedeapsa cu moartea.

Freyja rosti cu voce tare ceea ce gândea:

— Ai spus cumva că nu intră în discuţie să vorbim din nou cu Thröstur? Dar cum rămâne cu scrisoarea? Nu trebuie să urmăreşti cazul în continuare?

— Nu. Mi s-a spus să-l las deoparte deocamdată. Avem o altă anchetă urgentă în desfăşurare. Poate că voi reuşi să revin la el după ce rezolvăm acest caz.

Ea nu-şi putea da seama ce simţea Huldar în legătură cu această decizie, dar presupunea că mult mai provocatoare sunt cazurile mari şi, prin urmare, mult mai satisfăcătoare decât chestiuni minore precum scrisoarea.

— Înţeleg.

Freyja se holba la fotografia lui Jón Jónsson. Era neclară, dat fiind că articolul fusese scanat, dar expresia lui era de

neconfundat. Primul cuvânt care-ţi venea în minte era abject. Dezgustător de abject. Îşi smulse privirea din ecran, sforţându-se să se concentreze la discuţia cu Huldar.

— Deci nu veţi mai face investigaţii?

— Nu. Nu acum. Voi lua iar legătura cu tine după ce se mai liniştesc apele, dacă e în regulă şi pentru tine.

Huldar ezită, apoi continuă:

— De fapt, mă întrebam dacă eşti ocupată în weeken...

Dar nu-şi mai continuă ideea.

— Sună-mă dacă redeschideţi cazul. Pa!

Închise înainte ca el să mai încerce o dată să o scoată în oraş. Bine, avea de gând să iasă în oraş în weekend, dar nu cu el. Categoric şi în niciun caz, nu. Fără să se mai gândească la asta şi fără să-şi permită să se simtă vinovată pentru că i-o tăiase aşa din scurt, îşi îndreptă din nou atenţia la interviu. Doar pentru că poliţia trecuse pe linie moartă scrisoarea lui Thröstur nu însemna că şi ea trebuia să procedeze la fel. Poate că citirea interviului îi va impulsiona din nou mintea, îmboldind-o astfel să termine de revizuit raportul anual.

În timp ce scană rapid textul cu privirea, începea să-şi aducă aminte de conţinutul lui. Simţea cum faţa i se strâmbă de dezgust. Nimic din ceea ce se petrecuse nu fusese din vina lui. O tot ţinea că era alcoolic şi îi avertiza pe cititori în privinţa pericolelor băuturii. Chestia asta izbuti să-i smulgă un zâmbet plin de cinism. Alcoolul poartă cu sine o mulţime de pericole, dar nu transformă oamenii în prădători sexuali, şi nicicum în pedofili. Deşi, din ce zicea Jón, ţi-ai fi putut închipui că acesta fusese factorul decisiv: băutura în exces îl împinsese să facă ceea ce făcuse; alcoolul îl împiedicase să-şi stăpânească pornirile. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva şi nici n-avea să mai facă vreodată. Potrivit declaraţiei sale, nici măcar nu-şi mai aducea aminte de comiterea crimei. Deşi nu mersese până acolo încât să se declare nevinovat, prea mult nu lipsise. Fără îndoială că ar fi încercat să nege orice responsabilitate dacă probele n-ar fi fost solide. Nu existase nicio umbră de îndoială, dacă Freyja îşi amintea corect: probe biologice şi ADN extrase din vaginul fetei, alături de amprentele lui pe gâtul şi pe gura ei atunci când o sugrumase sau o sufocase. Freyja nu-şi mai amintea ce metodă folosise bărbatul.

Dar acum se afla în plin proces de dezintoxicare, spunea el, şi îl descoperise pe Dumnezeu. Dacă ar putea să-şi împărtăşească experienţa şi să-i ajute şi pe alţii când va ieşi, ar

fi mulţumit. Freyja simţea că-i vine rău. Nici măcar un cuvânt de regret, nici măcar un semn de remuşcare pentru ceea ce făcuse, nici măcar o referire la părinţii fetiţei. Şi, fireşte, nici măcar un cuvânt despre victimă, căreia îi răpise, mai întâi, inocenţa şi apoi viaţa, în loc de toate astea, doar o lungă descriere a modului în care Dumnezeu îl iertase şi avea intenţia de a-i folosi energiile pe viitor, dat fiind că acum, după spusele lui, nu îndeplinea decât voia Domnului. Dacă aşa stăteau lucrurile, ar fi fost mai bine ca Dumnezeu să-Şi revizuiască metoda prin care ierta păcătoşii, să-Şi ia, cât mai repede, un detector de minciuni — şi să-Şi concedieze directorul de la resurse umane, dacă tot era cazul să facă nişte schimbări.

În ciuda furiei pe care o simţea, Freyja continuă să citească. Nu-şi mai amintea dacă bărbatul menţionase ceva despre familia sa. Dacă o făcuse, ar putea fi ceva informaţii despre Thröstur, iar ea era curioasă să afle dacă soţia lui Jón menţinuse legătura cu el cât timp acesta stătuse în închisoare. Dar ori ziaristul nu-i adresase întrebări despre familie, ori Jón nu fusese dispus să răspundă la ele.

Articolul îi lăsă Freyjei un gust amar. Era convinsă de trei lucruri: în primul rând, că pioşenia lui era complet falsă. Modul în care tot aiurase despre Dumnezeu i se părea de o falsitate strigătoare la cer. N-ar fi fost primul om care îşi ascundea adevărata natură în spatele unei subite descoperiri a credinţei. Tot ce aveai de făcut era să memorezi câteva citate convenabile şi să le reciţi la intervale bine alese de timp. Nu strica nici să cari peste tot după tine o Biblie şi să arunci din când în când priviri spăsite spre cer, în special atunci când printre nori se strecurau raze strălucitoare de soare.

În al doilea rând, nu se putea pune bază pe declaraţiile sale cu privire la abstinenţa de la alcool. Cum să poată continua să bea dacă se afla după gratii? Nu avea altă variantă cât timp rămânea închis. În plus, să participe la întâlnirile alcoolicilor anonimi era un mod plăcut de petrecere a timpului, având în vedere existenţa extrem de plictisitoare a puşcăriaşilor închişi la Litla-Hraun; şi chiar şi cei care nu aveau nicio problemă cu băutura se prezentau la întâlniri, fie şi doar pentru a mai întrerupe monotonia unei vieţi lipsite de orice formă de distracţie.

În al treilea rând, Freyja era convinsă că bărbatul minţise când spusese că era pentru prima şi singura dată când cedase dorinţei sale bolnave faţă de copii. Nevoile pedofililor nu se

manifestă brusc, când au ajuns la vârsta maturităţii. Un om ca el, aflat în mod constant sub influenţa alcoolului, sigur mai abuzase un copil înainte. Iar Freyja, mult prea familiarizată cu astfel de cazuri îngrozitoare, putea ghici cu o precizie destul de mare cine fusese acea victimă. Copilul aflat cel mai la îndemână, fireşte, ceea ce însemna că era vorba ori de Thröstur, ori de sora sa, Sigrún. Poate chiar amândoi. Probabil că de aceea interveniseră serviciile sociale în cazul lui Thröstur, pe când acesta avea opt ani, dar asta nu explică motivul pentru care dosarele şi alte acte lipseau din sistem. Nici de ce Sólveig, care-l tratase pe băiat, se comportase atât de bizar. Având în vedere cine era tatăl lui Thröstur, Freyja era convinsă că femeia îşi aducea aminte de el.

Ignoranţa directorului putea fi de înţeles, din moment ce probabil că mama băiatului ascunsese identitatea tatălui. Pesemne că ea dorise să înceapă o nouă viaţă, alături de copii; să lase trecutul în urmă. Asta ar fi explicat şi desele lor schimbări de domiciliu.

Ca să se familiarizeze şi mai bine cu detaliile cazului, ea deschise şi înregistrările existente despre proces. Raportul anual mai putea aştepta. La fel şi Molly.

Capitolul 10

— Am îngheţat bocnă. N-ar fi mai bine să plecăm?

Thröstur îşi strânse şi mai mult geaca în jurul trupului. Deşi avea fermoarul rupt, geaca avea căptuşeală groasă, aşa că încă nu era nevoie să-şi ia una nouă. Oricum, având în

vedere lipsa de posibilităţi de pe insula asta de tot rahatul, chiar nu ştia unde va mai găsi una la fel de atrăgătoare. Dinţii îi clănţăneau şi vântul muşcător căuta cu tot dinadinsul rupturile din pantaloni, pentru a se strecura prin ele. Rupturile acelea îl mai costaseră nişte bani în plus; nu dădeau de înţeles că materialul ar fi fost vechi, ba din contră. Însă acum nu făceau decât să-i scoată la iveală pielea de găină de pe picioare.

Era un cretin absolut. Uitase ce zi era şi se îmbrăcase ca să arate bine, şi nu ca să piardă vremea pe afară. Nu că dacă şi-ar fi adus aminte l-ar fi ajutat cu ceva, dat fiind că nu deţinea niciun fel de haină potrivită pentru o astfel de vreme. În picioare avea singura sa pereche de ghete cât de cât decente — negre, cu şireturi lungi, care urcau până la jumătatea pulpei — dar chiar şi aşa, tot îi îngheţau picioarele, neavând şosete. Nu erau Doc Martens originale, dar semănau suficient de bine încât să păcălească oamenii de la distanţă. Asta spera el, cel puţin.

Să urască vremea era inutil; ar fi trebuit să renunţe şi gata.

— E al dracului de frig, Sigrún. Mai bine ne-am întoarce mâine.

Dacă ar putea aprinde din nou focul care-i alergase prin vene ceva mai devreme, când nemernicul de poliţist şi curva de psiholog îşi făcuseră apariţia, ar putea sta gol puşcă în mijlocul furtunii fără să simtă absolut nimic.

Sora lui clătină din cap.

— Mai aşteptăm. N-ar mai fi acelaşi lucru dacă ne-am întoarce mâine.

Era înfofolită atât de gros, încât abia-i puteai zări faţa. Privirea i se abătu spre mâinile ei. Purta o pereche de mănuşi vechi, iar celei de pe mâna dreaptă îi tăiase ultimele două degete, apoi cususe găurile rămase. De ce naiba nu purta pur şi simplu mitene pentru a-şi ascunde cioturile, aşa cum obişnuia să o facă înainte, era peste puterea lui de înţelegere. Dar el nu ar fi adus niciodată vorba despre degetele ei lipsă, deşi nu ştia dacă făcea acest lucru pentru a o proteja pe ea sau pe el însuşi.

Băgă mâna în buzunar după pachetul cu ţigări. Auzise de undeva că vasele de sânge se contractă în timp ce fumezi, ceea ce înseamnă, teoretic, că ar putea să-ţi fie mai cald. Aşa că era un moment bun să testeze această teorie. În plus, murea după o ţigărică; nu mai fumase una de când ajunseseră în staţia de

autobuz. Acest obicei era unul dintre motivele pentru care rămânea atât de repede lefter.

— Nu fuma.

Sigrún flutură din mâini în aer, ca şi cum fratele ei deja ar fi aprins ţigara.

— Dacă văd fumul, ar putea bănui că suntem aici. Nu faci decât să atragi atenţia asupra noastră.

Ţigara era deja pe jumătate trasă afară din pachet, însă Thröstur o împinse la loc. Dacă şi-ar ignora sora şi ar aprinde-o, n-ar face decât s-o streseze. Şi, în plus, avea şi dreptate; la urma urmei, sora lui era expertă în a se face neobservată. Spre deosebire de permanenta lui atitudine de „să vă fut pe toţi", ţelul ei era să fie cât mai greu de remarcat posibil, chiar invizibilă, dacă se putea. Aşa se comporta ea de când o ştia: disperată să treacă neobservată, deoarece, în clipa în care ar fi văzut-o cineva, ar fi lovit dezastrul. Nu se simţea nicăieri în siguranţă: la şcoală sau acasă, la cluburi ori la joacă, la orice activitate care presupunea prezenţa altor copii. Deşi tachinarea şi intimidarea se domoliseră odată cu trecerea timpului, ea încă mai suferea din cauza acelor vremuri. Nu mă privi. Nu mă observa. Nu sunt aici.

Dorinţa ei de invizibilitate i se reflecta şi-n haine. Străinii, dacă măcar ajungeau să o observe, aveau impresia că Sigrún se străduia din răsputeri să fie cât mai prost îmbrăcată posibil. Ţi-ai fi putut imagina că era membră a sectei Amish în bulendrele ei şleampete, prea lungi şi prea jerpelite ca să se potrivească altcuiva. Părul făcea pereche cu hainele: lung, cârlionţat şi cenuşiu. Nu îşi dăduse niciodată cu rimei sau cu ruj şi deşi Thröstur nu voia să recunoască, el petrecea mai mult timp în faţa oglinzii decât ea.

Băiatul cunoştea motivul. Aşa că o lăsa să se furişeze lipită de ziduri, fără a comenta. Ăsta era stilul ei; al lui era exact opusul. Cerceii în formă de tunel pe care-i purta în lobii urechilor şi care-i provocau acum din cauza frigului o durere ascuţită erau dovada vie a acestui lucru.

— Oricum, de când tot stăm şi aşteptăm aici?

— Nu de mult.

Sigrún aruncă o privire după colţul bisericii masive şi albe.

— Cred că se pregătesc să plece.

Ea se sprijini din nou de zid, însă el nu-i putu urma exemplul; betonul era prea rece. În mâna stângă, sănătoasă, fata ţinea un buchet de flori pe care le cumpărase de la

supermarket, înainte de-a prinde autobuzul spre Fossvogur. Florile erau niţel veştejite şi destul de neaspectuoase, dar nici nu puteai avea mari aşteptări la un asemenea preţ. Oricum, nu conta: buchetele de la florărese costau de trei ori mai mult şi era stupid să iroseşti atâţia bani pentru o persoană decedată. Gestul conta. Sigrún mai aruncă o privire după colţ.

— De-ndată ce pleacă ei, putem ieşi şi noi.

Thröstur îşi înăbuşi protestele. Vizita anuală la mormânt era foarte importantă pentru sora lui, deşi el personal o considera doar o pierdere de timp. Morţii rămân tot morţi şi nu au cum să devină mai puţin morţi, oricât de mulţi oameni vin în pelerinaj la mormintele lor. Dar nu se întâmpla prea des ca ea să vină că să-i ceară o favoare, aşa că nici prin cap nu-i trecea s-o refuze. Oricum n-avea nimic mai bun de făcut. Niciodată n-avea ceva important de făcut. N-avea serviciu de şase luni de zile şi deşi se cam plictisea, oricum era mai bine decât să piardă vremea prestând tot felul de munci neplăcute şi fără sens. Toate slujbele sale fuseseră plictisitoare, fără sens şi prost plătite. N-o ducea chiar rău, datorită ajutorului de şomaj, iar faptul că nu trebuia să se ridice în fiecare dimineaţă din pat era un mare avantaj. Dar nici nu putea spune că trăia pe picior mare: ultima slujbă pe care o avusese fusese cu jumătate de normă şi nu realizase, când renunţase la ea, că acest lucru îi va reduce şi indemnizaţia de şomaj. Dar se văzuse nevoit să-şi drămuiască atent bănuţii după acea întâmplare, ca să-şi poată acoperi nevoile, altfel chiar ar fi dat de belea. Şi totuşi, ar fi bine dacă ar reuşi să-şi permită o pereche de ghete Doc Martens originale. Şi nici o geacă nouă nu i-ar strica.

— Mi-au îngheţat ouţele aici.

Regretă ce spusese imediat ce rostise cu voce tare. Privirea pe care i-o aruncă fata prin chica de păr pe care vântul i-o tot sufla era plină de durere şi de angoasă. Era îngrozitor de vulnerabilă. Cea mai vagă intenţie de critică la adresa ei, una pe care majoritatea oamenilor nici n-ar fi băgat-o în seamă, căpăta proporţii epice în ochii ei. El ar fi trebuit să-şi dea seama.

Thröstur se repezi să-şi îndrepte greşeala:

— Bine, mă rog. Probabil că se pregătesc să iasă din clipă-n clipă. Cât naiba mai pot zăbovi şi ei pe o astfel de vreme?

Observă că Sigrún deveni ceva mai relaxată. Din nefericire, totuşi, cuplul în cauză era la fel de bine pregătit pentru vremea de afară ca şi sora lui: femeia avea pe ea o

geacă lungă de un gri-metalic strălucitor, cu guler de piele; bărbatul era şi el la fel de înfofolit, chiar dacă nu în culori atât de ţipătoare. A dracului treabă! Cei doi s-ar fi putut întinde foarte bine pe piatra de mormânt ca să tragă un pui de somn, fără să se teamă că ar putea răci. Caz în care el ar muri de frig acolo şi s-ar alege cu o piatră la căpătâi. Oricât de frivolă era ideea, tot izbuti să-i trimită un ciudat fior rece pe şira spinării. Trebuie să fi fost un efect al cimitirului. Deşi n-avea decât 24 de ani şi era puţin probabil să moară prea curând, tot se simţea tulburat de gândul că la un moment dat va avea şi el o piatră de mormânt cu numele său gravat pe ea.

Realizând că Sigrún va fi singura persoană care-i va vizita mormântul se simţi şi mai trist. Era puţin probabil ca mama lor să aibă timp să o facă. Lucra fără încetare şi, când venea acasă, nu făcea decât să se închidă în camera ei, complet epuizată. Iar lucrul ăsta n-avea să se schimbe prea curând. Femeia părea lipsită de orice speranţă — cel puţin asta era impresia lui, nu şi a lui Sigrún. Sora lui îşi iubea mama aşa cum trebuie s-o facă un copil, în timp ce el nu reuşise niciodată să o ierte. Sigrún argumenta că n-aveau pentru ce s-o ierte. După părerea ei, mama lor nu avea de ce să se fi comportat altfel. Nu era decât o victimă a împrejurărilor. Bine, Thröstur nu avea niciun pic de înţelegere faţă de genul acesta de victimă; el o păstra pentru adevăratele victime, aşa cum erau el şi sora sa.

El nu-şi ura mama, dar nici n-o iubea. Ani întregi nu simţise decât ură pentru ea, dar, cu trecerea vremii, trecutul lor îngrozitor începuse să se estompeze, iar el şi-a dat seama că-i era milă de mama lui. Ce simţea pentru ea era cel mai aproape de sentimentul de afecţiune.

Nu te puteai abţine să nu-ţi pară rău pentru ea, având în vedere ce viaţă de căcat ducea. Nici măcar nu conta că viaţa ei mizerabilă de acum era una autoimpusă. Alesese să se izoleze şi să se muncească până la moarte, într-o inutilă încercare de-a ispăşi ceva ce nu mai putea fi făcut la loc. N-avea curajul să-şi dea foc, să-şi facă harakiri sau să se autoflageleze cu un bici, aşa cum procedau unele persoane din anumite culturi. Pedeapsa ei era să se transforme într-un preş uman. Şi, în acest fel, îşi trăgea în jos şi fiul, şi fiica, deşi probabil că încă nu-şi dădea seama. Considera probabil că se sacrifică pentru ei şi că, astfel, îşi plătea datoriile. Dar acest lucru era cum nu se poate mai departe de adevăr.

Nevoia de nicotină pur şi simplu îl rodea în timp ce contempla la existenţa lor mizerabilă şi precară. Toată lumea părea să beneficieze de o anumită stabilitate în viaţă, de un fel de ancoră, mai puţin el şi Sigrún. După ce aşa-zisul lor tată fusese închis, îşi schimbaseră domiciliul cam o dată pe an în următorii cinci ani. De fiecare dată când lumea afla cine erau, se vedeau nevoiţi să-şi facă bagajele. În clipa în care colegii de muncă ai mamei sale începeau să şuşotească pe la spatele ei, îşi schimba serviciul, sărind de la o slujbă prost plătită la alta. Şi tot aşa până când se angajase la o fabrică de procesare a peştelui şi descoperise că femeile din alte ţări alături de care lucra la banda rulantă habar n-aveau de trecutul ei. Odată ce stabilise că nu căuta să se împrietenească cu ele, o lăsaseră în pace.

Din cauză că salariul de la fabrica de peşte nu era suficient pentru a-i întreţine pe toţi trei, ea mai făcea şi seara curăţenie prin birouri, după ce toată lumea pleca acasă. Clădirile pustii ofereau un alt gen de răgaz de la constantele priviri furişe şi şuşoteli, iar ei îi convenea acest aranjament, deşi oboseala cronică era uşor de observat pe faţa-i tristă şi umerii căzuţi. Când Thröstur renunţase la şcoală, în clasa a zecea, şi începuse să muncească, ea ar fi putut să o lase mai moale, însă n-o făcuse, spunându-i să-şi pună banii deoparte într-un cont, pentru viitor. Martiră până la capăt. El profitase de ofertă, dar îşi irosea banii imediat ce-i încasa.

Deşi Sigrún se descurca bine la şcoală, renunţase şi ea după ce terminase cursurile obligatorii şi, mai întâi, i se alăturase mamei sale la fabrica de peşte, unde însă nu putuse face faţă. Dezavantajată de cele două degete lipsă, nu putea ţine ritmul şi era tot timpul mustrată, deşi se străduia să lucreze cât de mult putea. Rezistase totuşi un an întreg, înainte de a-şi da demisia.

Apoi a găsit o slujbă de arhivar la o firmă de asigurări unde lucra şi acum, fericită că poate rămâne izolată într-un birou retras, doar ea şi hârtiile pe care trebuia să le arhiveze. S-a descurcat atât de bine la această slujbă, încât s-a dovedit a fi de neînlocuit, deşi salariul ei nu reflecta acest lucru. Însă nici n-a cerut vreodată o mărire de salariu sau vreun spor în plus. Ce făcea cu banii rămânea un mister. Părea că nu cheltuieşte vreun bănuţ. Pesemne că avea un cont de economii, aşa cum mama lor îl sfătuise şi pe Thröstur să procedeze, ceea ce însemna că ea probabil strânsese deja o sumă frumuşică. El o

sfătuia mereu să-şi acorde mai multă atenţie şi să nu se mai zgârcească atâta cu banii, dar se arătase ruşinată atunci când o întrebase pentru ce dracu' mai economiseşte toţi acei bani. Poate că doar visa să facă o călătorie în jurul lumii, pentru a se îndepărta cât mai mult posibil de locurile natale. El ar fi înţeles asta destul de bine.

Thröstur bătu din picioare, într-o încercare zadarnică de a-şi face sângele să circule în degetele îngheţate.

— Şşt! Cred că vin încoace. Să arunc o privire?

Sigrún îşi trase gluga la o parte de pe o ureche şi ascultă cu atenţie. Când se opri din bătutul din picioare, Thröstur izbuti să distingă scrâşnetul zăpezii şi ecoul slab al unei discuţii. Ei trebuiau să fie. În sfârşit. Cu puţin noroc, se vor duce repede la maşinile lor şi se vor căra naibii odată. Era puţin probabil să mai zăbovească prin preajmă, pentru a mai sta niţel de vorbă.

Când sosiseră el şi Sigrún, una dintre maşini se afla deja parcată acolo, iar cealaltă tocmai sosea. Şoferii ieşiseră afară, se salutaseră din cap — destul de reci unul faţă de altul, li se păruse lor — şi-şi dăduseră mâna, după ce-şi mutaseră florile din mâna dreaptă în cea stângă. Buchetele erau voluminoase şi greoaie, spre deosebire de legăturica patetică pe care o ţinea Sigrún. Nici bărbatul, nici femeia nu aruncaseră vreo privire în direcţia lor, iar Thröstur şi Sigrún se repeziseră la adăpostul bisericii, ca să nu atragă în vreun fel atenţia.

Thröstur cu greu se putea descrie ca fiind un tip sentimental, dar chiar şi el se gândi la trista soartă a relaţiei celor doi părinţi. Prima dată când el şi Sigrún veniseră în vizită la mormânt, cuplul sosise în aceeaşi maşină şi se ţinuseră strâns unul pe altul în timp ce păşiseră prin cimitir. El nici măcar nu voia să se gândească la înmormântare, când părinţii păruseră atât de apropiaţi unul de altul. Mergând în urma micuţului sicriu, pur şi simplu distruşi, pe chipurile lor apăruse o expresie de oroare atunci când îi zăriseră pe Thröstur, pe Sigrún şi pe mama lor. Cei trei se strecuraseră pe un şir de bănci din spate, acolo unde mama lor crezuse că vor rămâne neobservaţi.

Fiecare cap din mulţime se răsucise în direcţia lor atunci când cei doi se opriseră brusc, cu privirile fixate asupra lor, neclintiţi. Acel moment li se păruse o veşnicie. Apoi femeia se prăbuşise pur şi simplu în braţele soţului său, cu ochii mânjiţi de rimei negru din cauza lacrimilor care i se tot prelingeau pe obraji. Chipul bărbatului devenise roşu şi plin de furie. Ochii

înlăcrimaţi ai celorlalţi oameni îndureraţi rămăseseră holbaţi la ei. Groaza musafirilor nepoftiţi devenise vizibilă pentru toţi atunci când mama micuţei din sicriu începuse să urle, şi ochii tuturor îi urmăriseră cum se pierd în mulţime, înaintând cu greu spre ieşire, lăsând în urmă vaietul acela plin de suferinţă.

Thröstur alungă amintirea neplăcută.

Nu făcea decât să-i răscolească durerea şi furia. De ce nu era posibil să-şi reînceapă viaţa şi să schimbe trecutul? Dacă el şi mama lor ar fi fost acasă în acea zi, n-ar mai fi fost blocat acum în acea amintire de nesuportat, fără să mai vorbim şi de consecinţele ei.

La fel ca şi în cazul multor altor lucruri, el o considera pe mama sa responsabilă pentru incidentul de la înmormântare. El şi Sigrún erau doar nişte copii, dar ea ar fi trebuit să se gândească la ce va urma. Lui nu-i trecuse prin cap că părinţii fetei vor da vina pe ei pentru ce se întâmplase, însă un adult ar fi trebuit să prevadă. Când Sigrún insistase să meargă, mama lor ar fi trebuit să refuze, dar, ca de obicei, cedase fără să protesteze. Femeia pur şi simplu n-avea pic de tărie, ca şi cum, pe drum, cumva, coloana ei vertebrală se pierduse bucată cu bucată. El era diferit de ea. Deşi ceea ce se întâmplase la înmormântare era mai mult decât oribil, avusese şi un rezultat pozitiv. În noaptea aceea, zăcând întins în pat şi ascultând plânsul înăbuşit al surorii lui, Thröstur se hotărâse că de atunci înainte avea să-şi poarte singur de grijă şi ori de câte ori avea să întâmpine o nedreptate, o va înfrunta cu capul sus. Nimeni nu are timp de martiriul altora. Nu până nu se scurg câteva sute bune de ani, şi chiar şi atunci, admiraţia oamenilor e lipsită de entuziasm.

Vântul se opri fără să le dea de veste, iar vorbele de rămas-bun ale celor doi, fără pic de emoţie, ajunseră cu claritate până în locul în care aşteptau Thröstur şi Sigrún. El aruncă o privire după colţ şi văzu că se strâng de mână pentru o clipă, aparent fără a se privi în ochi. Se suiră fiecare în maşina lui şi plecară. Thröstur văzu luminile din spate prin norul de gaze de eşapament atunci când încetiniră, virară la dreapta şi dispărură. Gândul că în sfârşit vor putea să se mişte din loc îl mai încălzi niţel pe Thröstur.

— Haide. Au plecat.

Sigrún trebui să se convingă cu ochii ei înainte de-a se lăsa înduplecată să se aventureze şi continuă să se uite, din când în când, în urmă, în timp ce intrau în cimitir, ca şi cum se

aştepta ca cei doi să se întoarcă. Poate că uitaseră ceva lângă mormânt. Thröstur nu zise nimic, deşi comportamentul ei nevrotic îl enerva din cale-afară. De ce naiba se comportă aşa de fiecare dată? Dar ştia că n-are rost să o critice; nervii ei puteau ceda oricând dacă observa că el îşi dădea seama că e ceva în neregulă cu ea.

Ştiau traseul cu ochii închişi, căci străbătuseră de nenumărate ori acel drum în ultimii unsprezece ani. Au venit prima oară la un an după moartea fetei, apoi au continuat să vină în fiecare an, de ziua ei. Precum nişte musafiri nepoftiţi. Anul acesta, dacă ar fi trăit, fata ar fi împlinit douăzeci de ani. Sigrún realizase acest lucru când veniseră pe drum încoace; se întorsese brusc spre el şi rostise numărul cu voce tare. Mult mai tare decât obişnuia să vorbească; suficient de tare încât singurul pasager care se mai afla în autobuz cu ei se răsucise şi se holbase la ea, surprins. Tânăra se înroşise şi aşteptase ca bătrâna doamnă să se întoarcă cu spatele, ca să-i poată explica fratelui ei ce vrusese de fapt să spună. Nu-şi amintise că e vorba de o aniversare rotundă, altfel ar fi cheltuit mai mulţi bani pentru un buchet ceva mai acătării. Voise să se întoarcă şi să cumpere un alt buchet, dar Thröstur, care se bucura din plin de căldura din autobuz, reuşi să o facă să se răzgândească, o mare prostie din partea lui, fireşte, căci rezultatul a fost că au ajuns în acelaşi timp cu părinţii fetei, fiind astfel siliţi să stea şi să degere de frig lângă biserică. El argumentă că deja dăduseră banii pe flori şi pe biletele de autobuz — deci nu era nevoie să se agite cu o imaginară aniversare de douăzeci de ani a cuiva care era mort. Poate că asta era şi explicaţia pentru starea de nervozitate a lui Sigrún, deşi n-aveai cum să ghiceşti vreodată cum îi funcţionează mintea.

Ea se opri la picioarele mormântului şi rămase acolo în tăcere, cu privirea lăsată în pământ. După un timp, ridică bărbia din piept şi aşeză pe mormânt florile, care păreau mici şi ieftine pe lângă cele două buchete imense care stăteau sprijinite de lespedea de piatră. Thröstur trebui să privească în altă parte: floricelele alea amărâte păreau cumva că îi simbolizează pe el şi pe Sigrún.

Spre deosebire de sora sa, el nu urma nicio rutină strictă în timpul acestor vizite anuale, ci se foia de colo-colo, citind inscripţiile de pe mormintele din apropiere, aprinzându-şi câte-o ţigară sau lovind cu piciorul în mormanele de zăpadă. Orice ar fi putut să-l ţină ocupat cât timp Sigrún stătea şi medita sau ce

naiba făcea ea acolo. Nu s-a simţit niciodată în stare să o întrebe la ce se gândea în acele momente.

De data aceasta a rămas şi el, tăcut şi nemişcat, la fel ca ea. Gândindu-se la cât de singuri erau şi la cum i-a trădat toată lumea. De fiecare dată. Întrebându-se cum ar reacţiona Sigrún când ar afla că tatăl lor a fost eliberat. Cum să-i dea el vestea cel mai bine, că nu cumva să audă de la altcineva de la muncă sau să dea peste nemernic pe stradă. Cum l-ar putea împiedica să se reîntoarcă în vieţile lor. Ceea ce îl făcu iar să-şi aducă aminte de gândul care-l tot bântuia de când se ştia: nimeni nu era dispus să-i ajute.

Doar de el depindea să-şi apere sora. Şi nu avea de gând să o dezamăgească.

Capitolul 11

Parcarea subterană era pustie, în contrast total faţă de dimineaţă, când doar câteva spaţii mai rămăseseră libere şi acelea fiind, normal, cele mai puţin dezirabile. Kolbeinn, care întârziase la serviciu din cauza traficului aglomerat dinspre Hafnarfjördur, se văzuse nevoit să parcheze lipit de un stâlp. Fusese nevoie de toată măiestria lui de şofer pentru a da cu spatele, dar la asta oricum ajunsese să se priceapă foarte bine, de când îşi cumpărase maşina cea nouă şi scumpă. Dacă vremea ar fi fost ceva mai blândă, el ar fi ales să parcheze afară; era tare neliniştit atunci când trebuia să-şi lase odorul înghesuit în spaţiul strâmt de dedesubt. Mulţi dintre cei care foloseau acest spaţiu de parcare umblau cu nişte jafuri de maşini de care nu le păsa dacă le zgâriau sau le loveau. El nu suporta acest gând, deşi nu mai obişnuia să noteze numerele de pe plăcuţele de înmatriculare ale maşinilor parcate în stânga şi-n dreapta maşinii sale, în caz că ar fi găsit cea mai mică zgârietură în vopsea la sfârşitul zilei de muncă. Renunţase la acest obicei după ce fusese surprins de unul dintre colegi, care-l privise cam ciudat. Mai târziu, Kolbeinn dăduse peste bărbat lângă automatul de cafea, iar acesta începuse să-şi dea coate cu amicii săi şi să chicotească. Nu suporta ca cineva să râdă de el. Era mai rău decât teama de zgârieturi pe frumuseţea lui de maşină.

Paşii îi reverberau în spaţiul gol, acompaniaţi de sunetul picăturilor de apă ce cădeau de pe ţevile care şerpuiau de-a lungul tavanului. În afară de aceste două surse de zgomot, linişte absolută. Tuburile de neon din tavan pâlpâiau şi se trezeau la viaţă unul după altul pe măsură ce trecea prin dreptul senzorilor care le declanşau, cu excepţia celor care dispăruseră. Ar fi putut jura că dimineaţă funcţionau mai multe.

Cu şase luni în urmă, responsabilului cu curăţenia i se redusese norma la jumătate, ca măsură de diminuare a cheltuielilor, iar clădirea începuse să fie afectată din cauza asta, mai ales în zonele unde curăţenia nu era considerată o

prioritate. Parcarea subterană era unul dintre aceste locuri. Contabilii nu prevăzuseră, în mod cert, problemele care ar fi putut apărea cu iluminarea unor spaţii, cu mirosul pătrunzător de mucegai sau cu grămezile de gunoi care se adunau prin colţuri. Dar lui Kolbeinn nu-i trecuse prin cap să comenteze asupra acestor aspecte. De-a lungul celor aproape paisprezece ani petrecuţi în această firmă, el ajunsese să înţeleagă că, deşi cei din conducere încurajau oamenii să-şi spună păsurile cu glas tare, cei care se plângeau nu prea mai rezistau mult. Pentru cei care căutau avansarea cu tot dinadinsul, flatarea şefilor era, de departe, cea mai bună cale. Sigur, tactica aceasta îi facilitase şi lui ascensiunea către vârful ierarhiei, în ciuda faptului că el nu avea practic nicio pregătire în contabilitate sau drept. Ba chiar directorul executiv îl şi complimentase de curând, spunându-i că atunci când îl angajase la recomandarea unui vechi prieten, se îndoise de calificarea lui pentru acest post, dar se dovedise că se înşelase. Păcat că directorul executiv se apropia de pensionare. Nu există nicio garanţie că tânărul succesor al acestuia avea să aprecieze la fel de mult abilităţile lui Kolbeinn. Şi ce urma să se întâmple cu el dacă avea să se producă un cutremur major la nivelul conducerii firmei?

Luminile încetară să se mai aprindă atunci când Kolbeinn se apropie de peretele parcării, făcându-l să clatine nemulţumit din cap. Dar când aruncă o privire în sus, văzu că tuburile fluorescente fuseseră de fapt sparte. Se opri şi ascultă cu atenţie. Picăturile de apă cădeau acum atât de des, încât avea impresia că plouă. Stând acolo, cu urechile ciulite, îşi imagină că aude un zgomot ca de frecare venind din direcţia maşinii sale — presupunând că aceasta se mai afla încă acolo. Nu-i plăcea deloc situaţia. În afară de hoţi, cine ar mai fi spart nişte tuburi de neon? În parcarea lipsită de ferestre nu mai exista nicio altă sursă de lumină, aşa că întunericul furniza acoperirea perfectă. Dacă era aşa cum îşi închipuia el, maşina sa era ţinta perfectă. Era singurul vehicul demn de a fi furat de aici. Cei din conducere îşi parcau maşinile pe locuri de parcare marcate, aproape de intrare sau lângă lifturi. Iar ei oricum plecau acasă mai devreme. Însă acum parcarea era la fel de pustie ca un mormânt.

Şi dacă hoţii încă mai stăteau la pândă pe-aici? Dacă îi surprindea chiar în timp ce-i spărgeau maşina? L-ar ataca? Răspunsul era unul singur: da, normal că l-ar ataca. Doar nu

aveau să plece pur şi simplu, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ups, scuze! Auzi din nou acel zgomot ca de frecare. Kolbeinn tuşi, ridicol de tare, sperând să-i sperie pe hoţi. Ar fi mai bine dacă i-ar pune pe fugă. Nu s-ar lua după ei, aveau să fie prinşi de poliţie, mai devreme sau mai târziu. Dacă aceştia ar veni în lumină, ca să-l atace, le-ar arăta camerele de supraveghere, în speranţa că le-ar zădărnici astfel planurile. Kolbeinn tuşi din nou, şi mai tare de data asta. Ar fi putut jura că zgomotul de frecare se înteţise. Se pregătea să tuşească şi a treia oară, când îi trecu prin cap că hoţii ar fi trebuit deja să bage de seamă prezenţa lui. Era şi greu să nu remarce luminile care se aprinseseră pe rând atunci când intrase el în parcare.

Eşti un om sau un şoarece? Kolbeinn îşi dezumflă obrajii şi expiră încet aerul din piept. Nu avea de ales decât să se ducă la maşină. Pe holul de lângă parcare nu se mai afla niciun paznic — o altă consecinţă a reducerilor de personal. Îngrijitorul probabil că ajunsese deja acasă de ore bune, iar Kolbeinn n-ar fi conceput să îi ceară vreunuia dintre colegii săi de muncă rămaşi în clădire să-l însoţească până la maşină. Atunci chiar le-ar fi oferit motive întemeiate să-l ia peste picior. Măcar aşa le-ar fi câştigat respectul dacă s-ar fi întors la serviciu cu ochii vineţi şi nasul spart după un conflict cu nişte hoţi.

Kolbeinn începu din nou să meargă. Inima îi bubuia prea năvalnic ca să-i fie bine, dar, în ciuda acestui lucru, el grăbi şi mai tare pasul. Mai bine să termine odată şi gata. Zări capota maşinii iţindu-se din spatele acelui stâlp nenorocit care furniza acoperirea perfectă pentru hoţi — asta dacă acolo chiar erau nişte hoţi. Inima i se lovea de coaste acum, ca şi cum în piept ar fi avut prinsă o vrabie speriată, disperată să scape cu viaţă. Bineînţeles că era cineva acolo, poate chiar mai mult de o persoană, pândind în întuneric. Ceva trebuia să producă acel zgomot. Cu cât se apropia mai mult de maşină, cu atât mai puternic devenea acel zgomot, acum combinat cu un scârţâit metalic ce semăna oarecum cu un mormăit slab. Îi trecu prin minte că hoţii vorbeau probabil în şoaptă, punând la cale să-l prindă în cursă. Dar cu cât se apropia mai mult, cu atât devenea mai puţin convins că zgomotele erau produse de fiinţe umane, ci, mai degrabă, de către cine ştie ce animal. Poate că se speriase degeaba, iar hoţii erau doar nişte şoareci sau şobolani.

Nimeni nu se repezi la el cât făcu ultimii paşi până la maşină şi nici atunci când apăsă telecomanda, tremurând,

pentru a o descuia. Agitat, înconjură cu precauţie capota şi răsuflă uşurat când nu găsi pe nimeni ascuns de cealaltă parte a maşinii. Dar încă nu scăpase de pericol, aşa că nu se relaxă, ci se repezi cât mai repede la portiera şoferului. Înainte de-a se strecura în spatele volanului şi de-a apăsa butonul pentru blocarea uşilor, scană rapid cu privirea spaţiul din spatele maşinii, asigurându-se că nu-l pândeşte nimeni acolo, gata să-i sară în spate. Imediat în spatele spaţiului de parcare se afla un zid de beton înalt până la brâu, care separa parcarea de rampa către nivelul inferior. Hoţii s-ar fi putut cu uşurinţă ascunde în spatele acelui zid, mai ales că toate zgomotele veneau de undeva din acea direcţie. În zidul de beton era înfiptă o balustradă din oţel de care să te ţii cu mâna, peste care însă hoţii ar fi trebuit să sară înainte să se repeadă la Kolbeinn, dar asta nu avu darul să-l liniştească. Sări pe scaunul şoferului. Clicul încuietorilor electronice a fost unul din cele mai plăcute sunete pe care le-a auzit vreodată. Nu-şi acordă timp pentru a se bucura, aşa că introduse cheia în contact. Şi abia după ce huruitul plăcut al motorului şi bubuitul aparatului de radio înăbuşiră orice alt zgomot, îşi permise şi Kolbeinn să se mai liniştească niţel.

Pentru prima oară de când îşi luase maşina cea nouă, Kolbeinn nu-şi mai bătu capul cu ieşitul din locul strâmt de parcare, asta probabil şi din cauza zgomotului din spate, care păru să se înteţească de îndată ce maşina se puse în mişcare. Din instinct, Kolbeinn apăsă pedala de acceleraţie până la podea, ignorând riscurile condusului cu mare viteză prin parcarea subterană. Într-o clipă avea să iasă la aer curat, în drum spre casă.

Dar bucuria să nu dură mult. Urmă un impact violent, ca şi cum maşina îi fusese lovită din spate de ceva la viteză maximă, ceea ce era pur şi simplu imposibil, dat fiind că nu prea era loc. Fu aruncat înainte şi singurul lucru care-l împiedică să se izbească cu capul de parbriz fu centura. Kolbeinn apăsă instinctiv pedala de frână, deşi maşina se comporta ciudat şi abia dacă mai înainta drept.

Pregătit pentru orice, verifică oglinda, apoi, după o clipă, se răsuci şi privi prin lunetă, încercând să-şi dea seama la ce anume se uită.

Huldar o înţelegea perfect pe Erla, deşi nu i-o arăta în mod deschis. Nervii ei erau atât de încordaţi, încât nu ştiai ce anume

ar fi putut s-o facă să-şi iasă din pepeni. Se părea că nimic nu mergea aşa cum trebuie. Mass-media aflase despre un incident şi fotografii, ale căror bliţuri de la aparatele de fotografiat îi răneau ochii ori de câte ori se deschidea uşa, lansaseră deja asediul. Ca lucrurile să stea şi mai prost, poliţiştii încă aşteptau instalarea reflectoarelor mobile, căci zona parcării subterane pe care trebuia să o examineze urgent zăcea în semiîntuneric. Tuburile de neon din tavan fuseseră sparte şi toată lumea era convinsă că acest lucru avea legătură cu ceea ce se întâmplase.

Huldar se rezemă de perete şi-şi aprinse o ţigară. La fel ca majoritatea fumătorilor, el considera garajele spaţii deschise. Renunţase să mai ascundă faptul că eşuase în tentativa să de-a se lăsa de fumat; mirosul îl trăda de fiecare dată şi oricum nici unuia dintre colegii săi de serviciu nu-i păsa de sănătatea lui. Trase în piept, apoi suflă fumul în direcţia unei ieşiri, dar care era închisă. Nu credea că va obiecta cineva, dat fiind că aveau cu toţii cu ce să-şi ocupe timpul. În plus, deja avea pregătită o scuză — dacă avea să pună piciorul afară, gloata de jurnalişti şi de curioşi adunaţi acolo în speranţa că vor afla ceva interesant, abia aştepta să sară pe el. Ciudat cum oamenii se simt atât de atraşi de orori şi întâmplări nefericite. Avea senzaţia că ei şi-ar fi pierdut iute entuziasmul în faţa unei scene de genul celei în jurul căreia forfoteau acum poliţiştii. Trase din nou fumul în plămâni. De mult nu mai avuseseră parte de o seară atât de frumoasă, fără vânt, fără ploaie, exact când ar fi avut nevoie de o furtună. Vremea rea i-ar fi împiedicat atât pe jurnalişti, cât şi pe curioşi să se învârtă pe lângă scena unei crime.

Într-o lume perfectă, el ar fi fost acum acasă, cu o bere în mână, privindu-şi liniştit meciul. Dar pe el nu-l deranja prea tare faptul că rata meciul; în ziua de azi găseai la televizor o mulţime de meciuri, şi oricum era liber în majoritatea serilor. Să lucreze acum în afara biroului de la secţie era o excepţie, nu o regulă. În seara asta fusese chemat doar pentru că rămăsese unul dintre puţinii care nu munciseră peste program în ultimele luni. Erla avusese grijă să precizeze acest lucru, că nu cumva el să creadă că i se face vreo favoare. Cu coada ochiului, o zări pe Erla îndreptându-se spre el, cu chipul înnegurat. Mai trase grăbit un fum înainte de-a stinge ţigara, deşi nu o fumase decât pe jumătate. N-ar fi făcut decât să-i ofere motiv să mormăie nemulţumită.

— Nu cumva e interzis fumatul aici?

Erla aruncă iritată o privire în căutarea unui semn de interzicere şi, deşi erau destule în jur, toate le indicau oamenilor pe unde să o apuce dacă voiau să se îndrepte spre ieşire sau spre lifturi.

Huldar îşi dădu seama că nemulţumirea ei nu avea legătură cu fumatul. Ignorându-i comentariul, o întrebă:

— Cum merge treaba? Vreo veste de la criminalişti?

Erla oftă şi se sprijini şi ea de zid, lângă el.

— Sunt pe drum, se pare, zise ea clătinând din cap. Ce nenorocită de mizerie! Legistul refuză să se apuce de treabă până când afurisitele de reflectoare nu sunt puse în funcţiune; pe responsabilul cu curăţenia îl doare fix în cur şi spune că el nu e plătit să lucreze peste program, iar Kolbeinn Ragnarsson ăsta e unul din cei mai mari nemernici pe care i-am întâlnit vreodată.

— A, da?

Huldar aruncă o privire în direcţia bărbatului, ce stătea şi privea peste umărul poliţistului care îi lua declaraţia. Atenţia lui era îndreptată spre partea din spate a parcării — spre maşina lui, probabil.

— Nu cumva e în stare de şoc?

— Nu atât în stare de şoc, cât prea preocupat dacă asigurarea lui va acoperi paguba suferită de maşină. Axa din spate aproape că a fost smulsă cu totul.

— Nici nu e de mirare. Probabil că a fost o smucitură pe cinste.

Un lanţ fusese înfăşurat în jurul osiei la un capăt, iar celălalt fusese înfăşurat în jurul mijlocului bărbatului mort care zăcea grămadă pe podeaua parcării. Deocamdată, suspectau că victima fusese întinsă de cealaltă parte a zidului de beton care despărţea locurile de parcare, iar atunci când Kolbeinn a plecat de pe loc, bărbatul a fost pur şi simplu smucit în aer şi apoi izbit de barele de oţel ale balustradei prinse deasupra zidului. Doar o clipă, totuşi. Lovitura fusese atât de puternică, încât victima fusese pliată în două şi trasă printre bare. Lui Huldar, care primise sarcina de-a măsura distanţa dintre bare, i se făcuse rău când descoperise că aceasta nu măsura mai mult de treizeci de centimetri. Spera ca bărbatul să fi fost deja mort în acel moment, deşi se îndoia de acest lucru. Căluşul din gura cadavrului indica faptul că atacatorul vrusese să fie sigur că acesta nu va putea să alerteze pe cineva aflat prin preajmă.

Aşa că nu era necesar ca bărbatul să fi fost deja mort. Oamenii morţi nu fac prea mult zgomot.

— E vreo şansă să fi fost vorba de sinucidere?

Tonul Erlei indica destul de limpede că nici ea nu credea în această posibilitate.

— Cred că răspunsul e nu. Există o mulţime de alte metode mai facile dacă vrei să-ţi faci singur felul. Aproape orice ar fi mai bine decât asta.

Huldar trase aer printre dinţii din faţă şi plesni din limbă. Ar fi preferat să nu fie nevoit să se gândească la acest lucru, dar se simţise obligat să-i răspundă Erlei, dat fiind că, în sfârşit, vorbise cu el. Trupul pliat era una dintre cele mai neplăcute imagini pe care avusese nenorocul să le vadă vreodată. Slavă Domnului că nu puteau vedea chipul bărbatului.

— Îţi poţi imagina cum o fi fost să aştepte să vină cineva? Nimeni nu ar dori să-şi facă aşa ceva lui însuşi. Pun pariu că bietul om ar fi dat orice să se sufoce în timp ce aştepta.

— Probabil. Pentru binele său, sper să nu fi ştiut ce avea să păţească. Dar am impresia că oricine a făcut asta a avut grijă să-l informeze. Mie-mi miroase a sadism. Există metode mult mai simple de-a omorî pe cineva, aşa încât intenţia sa a fost să-l facă să sufere. Să sperăm că ne va lămuri autopsia.

Erla băgă mâna în buzunar după telefon şi se uită cât e ceasul.

— Unde dracu' e toată lumea?

Neavând ce să facă, Huldar se gândi câte din întrebările ei erau de fapt retorice. Destul de multe, probabil. Erla ştia foarte bine că el nu avea cum să-i răspundă la această întrebare.

— Primul lucru pe care l-am verificat a fost dacă bărbatul are ambele mâini, zise el. Crima aceasta e atât de grotescă, încât la început mi-am închipuit că se potriveşte perfect cu incidentul din jacuzzi. Nu ştiu dacă m-am simţit uşurat sau dezamăgit atunci când am descoperit că are cel puţin una. Instinctul îmi spune că cele două cazuri au legătură între ele. Ambele sunt la fel de greţoase. Şi nu-mi place ideea că avem doi psihopaţi în libertate în acelaşi timp. Tu ce crezi?

— N-am idee. Poate că lucrurile se vor clarifica după ce legistul şi criminaliştii îşi vor căra cururile până aici, ca să-l putem identifica şi noi pe amărâtul ăsta. Să sperăm că are la el un portofel, vreun card bancar sau ceva. Păcat că n-a rămas întins, astfel încât să-l putem verifica noi înşine.

Erla oftă atât de puternic, încât ai fi zis că gemuse. Apoi, desprinzându-se de perete, se întoarse la locul crimei fără să mai scoată o vorbă.

Huldar rămase lângă zid un moment, întrebându-se dacă să-şi reaprindă ţigara pe jumătate fumată, dar într-un final o urmă pe Erla, luptându-se cu un sentiment puternic de repulsie. N-avea nimic de-a face cu ea, ci cu oribila privelişte a cadavrului împăturit exact ca un şerveţel şi legat de maşină cu lanţul acela gros şi greu. Abia dacă suporta să se uite.

Situaţia nu se îmbunătăţi nici după ce criminaliştii îşi făcură, în sfârşit, apariţia şi instalară reflectoarele. Din cauza luminii orbitoare, era greu să nu încerci tot timpul să te uiţi în altă parte. Doar după sosirea legistului reuşi şi Huldar să se îmbărbăteze să privească iar cadavrul. Regretă instantaneu acest lucru, pentru că medicul îi ceru să-l ajute să-l îndrepte pe bărbat — să-l „despăturească", aşa cum se exprimase acesta. Îşi puseră amândoi mănuşi şi apucară fiecare de câte o parte a trunchiului ce zăcea lipit de picioare, apoi îl traseră amândoi pe spate, pentru a-l întinde. Chiar şi prin hainele bărbatului, Huldar putu simţi coastele rupte, vertebrele zdrobite şi carnea strivită, la fel de clar de parcă acesta ar fi fost dezbrăcat, iar el n-ar fi purtat mănuşi. Se luptă cu senzaţia de greaţă şi aproape că reuşi să se stăpânească cu totul, când medicul scoase căluşul şi vata din gura bărbatului.

Huldar se îndreptă de spate şi îşi înclină capul într-o parte, ca să poată observa mai bine chipul mortului.

— Erla! Uite!

Erla privea bărbatul mort, gânditoare.

— Iată şi dovada noastră. Cazurile sunt legate între ele.

Neliniştea ei era evidentă.

— Căcat! Căcat! Căcat! Futu-i! La dracu'! îşi trecu degetele prin păr.

— Ce porcărie!

Huldar se bucură că nu era în locul ei. Nu îi va fi deloc uşor când va trebui să dea explicaţii în faţa şefilor.

Singurul lor martor în cazul mâinilor retezate era mort. Zăcând pe podeaua de beton a parcării subterane se afla însuşi Benedikt Toft, procuror pensionat şi proprietar al casei unde fuseseră găsite cele două mâini. Acum chiar că nu va mai putea veni la interogatoriul de mâine.

Capitolul 12

Cearta încă îi mai reverbera lui Huldar în urechi, deşi glasurile ridicate amuţiseră de ceva vreme. Toată agitaţia de pe etaj încetase, căci fiecare cuvânt, fiecare insultă şi fiecare înjurătură răzbătuseră tare şi clar prin peretele de sticlă al biroului Erlei. Cearta încetase la fel de urât pe cât începuse, când cei doi ofiţeri ieşiseră furibunzi afară, trântind uşa în urma lor şi lăsând-o acolo doar pe Erla. Huldar nu fusese suficient de aproape ca să-i vadă faţa, deşi bănuia că ea ar fi dorit să mai aştepte până îi dispărea roşeaţa din obraji, înainte de-a da ochii cu echipa.

Nu scotea nimeni un cuvânt. Majoritatea poliţiştilor se prefăceau că lucrează, aruncând în acelaşi timp priviri furişe în direcţia biroului ei. Era limpede că mulţi dintre ei se aşteptau s-o vadă cum îşi îngroapă capul în hârtii şi izbucneşte în lacrimi, însă Huldar o cunoştea destul de bine şi ştia că nu va fi cazul. Mai degrabă s-ar fi azvârlit pe geamul îngust pentru a se prăbuşi pe betonul aflat patru etaje mai jos, decât să trădeze cel mai mic semn de slăbiciune.

— Crezi că va fi demisă?

Huldar ridică privirea şi dădu de Gudlaugur, care se zgâia la el peste ecranul computerului.

— Nu.

Huldar se lăsă pe spate în scaun, bucuros că poate alunga această idee măcar din mintea unuia dintre membrii echipei.

— Se întâmplă des atunci când o anchetă nu înaintează în ritmul care ar trebui. Tipii de sus încep să se agite şi coboară aici, ca să se ia de cineva. Următorul lucru pe care-l vor face va fi să înceapă să urle la noi, ăştia mici.

— Oh.

Lui Gudlaugur nu-i prea sună bine această posibilitate.

— Ar putea fi mult mai rău.

Huldar se ridică în picioare, privind înspre biroul Erlei. Plecă într-acolo, fără să-i mai adreseze vreun cuvânt lui Gudlaugur. Cineva trebuia să ia frâiele în mână, altfel vor intra cât de curând în impas, cu Erla care era prea mândră să spargă gheaţa şi cu ceilalţi prea înspăimântaţi ca să vorbească cu ea, sau unii cu alţii, de teamă că ea să nu creadă că o vorbeau pe la spate.

Huldar ciocăni uşor, apoi deschise uşa, fără să mai aştepte vreun răspuns. Iţindu-şi capul după uşă, fu întâmpinat de privirea aspră a Erlei. Nici glasul ei şi nici atitudinea nu sugerau bunăvoinţă.

— Ce vrei?

— Nimic. Vreau doar să-ţi zic să nu te laşi intimidată de ticăloşii ăia. Probabil că şi ei au primit o muştruluială de la superiorii lor, aşa că au trebuit să se descarce pe cineva.

Huldar păşi înăuntru şi închise uşa în urma sa.

— Sunt aici ca să ai şi tu un sac de box, în cazul în care ai nevoie de unul.

Erla îl privi cu ochi mijiţi.

— Şi tu pe cine ai să loveşti? Ai vreun câine acasă?

— N-am câine. Va trebui să mă descarc pe Gudlaugur.

Rânjetul lui Huldar nu primi nimic drept răspuns.

— Nu-i nevoie să vii să mă consolezi. Mă descurc şi singură.

— Erla, sunt perfect conştient de acest lucru. Ştii bine asta.

Huldar se opri, însă Erla nu se grăbi să întrerupă tăcerea, aşa că o făcu el în locul ei.

— Indiferent de ce cred şefii noştri, ştim amândoi că ar fi fost imposibil să prevedem una ca asta. Benedikt Toft s-a arătat extrem de surprins atunci când am descoperit mâinile — nimeni n-ar fi putut ghici că avea vreo legătură cu ele.

Erla părea că se mai detensionase niţel; umerii i se mai relaxaseră o idee, iar maxilarul nu mai dădea impresia că mesteca pietre.

— În orice caz, să ştii că n-am venit până la tine doar ca să discutăm despre căcatul ăsta. Voiam doar să aflu dacă facem progrese şi dacă pot ajuta cu ceva. Am mers cât de departe am putut cu lista aceea.

El se oferise să caute prin lista cu numele tuturor celor care ar fi putut avea vreo legătură cu mortul, ca să verifice dacă mai erau în viaţă sau dacă nu cumva le lipsesc două mâini. Nu izbutise să dea de toţi, însă nici n-avea rost să-i sune acum pe cei care mai rămăseseră neverificaţi. Planul era să-l trimită pe Gudlaugur la ei acasă, să verifice cutiile de scrisori, ca să-şi dea seama dacă sunt plecaţi sau nu.

Când Erla vorbi din nou, o făcu pe tonul ei obişnuit — tot morocănos şi lipsit de umor, dar nu la fel de aprig precum atunci când intrase în biroul ei.

— N-ar trebui să lărgim lista? Trebuie să fie vorba de cineva pe care-l cunoştea. Altfel n-ar avea niciun sens.

Huldar nu făcu decât să ridice din umeri.

— Doar dacă nu cumva Benedikt l-a zărit pe suspect punând mâinile în jacuzzi.

Bătrânul nu recunoscuse acest lucru atunci când fusese chestionat. Din spusele Erlei reieşea că declaraţia pe care o dăduse el în seara aceea păruse suficient de convingătoare. Insistase că nu văzuse nimic suspect, dar sigur că atacatorul n-ar fi avut de unde să ştie acest lucru.

— Să zicem că ne-a spus adevărul atunci când a jurat că n-a văzut nimic — e oare posibil ca totuşi să fi zărit ceva fără să-şi fi dat seama? O maşină parcată afară, de exemplu? Poate că atacatorul s-a decis să scape de un potenţial martor, deoarece nu a vrut să-şi asume vreun risc.

— Poate. Dar, în cazul ăsta, bizara metodă de-a comite crima este prea elaborată. N-ar fi fost mai simplu să intre în casa lui Benedikt şi să-l înjunghie sau să-l omoare în bătaie? Chestia asta cu parcarea subterană a presupus un risc mult prea mare de-a fi prins. Ar fi al dracului de prost să-l omoare pe om în acest mod, dacă intenţia lui n-a fost de fapt să-l facă să sufere.

Erla oftă.

— Apoi, mai e şi scrisoarea pe care am primit-o la început, care ne-a dat pontul despre ceva interesant în grădina lui Benedikt. Singurul mod în care aş putea interpreta acest lucru ar fi că persoana care a pus mâinile acolo nu credea că Benedikt va anunţa poliţia când le-ar fi găsit. Ce alt motiv să fi

avut? Intenţia lui fiind să sugereze că Benedikt ar avea conştiinţa încărcată. Orice om normal ne-ar fi sunat imediat dacă ar fi găsit o pereche de mâini retezate în jacuzzi. Deci probabil că a avut idee despre cine ar fi putut pune mâinile acolo, în ciuda spectacolului pe care l-a dat, părând şocat şi nevinovat. Dar fireşte că asta-i doar o teorie, la fel ca orice altceva legat de acest caz nenorocit.

La fel ca toţi ceilalţi implicaţi în anchetă, Huldar petrecuse o groază de timp reflectând la metoda crimei. Singura sa concluzie era că acest caz părea extrem de straniu. Aşteptau cu mare nerăbdare rezultatele autopsiei, deşi Huldar nu spera că se va afla printre primii care le vor vedea.

— Ai primit înregistrările camerelor din parcare?

— Nu vom primi nimic, pufni Erla. O altă afurisită de încurcătură.

— Ce?

Două camere fuseseră vizibile în parcare, deşi niciuna nu era îndreptată direct spre maşina lui Kolbeinn. Una acoperea intrarea, cealaltă era aţintită spre zona aflată în faţa locurilor de parcare unde fusese maşina lui Kolbeinn. Presupunând că ucigaşul nu ieşise cumva din canalizare, ar fi fost imposibil să ajungă la maşină fără să fie surprins pe înregistrare. Huldar bănuia că ucigaşul îşi ascunsese faţa, dar oricum imaginile aveau să le ofere indicii despre vârsta şi constituţia lui fizică. Imaginile le-ar fi putut arăta şi modul în care pătrunsese în parcarea subterană. Căzuseră cu toţii de acord că intrase acolo cu maşina proprie, altfel cum şi-ar fi putut transporta victima înăuntru? Şi deşi nu puteau exclude posibilitatea ca el să-şi fi ademenit victimă în parcare, le era greu să-şi imagineze cum anume reuşise. Huldar presupunea că înregistrările de pe camerele de supraveghere le-ar fi răspuns la această întrebare. Dar dacă era o problemă cu înregistrările, perspectivele erau sumbre: ar avea ceva de furcă dacă ar trebui să-i ia la întrebări pe toţi cei care folosiseră parcarea în ziua aceea şi l-ar fi putut zări pe criminal.

— Camerele nu au fost conectate?

Ştia că lentilele nu le fuseseră acoperite cu vreun spray, dat fiind că el însuşi le verificase şi se arătase extrem de uşurat după ce se convinsese că sticla era curată.

— Ba erau conectate cum trebuie. Însă computerul pe care ar fi trebuit să fie stocate datele s-a stricat cu câteva luni în urmă şi, din ce spune îngrijitorul, administratorii clădirii au

crezut de cuviinţă că nu era nevoie să-l înlocuiască, dat fiind că prezenţa celor două camere era de-ajuns să sperie orice potenţial răufăcător.

Erla se strâmbă, dezgustată.

— Parte a aceleiaşi măsuri de reducere a cheltuielilor ca şi înjumătăţirea orelor de program ale îngrijitorului.

Huldar îşi dădu capul pe spate şi închise ochii. Totul părea să conspire împotriva lor.

— Am reuşit să apreciem cu ceva mai multă precizie momentul dispariţiei lui Benedikt? Sau de unde a fost înhăţat?

Erla clătină din cap.

— Nu. I-am cercetat casa cu cea mai mare atenţie, dar n-am găsit nimic folositor, în afară de telefonul mobil. Care n-a mai fost folosit de două zile, însă nimeni nu ştie cât de important poate fi acest lucru. Bătrânul era un văduv pensionar, iar fiul său locuieşte în străinătate, cu soţia şi copiii. Jurnalul de apeluri arată destul de clar cât de rar primea sau efectua apeluri. Şi încă n-am dat de nimeni care să ne poată spune ce a făcut în cele douăzeci şi patru de ore înainte de crimă. Singură probă pe care o avem sunt ziarele de dimineaţă pe care le-am găsit în sufragerie, ceea ce sugerează că s-a aflat acasă în dimineaţa crimei.

Erla scoase un geamăt sonor, apoi îşi îngropă faţa în mâini şi şi-o frecă energic.

— E o mizerie cât casa de mare. Ar fi bine ca analiza lanţului şi-a căluşului să scoată ceva amprente la iveală. Dacă nu, înseamnă că totul ne este potrivnic. Absolut totul. Nimeni nu-şi aminteşte să fi vândut sau să fi închiriat vreo drujbă în ultima vreme, aşa că următorul pas va fi să testăm toate drujbele din ţara asta, în căutarea unor urme de sânge de la mâinile alea. Numai să stabilim cine deţine drujbe şi unde sunt păstrate acestea ar fi suficient să ne ţină ocupată toată echipa zile întregi.

— Şi Kolbeinn? Proprietarul maşinii. Ce aţi aflat după ce a fost chestionat?

— Nimic, pufni Erla dezamăgită. Ne-a zis că n-are nici cea mai vagă idee de ce a fost aleasă tocmai maşina lui; n-a mai văzut victima niciodată şi nici nu i-a recunoscut numele. Până acum, n-am reuşit să descoperim nicio legătură între cei doi.

Erla scotoci prin hârtiile care-i acopereau în întregime biroul.

— Declaraţia lui e pe aici, pe undeva. E la fel ca aceea dată de Benedikt. Nu ştie nimic şi nu poate pricepe de ce i s-a întâmplat aşa ceva tocmai lui. Ceea ce e îngrijorător, având în vedere ce i s-a întâmplat moşului.

— Poate că nici nu există vreo legătură. Maşina lui se afla în cel mai îndepărtat punct al parcării subterane, iar modelul e unul extraordinar de puternic. Dacă aş plănui să fac aşa ceva, exact pe a lui aş alege-o. Oricum, probabil că ucigaşul a aşteptat să plece majoritatea maşinilor, înainte de-a trece la treabă. Întrebarea e cât de mult a avut de aşteptat. Avem vreo idee când ar fi putut veni?

Erla clătină din cap.

— Nu. Sper ca autopsia să ne indice un interval ceva mai precis. Rănile de pe mâinile şi picioarele victimei ne-ar putea spune cam cât de mult a stat legat.

— Raportul trebuie să sosească din clipă-n clipă, nu?

Huldar spera că discuţia asta neobişnuit de lungă era un semn că redeveniseră prieteni şi că în sfârşit vă fi reacceptat ca membru al Diviziei de Investigaţii Criminale cu drepturi depline. Stătuse de-ajuns pe margine.

— Poate îmi spui şi mie ce conţine?

Erla se încruntă uşor.

— Mai vedem.

Huldar se gândi că acum ar fi cel mai potrivit moment să iasă din scenă. De aici înainte, discuţia putea s-o ia la vale.

— Mă duc să-mi iau o cafea. Vii şi tu?

Îi aruncă această propunere sperând că va profita de ea: în clipa în care va ieşi din birou, muştruluiala pe care o primise mai devreme va începe să se şteargă din minţile subordonaţilor ei. Va fi un pas dificil pentru ea, dar va trebui să-l facă, mai devreme sau mai târziu. Oricât de jos s-ar fi aflat el în ochii colegilor de echipă, ar fi fost bine dacă ea l-ar fi însoţit, dacă s-ar fi concentrat la spusele lui, ignorându-i astfel pe ceilalţi din birou.

— Nu, mersi! Trebuie să mă pregătesc pentru şedinţa de informare de mai târziu.

— Nicio problemă.

Huldar o privi cum se întoarce din nou la hârtiile de pe birou. Mai adăugă, ca de plecare:

— Erla, o să-l prindem. E doar o chestiune de timp până când vom da de vreo urmă.

Şi chiar vorbea serios; de cele mai multe ori, aşa începea rezolvarea unui caz. De fiecare dată când aveau de-a face cu o crimă obişnuită, acest lucru se întâmpla imediat după sosirea poliţiei la faţa locului, pentru că puţini ucigaşi islandezi încercau să-şi acopere urmele. Unii încă mai zăboveau la locul faptei, cu arma crimei în mâini. Oricât de diferit se va dovedi acest caz, Huldar nu se îndoia că în cele din urmă aveau să-l soluţioneze.

Gudlaugur se prăbuşi înapoi în scaun. Era roşu la faţă, de data asta mai degrabă din cauza gerului, decât din cauza jenei.

— Nimic. N-a mai rămas nimeni pe listă.

Huldar se mişcă pentru a putea privi chipul tânărului.

— I-ai găsit pe toţi acasă?

— Trei dintre ei au răspuns când am bătut la uşă; nu apucaseră să răspundă la telefon atunci când i-ai sunat tu. Unul e în spital, potrivit femeii din apartamentul de-alături, iar ultimul e plecat la mare. Soţia lui se afla acasă.

Huldar îşi răsuci scaunul la loc. Din întâmplare, ochii îi căzură pe fotocopiile scrisorilor din capsula timpului şi gândurile îi zburară la Freyja. Oricât ar fi fost de mulţumit că poate lucra din nou la un caz adevărat, regreta că nu găsea o scuză ca s-o sune. Poate că în curând vor da peste vreun copil martor şi atunci va trebui s-o cheme pe ea să-i ia o declaraţie. Însă era puţin probabil. Şi sigur că nici el nu-şi dorea ca un copil să fi fost implicat în astfel de orori. Trase fotocopiile mai aproape şi începu să citească din nou scrisoarea plină de ameninţări. Crima din parcarea subterană avea în cele din urmă să fie rezolvată, iar după aceea el se va putea întoarce la misterul capsulei timpului, o va putea suna pe Freyja pentru a-i cere să se întâlnească cu el şi poate că va izbuti să-i intre din nou în graţii. Cine ştie, poate că de data asta chiar va funcţiona. Nu părea să fie implicată într-o nouă relaţie, ceea ce, categoric, era un mare avantaj.

— De ce zâmbeşti? îl întrebă Gudlaugur, al cărui cap îşi făcuse apariţia peste monitorul lui Huldar.

— Fără motiv, se grăbi Huldar să-i răspundă, având grijă să-şi şteargă bucuria de pe chip. Cum se numesc cei doi bărbaţi despre care trebuie să ştim dacă încă mai trăiesc şi sunt bine?

Capul dispăru, apoi reapăru. Gudlaugur citi de pe o bucăţică de hârtie:

— Ævar Einarsson şi Haraldur Jóhann Gudnason. De ce întrebi?

— Aşa.

Huldar nu simţea nevoia să-i explice ceva, şi oricum niciun nume nu se potrivea cu iniţialele de pe lista cu victime a lui Thröstur. Îi trecuse prin cap ideea că ar fi putut exista totuşi o legătură. Iniţialele lui Benedikt Toft îi dăduseră această idee: BT se ivise în scrisoare, deşi ar fi putut fi vorba şi de o simplă coincidenţă. Nu menţionase acest aspect în faţa Erlei de teamă să nu fie luat în râs, mai ales dacă ar fi adăugat faptul că literele K l-ar fi putut indica pe Kolbeinn, iar JJ pe Jón Jónsson. Nimeni nu lua în serios cazul capsulei timpului, iar în lipsa unei legături între Thröstur şi victimă, i-ar fi fost extrem de dificil să convingă echipa. El însuşi era suficient de sceptic în privinţa acestui lucru. Dar oricât ar fi fost de exagerată ideea, nu şi-l putea scoate pe Thröstur din minte sau modul în care o luase razna atunci când realizase de ce veniseră acasă la el.

Din moment ce Erla nu-i dăduse nicio sarcină nouă şi încă mai avea la dispoziţie o jumătate de oră până la începerea şedinţei, Huldar se hotărî să arunce iute o privire peste cazul tatălui lui Thröstur.

Un gust rău îi rămase în gură după ce citi raportul despre uciderea Vakăi Orradóttir. Omul acela, dacă l-ai fi putut numi om, o violase pe fetiţă în patul fiicei sale, apoi o sufocase cu o pernă. Nu fusese în stare să ofere o explicaţie, spunând doar că fusese prea beat ca să mai ştie ce făcea. Fiica sa, Sigrún, care era în aceeaşi clasă cu fetiţa ucisă, se încuiase în dulap, unde fusese găsită de poliţişti atunci când aceştia îşi făcuseră apariţia. În ciuda tuturor încercărilor, nu izbutiseră să obţină o declaraţie coerentă de la ea. Se presupunea că nu fusese martoră violului sau a crimei şi că se ascunsese în dulap ori după ce începuse totul, ori la scurt timp după ce devenise clar ce avea să se întâmple. Psihologul care o tratase pe Sigrún credea că avea să se deschidă în cele din urmă, dar că se temea atât de mult de tatăl ei, încât era puţin probabil să o facă înainte de proces. Însă Thröstur, fratele ei, care avea doisprezece ani la acea vreme, nu renunţase să povestească varianta lui, deşi se aflase la şcoală când se petrecuse tragedia. Venise acasă, urcase direct în camera lui şi se încuiase acolo, neştiind că o fetiţă zăcea moartă în camera de alături. Pe la ora cinei, când simţise că-i e foame, coborâse în bucătărie, îşi pusese nişte cereale Cheerios într-un castron şi le mâncase singur, ceea ce nu era tocmai neobişnuit. Mama lui făcea curăţenie şi era şi recepţioneră la un azil de bătrâni; turele

începeau la prânz şi se terminau la opt seara. Pentru că mergea la serviciu cu autobuzul, nu se întorcea niciodată mai devreme de ora nouă. Tatăl lui nu se zărise prin preajmă, ceea ce, potrivit mărturiei lui Thröstur, iar nu era un lucru neobişnuit. Umbla tot timpul beat, ori era leşinat pe canapeaua din sufragerie, ori cocoşat şi tremurând deasupra unei scrumiere pline ochi în bucătărie. Agnes, mama lui, se întorsese acasă în jur de ora nouă, neobişnuit de obosită, sau cel puţin aşa spunea ea, pentru că o pândea răceala. Un consult medical ce avusese loc două zile mai târziu nu putuse nici să-i confirme, nici să-i infirme declaraţia, din moment ce temperatura fusese normală şi nici nu mai arătase vreun simptom. Din declaraţia ei reieşea că Jón, soţul, era jos, treaz, când ea sosise acasă. Vaka zăcea moartă în camera fiicei lor de mai bine de cinci ore şi se instalase deja rigor mortis. Soţul ei duhnea a tărie şi părea neobişnuit de abătut, iar ea dăduse vina pe faptul că nu-i cumpărase alcool, deşi nu-i promisese c-o va face — ca şi cum acest detaliu ar fi avut vreo relevanţă. Jón reacţionase violent şi o lovise atât de puternic, încât o doborâse la pământ, izbind-o cu capul de perete şi aproape făcând-o să-şi piardă cunoştinţa. După aceea el se năpustise afară, lăsând-o să zacă pe podea. Acelaşi consult medical, care nu izbutise să aducă dovezi în privinţa răcelii, scosese totuşi la iveală faptul că femeia avea o umflătură enormă pe tâmpla dreaptă şi o vânătaie ce se întindea pe tot obrazul, până la maxilar, ceea ce corespundea cu declaraţia ei. După plecarea lui, femeia se chinuise să se ridice în picioare şi urcase în camerele copiilor. Fiica ei părea să zacă adormită sub pilotă, aşa că închisese uşa, apoi schimbase câteva cuvinte cu fiul ei. După aceea se băgase şi ea în pat şi nu se mai trezise decât la sosirea poliţiştilor, a doua zi, la opt dimineaţa. Thröstur îi sunase, după ce descoperise trupul Vakăi. El se dusese să o trezească pe Sigrún şi observase cum era aşezată perna, ca şi cum i-ar fi stat pe faţă. Când o dăduse la o parte, descoperise că fetiţa din patul surorii lui era o străină. În timpul discuţiei la telefon cu poliţia, băiatul nu părea să realizeze că fata era moartă; el le spusese poliţiştilor că în patul surorii sale se află o fată bolnavă, pe care nu o putea trezi. Fata aceea avea pielea rece şi se simţea ciudat la atingere, şi deşi era adormită, ochii îi avea în continuare deschişi. Sigrún nu se vedea pe nicăieri.

Pozele de la locul crimei erau pur şi simplu greţoase. Fata zăcea întinsă în aşternuturile murdare şi mototolite de pe pat,

într-o cameră dezordonată, cu mobilă sărăcăcioasă. În fotografiile făcute înainte ca poliţia să atingă ceva, pilota o acoperea până la gât. Fata privea tavanul cu ochi goi şi opaci, acoperiţi de vinişoare roşii, aşa cum se întâmplă în cazul victimelor ucise prin asfixiere. Părul castaniu-deschis era răsfirat în jurul capului precum razele în jurul soarelui, ca şi cum îi fusese aranjat aşa cu o perie. Avea buzele albăstrii, iar într-un colţ al gurii se zărea un mic fulg alb, de la perna cu care fusese sufocată. Aceasta se afla lângă capul ei, deşi, potrivit fratelui, îi acoperise chipul atunci când o găsise el, astfel încât să nu fie văzut de la uşă, ceea ce se potrivea cu povestea spusă de mamă.

Fotografiile făcute după îndepărtarea pilotei erau mult mai tulburătoare şi-l determinară pe Huldar să se foiască înfiorat în scaun. Fetiţa fusese dezbrăcată de la brâu în jos: pantalonii îi fuseseră traşi pe dos şi atârnau de o gleznă, alături de chiloţii coloraţi, de fetiţă. Picioarele îi erau larg desfăcute, iar între ele se afla o pată de sânge uscat. Lui Huldar i se păru că vede şi alte pete mai vechi, de acelaşi gen, pe cearşaf, un indiciu foarte clar că şi Sigrún fusese abuzată de bruta care-i ţinea loc de tată. Huldar îşi aduse aminte de comentariul Freyjei că era puţin probabil ca Vaka să fi fost prima şi singură victimă a lui Jón. Din dosarul de caz reieşea că încercaseră să-i interogheze pe Thröstur şi pe Sigrún în legătură cu acest subiect, însă niciunul nu vrusese să răspundă. Această reţinere fusese pusă pe seama spaimei faţă de tatăl lor.

Huldar închise dosarul anchetei şi-l deschise pe cel legat de proces, însă acesta nu-i oferi nicio informaţie în plus. Jón fusese condamnat la şaisprezece ani de închisoare de tribunalul regional, iar condamnarea fusese confirmată şi de Curtea Supremă de Justiţie. Nicio surpriză până aici. Însă căutarea lui Huldar scoase la iveală un alt caz, mai vechi. Bărbatul fusese achitat în acel caz. Nu existau nici detalii suplimentare, nici motivele care duseseră la achitare. Singura informaţie disponibilă era că fusese acuzat de abuzarea unui minor, însă procesul se ţinuse cu uşile închise. Huldar căută în baza de date a poliţiei, dar nu găsi nicio înregistrare a vreunei anchete care să fi dus la acuzaţie. Nu ştia prea multe despre procesele ţinute cu uşile închise, aşa că nu-şi dădea seama dacă informaţiile legate de caz erau prea sumare. Totul era foarte încurcat, iar el reveni la verdictul neconcludent al procesului, în cazul în care ar fi putut citi ceva printre rânduri.

Dar nici nu mai era nevoie. Privirea îi căzu pe numele procurorului, care-l făcu să ţâşnească în picioare: Benedikt Toft, bărbatul care fusese ucis în parcarea subterană.

Capitolul 13

Din grătarul instalat în Parcul Familiei se înălţa un fum gros, iar în jurul acestuia roia un grup numeros de copii. Pe măsură ce se apropia, mirosul de carne la grătar îi trimitea Æsei săgeţi de durere de foame prin stomac. Şi nu era singură: plimbându-se prin grădina zoologică, zărise cum animalele stăteau lipite de garduri, adulmecând aerul.

Cărarea îi permitea să supravegheze aşa cum trebuie mulţimea de copii, pe care o scană cu privirea în căutarea Karlottei şi a lui Dadi. Oriunde se uita, dădea de capete acoperite cu fesuri colorate. Petrecerea organizată cu ocazia aniversării grădiniţei în Parcul Familiei şi Grădina Zoologică din Reykjavik generase atâta entuziasm, încât ştia ce o aşteaptă. De dimineaţă, copiilor ei le luase o veşnicie să-şi aleagă cu ce să se îmbrace. Karlotta se schimbase de trei ori, iar Dadi doar de două ori. Dar bucuria lor faţă de această simplă ieşire în aer

liber era atât de evidentă, încât Æsa pur şi simplu se simţise incapabilă să-i certe. La urma urmei, nu era ca şi cum toată lumea s-ar fi oprit din muncă doar pentru că ea avea să întârzie niţel.

Gălăgia făcută de copii creştea din ce în ce mai mult pe măsură ce se apropia, până când Æsa avu senzaţia că se află în mijlocul unei colonii de pescăruşi. Din cauza larmei asurzitoare era inutil să-i strige pe Karlotta şi pe Dadi, aşa că nu-i rămase decât să înainteze cu grijă prin mulţime, cercetând cu atenţie toate chipurile. Pe lângă ea forfoteau întruna copii care se duceau la grătar cu mâinile goale şi se întorceau cu ele pline. Atenţia îi era distrasă din cauză că trebuia să se ferească să nu fie mânjită de ketchup sau maioneză pe haine. Înaintă în linie dreaptă către cea mai apropiată educatoare şi reuşi să ajungă la ea fără probleme.

— Bună!

Tânăra avea un surâs atât de larg, încât îi scotea la iveală toţi molarii. Aşa o întâmpina ori de câte ori Æsa venea să-i aducă sau să-i ia pe copii; o primire peste măsură de prietenoasă, care i se părea de fiecare dată exagerată.

— Salut! încercă şi Æsa să fie amabilă. Am venit să-i iau pe Karlotta şi Dadi. Nu cumva i-ai văzut?

— Oh!

Bucuria ei exagerată fu cu repeziciune înlocuită de o tristeţe la fel de exagerată, subliniată de gura cu colţurile lăsate în jos, în mod hilar.

— Dar nu pot pleca acum! Petrecerea e încă în toi.

— Ah, nu, mai pot lua şi ei câte un hotdog. Nu mă grăbesc. Voiam doar să-i anunţ că sunt şi eu aici.

Ultima parte a frazei nu se mai auzi, fiind acoperită de ţipătul unui copil al cărui cârnat căzuse din chiflă, pe jos. Tânăra plecă să-l consoleze pe copil, după care îl conduse înapoi la grătar. Æsa rămase singură acolo, la fel de nelămurită în privinţa locului în care se aflau Karlotta şi Dadi. Se roti de câteva ori în cerc, dar tot nu-i zări. Începea să se neliniştească, nefiind în stare să-şi scoată din minte bizarul mesaj al lui Thorvaldur, deşi n-o mai căutase şi nici ea nu mai încercase să-l contacteze din seara aceea. Oricât de disperată ar fi fost să afle mai multe, nu voia să-i ofere satisfacţia de a-l implora. Acum era rândul lui s-o sune.

Asta demonstra atât de bine cât de toxică devenise relaţia lor. Chiar şi informaţiile care puteau afecta bunăstarea copiilor

contau mai puţin decât mândria de-a nu fi călcat în picioare de către celălalt în meschinul lor război. Æsa îşi blestemă propria prostie în timp ce-şi făcea loc cu coatele prin mulţime pentru a vedea mai bine. Poate că Dadi şi Karlotta găsiseră o bancă sau nişte pietre pe care să stea jos şi să mănânce. Dar nu-i vedea nicăieri. Neliniştea deveni înfiorătoare, când o zări pe Beta, o parteneră de joacă de-a Karlottei, care venea în fugă dinspre toalete şi se îndrepta spre grătar. Æsa scoase un oftat de uşurare. Normal, se duseseră să facă pipi. Oriunde trebuia să meargă unul dintre ei, puteai fi sigur că era şi celălalt.

— Beta! o strigă Æsa pe fată, care-i făcu cu mâna acoperită cu mitenă în timp ce se grăbea spre ea. Karlotta e cumva la toalete?

Beta îşi trase nasul. Deşi nu bătea vântul, ziua era destul de răcoroasă, iar copiilor le cam curgeau nasurile.

— Nu. A dispărut, zise fetiţa trăgându-şi din nou nasul.

— A dispărut?

Æsa voia s-o înşface de umeri şi s-o scuture cu putere.

— Unde-a dispărut?

— A plecat departe, preciză Beta zâmbind, fără să înţeleagă impactul pe care-l avea vestea ei.

— Unde departe?

Dorinţa de-a o scutura pe fată aproape că o durea pe Æsa, aşa că preferă să-şi bage mâinile în buzunare.

— Pur şi simplu departe. A zis că se duc să vadă nişte căţeluşi.

— Căţeluşi?

Æsa realiză că repeta fiecare cuvânt rostit de fată. Dar asta îi oferea timp de gândire.

— Unde sunt căţeluşii?

— Nu ştiu. Mie nu mi s-a dat voie să merg.

— Cum adică nu ţi s-a dat voie să mergi?

— Karlotta a zis aşa. Omul acela a vrut ca doar ei doi să vadă căţeluşii.

Abia acum începu şi Beta să priceapă că nu era chiar totul în ordine. Se tot uita în stânga şi-n dreapta, ca şi cum ar fi căutat o cale de scăpare.

Æsa se strădui din răsputeri să pară calmă. Era un adevărat efort de voinţă.

— Omul acela lucrează aici la zoo? Aici sunt şi căţeluşii?

— Nu.

Răspunsul ambiguu era pur şi simplu rezultatul faptului că ea pusese două întrebări dintr-odată.

— Deci, omul acela lucrează aici la zoo?

— Nu ştiu. Nu l-am văzut. Numai Karlotta l-a văzut.

Beta şovăi, apoi adăugă:

— Şi poate că şi Dadi. Dar nu sunt căţeluşi la zoo. Omul acela îi avea la el în maşină.

Beta se înclină spre Æsa ca pentru a-i mărturisi ceva. Era limpede că habar n-avea de cât de gravă era situaţia. Grădiniţa organiza o petrecere: nimic rău nu se putea întâmpla.

— El le-a zis că nu trebuie să le spună nimic educatoarelor.

Æsa mulţumi în gând faptului că avea mâinile adânc înfipte în buzunare, căci dorinţa de-a o scutura pe fetiţă devenea de neîndurat. Însă nu-şi putu ascunde disperarea din glas atunci când rosti următoarea întrebare:

— Unde au plecat? În ce direcţie?

— Într-acolo.

O mitenă scămoşată îi indică Æsei direcţia din care tocmai venise.

— Au plecat într-acolo.

Conştientă că ar fi fost inutil să întrebe un copil cât timp trecuse de la dispariţia copiilor ei, Æsa o rupse la fugă. Nu mai irosi timp preţios alertându-le pe educatoare. Oricum nu i-ar fi fost de mare folos în aceste împrejurări. Trebuia să ajungă urgent în parcare, în eventualitatea în care copiii încă se mai aflau acolo. Sau în maşina vreunui bărbat care sigur n-avea intenţii prea bune. Spera ca bărbatul să nu fi apucat să-i răpească. Sau să le facă rău. Nici măcar nu îndrăznea să se gândească la un asemenea lucru.

Æsa auzi cum cineva o strigă pe nume, în ciuda ţipetelor asurzitoare ale copiilor. Probabil că era una dintre educatoare, curioasă să afle de ce se comportă aşa ciudat. Alergă şi mai repede. Dacă doreau o explicaţie, Beta trebuia să le-o ofere. Gândul la cât de prost se vor simţi femeile când îşi vor da seama că i-au pierdut pe Karlotta şi pe Dadi îi oferi un nou impuls de energie, însă, din cauza grabei, se împiedică de o piatră şi aterizează dureros pe un genunchi. Doi cai o priveau lipsiţi de interes. Nu-i păsa de durere sau de ruptura din pantalonii pe care doar ce şi-i cumpărase, cheltuind pe ei bani pe care nu-şi permitea să-i irosească. Nici firicelul de sânge care i se scurgea pe picior nu o interesa prea mult. Ridicându-se în picioare, merse şchiopătând mai departe.

Când în sfârşit reuşi să zărească parcarea, Æsei nu-i mai rămăsese suflu ca să mai strige. Numele copiilor se auzi atât de firav, ca şi cum s-ar fi aflat chiar în faţa ei. Deloc surprinzător, nu se auzi niciun răspuns. Şchiopătă mai departe, gâfâind cu putere, prin parcarea pe jumătate goală, strigându-i iar pe nume, din ce în ce mai tare pe măsură ce-şi recăpăta răsuflarea, chiorându-se prin geamul fiecărei maşini pe lângă care trecea. Nu zări nici urmă de copii sau de un bărbat cu căţei. Îi mai rămăseseră doar trei maşini de verificat, când auzi un glas care o striga. Nu glasul unui adult, ci al fetiţei sale:

— Mami!

Æsa se răsuci, fără să-i vină să creadă. Probabil că n-auzise bine; o mulţime de copii alergau de colo-colo prin parc, aşa că probabil nu era decât o altă fetiţă care-şi striga mama.

Spre imensa ei uşurare, îi văzu pe Karlotta şi pe Dadi fugind uşor spre ea pe aleea de lângă intrarea în parcare, întorcându-se, în mod evident, de undeva de pe şosea. Îi făcură cu mâna, strălucind de bucurie. Era clar că nu li se întâmplase nimic rău şi că habar n-aveau că făcuseră ceva complet greşit. Şi totuşi, ea le spusese de nenumărate ori că nu trebuie să plece nicăieri împreună cu cineva străin. Furia o sufoca pur şi simplu. Deşi păreau că scăpaseră teferi, totul s-ar fi putut transforma într-un dezastru.

Æsa şontâcăi până la ei şi se întâlniră în faţa intrării. Copiii, prea mici ca să înţeleagă gravitatea situaţiei, o întrebară dacă îşi mai pot lua câte un hotdog, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

Furia pe care o simţea era atât de aprigă, încât aproape că se înecă cu cuvintele:

— Unde aţi fost? De câte ori v-am interzis să plecaţi împreună cu cineva străin? Unde v-a fost capul?

Karlotta şi Dadi o priveau cu ochi mari, uluiţi, cu zâmbete din ce în ce mai mici pe chipuri.

Trăgând aer adânc în piept, Æsa reuşi să vorbească ceva mai calm:

— Cum de v-a trecut prin cap să plecaţi aşa? Mai ales că v-am spus de-atâtea ori să n-o faceţi. De-atâtea şi de-atâtea ori.

— Da, dar...

Karlotta nu mai termină propoziţia. Trăsăturile i se strâmbară în încercarea de a găsi cuvintele potrivite. Dadi stătea năuc lângă ea, cu ochii aţintiţi asupra surorii sale, că nu cumva să întâlnească privirea mamei. El avea doar trei ani şi se

putea adăposti cu uşurinţă în spatele Karlottei, care avea cinci ani, atunci când lucrurile mergeau prost.

— Niciun „da, dar". Spune-ţi-mi ce s-a întâmplat şi de ce nu m-aţi ascultat.

Furia Æsei ceda cu fiecare cuvânt nou rostit. Ochii Karlottei, dureros de asemănători cu ai lui Thorvaldur, o priveau înlăcrimaţi pe sub genele umede, lacrimile rotunde fiind din ce în ce mai mari, până ce deveniră suficient de grele încât să înceapă să i se prelingă pe obraji.

— N-a fost... un... om... rău, rosti ea, luptându-se cu suspinele. El... avea... nişte căţeluşi. Nici măcar... n-a fost... un bărbat...

Acum că furia i se evaporase, Æsei îi părea rău că fusese atât de aspră cu ei. Se lăsă în jos, ignorând usturimea din genunchi, şi şterse lacrimile de pe obrajii fiicei ei. Blândeţea cu care făcea acest lucru sparse zăgazurile, iar lacrimile Karlottei începură să curgă nestăvilite. Æsa o luă în braţe, trăgându-l şi pe Dadi aproape de ea.

S-ar fi putut întâmpla ceva mult mai rău.

Æsa se ridică în picioare, îi conduse pe copii la maşină şi plecă acasă. Nu-i trecu prin minte să facă un ocol şi să le anunţe şi pe educatoare că e totul în ordine.

Atmosfera rămase destul de încordată tot drumul spre casă. încet, dar sigur, Æsa reuşi să smulgă povestea de la Karlotta, deşi Dadi nu rosti niciun cuvânt. În loc să-şi întrerupă fiica cu tot felul de întrebări, Æsa să o lăsă să-şi depene povestea în voie, aşa că fetei îi luă ceva până termină. Æsa nu se gândea decât la faptul că întâmplarea avea într-un fel legătură cu Thorvaldur. Era clar că avusese un motiv întemeiat ca s-o sune şi să-i ceară să aibă mare grijă de copii.

Ca să se revanşeze faţă de ei pentru plecarea bruscă de la petrecere, Æsa se opri ca să le cumpere hotdogi. Îi lăsă pe nişte taburete înalte la o masă şi ieşi afară. Voia să discute în linişte cu Thorvaldur, departe de urechile copiilor. Acasă, exista riscul ca ei să-i audă cum se ceartă. Pentru a fi sigură că-i răspunde, îi trimise mai întâi un mesaj: *Dacă nu-mi telefonezi chiar acum, sun la poliţie — are legătură cu Karlotta şi Dadi*.

El o sună imediat.

— Ce dracu' se-ntâmplă? Chiar ţi-ai pierdut de tot minţile?

Æsa îi ignoră patetica încercare de-a se preface că totul era în regulă. Spaima din voce îl trăda.

— Un bărbat tocmai ce i-a ademenit pe Karlotta şi Dadi la el în maşină. Vreau să aflu de ce m-ai sunat să mă pui în gardă cu exact astfel de lucruri.

— Ce vrei să zici? Tu chiar n-ai ascultat niciun cuvânt din ce ţi-am zis? Eşti nebună? Nici măcar de propriii tăi copii nu poţi să ai grijă?

Reacţia lui nu era chiar diferită faţă de cea a ei atunci când îşi găsise copiii, ceva mai devreme.

— Taci, Thorvaldur!

Æsa se opri ca să vadă dacă acest lucru avea vreun efect. La celălalt capăt nu se auzea decât respiraţia lui.

— Sigur că i-am avertizat. De o mie de ori. Dar amicul tău a fost prea viclean. S-a deghizat în Moş Crăciun şi le-a spus că are cu el nişte căţeluşi. În ochii lor, Moş Crăciun nu poate fi considerat bărbat, cu atât mai mult un bărbat rău. Au crezut că sunt în siguranţă dacă pleacă cu el. În ciuda tuturor avertismentelor mele.

Thorvaldur mai inspiră şi expiră încă o dată cu putere, apoi întrebă:

— Nu i-au văzut faţa?

— Nu, doar ce ţi-am spus acest lucru. Era îmbrăcat cu un costum de Moş Crăciun american. Cu barbă albă şi aşa mai departe. Asta a fost singura descriere pe care am primit-o. La fel de bine ar fi putut fi vorba şi de-o femeie, deşi mă gândesc că e puţin probabil.

— Iisuse!

— Da, Thorvaldur. Iisuse! Nu cred că e nevoie să-ţi spun cât de prost s-ar fi putut termina totul. Din fericire, nu le-a făcut nimic, dar cine ştie ce-ar mai putea încerca data viitoare.

Îşi drese glasul, apoi continuă cu o voce sugrumată:

— Dacă va mai încerca.

— Şi ce-a făcut, mai exact, acest Moş Crăciun?

Thorvaldur părea furios, înspăimântat şi uluit în acelaşi timp.

— A aşteptat şi i-a pândit în timpul petrecerii organizate de grădiniţă în Parcul Familiei. Tocmai ce coborâseră din autobuz şi-i aşteptau pe ceilalţi, când i-a ademenit la maşina lui, parcată lângă intrare. Le-a spus să se întoarcă din nou la el atunci când nu-i vede nimeni, ca să le arate căţeii. Le-a interzis să mai povestească şi altcuiva sau să mai aducă şi alţi copii. Ei erau singurii cărora a vrut să le arate căţeluşii.

— Şi ei au făcut cum le-a spus?

— Da. Exact asta au făcut.

Æsa îşi frecă fruntea. Deloc surprinzător, evenimentele astea îi provocau o migrenă.

— Sunt copii. El era Moş Crăciun. Moş Crăciun cu căţeluşi. Fireşte că l-au ascultat.

— Au fost în stare să-ţi descrie maşina?

Æsa râse zeflemitor.

— Sigur că da. O maşină. Nu una roşie. Acesta a fost singurul detaliu pe care l-am primit. Şi, crede-mă, chiar am încercat.

Închise ochii şi şi-i frecă cu putere. Nu o ajuta cu nimic; migrena se instala încet, dar sigur, şi numai nişte calmante puternice ar mai fi putut-o salva acum.

— S-au suit în maşina lui şi el a pornit, spunându-le că ţine căţeluşii aproape, dar că sunt totuşi prea departe ca să meargă pe jos. I-a plimbat cu maşina încolo şi-ncoace o bucată de vreme, apoi i-a adus înapoi. După aia, s-a oprit şi le-a zis că nu-şi mai aminteşte unde-a lăsat căţeii. Aşa că le-a zis că-i vor vedea mai târziu. Apoi le-a dat drumul.

— Şi?

— Niciun şi. Au coborât din maşină, i-au zis la revedere şi s-au întors înapoi în parc, unde eu aproape că suferam un atac de inimă în timp ce-i căutam.

Æsa dorea să termine conversaţia. Dacă mai vorbea mult cu el, durerea de cap va deveni mult prea puternică pentru a mai putea conduce maşina.

— Când şi-a luat la revedere de la ei, le-a spus să-ţi transmită ceva. Ţie.

— Mie? întrebă Thorvaldur cu un glas gros şi aspru.

— Da.

Nici vocea ei nu sună mai bine.

— Karlotta trebuia să-ţi transmită salutări de la Vaka.

Icnetul lui Thorvaldur se auzi cu claritate prin telefon.

— Cine naiba e Vaka, Thorvaldur?

Cum el nu-i răspunse, ea continuă, deşi abia dacă mai era în stare să vorbească:

— Voi suna la poliţie. Indiferent de ce-mi spui. O să le poţi explica lor cum de-l cunoşti pe acest om şi cine este Vaka.

Æsa închise. Îi putea vedea pe Karlotta şi Dadi în restaurant cum ţineau în mâini hotdogii pe jumătate mâncaţi, în timp ce-şi legănau picioarele pe taburetele înalte. Arătau ca şi cum n-ar fi avut deloc poftă de mâncare. Æsa simţea cum

lacrimile încep să i se scurgă pe obraji, deşi nu ştia dacă era din cauza durerii de cap, a genunchiului julit sau de uşurare că-i recuperase nevătămaţi, după ce crezuse că nu mai are nicio şansă.

Capitolul 14

Baldur era la fel de îngâmfat, de senin şi de optimist ca întotdeauna. În mod nebunesc, aproape. Stătea tolănit pe patul îngust, prins cu bolţuri în podeaua de beton, care ocupa aproape toată încăperea. Deţinuţii de la Litla-Hraun îşi primeau vizitatorii în celule vechi, nefolosite. Freyja spera ca spaţiul în care era cazat fratele ei zi şi noapte să fi fost mai modern şi mai bine echipat decât cutiuţele astea de pantofi claustrofobice, însă nu îndrăznea să întrebe de teamă să nu rămână dezamăgită. Clădirile închisorii aveau neinspiratele denumiri Casa 1, Casa 2 şi aşa mai departe, aşa că aşteptările ei nu aveau cum să fie prea mari.

Încercă, fără sorţi de izbândă, să se aşeze mai confortabil pe singurul scaun care mai avea loc în celulă. Nici Baldur nu se simţea mai bine, căci îşi mişca întruna picioarele lungi, în încercarea de-a găsi o poziţie cât mai puţin stingheră.

Vizitându-l de atâtea ori încât pierduse şirul, ştia destul de bine că fratele ei nu va reuşi. Uneori, cum era cazul şi acum, ea ocupă scaunul, alteori, patul, întotdeauna îl lăsa pe el să aleagă.

— N-ar trebui să apari în curând în faţa comisiei pentru eliberare condiţionată?

Prin fereastra îngustă, ea putea vedea micuţul sat cu case joase ce purta numele de Eyrarbakki. Se întreba dacă celula fratelui ei dădea înspre sat, înspre mare sau înspre şosea, dar nu puse nicio întrebare. Era de preferat să-şi imagineze că el se bucura de vederea mării, decât să afle că tot ce putea să vadă era traficul puţin dens ce se desfăşura înspre şi dinspre Selfoss.

— Ba cred că da. N-am ţinut o socoteală prea precisă, dar mi s-a spus că va avea loc în curând.

Baldur căscă, dând impresia că nu e neapărat nerăbdător să fie eliberat. Pe de altă parte, reţinerea lui în a aborda acest subiect se putea datora şi faptului că prelungirea pedepsei sale dusese la pierderea acestui privilegiu. Freyja avea senzaţia că el considera subiectul chiar mai jenant decât o făcea ea. De multe ori irosise momente preţioase din aceste vizite încercând să-i ceară scuze, forţându-l şi pe el să piardă alte minute în încercarea de-a o linişti că nu-i poartă absolut deloc pică.

— Cel puţin am o grămadă de timp să-mi fac planuri despre cum îmi voi petrece ziua.

— Anunţă-mă imediat ce afli, ca să-mi pot lua liber de la serviciu, zise Freyja. Să vin să te iau cu maşina şi aşa mai departe, adăugă ea iute, ca el să nu creadă că vrea să-şi bage nasul în treburile lui.

Baldur încuviinţă din cap.

— Aşa să faci. N-aş vrea să merg pe jos până în oraş.

Îi făcu cu ochiul şi căscă din nou, părând că interesul asupra subiectului îl extenuase. Ţi-ai fi putut închipui că nici măcar nu era conştient de faptul că stătuse ani la rând în închisoare, timp în care nu avusese voie afară mai mult de două ore pe zi. Pentru Freyja rămânea în continuare un mister ce anume făcea el în restul orelor în care era treaz. Deşi el apuca să-şi ocupe toată raţia de vizite repartizată fiecărui deţinut, n-ar fi avut probleme în a-şi atrage vizitatori în plus, dacă regulile aveau să devină ceva mai laxe. Freyja chiar avusese mult noroc să prindă un interval liber fără să fi anunţat din timp; în mod normal, ar fi trebuit să aştepte cel puţin două săptămâni. Actuala lui iubită avea de fiecare dată prioritate,

ceea ce era de înţeles, pentru că vizita ei era mult mai plăcută, decât o simplă şuetă cu sora lui. Dar ea avea gripă şi nu putea ieşi din casă, ceea ce Freyja interpreta ca pe un semn că relaţia lor va deveni în curând de domeniul istoriei. Entuziasmul şi nonşalanţa lui Baldur erau de-a dreptul irezistibile atunci când te aflai în prezenţa lui, însă vraja se destrăma imediat după ce pleca, şi cu cât petreceai mai puţin timp cu el, cu atât mai puţin dura şi influenţa lui.

— Ce-mi poţi spune despre un deţinut pe nume Jón Jónsson, care tocmai a fost eliberat? A fost condamnat pentru violarea şi uciderea unei fetiţe.

Baldur căscă nişte ochi cât cepele.

— De ce te interesează pe tine un jeg ca ăla?

Desfăcu o caramea dintr-o pungă pe care o adusese cu el. Mâncarea sau dulciurile trimise deţinuţilor de acasă fuseseră de curând interzise: în loc de asta, li se permitea să le comande şi să le plătească din propriile buzunare. Acest lucru îi uşurase viaţa Freyjei, pentru că îi era pur şi simplu imposibil să-i satisfacă toate capriciile lui Baldur. Azi era vegetarian, mâine vegan, apoi raw vegan, după care se transforma într-un fanatic al sportului şi nu mai înghiţea decât prafuri pline de proteine, în timp ce uneori nu mai voia decât carne şi dulciuri. Acum pachetele pe care i le aducea ea se rezumau la chestii necomestibile de genul cărţilor, hainelor, jocurilor video şi alte forme de distracţie, unele dintre ele nu chiar sănătoase. Nu putea veni niciodată cu mâna goală, deşi pachetele ajungeau la Baldur la mult timp după plecarea ei. Alegerea unui cadou reprezenta rareori o problemă, căci el era mereu obsedat de câte ceva, cu toate că, la fel ca şi relaţiile cu prietenele sale, aceste obsesii nu durau niciodată prea mult. Baldur îşi azvârli carameaua în gură şi o întrebă în timp ce mesteca:

— Deja a recidivat?

Freyja se înfioră.

— Slavă Domnului, nu. Sper, cel puţin, zise ea, refuzând punga cu caramele pe care i-o întinsese el. Mi s-a cerut să ajut poliţia la un caz în care a apărut şi numele lui. Am citit rezumatul procesului său, însă acolo nu scria prea multe despre el, despre Jónsson, aşa că m-am gândit c-ar fi mai bine să te întreb pe tine. E imposibil să nu fi dat peste el cât a stat aici. Doar ce-a ieşit afară.

Carameaua părea să-l încurce, făcându-l să vorbească nedesluşit:

— Jón e o persoană nocivă. Nici nu ştiu cum să-l descriu altfel. Când mă aflam în preajma sa, obişnuiam să-mi ţin respiraţia, zise el, iar trăsăturile frumoase i se strâmbară de dezgust. Din fericire, nu am fost pe acelaşi culoar prea mult timp.

— Chiar era atât de dezgustător? Am citit într-un interviu că l-a descoperit pe Iisus în închisoare. Sau aşa pretindea.

Freyja rămăsese la fel de convinsă, ca şi în urmă cu câţiva ani, că nou-descoperita pioşenie a bărbatului era o mascaradă.

Baldur plesni nepăsător din limbă.

— Doar nu e el singurul care a jucat acest rol. Numai că astfel a devenit şi mai înfricoşător. N-am mai văzut pe nimeni care să-şi joace rolul atât de prost. Ochii oamenilor se mişcă atunci când citesc Biblia, însă ai lui nici măcar nu se clinteau. Pun pariu că doar ţinea cartea în mână şi avea fantezii bolnave legate de copii.

Făcu din nou o grimasă.

— Mai mult ca sigur.

Freyja nu era deloc surprinsă de descrierea lui Baldur. Pentru că era puţin probabil ca cineva chiar să pună botul la rahaturile lui despre descoperirea credinţei, ea nu putea înţelege de ce tipul acesta se mai deranjase să pună în scenă tot acel spectacol. Criminalii condamnaţi nu puteau fi eliberaţi după ispăşirea a doar jumătate din sentinţă, astfel încât era greu de crezut că acela fusese adevăratul motiv.

— Persoanele de genul lui au viaţă uşoară în puşcărie? Sau o făcea doar ca să evite violenţele din partea celorlalţi deţinuţi?

Baldur izbucni în râs.

— Vorbeşti serios? E o mare prostie să crezi că pedofilii şi violatorii duc viaţă grea în puşcărie. Nimeni nu-şi pune curu' la bătaie ca să le facă viaţa grea unora ca ei. Poate că sunt mai izolaţi decât în mod normal, dar asta-i tot. De ce să ne asumăm noi pedepsirea lor? Dacă am fi prinşi, ne-am lua adio de la privilegii şi am risca şi prelungirea condamnării. Nu, dacă cei de afară îşi doresc pedepse mai aspre pentru astfel de monştri, e treaba lor să găsească soluţii.

Lunga tăcere care se lăsă între ei deveni şi mai jenantă din cauza cuplului care făcea sex în celula de-alături. Baldur mai răscoli în pungă după caramele, în timp ce Freyja se foia pe scaunul şubred, în speranţa că-i va face picioarele să scârţâie. Pur şi simplu nu mai avea răbdare până la eliberarea lui; tot ce-şi dorea era să-şi întâlnească fratele în aer liber. Să stea

împreună cu el pe o bancă în centrul oraşului sau, şi mai bine, într-un spaţiu mai larg, pe baltă, de exemplu. Dar mai avea mult şi bine de aşteptat.

— Şi-atunci, de ce toată şarada asta?

— Tu ar trebui să ştii răspunsul mai bine decât mine. Credeam că ai de-a face zi de zi cu bărbaţi de teapa lui.

Baldur nu reuşise niciodată să înţeleagă cum îşi câştiga Freyja de fapt existenţa, sau de ce alesese să muncească într-un domeniu plin de suferinţă şi de durere. Pentru el, era ceva la fel de greu de conceput precum era pentru ea mediul ilegal în care se învârtea el. El unul n-ar fi reuşit niciodată să se descurce cu genul de lucruri pe care le avea ea de înfruntat; pur şi simplu nu s-ar fi potrivit cu optimismul lui înnăscut, care era una dintre principalele trăsături de caracter ale lui Baldur.

— Nu lucrez cu oameni ca el, îi explică Freyja răbdătoare. Lucrez cu victimele lor. Slavă Domnului, n-am fost niciodată nevoită să stau faţă în faţă cu infractorii. Poţi spune că doar fac curat în urma lor.

— Ar fi bine să rămână aşa. Şi stai departe de împuţitul ăla malefic de Jón.

— Nu-ţi face griji.

Freyja n-avea de gând să se apropie de tipul ăla. Pe ea o interesa mai degrabă fiul lui. Acum că explozia lui violentă nu-i mai era la fel de proaspătă în minte, Freyja era înclinată să creadă că Thröstur nu reprezenta de fapt vreun risc. Bine, poate că era totuşi un factor de risc la adresa propriului său tată, din moment ce iniţialele sale din scrisoare, JJ, se puteau referi la el. În ceea ce priveşte celelalte iniţiale, era greu de spus, doar dacă nu cumva aveau o anumită legătură cu pedofili din cercul tatălui său. Sau pur şi simplu cu alţi copii, pe care băiatul îi considerase duşmani la acea vreme. Nu credea că acele persoane ar avea motive să se păzească acum; în afară de Jón. Aproape sigur că Thröstur şi sora lui, Sigrún, fuseseră victimele unor abuzuri îngrozitoare din partea tatălui lor, iar acum, că Jón era liber, probabil că amândoi erau nerăbdători să afle care era următoarea lui mişcare. Poate că nu în privinţa lor, ci a unor potenţiale noi victime. Cât va mai dura până ce tatăl lor va începe iar să bea şi-şi va pierde autocontrolul căpătat în închisoare? Fără îndoială că se temeau că vor retrăi experienţa de-a fi copiii unui monstru al cărui nume apărea pe toate canalele media posibile. Probabil că nu era deloc o coincidenţă faptul că Thröstur scrisese că toate crimele vor avea loc în anul

în care era eliberat tatăl său. În mod sigur familia a fost avertizată la data pronunţării sentinţei că Jón ar fi putut fi eliberat după ispăşirea a două treimi din pedeapsă. Poate că lui Thröstur îi intrase cumva în cap ideea idioată cum că s-ar putea transforma într-un fel de înger al răzbunării, care să-i pedepsească pe pedofili. Freyja îşi spuse că trebuie să facă o comparaţie între iniţialele din scrisoarea lui şi numele pedofililor activi în urmă cu zece ani.

Ar fi un lucru extrem de tragic dacă Thröstur ar pune în practică ameninţările din scrisoare. Judecătorii n-ar avea pic de clemenţă în cazul lui. Sistemul nu-i agreează pe cei care iau legea în propriile mâini.

— Crezi că Jón vă comite din nou o infracţiune? întrebă ea.

— Am evitat să-l cunosc, aşa încât n-am nici cea mai vagă idee despre ce va face şi ce nu. Dar nu m-ar surprinde s-o facă.

— Nici pe mine.

Freyja se hotărî să nu menţioneze cât de scăzută este rata de succes în cazul reabilitării celor cu înclinaţii sexuale faţă de copii. Asta ar fi dus la o discuţie despre cât de dificilă era reabilitarea infractorilor în general, iar în faţa ei stătea cel mai bun exemplu de om care a refuzat constant să apuce pe căi mai bune, deşi, fireşte, infracţiunile sale erau de o altă natură.

— Ştii cumva dacă a ajuns la Vernd?

Îi trecu prin minte să-l contacteze pe directorul centrului de reabilitare şi să-l întrebe unde anume îşi petrecea Jón timpul.

— N-ai aflat? N-a ajuns niciodată la Vernd. Partea din pedeapsă pe care ar fi trebuit s-o ispăşească acolo, şi-a petrecut-o aici, în închisoare, pentru că cei din comitetul care conduce acel centru nu l-au considerat eligibil pentru a ispăşi acolo ce mai rămăsese din condamnare. Iar decizia lor e finală. Cu alte cuvinte, nici ei nu l-au plăcut prea mult, deşi se presupunea că s-a transformat într-un adevărat sfânt.

Freyja înţelegea perfect decizia lor.

— Dar vizitatori? A venit cineva să-l vadă? Soţia sau copiii, de exemplu?

— Nu ştiu. Din câte-mi amintesc eu, n-a venit nimeni să-l vadă cât timp ne-am aflat pe acelaşi culoar. Nici nu-mi amintesc să fi dat peste el în aripa rezervată vizitatorilor. Sigur că asta nu înseamnă neapărat că n-a avut niciun vizitator, dar, dacă a avut totuşi, aceştia n-au venit prea des.

Baldur mai scormoni un pic în punga aceea cu dulciuri, ce părea fără fund.

— A primit totuşi scrisori. De asta îmi aduc aminte.

Mai desfăcu o caramea, o aruncă în gură, apoi îi împături cu atenţie hârtia.

— Cine mai primeşte scrisori în zilele noastre?

— Eu. Tu. Îmi închipui că toată lumea. Dar acestea nu sunt decât extrase de cont sau înştiinţări oficiale. Eşti sigur că erau personale? Nu doar notificări de la biroul de taxe şi impozite sau ceva de genul?

Baldur clătină din cap.

— Nu. Erau scrise de mână.

— Poate de la copiii lui?

— Atunci înseamnă că aceştia erau foarte buni la caligrafie. Scrisul respectiv părea cel al unui adult.

— Bine, şi copiii lui au devenit acum adulţi.

Freyja rosti aceste cuvinte mai mult pentru ea însăşi. Baldur îşi îndreptă spatele şi-şi rezemă capul de zid, lăsându-şi picioarele să atârne peste marginea patului. Ca de obicei, era îmbrăcat impecabil. Datorită Freyjei, era îmbrăcat mai la modă decât majoritatea bărbaţilor aflaţi în libertate. Din moment ce chiria pe care i-o plătea era jenant de mică, iar el nu avea de gând să i-o mărească prea curând, ea se revanşa faţă de el cumpărându-i haine şi tot soiul de lucruri de care considera că are el nevoie. Se asemănau foarte mult în privinţa faptului că doreau să arate permanent impecabil, iar faptul că el se afla în închisoare nu reprezenta absolut deloc un impediment. Nu era nevoie să ai o diplomă în psihologie ca să-ţi dai seama că asta era o moştenire a faptului că fuseseră nevoiţi să crească auzind permanent la adresa lor afirmaţii de genul „amărâţi de copii fără mamă". Niciun copil nu-şi doreşte să fie un „copil amărât", şi amândoi au descoperit foarte repede că cea mai bună cale de a-i convinge pe cei din jur că nu e nimic în neregulă cu ei ar fi să dea impresia unor personalităţi solide ca stânca. Şi să arate la fel. Această metodă funcţiona de minune şi acum, când erau adulţi.

— Mi-au trezit curiozitatea acele scrisori, pentru că el devenea neobişnuit de încordat ori de câte ori primea câte una, iar eu voiam să aflu motivul. Deşi nu suficient de mult încât să cercetez mai îndeaproape problema. Iar după aceea, am fost mutat pe un alt culoar, aşa că nu ştiu dacă a continuat să le primească.

— Când s-au întâmplat toate astea?

Scrisorile ar fi putut proveni de la Thröstur, deşi Freyja se îndoia de acest lucru. Doar dacă nu cumva i le scrisese tatălui său pentru a-l amenința. Dar în cazul acesta, ticălosul probabil că ar fi arătat scrisorile celor din conducerea închisorii, sperând că-l vor compătimi sau că i se va oferi protecţie după eliberare. În niciun caz nu era el tipul care să se sacrifice pentru propriii copii.

— Cam cu optsprezece luni în urmă, am impresia.

Baldur rămase tăcut o clipă, iar privirea deveni uşor vicleană.

— Apropo de scrisori.

Se aplecă în faţă şi băgă mâna în pungă.

— Am primit asta.

Îi întinse Freyjei o coală de hârtie împachetată, apoi aruncă o privire prin fereastra îngustă, spre cerul cenuşiu.

Freyja citi conţinutul şi deşi nu înţelese toate detaliile rezultatelor acelui test, reuşi să reţină esenţialul. Toate întrebările despre Jón Jónsson pe care tânjise să i le pună fratelui său deveniră brusc irelevante, pur şi simplu un simptom al nevoii ei de-a fi ocupată din punct de vedere profesional. Aici, în faţa ei, se afla ceva de o importanţă clară.

— Nu poate fi mai clar de atât, nu?

Pe hârtie se aflau rezultatele unui test de paternitate.

— Nouă zeci şi nouă virgulă nouăzeci şi nouă la sută.

Cu ochii în foaie, citi încă o dată fiecare cuvânt şi fiecare cifră — nu neapărat pentru a se familiariza cu conţinutul, ci pentru a mai trage niţel de timp. Nu ştia dacă să se întristeze sau să se bucure pentru fratele ei. Stătea pur şi simplu şi privea pierdută hârtia. Îi trecu prin minte că e pe cale să se desfăşoare o tragedie. Şi deşi copilul nu părea real şi nici pe ea n-o încercau sentimente pe care ar trebui să le aibă o mătuşă, gândul că Baldur va deveni un tată de weekend o durea. Un tată de weekend, care petrece mai mult timp în închisoare, decât afară. Un tată de weekend plămădit pe acelaşi calapod precum însuşi tatăl lui Baldur şi, deci, nedemn să poarte un astfel de nume. Având în vedere cât de dureroasă fusese pentru Baldur o astfel de relaţie distantă şi rece cu tatăl său pe perioada copilăriei, el avea să fie determinat să se comporte cu totul altfel. Dar cum o va face din spatele gratiilor? Era pur şi simplu incredibil cât de des eşuează intenţiile bune ale oamenilor. Freyja izbuti în cele din urmă să ridice privirea.

— Şi mama copilului? Ai o relaţie cu ea? E drăguţă?

Tonul întrebărilor ei le contrazicea gravitatea. Simţea o copleşitoare dorinţă să-şi înhaţe fratele de umeri, să-l scuture cu putere şi să-l întrebe ce dracu' a avut în capul ăla al lui. Ar fi murit dacă ar fi folosit şi el un prezervativ?

— N-avem o relaţie. N-am avut niciodată, de fapt. N-a venit aici decât de două ori. Dar datele corespund.

— Copila a fost botezată? Are un nume?

Foaia de hârtie nu menţiona decât sexul şi codul numeric personal al copilului. Probabil că fetiţa avea cam în jur de zece luni, deşi Freyja era prea tulburată ca să facă şi calculul.

— O cheamă Saga.

— Saga.

Freyja îi dădu hârtia înapoi lui Baldur şi se priviră din nou în ochi.

— Frumos nume.

— Da, sigur. Deşi eu n-am avut nimic de zis în această privinţă, preciză Baldur, ferindu-şi privirea. N-am ştiut nimic de existenţa ei până în urmă cu trei luni, când mi s-a cerut să fac un test de sânge. Se pare că am fost doi bărbaţi în peisaj, aşa că n-a fost doar motivul recunoaşterii copilului. Păcat de ea că nu s-a dovedit că bărbatul celălalt era tatăl.

Freyja credea în sinea ei că şi Baldur îi împărtăşeşte îngrijorarea. Ce tip de tată va fi el? Răspunsul la această întrebare nu va fi doar o chestiune de noroc sau de capricii ale sorţii: responsabilitatea cădea pe umerii lui. Va trebui să-şi ispăşească restul pedepsei, să înceapă o nouă viaţă şi să încerce naibii să fie un tată bun pentru fetiţă. Poate că va fi imboldul de care Baldur avea nevoie pentru a-şi face ordine în viaţă. Ciudate chestii se mai pot întâmpla.

— Vă voi ajuta pe amândoi cât de mult îmi va sta în putinţă. Cât timp vei rămâne închis aici.

Freyja se forţă să surâdă.

— Bine, şi după ce vei ieşi. Că doar nu am să pun prea curând umărul la perpetuarea speciei umane. Dacă am vrut să am grijă de Molly, îţi închipui cât de mult voi vrea să te ajut şi cu propria ta fiică.

Cuvintele sunau ciudat. Baldur era tată. Întreaga chestiune va deveni mult mai reală odată ce-i va vedea copilul. Atunci acesta nu va mai fi doar un bebeluş fără chip, ci o fetiţă în carne şi oase. O fetiţă pe nume Saga.

— Te poţi baza pe mine, Baldur.

Primele gânduri neliniştitoare se iviră în timp ce conducea cu mare grijă pe drumul pustiu şi îngheţat din Trecătoarea Threngsli. Vraja pe care o răspândise Baldur nu ţinuse nici măcar până la Hellisheidi. Ea vorbise extrem de serios atunci când îi promisese că-l va ajuta, însă n-avea să fie prea uşor. Cum rămânea cu mama copilului? Baldur avusese reţineri să discute despre ea, ceea ce sugera că la mijloc nu prea era loc de dragoste între ei. Nu era un semn bun. Dar chiar şi dacă între ei ar fi fost toate bune şi frumoase, ar fi acceptat ea ca sora tatălui copilului să se amestece?

Cerul se întuneca în timp ce Freyja traversa munţii, înainta în ritm de melc din cauza furtunii de zăpadă care se abătu asupra munţilor. Promisese s-o sune pe mama Sagăi de îndată ce avea să ajungă acasă. Cel puţin întârzierea provocată de furtună mai amâna niţel această sarcină chinuitoare.

Capitolul 15

Freyja îşi făcu loc, înaintând în zigzag printre birourile din Divizia de Investigaţii Criminale, până la cel din colţul îndepărtat, unde se afla Huldar. Mai mulţi poliţişti ridicară capul, privind-o pe furiş; nu se-ntâmpla des ca o femeie tânără să treacă pe la ei. Câţiva, recunoscând-o datorită cazului care dusese la discreditarea lui Huldar, îşi plecară din nou privirile. Huldar putea jura că zărise rânjete răutăcioase pe unele chipuri. Se ridică în picioare şi-i făcu cu mâna, bucuros că poate vedea un chip nou în afară de cel al lui Gudlaugur, al cărui cap se iţea tot timpul deasupra monitorului, pentru a-i pune tot

soiul de întrebări. Erla îi spusese lui Gudlaugur să discute cu o mamă care pretindea că cei doi copii ai ei fuseseră răpiţi de Moş Crăciun, ceea ce-l făcea să se teamă de această conversaţie. Tot repeta cu voce tare întrebările, ceea ce-l făcea pe Huldar să se urce pe pereţi de nervi. Apariţia Freyjei era binevenită.

— E bine că ai reuşit să ajungi.

Huldar o recompensă cu cel mai larg zâmbet al său, dorindu-şi în acelaşi timp să fi avut timp şi pentru vizita la frizer, pe care o tot amâna. Ca de fiecare dată, înfăţişarea Freyjei era lipsită de cusur, spre deosebire de-a lui. Surâsul larg se mai micşoră niţel atunci când o zări pe Erla. Aceasta se aplecă deasupra biroului cuiva, însă se îndreptă brusc de spate când o zări pe Freyja şi îi privea pe amândoi încruntată. Huldar reuşise cu greu să-i smulgă permisiunea de-a cerceta o posibilă legătură între scrisoarea din capsula timpului şi crima din parcarea subterană, însă nu apucase să-i spună că avea de gând să o implice din nou pe Freyja. Erla nu se arătase prea interesată atunci când el îi atrăsese atenţia asupra implicării lui Benedikt Toft în primul proces al lui Jón Jónsson, tatăl lui Thröstur. În loc să-şi manifeste entuziasmul, aşa cum sperase el, Erla îi răspunsese cu răceală că Islanda este o ţară mică şi că astfel de legături se pot ivi peste tot. Era acelaşi argument invocat de politicieni atunci când ofereau tot felul de funcţii sus-puse prietenilor şi rudelor, şi era la fel de exasperant atunci când cineva ţi-l arunca în faţă precum era când îl citeai în presă.

Erla nu pomenise deloc această posibilă pistă la şedinţa de ieri, ci doar enumerase pistele pe care le urmăreau şi pe cele care se dovediseră fără rezultat. El credea că ar fi trebuit să fie recunoscător pentru faptul că şefa lui îi permisese să urmărească acea pistă, deşi o făcuse doar pentru că ancheta era încă în ceaţă. Era clar ca lumina zilei că Erla nu crezuse nicio secundă că această nouă pistă le va furniza vreun răspuns, iar acum că o zărise şi pe Freyja, crescuseră mult şansele să se răzgândească şi să-i dea în schimb să cerceteze lista cu deţinătorii de drujbe.

Chiar de la prima întâlnire de acum un an, cele două femei arătaseră clar că nu se înghit. La acea vreme, Huldar bănuise că Erla o considera pe Freyja o rivală în cursa pentru câştigarea inimii lui. Deşi, din câte ştia Erla, între ei doi nu se întâmplase nimic, asta n-a fost de prea mare ajutor; o antipatiza pe Freyja

cu patimă, iar sentimentul era reciproc. Deşi, dacă stătea să se gândească mai bine, poate că antipatia lor reciprocă n-avea probabil nimic de-a face cu el; pur şi simplu erau prea diferite. Înjură în gând pentru că nu-i trecuse prin cap să se vadă cu Freyja în afara secţiei de poliţie.

— Vrei să mergem în sala de şedinţe?

Cu coada ochiului, Huldar văzu că Erla avea intenţia să pornească în direcţia lor, iar acesta era singurul lucru pe care-l putea face ca să n-o târască practic pe Freyja după el. Nu că sala de şedinţe ar fi reprezentat cine ştie ce refugiu. Mai bine ar fi ieşit de tot din clădire, însă pe moment nu găsi nicio scuză cât de cât rezonabilă.

— E mai linişte acolo, adăugă el pe un ton fals.

Înşfăcă nişte hârtii de pe birou şi un pix, despre care îşi aminti prea târziu că rămăsese fără pastă. Dar n-avea importanţă — trebuiau să plece amândoi, înainte ca Erla să ajungă la ei. Freyja fusese vizibil iritată când el aproape că o îmbrâncise printre birouri, pe drumul cel mai scurt către micuţa sală de şedinţe.

Ţinând uşa deschisă, o zori să intre. În acelaşi timp, aruncă o privire peste umăr şi, spre marea sa uşurare, văzu că Erla rămăsese în mijlocul camerei, angrenată într-o discuţie telefonică. Închise uşa în urma sa.

— Scuze pentru asta. Suntem un pic cam agitaţi în ultima vreme.

Văzând că această scuză nu izbuti deloc să-i mai înveselească starea de spirit, adăugă:

— Am dat peste ceva care s-ar putea să mai agite niţel apele. După cum ştii, mi s-a ordonat să las baltă ancheta referitoare la scrisoarea lui Thröstur, considerând ei că mai poate aştepta. Dar situaţia s-a schimbat.

— Ce s-a întâmplat?

Freyja alese să se aşeze pe cel mai îndepărtat scaun posibil faţă de Huldar. El ar fi preferat să stea mai aproape de ea, însă, văzând-o pe Erla prin geam, se răzgândi.

— E posibil să aibă legătură cu alt caz. Puţin probabil, totuşi, posibil.

Huldar o puse la curent cu crima din parcarea subterană şi cu legătura dintre victima Benedikt Toft şi Jón Jónsson, dar şi cu mâinile retezate care apăruseră în jacuzziul lui Benedikt. Îi spuse că totul e confidenţial, însă acest lucru era doar de formă, dat fiind că presa aflase deja despre această poveste.

Ziariştii acoperiseră subiectul într-un mod tare neplăcut, aşa cum el bănuise de fapt că avea să se întâmple, ceea ce nu era totuşi de mirare. Freyja nu mai putea adăuga nimic în plus faţă de poveştile şi speculaţiile vehiculate în presă.

— Speram că eşti de acord să mergi din nou cu mine la Thröstur şi, poate, de data asta, vom reuşi să stăm de vorbă şi cu sora şi mama lui. În plus, aş vrea să stau de vorbă şi cu Jón Jónsson şi aş aprecia dacă ai veni cu mine pentru un profil psihologic — adică dacă există posibilitatea ca el să devină iar violent, şi tot felul de chestii de genul acesta. Se poate să aibă legătură cu crimă sau chiar el să fie cel vinovat.

— Aşa cum ţi-am mai spus, eu nu sunt expertă în domeniul agresorilor sexuali. Eu lucrez cu victimele lor.

Îşi desfăcu eşarfa şi şi-o aşează în poală, apoi continuă:

— Pot veni cu tine, deşi mă îndoiesc că am să-ţi fiu de folos. Am decis să caut mai multe informaţii despre Jón şi am găsit dosarul procesului său de la Curtea Supremă de Justiţie, dar nu m-am lămurit prea mult. La Casa Copiilor nu există niciun dosar despre cazul lui, însă centrul începuse să funcţioneze de puţin timp şi a durat ceva până s-ajungă să fie luat în serios de tribunale şi de anchetatori. Ne cam săreau cu totul din schemă, ceea ce era o problemă obişnuită, la început. Mare păcat, căci dacă ne-am fi implicat şi noi, ambii copii ai lui Jón ar fi fost examinaţi. N-am găsit nicio dovadă că acest lucru s-ar fi făcut. Au fost chemaţi să depună mărturie în sala de judecată, însă au negat că ar fi fost abuzaţi.

— Şi ar fi reuşit să schimbe ceva? Judecătorul a fost nevoit să rămână în limitele restrânse ale acuzaţiei, şi pentru că nu abuzarea copiilor lui Jón era subiectul procesului, el n-ar fi avut niciun motiv să complice procesul şi mai mult. Bănuiesc că li s-a permis să depună mărturie doar pentru că avocatul apărării a vrut să demonstreze că atacul asupra Vakăi a fost un caz singular. Pesemne a ştiut că ambii copii au pretins că tatăl lor nu s-a atins niciodată de ei şi a contat pe faptul că nu-şi vor schimba declaraţiile atunci când aveau să fie chemaţi în sala de judecată.

Freyja se strâmbă, dezgustată.

— A mai fost un proces, continuă Huldar, care a avut loc cu vreo doi ani înainte de toate astea, la Tribunalul Regional din Reykjanes. Îţi pot da o copie. N-ai să-l găseşti online, pentru că numele lui Jón a fost şters după ce a fost achitat. N-am aflat prea multe informaţii noi din versiunea pe care am găsit-o —

toate detaliile importante lipsesc. Am făcut o cerere oficială pentru a cerceta tot dosarul. Tot ce ştiu e că a fost acuzat de abuzarea sexuală a unui minor.

— Da, o adevărată surpriză, pufni Freyja. Apropo, am fost în vizită la fratele meu, Baldur. Mi-a zis că Jón Jónsson n-a avut mai deloc vizitatori, în schimb a primit o mulţime de scrisori, scrise de mâna unei persoane adulte. Poate erau de la copiii lui, sau poate de la soţie. Deşi mi-e greu să-mi imaginez ce motiv ar fi avut ei să-i scrie.

— Când s-a întâmplat asta?

Huldar întinse mâna după pix, pentru a-şi nota acest lucru, dar apoi îşi aduse aminte că rămăsese fără pastă.

— Îmi închipui că scrisorile către deţinuţi sunt cenzurate — mai ales cele adresate pedofililor. O să dau un telefon să-i întreb dacă-şi aduce aminte cineva ce conţineau şi cine i le trimitea.

Prin geam, Huldar observă că Erla îşi îndesa telefonul la loc în buzunar. Privirile li se întâlniră, iar ea părea oricum, numai bucuroasă nu. Dădu să plece, când telefonul îi sună din nou. Încă o dată, salvat de clopoţel.

— Procurorul care a fost găsit mort, acest Benedikt Toft, este cel care a izbutit să obţină condamnarea lui Jón?

— Nu, el a fost procurorul din primul caz, cel în care a fost achitat.

Freyja ridică din sprâncene.

— Şi voi credeţi că Jón Jónsson l-a omorât? El, şi nu fiul său, Thröstur?

— Nu credem nimic. Vrem să vedem dacă există vreun motiv să-l anchetăm în continuare pe Jón. Benedikt Toft a avut o lungă carieră de procuror şi a fost implicat în nenumărate cazuri care l-ar fi putut face pe vreun ţicnit să caute răzbunare. Tot scotocim în căutarea vreunei legături, dar, deocamdată, aceasta mi se pare cea mai plauzibilă. Bărbatul a fost lăsat în pace până la puţin timp după eliberarea lui Jón Jónsson. E o coincidenţă destul de bizară şi eu mi-am făcut o regulă din a nu crede în coincidenţe.

— Dar de ce l-ar ataca Jón pe procurorul care s-a ocupat de cazul în care a fost achitat? N-ar fi fost mai normal să se răzbune pe cel care l-a trimis la închisoare?

— Aşa ar fi normal, dar, dacă te gândeşti mai bine, contează prea puţin cine acuză într-un proces de crimă. Şi

câinele tău, Molly, ar putea s-o facă. Acuzaţii din procesele de crimă nu sunt niciodată iertaţi în această ţară.

Afară, Erla terminase în sfârşit de vorbit la telefon şi acum se îndrepta către ei. Era prea mult să spere că o forţă superioară ar interveni cu un al treilea apel telefonic, care să o oprească din drum. Femeia izbi uşa de perete şi rămase în prag cu o privire nimicitoare. Avu grijă să nu arate că ar fi conştientă de prezenţa Freyjei.

— Doar ce am primit un telefon de la cimitirul din Hafnarfjördur. Un mormânt a fost vandalizat destul de rău. Ar fi bine să te duci acolo.

— Eu?

Huldar fusese prins pe picior greşit. Se pregătise de o mustrare din cauza unui oaspete nepoftit, dar nu la asta.

— Nu se poate ocupa altcineva de asta? Cineva care nu este implicat în anchetarea crimei?

— Toată lumea e implicată în această anchetă. După cum bine ştii. Diferenţa este că ceilalţi urmează piste reale, nu pierd timpul căutând cai verzi pe pereţi.

Chipul lui Huldar se înnegură. Nu-şi pierdea des cumpătul, însă când o făcea, îi venea greu să se controleze. Sau, mai degrabă, nici n-avea intenţia să o facă. Când era furios, era furios de-adevăratelea.

— O pierdere de timp pe care tu însăţi ai aprobat-o, îţi aminteşti?

Se abţinu să mai comenteze şi despre celelalte piste, care se dovediseră doar nişte fundături. Nu mai era nevoie să scoată la iveală alte detalii în faţa unei persoane din afară.

— Pleacă la Hafnarfjördur.

Buzele Erlei deveniseră acum o linie abia vizibilă.

— Şi, apropo, aş prefera să nu mai chemi orice neica-nimeni aici fără să mă întrebi şi pe mine.

Smuci furioasă din cap în direcţia Freyjei, evitând în continuare să o privească, şi se răsti din nou:

— Cimitirul din Hafnarfjördur. Acum!

În drumul lor spre cimitir, Freyja abia dacă apucă să mai respire în timp ce o tot critica pe Erla. Huldar o convinsese să meargă cu el, în parte ca să-şi poată continua discuţia despre cazul lui Jón şi al lui Thröstur, dar şi în speranţa ca ea să se calmeze, în loc să se năpustească la Casa Copiilor şi să-şi

piardă cumpătul acolo. Oricât de supărat ar fi fost şi el pe Erla, ar fi preferat ca ea să nu aibă parte de şi mai multe probleme.

— Care-i problema femeii ăsteia? Adică, ce naiba i-am făcut? S-a comportat urât cu mine încă de la prima noastră întâlnire, deşi nu-i adresasem niciun cuvânt.

Huldar tot bolborosea evaziv în timp ce oprea maşina în parcarea goală. I se părea că morţii au parte de puţini vizitatori în timpul săptămânii. Trase aproape de clădirea administraţiei, unde îşi dăduse întâlnire cu îngrijitorul. Nedorind să-i lase omului impresia că nu tratează cazul cu suficientă seriozitate, încercă să nu facă prea mare caz de absurditatea acestei însărcinări într-un moment în care chestiuni mult mai urgente necesitau întreaga sa atenţie. Dar era în continuare indignat. De ce nu se putuse ocupa poliţia din Hafnarfjördur de acest caz? Fără îndoială că la mijloc era vorba pur şi simplu de răzbunarea Erlei.

Freyja coborî şi ea din maşină, bodogănind în continuare, nemulţumită. Huldar o aprobă din când în când din cap, deşi se simţi extrem de recunoscător când ea tăcu, după ce intrară în clădire. Freyja nu mai rosti niciun cuvânt la adresa Erlei când Huldar făcu cunoştinţă cu îngrijitorul cimitirului, şi nici în timp ce bărbatul îi conduse spre mormântul vandalizat. Huldar îşi închipui că era inhibată, pe de o parte, de prezenţa acestuia, iar pe de altă parte de sobrietatea şirurilor nesfârşite de cruci şi pietre funerare. Confruntat cu aceste simboluri ale caracterului trecător al vieţii, se gândea la cât de banale păreau, prin comparaţie, problemele lor de zi cu zi.

— Iată-l. După cum vedeţi, stricăciunea nu se rezumă doar la mormânt în sine.

Bărbatul le arătă urmele lăsate de un vehicul în ţărâna moale de deasupra locului de veci, care împrăştiase tot pământul pe zăpada albă din jurul mormântului vandalizat. Piatra funerară fusese trântită la pământ, iar înscrisul de pe ea era acum aţintit spre cer, astfel încât, de acolo de sus, persoana comemorată putea acum privi în jos pentru a-l citi, dacă voia.

— Pur şi simplu nu pot înţelege de ce ar vrea cineva să facă aşa ceva. Aproape niciodată nu s-au întâmplat astfel de lucruri. Chiar şi cei mai inveteraţi vandali preferă de obicei să ne lase în pace.

Huldar se aplecă pentru a privi mai îndeaproape, deşi nu era de văzut decât un amestec de ţărână şi pietriş. Îşi îndreptă din nou spatele şi zise:

— Cine a descoperit dezastrul?

Zăpada de pe aleea spre mormânt părea imaculată, în afară de urmele de paşi ale îngrijitorului. Având în vedere că pe timpul nopţii căzuse foarte puţină zăpadă, vehiculul care făcuse dezastrul trebuie să fi venit dintr-o altă direcţie. Aleile care străbăteau cimitirul în toate direcţiile erau suficient de late încât să poată intra o maşină. Cercetând cu atenţie împrejurimile, Huldar zări urme de excavator ducând în direcţia opusă.

— Eu. Întotdeauna fac un tur al cimitirului dimineaţa, ca să verific dacă e totul în ordine. De cele mai multe ori, nu găsesc nimic. Mai văd din când în când câte o cruce lăsată într-o parte, dar, de obicei, doar vaze de flori răsturnate de vânt.

— Nu aveţi camere de supraveghere? întrebă Huldar, deşi putea ghici răspunsul.

Nu zărise nicio cameră în cimitir sau în parcare. Făcu vreo câteva poze cu telefonul mobil, în cazul în care poliţia avea să acţioneze, deşi i se părea puţin probabil.

— Nu. S-a considerat că nu este nevoie de ele. Cum spuneam, de obicei e cam linişte pe-aici.

Huldar încuviinţă din cap.

— Corect.

Se întrebă ce-ar mai putea face înainte de-a mâzgăli o descriere a evenimentelor şi de a-i lua omului o declaraţie.

— Cu alte cuvinte, vandalizarea pe care vreţi s-o reclamaţi este dezordinea de-aici? O piatră de mormânt trântită la pământ şi, ce, o împrăştiere superficială a ţărânii de pe mormânt?

Bărbatul părea surprins.

— Nu. Nu doar asta. Şi excavatorul pe care-l folosim la săparea mormintelor a fost afectat. Vandalii n-au putut închide uşa cum trebuie după ce şi-au terminat treaba, iar aceasta a fost trântită de vânt, spărgându-i-se astfel geamul. Noi nu-l încuiem niciodată; cheile sunt de obicei lăsate în contact, însă nu vom mai repeta această greşeală. Se pare că nu există limită în privinţa a ceea ce sunt dispuşi să facă unii oameni în ziua de azi. Vă conduc să vedeţi excavatorul; e parcat chiar în spatele clădirii. A fost adus la locul lui, oricât de ciudat ar suna acest lucru.

Un excavator avariat. Huldar o surprinse pe Freyja înălţând din sprâncene, dar asta nu-l surprinse. Se dovedi a fi o totală pierdere de timp.

— Voi arunca o privire, doar cât să constat avaria. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar e puţin probabil că acest incident să fie rezolvat. Bănuiesc că nişte beţivi s-au gândit c-ar fi amuzant să facă o plimbare noaptea prin cimitir şi au trecut peste un mormânt. Poate că au rămas blocaţi în nămol şi au răscolit pământul în timp ce încercau să elibereze excavatorul.

Îngrijitorul privi de jur împrejur, încruntat.

— Nu cred că s-au abătut de pe alee doar din întâmplare, îl contrazise el, arătând cu mâna înspre mormântul de alături, care acum era complet acoperit cu ţărână şi pietriş. E clar că aici s-au folosit de cupa excavatorului.

Huldar privi cu atenţie urmele lăsate de dinţii cupei, încercând să-şi menţină expresia serioasă pe chip. Paguba făcută mormântului din cimitir nu putea fi considerată una dintre cele mai importante infracţiuni cu care avusese de-a face până acum.

— N-avem de unde şti ce i-a determinat să facă acest lucru sau ce anume au vrut să obţină. Dar sunt aproape sigur că ne va fi imposibil să-i găsim pe huligani.

— Chiar aşa? se miră îngrijitorul, părând nemulţumit. Nu puteţi preleva amprente de pe excavator? Dacă au umblat cu mâinile goale, aţi putea reuşi să daţi de urma lor.

Huldar tuşi pentru a-şi înăbuşi un oftat.

— Criminaliştii sunt cei care se ocupă de astfel de lucruri. Însă ei sunt niţel cam ocupaţi zilele astea, aşa că mă-ndoiesc că vor avea timp să trimită pe cineva. Au cu totul alte priorităţi. Faptul că vandalii au dus excavatorul înapoi unde l-au găsit, sugerează că nu sunt genul de infractori mărunţi pe care-i avem noi deja înregistraţi în sistem. Dacă ar fi fost aşa, ori l-ar fi furat, ori l-ar fi abandonat după ce ar fi obosit să se tot joace cu el, zise Huldar, care mai făcu câteva poze, pentru a-l mulţumi pe îngrijitor. Ai nevoie de ajutor să îndrepţi lespedea?

Îngrijitorul flutură din mână că da. Era extrem de nemulţumit, însă mâna de ajutor oferită de Huldar era prea tentantă.

— Aveam de gând să iau excavatorul ca să o pot ridica. Dar cred că toţi trei o putem îndrepta. Mai ales că v-aţi deranjat să veniţi până aici, fără ca măcar să faceţi vreo investigaţie.

Ignorându-i remarca, Huldar rosti pe un ton prietenos:

— Ne-apucăm de treabă? În caz că ar veni cineva să viziteze mormântul.

— Nu vin prea mulţi vizitatori la el. Bărbatul care zace îngropat aici a murit de mulţi ani. Durerea se estompează cu timpul, la fel ca orice altceva.

Îngrijitorul îşi puse o pereche de mănuşi de lucru, apoi adăugă:

— Dar nu se ştie niciodată.

Se aplecară deasupra lespezii de piatră şi se poziţionară lângă ea. Freyja nu era prea bucuroasă că trebuia să-şi înfunde picioarele într-o mare de noroi moale ca să ridice o piatră de mormânt. Îşi trăsese pe mâini o pereche de mănuşi roşii, care era clar că nu fuseseră ţesute pentru o astfel de îndeletnicire.

— Credeţi că are vreun rost?

Nici Huldar şi nici îngrijitorul nu-i răspunseră; erau prea ocupaţi să împingă şi să geamă din cauza efortului. Era o lespede de-a dreptul impresionantă; probabil că răposatul fusese cineva destul de important. Pentru el nu fusese de ajuns o simplă cruce din lemn. Când li se alătură şi Freyja, izbutiră să o îndrepte, dar se văzură nevoiţi să adune nişte noroi în jurul bazei pietrei, pentru a o putea face să rămână dreaptă.

Gâfâind, îşi admirară rezultatul. Huldar zise că acest Einar Adalbertsson le rămăsese dator, deşi era puţin probabil să-i răsplătească prea curând în vreun fel. Nici îngrijitorul, nici Freyja nu-i apreciară umorul, aşa că porniră toţi trei în tăcere spre excavator. Huldar mai făcu nişte poze înainte de a-şi lua la revedere de la îngrijitor şi a se întoarce la maşină.

Telefonul lui Huldar sună înainte că cimitirul să fi dispărut din oglindă retrovizoare. Era Erla, care părea niţel agitată, dar altfel normală, ca şi cum nu-şi schimbaseră cuvinte grele, puţin mai devreme, în sala de şedinţă.

— Mai eşti la cimitir?

— Nu. În maşină, doar ce-am plecat. N-a durat mult, aşa cum probabil te şi aşteptai.

— Întoarce-te.

— De ce?

— Întoarce-te. A apărut ceva nou.

Huldar o ascultă, apoi făcu o întoarcere în formă de U la următoarea intersecţie. Când Freyja îl întrebă ce se petrece, el nu-i spuse decât că era nevoie să mai verifice ceva înainte de-a reveni în oraş. Ea nu-i mai puse alte întrebări, ci doar îi zise că-l va aştepta în maşină.

Aşa că nu se află lângă el atunci când Huldar îl întrebă pe îngrijitor cât de adânc erau îngropate sicriele. Nici când îi ceru acestuia să-i împrumute o bară de metal, cu care să sape în mormântul lui Einar Adalbertsson.

Capitolul 16

Peste trei sute de tone de deşeuri erau transportate zilnic la groapa de gunoi Sorpa, din Álfsnes, potrivit spuselor excavatoristului, care stătea acum lângă Huldar. Cea mai mare parte sosea sub formă de baloţi compacţi, care erau stivuiţi în grămezi ce urmau să fie acoperite, în final, cu pământ. Cei care nu ştiau n-aveau să bănuiască cum anume ajunsese peisajul să arate în acest fel, deşi, acum era evident. Un stol de pescăruşi zgomotoşi se rotea deasupra pantei colorate, în căutare de hrană. La baza acesteia aşteptau două excavatoare industriale, ale căror imense braţe galbene se odihneau nemişcate, forţate să rămână aşa din pricina descoperirii făcute. Între timp, baloţii sosiţi de la centrul de sortare din Gufunes se tot adunau. Era imposibil să fie procesaţi înainte ca poliţia să termine de cercetat zona, iar operatorul de pe excavator prezicea sumbru că le va lua o veşnicie să recupereze timpul pierdut.

Cetăţenii din Reykjavik n-aveau de gând să înceteze să-şi mai arunce gunoiul doar pentru că un sicriu fusese descoperit la groapa de gunoi.

— Probabil că cineva l-a adus aici azi-noapte. E imposibil să nu-l fi văzut ieri. Am lucrat în zona aceea şi te asigur că n-am văzut vreun sicriu acolo şi nici noi nu l-am adus.

Excavatoristul care raportase descoperirea, pe nume Geiri, îşi încrucişă braţele, sprijinindu-le pe pântecul proeminent. Silueta lui masivă era îndesată într-o vestă semnalizatoare care abia îi cuprindea mijlocul. Arăta de parcă fusese băgat într-un sac vidat.

— La început nu l-am observat din cauza zăpezii care-l acoperise, dar imediat cum vântul a dat-o la o parte, l-am şi zărit.

— Cine l-a văzut primul? întrebă Huldar în timp ce-şi îndesa mâinile în buzunarele gecii, pentru a şi le proteja de vântul muşcător.

— El. Stebbi.

Geiri îi indică un bărbat care-i privea din locul în care stătea, lipit de o baracă, cu o cană de cafea aburindă în mână. El fusese cel care se repezise nervos spre ei, agitându-şi mâinile pentru a-i goni de acolo, atunci când maşina lui Huldar, lipsită de însemnele poliţiei, o luase în jos pe drumul de acces. Se liniştise după ce Huldar îi explicase cine este, deşi îi aruncase o privire plină de îndoială Freyjei, care stătea pe scaunul pasagerului şi pe care cu greu ţi-o puteai imagina ca

fiind poliţistă. Ea rămăsese în maşină, refuzând să iasă afară din cauza mirosului respingător, deşi, în scurt timp, nici nu se mai simţea. Din spusele excavatoristului, se făceau eforturi pentru a menţine duhoarea copleşitoare din Álfsnes la un nivel minim, din cauza plângerilor locuitorilor din zona rezidenţială din apropiere, iar pe timpul verii foloseau substanţe chimice pentru a reduce mirosul. Însă pe timpul iernii, nu apelau la un astfel de lux. Probabil că de aceea făceau pescăruşii o larmă atât de mare.

— Stebbi s-a oprit imediat din săpat. Excavatorul său se află exact acolo unde l-a lăsat.

Huldar încuviinţă din cap.

— Eşti sigur că nu l-a adus cineva aici în această dimineaţă — vreo persoană neautorizată sau vreun angajat al gropii Sorpa? Ar putea fi vorba doar de un sicriu aruncat de cineva?

Şirurile de baloţi stivuiţi unul peste altul alcătuiau un fel de zigurat. Era imposibil să nu remarci sicriul; era cocoţat pe o treaptă a aranjamentului, stând acolo aşa negru şi murdar cum era, în contrast cu gunoaiele multicolore. Geiri îşi mută privirea de la muntele de gunoi către Huldar.

— Toate gunoaiele sunt sortate înainte să sosească aici. Sicriele nu sunt aruncate aici, aşa că n-avea cum să fie trimis de către cineva de la centrul nostru de sortare. Şi e imposibil ca cineva neautorizat să vină pur şi simplu şi să-l azvârle aici, cu noi forfotind de colo-colo încă de dimineaţă.

Geiri părea că vrea să mai adauge ceva, însă nu mai zise nimic. Huldar era uşurat: dacă îi dădea cea mai mică şansă, bărbatul s-ar fi avântat într-o peroraţie despre statistici privitoare la deşeurile solide şi importanţa muncii prestate de el şi de Stebbi.

— Există vreun paznic aici?

— Un paznic? pufni Geiri. Pentru ce? Că doar n-are nimeni de gând să fure gunoaie. Centrul de sortare înlătură orice lucru de valoare.

— Dar camere de supraveghere?

Huldar nu zărise nicio cameră, nici în jurul gropii de gunoi, nici de-a lungul drumului de acces, astfel încât nu-l surprinse răspunsul lui Geiri. Bărbatul sau bărbaţii care furaseră noaptea trecută sicriul din cimitirul Hafnarfjdrdur probabil îl transportaseră până aici şi-l aşezaseră pe grămada de gunoi, fără a fi surprinşi de vreo cameră de supraveghere.

— La ce oră închideţi?

— La cinci. Şi deschidem la opt.

Probabil că jefuitorul de morminte îşi făcuse treaba în miez de noapte, nu imediat după ora închiderii. Mai întâi ar fi trebuit să dezgroape sicriul, având grijă să nu fie văzut de careva, deşi, cum mormântul nu putea fi zărit de pe străduţele adiacente, n-ar fi trebuit să-şi facă totuşi griji în privinţa trecătorilor. Huldar n-avea nicio îndoială că sicriul de la groapa de gunoi era cel care dispăruse din mormântul lui Einar Adalbertsson. Era greu de crezut că ar avea de-a face cu două cazuri diferite — un sicriu dispărut şi un alt sicriu care apăruse a doua zi. Îngrijitorul cimitirului nu izbutise să găsească un par sau ceva de genul ăsta, dar după ce răscoliseră pământul mormântului cu mini-excavatorul, stabili că mormântul chiar era gol. Vandalii fuseseră şi jefuitori de morminte: aceştia furaseră excavatorul, săpaseră după sicriu, îl scoseseră afară, după care umpluseră la loc groapa, pentru a-şi ascunde fapta. Dumnezeu ştie ce motive or fi avut.

— Crezi că sicriul a fost aruncat aici pentru a fi găsit sau pentru a scăpa de el?

— Ce?

Deloc surprinzător, pentru că Huldar gândise cu voce tare, Geiri nu înţelese imediat ce intenţionase să zică de fapt. Însă pricepu destul de repede.

— Tot ce pot spune e că, dacă aş fi făcut-o eu însumi, aş fi procedat aşa în speranţa că va fi găsit. E pur şi simplu imposibil să-l faci să dispară printre baloţi. Dar n-am fost eu, şi pun pariu pe viaţa mea că n-a fost altcineva de aici. N-am cum să ghicesc ce-au încercat să obţină făptaşii.

Soarele se ivi printre nori şi oricât de palid ar fi fost, Huldar tot se văzu nevoit să-şi protejeze ochii.

— Şi eşti sigur că se află un corp înăuntru?

— Nu sunt chiar sigur. Dar eu şi Stebbi l-am ridicat niţel de jos şi cu siguranţă nu e gol. Înainte de-a ajunge aici, am lucrat la centrul de sortare. Sunt obişnuit ca oamenii să arunce chestii ciudate, dar asta le întrece pe toate.

— Cred şi eu.

În mai mult de un deceniu petrecut în poliţie, Huldar nu fusese niciodată trimis la un cimitir, cu atât mai mult pentru a căuta un sicriu cu un trup în el. Murea de nerăbdare să-l scoată mai repede afară pe Einar Adalbertsson. Era la mijloc ceva mai mult de-o simplă glumă. Aruncarea acestui om la groapa de

gunoi a oraşului trebuia să însemne ceva: în mod cert, cineva considera că acesta nu merita să zacă îngropat în pământ sacru. Deşi era ciudat că fusese totuşi lăsat să zacă netulburat atâta timp: potrivit inscripţiei de pe piatra funerară, acesta murise cu unsprezece ani înainte. De ce să mai aştepte atâţia ani ca să-l dezgroape?

— Când crezi că ne-am putea întoarce la treabă? Nu prea ni se permite să facem ore peste program, preciză Geiri, indicând cu capul înspre un alt camion care descărca un nou transport de baloţi.

— Sună-i şi spune-le să oprească toate transporturile de acum înainte.

Baloţii alunecară din basculă şi aterizară unul peste altul, alcătuind o nouă movilă. Câţiva se rostogoliră şi unul dintre ei aproape că lovi uşa pasagerului maşinii lui Huldar. Freyja nu părea deloc amuzată. Huldar se gândi că ziua aceasta, care începuse atât de promiţător de dimineaţă, începu s-alunece rapid la vale şi nici nu existau prea mari speranţe să se îndrepte într-o direcţie promiţătoare. În loc să o ducă pe Freyja la o discuţie cu Thröstur şi, posibil, şi cu Jón, Huldar o târâse după el mai întâi la cimitir, apoi la o groapă de gunoi. Singurul lucru care mai lipsea să completeze această zi dezastruoasă era să o ia cu el să-i cunoască una dintre surori. Renunţase de mult să mai încerce să le prezinte potenţiale iubite, căci surorile sale izbuteau de fiecare dată, pe căi misterioase, să amintească de imensul său cap pe care-l avea pe când era bebeluş. Un dovleac era comparaţia lor favorită. Niciuna dintre iubitele care ascultaseră povestea naşterii lui nu se mai culcase cu el.

— Acest lucru nu va face decât să arunce problema în capul lor. Iar ei nu au un depozit suficient de mare pentru a adăposti baloţii strânşi.

În ritmul ăsta, Huldar o să ajungă să le interzică tuturor locuitorilor Reykjavikului să mai arunce gunoiul, până la noi veşti. Îşi repetă ordinul, politicos, dar ferm:

— Opriţi baloţii. Echipa de la Criminalistică e pe drum şi nu va dura mult.

Aruncă o privire înspre sicriul deteriorat. Mărgelele de rouă de pe capacul zgâriat semănau cu nişte mici diamante.

— Nu e ca şi cum ar pierde prea multă vreme căutând indicii.

Gunoaie răzleţe zăceau împrăştiate peste tot. Ar fi imposibil de stabilit care le aparţineau jefuitorilor de morminte, chiar şi dacă aceştia ar fi lăsat ceva în urmă.

Briza de dimineaţă măturase stratul subţire de nea nu doar de pe sicriu, ci şi de pe toţi baloţii împrăştiaţi în jur, acoperind astfel orice urmă de paşi. Criminaliştii n-ar avea altceva de făcut, decât probabil să-şi pună salopetele de protecţie pe ei şi să dea sicriul jos de pe movilă.

— Când aţi văzut sicriul, mai erau cumva alte urme sau dâre vizibile?

— Nu, scuturã Geiri din cap. Zăpada începuse deja să se împrăştie. Mai întâi s-a împrăştiat de pe capac, care e mai neted. Dar, dacă ar fi să ghicesc, aş zice că sicriul a fost pus acolo înainte să înceapă să ningă, azi-noapte, sau pe când încă mai ningea.

— Deci n-ai nicio idee despre cum ar fi putut ajunge acolo sus?

Treapta pe care stătea sprijinit sicriul se afla la aproximativ trei metri deasupra pământului. N-ar fi fost aşa dificil pentru doi sau trei oameni să şi-l dea din mână-n mână până acolo.

— Bine, mă aştept să se fi folosit de o funie. De sub sicriu se zăresc ieşite nişte capete de funie. Nu le-ar fi fost foarte greu să-l tragă până acolo.

— Câţi să fi fost? Doi? Trei?

— N-am de unde să ştiu, dar cred că trei ar fi fost de ajuns; doi ar fi fost ideal, dar chiar şi unul singur ar fi izbutit să se descurce, dacă ar fi fost suficient de puternic.

Maşina criminaliştilor se apropie pe drumul de acces, fiind parcată lângă maşina lui Huldar. Doi bărbaţi pe care acesta îi recunoscu coborâră din maşină, strâmbând din nas când îi lovi duhoarea gunoiului. Însă erau obişnuiţi cu chestii şi mai rele, aşa că o ignorară imediat. Huldar se rugă în gând să nu-l reţină prea mult pe aici. Deja se săturase.

Freyja stătea cât putea de departe de Huldar. Era atât de impregnat cu acel miros, încât nici măcar nu-l mai simţea. În plus, se obişnuise ca ea să stea cât mai departe posibil de el. Nu era nevoie de un miros urât. Se temu de întoarcerea la maşină, aşteptându-se ca Freyja să-i reproşeze că o făcea să-şi piardă vremea, însă nu avu parte de aşa ceva. În schimb, ea-l bombardă cu întrebări şi păru extrem de interesată de ceea ce

făceau criminaliştii. Nu-l întrebase nici măcar o dată cum ar fi putut să le explice şefilor ei ce făcuse toată ziua.

Dar fusese doar un şiretlic. Imediat ce Huldar se urcă în maşină, Freyja îl informă că trebuie să se oprească la un magazin cu haine pentru copii deoarece trebuia să se întâlnească cu cineva după muncă şi avea nevoie să cumpere un cadou. Huldar nu găsi niciun motiv ca să nu-i facă hatârul, dacă acest lucru ar fi dus la o împăcare. În timp ce ea avea s-aleagă haine, el ar fi putut s-o sune pe Erla pentru a o pune la curent cu evoluţia evenimentelor. Le spusese criminaliştilor să ducă sicriul la departamentul de patologie al Spitalului Naţional. În mod firesc, ei trebuiau să verifice mai întâi dacă se află un cadavru înăuntru şi dacă acesta îi aparţinea bărbatului care trebuia. Din ce ştiau ei, jefuitorii de morminte ar fi putut lăsa oarece dovezi încriminatoare în sicriu, deşi până acum nu găsiră nicio dovadă că umblase cineva la capac.

— Am căutat câteva informaţii despre Einar Adalbertsson cât timp ai scotocit tu prin gunoaie.

— Şi?

Huldar se văzuse nevoit să oprească la un semafor exact atunci când coloana de maşini se pusese în sfârşit în mişcare.

— Pare să fi fost un fel de cetăţean model. Fost preşedinte al Consiliul de administraţie al oraşului Hafnarfjördur, preşedinte a tot soiul de asociaţii şi aşa mai departe. Deci n-am găsit niciun motiv pentru care ar fi trebuit supus unei astfel de înjosiri.

Freyja îşi făcea de lucru cu telefonul.

— Deşi am găsit toate aceste informaţii într-un necrolog, unde nu te aştepţi să găseşti şi greşelile comise de acesta. La fel de bine ar fi putut să fie şi cel mai josnic om din oraş. În afară de asta, n-am mai găsit mare lucru despre el pe internet. Doar ştiri scurte despre chestiuni vechi legate de administrarea oraşului, fotografii cu el semnând contracte sau stând în spatele altor bărbaţi ce făceau acelaşi lucru.

— Poate c-a fost ales la întâmplare, zise Huldar în timp ce punea din nou maşina în mişcare. Deşi mi se pare puţin probabil. Să muţi un străin ales la întâmplare din cimitir la groapa de gunoi presupune un efort mult prea mare pentru o simplă glumă. Chiar nu-mi închipui că cineva a vrut doar să o facă pe deşteptul sau să fie amuzant.

Traficul continua să se desfăşoare în ritm de melc, ceea ce-l făcu să pufnească nervos:

— Dar familia lui? A fost căsătorit? A avut copii? Poate că sunt implicaţi şi ei, sau cineva a vrut să le plătească o poliţă.

Freyja mişcă degetul de-a lungul ecranului, până ce dădu de partea din necrolog care-i interesa.

— Da. O fiică şi un fiu, din prima căsătorie. N-a mai făcut niciun copil în timpul celei de-a două căsnicii, iar ultima soţie a murit înaintea lui. Se pare că şi fiul său a decedat — am impresia că n-avea decât 18 ani. Dar fiica şi prima soţie sunt încă în viaţă, sau cel puţin erau în momentul scrierii necrologului.

— Caută ceva şi despre ele.

Freyja îşi făcu iar de lucru cu telefonul şi citi în tăcere, apoi ridică din nou privirea.

— Fiica lui încă trăieşte, însă mama ei, prima soţie, a murit în urmă cu cinci ani. Fiica locuieşte în Norvegia, unde conduce o creşă. Deci e puţin probabil că vreuna dintre ele să fi făcut aşa ceva.

— Doar dacă nu cumva fiica lui se află în Islanda chiar acum. Poate că e un soi de răzbunare întârziată împotriva tatălui ei, care i-a abandonat mama.

Huldar nu credea mai deloc în această explicaţie, însă, la urma urmei, chiar nu putea găsi niciun răspuns normal, logic, la ceea ce aveau acum pe cap.

Freyja îşi îndreptă din nou atenţia spre telefon.

— Nu. Pagina ei de Facebook este publică şi ieri a postat o fotografie cu ea şi câţiva copii de la creşă. Are voie să facă asta?

— Nu ştiu. Nu sunt expert în drepturi de confidenţialitate online.

Huldar schimbă banda, pentru a intra în subteranele mallului Kringlan. Mişcarea asta aproape că-i provocă dureri în braţe. Se ferea de malluri ca de ciumă şi mergea numai în timpul febrei cumpărăturilor dinaintea Crăciunului, când rătăcea de colo-colo în căutarea unor cadouri potrivite pentru familie. În cele din urmă, ajungea inevitabil să apeleze la bunăvoinţa vânzătoarelor din magazine, şi bănuia că surorile sale se aflau în posesia unor articole care nu se vânduseră potrivit aşteptărilor şi fuseseră astfel aruncate în cârca unor bărbaţi bătuţi de soartă.

— Cred că ar fi mai bine s-o sun mai târziu. Nu se ştie niciodată. Ar putea să ne spună cine-i purta sâmbetele tatălui

său. Oricum, ar trebui informată despre cele întâmplate. E ruda lui cea mai apropiată.

Freyja nu prea părea să-l asculte; se concentra asupra telefonului.

— Aşteaptă niţel. Mă uit după a doua soţie. Poate găsim ceva interesant despre ea.

— Puţin probabil. Mai ales dacă e moartă şi nici n-au avut copii.

— Poate că şi-a părăsit soţul pentru Einar. Şi-n felul ăsta, fostul ei soţ ar putea fi implicat.

Lui Huldar îi venea greu să-şi imagineze că un bătrân pensionar s-ar fi aventurat să excaveze un mormânt şi să ridice un sicriu pe un morman de gunoi. Cine să-l fi ajutat? Colegul său de cameră de la azilul de bătrâni?

— Hristoase!

Freyja tresări de parcă ar fi dat peste ceva dezgustător.

— N-ai să ghiceşti niciodată peste ce-am dat.

— Mă dau bătut.

Huldar intră în Kringlan, cutremurându-se involuntar la gândul muzicii asurzitoare şi la nesfârşitele şiruri de magazine. În faţa lor se întindea o coloană de maşini ce aşteptau să intre în parcare. Era clar că zăpada nu-i descurajase pe oameni să-şi îndeplinească distracţiile favorite.

— A doua soţie a lui Einar a avut un fiu înainte să-l fi cunoscut pe el. Se pare că nu s-a căsătorit cu tatăl acestuia, sau cel puţin acest aspect nu este menţionat în necrologul ei.

— Şi?

— Numele fiului ei este Jón. Jón Jónsson, îl lămuri Freyja, lăsând telefonul să-i cadă în poală. Nepoţii ei se numesc Thröstur şi Sigrún.

Se uită uluită la Huldar.

— Oau!

Huldar îşi încleşta degetele pe volan în timp ce se pregătea să iasă din coloană, dar Freyja îi citi gândurile şi îi reaminti că trebuie să-şi ţină promisiunea. Insistă chiar să o însoţească în magazin, temându-se, fără îndoială, că avea să dea bir cu fugiţii. În această privinţă, avea toate motivele din lume să se teamă.

În timp ce îşi storcea creierul cu tot felul de teorii despre posibilul rol al lui Jón în furtul sicriului, Huldar se vedea nevoit să aprobe din cap şi să-şi mimeze părerile despre şirul de haine

pentru fetiţe, pe care Freyja i le tot împingea în faţa ochilor. Toate răspunsurile erau cam la fel:

— E foarte drăguţă, pe asta aş cumpăra-o.

Însă nimic nu o mulţumea. În cele din urmă, ea alese ceva fără să-i mai ceară părerea, apoi reuşiră să plece de-acolo.

Odată ajunşi la aer curat, gândurile lui începură să se cristalizeze.

În primul rând: să dea de urma lui Jón Jónsson, pentru a-l lua la întrebări.

În al doilea rând: n-avea nici cea mai vagă idee ce s-ar putea întâmpla.

Numai să se întâmple ceva.

Capitolul 17

Freyjei îi pierise de tot piuitul: Saga, fetiţa lui Baldur, era imaginea întruchipată a celei mai recente senzaţii de pe internet, Pisica Furioasă. Aducându-şi aminte de pozele fratelui său din copilărie, Freyja se aşteptase la cârlionţi blonzi, ochi albaştri şi un zâmbet drăgălaş, însă nici că se putea înşela mai tare de-atât. Se tot gândea la acea posibilitate de 0,01 la sută ca Baldur să nu-i fie de fapt tată. Chipul Sagăi era tot timpul înnegurat şi buzele roz îi atârnau într-o strâmbătură despre care mama ei îi spusese Freyjei că o caracterizează mai tot timpul. Singura ei asemănare cu Baldur pe când era copil erau obrajii bucălaţi adorabili. Însă Freyja nu îndrăznea să-i atingă. Fetiţa îi urmărea orice mişcare, în timp ce gura indica faptul că se aştepta la ce-i mai rău. Nici să o mângâie pe cap nu-i venea, pentru că nu voia să rişte ca fetiţa să înceapă să urle. Era suficient că întâlnirea lor pornise deja pe picior greşit.

Freyja îşi aminti de toate acele momente în care ea şi Baldur mergeau în vizite împreună cu bunicii lor şi erau goniţi la joacă împreună cu ceilalţi copii, pentru ca adulţii să poată discuta în linişte. Întâlnirile acelea se transformaseră iute în priviri stânjenite odată ce erau puse toate acele evidente şi uşoare întrebări: La ce şcoală mergeţi? Jucaţi fotbal? Aveţi câine? Momentul în care se lăsa de obicei tăcerea era acela când auzeau întrebarea despre ce model de consolă de jocuri aveau acasă. Ceilalţi copii pur şi simplu nu puteau relaţiona cu alţi copii care nu aveau aşa ceva.

Nu fusese nevoie de nimic care să declanşeze acum inevitabila jenă. Începuse imediat ce se deschise uşa. Fanney, mama Sagăi, şovăise la început dacă s-o lase sau nu pe Freyja să intre, şi chiar şi după ce o lăsase înăuntru, nu se decisese cum ar trebui să se comporte. Acum părea excepţional de amabilă şi prietenoasă, în clipa următoare devenea rece şi aspră. Dar, totuşi, fusese de acord cu vizita; nu era ca şi cum

Freyja se ivise pe neaşteptate şi-i aruncase un cadou, în speranţa că va fi primită în casă. Rochiţa pe care o cumpărase era prea veselă pentru un copil căruia probabil îi stătea mult mai bine în culori mohorâte — tonuri de gri sau negru, de exemplu. Categoric nu în ceva cu un imprimeu cu căpşune şi fustiţă cu volănaşe, pe care, dacă se gândea mai bine, Huldar o alesese.

Rochia contrasta puternic şi cu spaţiul înconjurător. Apartamentul arăta impecabil; fiecare obiect era aşezat la locul potrivit, înconjurat de o zonă de protecţie de cel puţin un metru. Îi reamintea Freyjei de câteva dintre casele prietenelor sale, unde, indiferent dacă era vorba de un borcănel cu cremă sau de un storcător de lămâi, atâta timp cât era scump şi avea lipită pe el emblema vreunui faimos brand, acesta era aşezat într-un loc cât mai vizibil. Pe o poliţă foarte lungă era expusă o simplă poşetă. Nu se zăreau jucării, iar Freyja spera, de dragul mereu îmbufnatei Saga, că exista undeva în casă o cameră de joacă. Dar ea suspecta că acelaşi minimalism spartan caracteriza întregul apartament.

— Tu n-ai copii?

Fanney sorbea cafea dintr-o ceaşcă de la Copenhagen Royal. Freyja putea jura că femeia dinadins ridicase ceaşca pentru ca ea să vadă celebra emblemă de pe fund.

— Nu. Sunt singură. Momentan.

Îi arătă femeii un surâs scurt, distant, dorindu-şi ca discuţia să treacă peste viaţa ei personală.

— De fapt, e mai bine aşa. Înseamnă că nu trebuie să-ţi mai verific şi prietenul său soţul, zise Fanney, aşezând cu graţie ceaşca pe farfurioara elegantă. Tu pari a fi în regulă. Şi pentru că eşti un psiholog pentru copii calificat, presupun că eşti de încredere şi că te porţi frumos cu copiii. Cel puţin, aşa sper. Şi din moment ce n-ai nici prieten, trebuie să-mi asum riscul cu o singură persoană, nu cu două. Trebuie să recunosc că mă simt extrem de uşurată. Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Acum că te-am şi cunoscut în persoană, desigur.

Freyja zâmbi, stânjenită. N-avea nici cea mai vagă idee la ce se referea femeia, iar mintea îi tot fugea la cazul în care Huldar o implicase şi pe ea. Îi răspunse pe cât de vag putu:

— În regulă, mersi.

— Baldur mi-a dat asigurări că apartamentul tău e ordonat şi potrivit pentru a primi un copil. Pot avea încredere în el sau trebuie să vin eu însămi că să mă conving?

— A, cred că poţi avea încredere în spusele lui.

Freyja nici nu concepea ca femeia asta să vină să-i vadă locuinţa. În comparaţie cu acest apartament, cel al lui Baldur părea un magazin de donaţii. Dar întrebarea lui Fanney o uimise, deşi femeia se arătase suficient de mulţumită de răspuns, cât să renunţe la vizită, sau mai degrabă la inspecţie.

— Îmi pare rău, dar nu înţeleg ce vrei să spui. De ce ai vrea să vii să-mi vezi apartamentul?

Fanney părea uluită.

— Doar n-ai crezut că vei putea sta aici?

Micuţa Saga stătea pe podea, întorcând de fiecare dată capul înspre cea care vorbea, la fel ca un spectator la un meci de tenis. Brusc, arcui o sprânceană, gest care o făcu să pară şi mai furioasă. Deşi era mult prea mică pentru a înţelege ce se vorbea, era suficient de sensibilă încât să înţeleagă starea de spirit a celor de faţă: era clar că se petrecea ceva interesant.

— Nu. Nu mi-am imaginat nicio clipă că am să vin să stau aici. Deşi trebuie să recunosc că tot nu înţeleg ce vrei să zici.

— Păi?

Fanney se aplecă s-o ia pe Saga de pe jos şi o aşeză apoi în poala sa. Freyja era uluită de lipsa de asemănare dintre mamă şi fiică. Ziceai că e vorba de un copil schimbat la maternitate.

— M-am referit la weekendurile rezervate tatălui, îi explică Fanney. Pe care ai promis să le acoperi cât timp Baldur se află... ştii tu...

Aşezându-şi palmele în jurul urechilor fetiţei, ea şopti:

— ...în puşcărie.

Apoi, după ce-şi dădu palmele la o parte, continuă:

— Am nevoie de cel puţin un weekend la două săptămâni, pentru studii. Nu ştiu dacă Baldur a intrat în detalii, dar m-am înscris la un curs, după Crăciun, pe care-l fac pe lângă serviciu. S-a dovedit mult mai solicitant decât am anticipat iniţial, aşa că m-ar ajuta enorm dacă mi-ar rămâne câteva zile pe lună, pe care să le dedic studiilor.

O strânse pe Saga mai tare în braţe, apoi termină ce avea de zis:

— Dar nu poate rămâne la tine peste noapte. Doar în timpul zilei, cât timp lucrez.

Doar printr-un miracol reuşi Freyja să păstreze o mină impasibilă. Baldur o băgase în asta, fără ca mai întâi să o întrebe şi pe ea. Deloc surprinzător.

— Da, sigur. Scuze, nu m-am gândit.

Era limpede că el o cunoştea mai bine decât se cunoştea ea însăşi. Nu putea nega faptul că făcuse deja o astfel de promisiune, altfel, dacă ar fi făcut-o, deja i s-ar fi arătat uşa. Şi dincolo de acea uşă va rămâne această nepoţică ciudată şi permanent încruntată, pe care n-ar mai putea-o vedea până la eliberarea lui Baldur din puşcărie.

În plus, ce avea ea mai important de făcut în fiecare al doilea weekend decât asta? Şi-aşa viaţa va fi suficient de dură pentru gâza asta micuţă, chiar dacă Baldur va ieşi de acolo total schimbat, căci nu-i va fi uşor să crească având drept tată un infractor condamnat. În absenţa lui, Freyja va reprezenta partea paternă a familiei. Fără să stea deloc pe gânduri — după ce-i zisese vreo două de dulce în gând lui Baldur pentru că-i aruncase în cârcă responsabilităţile lui părinteşti fără să o consulte şi pe ea.

— E cumva alergică la câini?

— Nu, n-are niciun fel de alergie. Ai un câine?

Fanney părea că ezită.

— Unul mare?

— Nu e chiar aşa mare.

În sensul că elefanţii nu sunt chiar atât de mari.

— Se înţelege de la sine că o voi ţine departe de Saga.

Dacă îi va fi greu, va trebui pur şi simplu să o ducă pe Molly la un adăpost pentru câini, în timpul acelor weekenduri.

— Eşti sigură că Saga se va simţi bine cu mine? E timidă? Nu pare foarte încântată de prezenţa mea.

Poate că fetiţa avea acea expresie pe chip pentru că nu avea încredere în Freyja. Ar fi un adevărat coşmar să fie nevoită să stea toată ziua cu un copil care urla întruna. Poate că, de obicei, gângurea şi zâmbea.

— Nu e încântată de prezenţa ta? E înnebunită după tine!

Fanney înclină capul într-o parte ca să vadă chipul fiicei sale, apoi se uită la Freyja.

— Nu vezi?

Freyja zâmbi când întâlni privirea înnegurată a Sagăi. Încruntătura rămase la locul ei. Avea în faţă o adevărată provocare. Şi intenţiona să smulgă un zâmbet de la acel copil, chiar dacă acesta va fi ultimul lucru pe care-l va face.

În cele din urmă, săpuneala pe care i-o administră lui Baldur nu fu nici pe departe atât de aspră pe cât intenţionase. Îi

lăsase un mesaj ca să o sune, după care încălcase viteza maximă legală, în graba ei de-a ajunge acasă la timp pentru apelul fratelui său. După ce băgase telefonul la încărcat şi se prăbuşise în canapea, indignarea ei începuse să se estompeze încetul cu încetul. Se străduise din răsputeri când o sunase într-un final, dar el tot îi punea întrebări despre fiica sa şi Freyja rămăsese repede fără muniţie. În schimb, îi descrise fetiţa pe cât de bine izbuti, trecând sub tăcere încruntătura ei permanentă, şi-n cele din urmă îşi dădu seama, în timp ce-i lăuda copilul, că ea chiar credea fiecare cuvânt pe care-l spunea.

Baldur epuiză destul de iute întrebările, trădându-şi neştiinţa în materie de copii. Aşa că nu-i rămase decât să schimbe subiectul, când realiză acest lucru.

— Am stat niţel de vorbă cu un tip care-a împărţit mult timp celula cu Jón.

— A, da?

Freyja se scufundase cu totul în canapeaua şubredă, dar se îndreptă iute de spate când auzi numele pedofilului.

— L-am întrebat tot ce mi-am imaginat că te-ar putea interesa. Din spusele lui, Jón era destul de viclean; mereu prudent, ca şi cum credea că asculta cineva sau că ar fi putut avea microfoane în celulă. Nu-i un lucru chiar neobişnuit pentru tipii ca el, totuşi. Sunt atât de obsedaţi să treacă drept oameni normali, încât sunt tot timpul cu nervii întinşi la maximum. Nu cred că mai e nevoie să-ţi spun, dar ei consideră că nevoile lor sunt absolut normale şi nu pot înţelege de ce noi, ceilalţi, îi dezaprobăm.

Baldur avea dreptate: nu era nevoie să-i spună asta.

— Şi deci n-a scos nimic interesant de la el?

— Ba da. Dar nu chiar ceva cutremurător, totuşi.

Baldur căscă în telefon, ca pentru a sublinia acest lucru.

— Tipu' ăsta zice că scrisorile alea n-au fost trimise de soţia lui. Ea a rupt orice legătură cu el în clipa în care a fost arestat. El s-a aflat tot timpul în arest până la pronunţarea sentinţei, iar actele de divorţ i-au fost trimise în închisoare. Soţia sa a profitat de prima şansă ivită pentru a scăpa de el. N-a mai aşteptat să afle dacă va fi găsit vinovat sau nu. De fapt, era clar ca lumina zilei. Şi n-a venit niciodată la el cât timp a stat închis.

— E de înţeles. Probabil că s-a simţit în al nouălea cer când l-a văzut în închisoare. Pun pariu că a tratat-o ca pe

ultimul om. Aşa se întâmplă, de obicei. E un proces complex, care presupune distrugerea psihologică a acestor femei. Abia atunci când scapă de tot de partenerul violent, ajung să vadă lucrurile aşa cum sunt ele de fapt în realitate.

Freyja închise ochii o clipă, copleşită brusc de o senzaţie de oboseală.

— Şi copiii? Presupun că au urmat exemplul mamei lor şi au întrerupt orice fel de legătură cu el? Ştiu că amândoi folosesc numele de familie al mamei lor, nu pe al lui.

— Chiar aşa? Potrivit colegului de celulă al lui Jón, cel puţin unul dintre ei a venit să-l vadă.

— Ce?

— O singură dată, totuşi, din ce-am înţeles de la el. Jón a fost într-o dispoziţie foarte bună după aceea, ceea ce mă face să cred că vizita a decurs foarte bine pentru el. E posibil să fi avut parte de mai multe vizite, însă tipul ăsta cu care am vorbit a fost eliberat după aceea, iar când a fost închis din nou mai târziu, a ajuns pe un alt culoar.

— A menţionat când a avut loc acea vizită? S-a întâmplat cu puţin timp înainte de eliberarea lui Jón sau la începutul executării pedepsei?

— Cred că a zis că s-a petrecut în urmă cu doi ani.

Fiica lui Jón, Sigrún, trebuia să fi avut 18 ani pe atunci; iar Thröstur, 22. Poate că zece ani fuseseră de ajuns pentru că unul din ei să fi uitat grozăvia care se întâmplase şi să decidă că tatăl său nu era până la urmă chiar aşa rău. Sau poate că doar au vrut să afle mai multe despre planurile lui de viitor, dat fiind că în 2014 se apropia de momentul în care ar fi devenit eligibil pentru a se muta în centrul de reabilitare. Ei n-ar fi avut de unde să ştie că el n-ar fi beneficiat de o astfel de posibilitate la momentul cuvenit.

— Şi ce-a zis colegul său despre scrisori? Ar fi putut fi totuşi scrise de copiii lui?

— Habar n-avea ce conţineau scrisorile sau cine le trimisese, deşi se arătase destul de curios în privinţa lor. La fel ca mine şi că toţi ceilalţi. Poate erau de la copiii lui.

Freyja se hotărî să nu pomenească de faptul că Huldar avea de gând să întrebe conducerea închisorii despre acele scrisori. Poliţiştii nu erau chiar persoanele favorite ale lui Baldur.

— L-ai întrebat dacă crede că Jón avea să comită iar vreo infracţiune? Sau dacă voia să se răzbune pe cineva?

— Să se răzbune?

Tonul lui Baldur sugera că nu ştia dacă să se arate surprins sau indignat.

— Pentru ce dracu' să se răzbune? Dacă cineva ar căuta răzbunare, aceia ar trebui să fie părinţii fetiţei ucise. Sau fosta lui soţie. Din vina lui a fost trimis la închisoare, aşa că n-are de ce să dea vina pe altcineva.

— Ştiu asta, Baldur. Toată lumea o ştie. Mai puţin el, probabil. Poate că simte că el este victimă în toate astea.

Era o discuţie lipsită de noimă şi, din moment ce ea nu-i putea dezvălui ce se întâmpla de fapt, cel mai bine ar fi fost să-i pună capăt. Deja depăşiseră cu mult timpul alocat apelurilor efectuate de deţinuţi. Îi mulţumi şi-şi luă la revedere, însă doar după ce el îi ceru să-i descrie încă o dată cât de dulcică era fetiţa lui. După ce închise, ea rosti în gând o rugăciune ca Saga să se transforme într-o scumpică înainte de eliberarea lui Baldur.

Freyja puse din nou telefonul la încărcat, apoi se ridică din canapea şi merse în bucătărie pentru a-i da lui Molly să mănânce. Rămase privind cum căţeluşa goleşte castronul cu mâncarea deloc apetisantă, de parcă era cea mai suculentă fleică din lume. Când goli castronul, ţâşni la uşă, lovind toate obiectele întâlnite pe holul îngust, peste poate de nerăbdătoare să iasă mai repede afară. Totul făcea parte din rutina zilnică: după cină, urma plimbarea de seară. Indiferent de vreme sau oricât de obosită se simţea Freyja. Orice era mai plăcut decât să rămână să facă curat în apartament după câine.

Freyja avea deja pantofii în picioare şi haina pe umeri când îi sună telefonul, în sufragerie. Dădu să se întoarcă să răspundă, însă Molly mârâi ameninţător. O să sune ea înapoi mai târziu.

Se dovedi că apelul era de la Huldar. Lăsă un mesaj spunându-i că doreşte să-i ceară părerea în legătură cu ceva şi întrebând-o dacă poate trece pe la ea. Cu o sticlă de vin roşu. Sau două. Spre marea ei uimire, aproape că-i răspunse afirmativ în prima clipă când văzu mesajul. Încercă să se păcălească, adică la mijloc ar fi vorba doar de nerăbdarea ei să afle mai multe despre caz, dar în final se văzu nevoită să recunoască că era de fapt destul de nerăbdătoare să-l revadă.

Dar chiar înainte să-i răspundă cu un mesaj, izbuti să-şi vină în fire. Era clar că celibatul o scotea din minţi. Va trebui să

facă ceva în această privinţă în weekend, aşa cum tot plănuia de ceva vreme încoace. Însă apoi îşi aduse aminte de noul ei rol de tată de weekend. Oftând, întinse din nou mâna după telefon. N-ai cum să eviţi anumite lucruri: examenele, noroiul, cariile, taxele şi — se părea — pe Huldar. Dar nu avea de gând ca fiind de acord, asta să însemne primul pas în direcţia revitalizării vieţii lor intime. Nicidecum. Plănuia să-i dea de înţeles de la început că nimic de genul ăsta nu intra în planurile ei.

Capitolul 18

Pentru că Agenţia pentru Identificarea Persoanelor încă nu fusese în stare să dea de urma deţinătorului celor două mâini retezate, poliţia se hotărâse să apeleze la opinia publică, în speranţa că cineva va recunoaşte descrierea acestora. Se aşteptau la un număr însemnat de apeluri telefonice, având în vedere că informaţia era atât de vagă, încât putea fi valabilă în cazul a mii de bărbaţi. Victima avea cel puţin 50 de ani, dar nu mai mult de 70. Nu se cunoştea dacă era căsătorit sau nu, deoarece urma lăsată pe inelar de o posibilă verighetă era prea vagă, sugerând ori că era divorţat, ori că o pierduse sau pur şi simplu încetase să-şi mai poarte inelul. Probabil că prestase o muncă uşoară, de birou. Sau, la fel de bine, putea fi şomer sau pensionar. Pe mâini nu avea nici cicatrice, nici tatuaje. Grupa de sânge era 0 pozitiv, la fel ca jumătate din ţară, dar asta nu excludea posibilitatea să fie vorba şi de un străin. Probabilitatea să facă parte dintr-o organizaţie precum francmasoneria era destul de ridicată.

Descrierea nu mai oferea şi alte detalii.

Huldar auzi pentru prima oară de acest apel imediat după şedinţa de informare de dimineaţă, ţinută de Erla în faţa echipei de anchetă. Sala de şedinţe era atât de aglomerată, încât o parte din poliţişti stăteau în picioare. Erla îi puse la curent cu progresul pistelor pe care le urmau în prezent, dar omise să amintească de capsula timpului sau de sicriul găsit la groapa de gunoi. Oricum, ea menţionă totuşi, pentru prima oară,

posibila implicare a lui Jón Jónsson, dar fără să intre în detalii. Huldar ar fi preferat ca ea să fi vorbit totuşi despre scrisoare, legătura lui Jón cu procurorul Benedikt Toft, şi despre faptul că sicriul îi aparţinea tatălui vitreg al lui Jón. În schimb, ea aminti în trecere de faptul că numele lui Jón Jónsson ieşise pe neaşteptate la iveală că având legătură cu ancheta lor. Huldar încercă să se convingă singur că ea făcuse asta deoarece avea de gând să dedice şedinţa de mâine acestei noi piste. Dacă nu, îi era greu să prevadă cum anume avea el să facă vreun progres în această direcţie. Investigarea unor noi posibile legături ar fi mult prea elaborată pentru un singur om. Pe el îl preocupa mai ales iniţiala K, care se potrivea cu Kolbeinn, şoferul maşinii din parcarea subterană. Erla nu-i împărtăşea îngrijorările.

Cel mai bun mod de-a afla dacă litera K se referea la Kolbeinn sau la o cu totul altă persoană era să-l întrebe direct pe Thröstur. La urma urmei, el era cel care a compus „lista cu lovituri". Interogatoriul respectiv era prioritatea numărul unu pentru Huldar dacă i s-ar fi dat mână liberă, pe lângă întrebările pe care ar avea să i le adreseze lui Jón însuşi. Bărbatul acela demonstrase deja tuturor că se putea deda la acte de neconceput pentru mintea umană, iar asta îl transformase cu siguranţă în cel mai probabil candidat pentru omoruri.

Cu toate astea, Huldar se afla într-o dispoziţie atât de bună, încât nu izbutea cu niciun chip să simtă vreun fel de ranchiună la adresa Erlei. În dimineaţa asta se simţea mărinimos cu toată lumea, dat fiind că seara precedentă nici nu se putea să fi decurs mai bine de-atât.

Huldar n-avea nici cea mai vagă idee despre ce anume făcuse ca să-i intre din nou Freyjei în graţii. El nu le înţelegea pe de-a-ntregul pe femei, şi nici pe bărbaţi, de fapt; pur şi simplu nu reuşea să priceapă ce anume se petrece în minţile lor. Însă, dintr-un motiv necunoscut, ea se arătase de acord să-l primească şi, pentru prima dată, nu pentru a discuta despre crime sau rele tratamente aplicate minorilor. Îl invitase la ea în apartament şi mai întâi rămăsese tăcută, ca şi cum şi-ar fi regretat decizia. Dar el se asigură că ea nu va avea ocazia să pună capăt în mod politicos acelei vizite. Când venea vorba de sexul opus, el devenea un adevărat veteran al maratoanelor şi curselor cu obstacole, în aceeaşi măsură. În cele din urmă tensiunea dispăruse din atitudinea ei, graţie ori vinului adus de el, ori nesfârşitului său şir de bancuri despre poliţişti. Oricum,

lui nu-i păsa care din ele îl ajutase. După ce goliră două sticle de vin, iar ea începu să bălmăjească ceva despre transformarea în bonă pentru copii şi taţi de weekend, din care el nu pricepu nimic, Huldar se mută pe canapea lângă ea, micşorând distanţa dintre ei centimetru cu centimetru, toată seara. Ea nu l-a mai respins — şi înainte ca el să-şi dea seama, erau unul mai nerăbdător ca altul să scape de haine.

În clipa aceea, Huldar fu lovit de o revelaţie. Dacă-şi dorea ceva mai profund de la această femeie decât o simplă aventură de-o noapte, atunci o hârjonealã pe-o canapea fără un braţ, la beţie, nu ar fi fost un început prea fericit. Aşa că, în loc să profite de avantaj, el dădu înapoi, spunându-i Freyjei că ar fi mai bine dacă ar şterge-o. Ea îl privi cu gura căscată de uimire, cu ochi înceţoşaţi şi mânjită de ruj. Pentru o clipă, hotărârea lui păru să se clatine, însă, ignorând durerea surdă dintre picioare, el îi mulţumi răguşit pentru o seară foarte plăcută şi plecă.

În timp ce aştepta un taxi, Huldar aruncă o privire sus, spre bloc, şi o văzu pe Freyja privindu-l de la fereastră. Interpretă acest gest ca pe un semn că făcuse şi el o dată ceea ce trebuia. De prea multe ori se trezise în pat lângă o femeie cu care se culcase, şi care fusese atât de mahmură încât nu putuse nici să ridice o mână pentru a-şi lua la revedere de la el. Invariabil, această imagine era prea neplăcută pentru ca el să-şi mai bată capul să ia legătura cu ele, iar sentimentul era reciproc, din moment ce chipul lui le rămânea probabil asociat cu vomă şi o durere năprasnică de cap, iar partida de sex, redusă la o pâclă neclară. Erla îi atrase atenţia că e şi ea prezentă, trântind cu putere telecomanda proiectorului prins în tavan, deasupra lor.

— Mă asculţi? îl întrebă ea cu o încruntătură adâncă pe frunte.

La fel ca şi Huldar, în jurul ochilor avea cearcăne adânci şi întunecate, dar ale ei erau rezultatul muncii extenuante şi al grijilor, în timp ce-ale lui se datorau vinului roşu şi îndoielii care-l bântuia cu privire la înţelepciunea deciziei luate cu o seară înainte.

— Dacă nu reuşeşti să te concentrezi la anchetă, pot căuta pe altcineva să mă ajute.

— Da. Nu, mă gândeam la altceva, pentru o clipă. Scuze.

Huldar se forţă să o asculte cu atenţie.

— Ai putea să repeţi ultima parte?

Erla ţâţâi din buze, dar dădu curs rugăminţii. Erau ultimii rămaşi în sala de şedinţe. Ea îi ceruse să mai zăbovească niţel pentru o scurtă discuţie, iar Huldar se aşteptase ori că ea să-şi ceară scuze pentru ieşirea de ieri, ori să-i ofere o nouă bălăcăreală. La fel de imprevizibilă ca de fiecare dată, ea nu făcu nici una, nici alta.

— Am de gând să merg la spital şi să-i iau o declaraţie lui Kolbeinn, tipul care l-a tras pe amărâtul ăla de Benedikt prin balustradă. Doctorii ne-au dat undă verde. Vii şi tu?

— Sigur. Cum să nu.

Huldar era niţel surprins, dar nu se trădă. Obţinerea unei declaraţii din partea lui Kolbeinn era extrem de importantă; prima încercare, făcută în timp ce Huldar se afla la groapa de gunoi, fusese un dezastru atât de mare, încât Erla şi colegul ei fuseseră alungaţi din spital şi li se interzisese să revină până când Kolbeinn nu-şi va fi revenit pe deplin. Cu toate că bărbatul nu fusese rănit fizic, experienţa prin care trecuse se transformase, deloc surprinzător, într-o adevărată traumă. După ce Kolbeinn ajunsese acasă, seara, suferi un infarct şi a trebuit să fie supus de urgenţă unei angioplastii. Erla apăru exact în ziua următoare pentru a-l lua la întrebări, iar el aproape că ajunsese din nou în sala de operaţii.

— O să ne lase să intrăm la el? întrebă Huldar.

— Da. Doctorii au înţeles şi ei cât de urgent este să vorbim cu el.

Evitându-i privirea, Erla începu să strângă hârtiile de pe care citise în timpul şedinţei.

— A trebuit să le cer celor de sus să intervină pe lângă directorul medical. Doctorii refuzau să-mi răspundă la telefon. Mi-au răspuns o singură dată, iar atunci mi-au dat la telefon o asistentă care mi-a citit măsurile care se pot lua împotriva noastră. De parcă aş fi avut de gând să merg la Kolbeinn doar ca să-i provoc un nou infarct.

Brusc, lui Huldar i se aprinse beculeţul — deci de asta voia Erla s-o însoţească. I se întâmplase odată aproape să omoare un om în timpul interogatoriului — din greşeală, indiscutabil — însă însemna cam acelaşi lucru. Întreaga tărăşenie se petrecuse în timpul acelei anchete nenorocite care-l costase jobul. Având în vedere istoricul lui, dacă ceva avea să meargă prost, pe el ar fi putut da vina. Buna lui dispoziţie începu să se evapore, dar încercă totuşi să se agaţe de ea. Chiar conta de ce îl lua cu ea? În felul ăsta, cel puţin, el va avea ocazia de-a

asculta declaraţia direct din gura omului, iar acest lucru îi va oferi şi posibilitatea de a-l întreba despre eventuala sa legătură cu Jón Jónsson. Pentru că încă nu era nimic clar, aşa cum deja se stabilise. Dacă Erla îşi închipuia că avea să şadă şi să tacă mâlc într-un scaun inconfortabil de spital şi să-şi asume vina în cazul în care tipul avea să cadă mort în timpul interogatoriului, atunci trebuia să se pregătească pentru o mare surpriză.

Pentru prima oară după mult timp, era o zi de iarnă plăcută. Cerul era lipsit de nori, vântul complet absent, iar neaua sclipea orbitor de albă. Şi cu toate că le înţepa obrajii, aerul îngheţat era proaspăt şi înviorător. Ultimele rămăşiţe ale mahmurelii lui Huldar se risipiră când deschise geamul maşinii şi scoase capul afară, umplându-şi plămânii cu aer proaspăt. Trase din nou aer în piept, pentru a fi sigur că efectele vor dura cât mai mult, după care închise iar geamul. În zile precum aceasta tânjea să plece la schi, deşi nu avusese niciodată o pereche de schiuri şi nici nu închiriase vreuna. Când era copil, i se ofereau să poarte lucrurile mai vechi ale surorilor sale, dar acestea erau roz şi acoperite cu abţibilduri cu iepuraşi, aşa că nici mort nu le-ar fi purtat.

Cu Erla nu schimbă mai mult de câteva cuvinte în scurtul lor drum spre Spitalul Naţional. Nu îndrăznise să înceapă o discuţie de teamă să nu-i spună că ştia ce se află în spatele gestului ei prietenos de a-l lua cu ea. Aparent, Erla simţi asta, deoarece preferă să se concentreze la condus, deşi, chiar şi aşa, tot izbuti să treacă de fiecare dată pe roşu.

În timp ce ieşeau din maşină, Huldar studie cu atenţie clădirea albă şi veche a spitalului, care iniţial fusese depozit pentru nevoile naţiunii din viitorul nu foarte apropiat. Amestecul hidos de anexe adăugate după aceea stătea mărturie pentru optimismul exacerbat al oamenilor care proiectaseră clădirea iniţială. Huldar ridică privirea înspre friza[9] triunghiulară desenată de artistul Gudmundur din Middalur. Bunica lui i-o arătase atunci când îl luase cu ea într-una din călătoriile la Reykjavik pentru efectuarea unor analize. Îi spusese că pictura era numită „Îngrijire şi Vindecare". Fiind doar un copil, nu prea înţelegea ce înseamnă asta, însă acum admira umilinţa artistului din recunoaşterea capacităţii limitate a oamenilor de-a interveni în dificilul ciclu al vieţii. Nu toată lumea putea fi salvată; uneori, tot ce se putea face era alinarea

[9] Parte componentă a antablamentului, cuprinsă între arhitravă şi cornişă, de obicei împodobită cu picturi, basoreliefuri, caneluri etc. (în arhitectura clasică). (N.tr.)

suferinţelor oamenilor. Nenumăratele rugăciuni au ajutat-o puţin pe bunica sa.

Din moment ce Erla mai venise o dată în vizită, nu se mai opriră pentru a cere îndrumări, ci o luară direct spre lifturi. Erau însoţiţi de un pacient înfofolit într-un halat pluşat, conectat la o perfuzie prinsă pe un suport portabil. Pe cap avea un fes din lână şi puţea a fum de ţigară.

Huldar se gândi să-i ofere tipului respectiv nişte gumă de mestecat, dar acesta coborî la primul etaj, aşa încât nu mai avu ocazia. Fără îndoială că avea să primească o lecţie antifumat de la primul cadru medical care-i va ieşi în cale.

Huldar putea jura că femeia care stătea într-o cabina de sticlă şi ţinea sub observaţie venirile şi plecările de pe hol înţepeni când o zări pe Erla. Sărind în picioare, dispăru în spate, probabil pentru a-l alerta pe medicul de gardă că se întorsese poliţista care aproape omorâse ieri un pacient. Huldar spera că medicul în cauză era deja la curent cu permisiunea de vizitare de care Erla pretindea că făcuse rost. Altfel, vizita lor se va dovedi nu doar o pierdere de vreme, ci şi jenantă, pe deasupra. Nu se simţea deloc dornic să fie gonit înapoi de unde venise, sub ochii unor pacienţi băgăcioşi ce nu aveau nimic altceva mai bun de făcut.

Dar nu alergă nimeni după ei, aşa că izbutiră să ajungă netulburaţi în salonul în care se odihnea Kolbeinn. Medicii se gândiseră că ar fi bine să fie singur într-un salon, în loc să fie ferit doar de o perdea, la fel ca majoritatea celorlalţi pacienţi. Era pur şi simplu prea chinuitor să-l ai prin preajmă, ţipând în somn ca urmare a traumei prin care trecuse.

— Pff! Iar tu.

Kolbeinn întinse mâna după sonerie. Avea pielea gălbejită şi era tras la faţă. Şi el era conectat la o perfuzie, la fel ca bărbatul din lift, dar şi la câteva monitoare bipăitoare. Bătăile inimii se transformaseră într-o linie mişcătoare pe un ecran mic.

— Aţi venit să mă terminaţi de tot? Credeam că rolul poliţiei este să ancheteze crimele, nu să le provoace.

Avea glasul aspru, răguşit, semn că vorbise foarte puţin în timpul zilei.

Huldar se apropie de el şi îndepărtă soneria, împiedicându-l astfel pe Kolbeinn să cheme ajutoare.

— Nu vine nimeni. Am obţinut aprobare să venim aici. Îţi promit că vom fi mai grijulii decât data trecută.

Se aplecă şi ridică micul levier al patului, săltându-l astfel pe Kolbeinn ca să stea în fund. Era imposibil să interoghezi un om întins pe spate, cu ochii pironiţi în tavan. Mai ales atunci când era vital să sesizezi orice schimbare de expresie, oricât de vagă ar fi ea. Cu gândul la Benedikt Toft care negase cu înverşunare că ar avea vreo legătură cu mâinile retezate găsite în grădina lui, se aşteptau şi de la Kolbeinn să încerce să-i inducă în eroare în ceea ce privea conexiunile sale cu bărbatul pe care-l omorâse fără voie în parcarea subterană. Oricât de straniu ar fi fost acest caz, nimeni pe lumea asta nu putea comite crime atât de oribile fără niciun motiv. Dacă ar descoperi ce se află în spatele lor, restul ar fi simplu, sau, cel puţin, mai simplu.

Erla îşi trase un scaun lângă pat, iar Huldar îşi aduse unul dintr-un colţ şi se aşeză lângă ea. Femeia trecu direct la subiect. Pesemne că şi ea, la fel ca Huldar, se temea că cei din personalul spitalului ar putea interveni cât de curând.

— Mi-e teamă că trebuie să facem asta. Păcat că sănătatea nu-ţi permite să depui astfel de eforturi, dar ancheta nu poate bate pasul pe loc până ce te vei însănătoşi tu pe deplin. Pentru noi, eşti un martor-cheie.

— Eu?

Kolbeinn îşi roti ochii în toate direcţiile în timp ce încerca să-şi găsească o poziţie mai comodă.

— Dacă eu sunt martorul vostru cheie, atunci sunteţi praf. N-am văzut nimic cu excepţia... bărbatului care... care, ei bine, care a murit. Nu se mai afla nimeni în jur atunci când am coborât să-mi iau maşina şi acelaşi lucru e valabil şi pentru când am parcat-o dimineaţa.

— Deci crezi în continuare că maşina ta a fost aleasă la întâmplare?

Huldar simţi sarcasmul din vocea Erlei, aşa că se hotărî să o întrerupă cu prima ocazie. Dacă bărbatul avea să sufere chiar şi o criză uşoară, va mai dura mult până când îl vor putea lua iar la întrebări; o astfel de situaţie trebuia evitată cu orice preţ.

— Da. Nu numai că ştiu acest lucru.

Electrocardiograma făcu un salt în sus, astfel încât numerele de pe ecran săltară şi ele, ţinând ritmul.

— O ştiu sigur.

Linia reveni la normal. Oare monitoarele ar putea funcţiona pe post de detectoare de minciuni?

— Corect, îl aprobă Huldar, dându-se mai aproape de el. Dar chiar şi atunci când oamenii cred că sunt siguri, dacă se gândesc mai bine, îşi pot da seama că s-au înşelat. Aşa că va trebui să-ţi mai punem câteva întrebări, la care tu să răspunzi cât mai conştiincios posibil. Gândeşte-te cât vrei tu; nu suntem într-o cursă contracronometru.

Kolbeinn părea recunoscător că poate vorbi cu Huldar. În orice caz, ritmurile înregistrate pe monitoare păreau să se liniştească.

— Nu vă pot ajuta cu nimic. Eu doar mi-am parcat maşina de dimineaţă şi-am mers să mi-o iau de-acolo după muncă. N-am avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat şi nu cunosc pe nimeni care să fie capabil de un asemenea lucru. Nu vă pot oferi alte răspunsuri — oricât mi-aş frământa creierii. Eu sunt victima aici. O victimă aleasă la întâmplare.

Huldar sări cu întrebările de îndată ce Kolbeinn termină de vorbit.

— Spune-mi ceva, atunci. Acum că ai avut mai mult timp de gândire, eu pur şi simplu nu pot să-mi imaginez că nu te-ai gândit la bărbatul care a murit. Chiar nu-ţi poţi aminti absolut nimic care să aibă vreo legătură cu el? N-ar putea fi vreun client mai vechi de-al tău sau, poate, vreo cunoştinţă din copilărie? Benedikt Toft e totuşi un nume nu prea des întâlnit.

Kolbeinn ridică niţel capul de pe perna albă ca zăpada, suficient cât să-l clatine a negare.

— Nu, nu şi nu. Bărbatul acela era un străin pentru mine; nu l-am cunoscut niciodată şi, din câte ştiu, n-a fost niciodată clientul nostru. Deşi fireşte că nu-i pot cunoaşte pe toţi după nume. Avem peste o mie de clienţi de care ne ocupăm.

Nici măcar unul dintre cei peste o mie de clienţi nu se deranjase să-i trimită flori, ciocolată sau măcar o felicitare. Dulăpiorul de lângă pat era complet gol, cu excepţia unei carafe galbene din plastic.

— N-a fost clientul lor, îi spuse Erla lui Huldar.

Părea nervoasă; plănuise să conducă ea interogatoriul.

— Normal că am verificat deja acest lucru.

Se întoarse din nou spre Kolbeinn, care o privi oarecum înfricoşat când îşi dădu seama că ea a preluat frâiele. Linia cardiogramei sale începu din nou să salte în sus şi-n jos, deşi acest lucru putea fi pus mai degrabă pe seama spaimei că Erla i-ar putea provoca un nou infarct, şi nu pe seama numelui lui Benedikt Toft.

— Uită de treaba asta cu serviciul tău. De asemenea, am verificat şi dacă v-aţi întâlnit vreodată, având în vedere funcţia sa de procuror şi n-am găsit nimic. Pe de altă parte, noi n-am avut cum să cercetăm aspecte din viaţa ta care au rămas în continuare private. De exemplu, victima era francmason. Tu faci sau ai făcut vreodată parte din cadrul francmasoneriei?

În timpul şedinţei, Erla insistase mult pe acest aspect, dat fiind că era singura legătură posibilă între Benedikt şi fostul posesor al mâinilor amputate. Deşi trebuia spus că legătura respectivă era extrem de fragilă; erau departe de-a fi siguri că urmă rămasă pe deget fusese făcută de un inel de francmason. Şi totuşi, orice urmă era mai bună decât nimic, şi pe baza acesteia îi verifica acum poliţia pe colegii francmasoni ai lui Benedikt, în căutarea cuiva care să fi dispărut de curând. Dar până acum nu obţinuseră niciun rezultat.

O umbră de culoare roşie atinse totuşi obrajii, palizi de altfel, ai lui Kolbeinn.

— Nu. Nu sunt şi nici n-am fost vreodată francmason.

Tuşi, după care adăugă, ceva mai sigur pe sine:

— Doar nu vorbiţi serios? Credeţi că bărbatul acela a sfârşit într-un asemenea mod doar pentru că era francmason?

— Nu. Sigur că nu.

Din glasul Erlei încă nu dispăruse iritarea de mai devreme.

— Noi doar încercăm să analizăm orice posibilă legătură între voi doi.

— Sau să confirmăm, spre mulţumirea noastră, că nu există niciuna.

Huldar surâse, prefăcându-se că nu zăreşte expresia de pe chipul Erlei.

— Ceea ce-ar trebui să afli — iar acest lucru ţi-ar putea oferi un mic imbold ca să ne ajuţi — este că bărbatul care a murit legat cu un lanţ de maşina ta a trecut printr-o situaţie asemănătoare cu doar câteva zile înainte. Şi el a pretins că e total neştiutor de vreo legătură, iar noi l-am crezut. În loc să-l luăm imediat la întrebări, l-am lăsat în pace. Şi a fost omorât. Poate că tu nu te afli în pericol, dar mai bine să fim siguri. Nu eşti de acord?

— Cine naiba ar vrea să mă omoare pe mine? N-am făcut niciodată nimic cuiva şi…

Kolbeinn se opri brusc.

— …jur. Nu ştiu absolut nimic despre el.

Erla scoase o poză cu Benedikt Toft din buzunar şi i-o întinse lui Kolbeinn.

— Aşa arăta tipul respectiv. Chipul pe care i l-ai văzut în parcare era o mască a morţii, deformat de durere. Mă îndoiesc că propria lui mamă l-ar fi recunoscut. Te ajută cu ceva?

Kolbeinn luă poza şi o privi cu atenţie. Chiar părea că se străduieşte să-şi amintească dacă-l cunoaşte pe Toft. Însă Huldar observă că ţinea poza astfel încât ei să nu-i vadă faţa. Poate că făcea în mod inconştient acest lucru.

— Nu. Jur că nu l-am mai văzut niciodată. Deşi fireşte că e destul de bătrân în poza asta. Presupun că m-aş fi putut întâlni cu el cu mulţi ani în urmă. Dar are un chip atât de banal, atât de greu de ţinut minte, adăugă Kolbeinn în timp ce-i înapoia Erlei poza. Chiar vorbiţi serios? Chiar credeţi că persoana care l-a legat cu lanţul de maşina mea va veni acum după mine?

Spaima din glasul lui părea cât se poate de sinceră. La fel ca şi furia care-l cuprinse imediat după aceea.

— Dacă sunt în pericol, de ce nu puneţi un agent de poliţie lângă uşa salonului meu? Ce dracu' e-n neregulă cu voi, oameni buni?

Liniile de pe monitoare îşi începură din nou dansul, săltând chiar mai sus de data asta.

— Ai drujbă?

Huldar descoperise, de-a lungul anilor, că un mod eficient de a-i linişti pe oameni era să-i prinzi pe picior greşit cu întrebări la care nu se aşteptau. Şi funcţionă şi de data asta.

— O drujbă? Ce vrei să zici? Ce să fac eu cu o drujbă?

— Să dobori copaci în grădină, de exemplu. Ai sau nu una?

— Normal că n-am. N-am niciun copac în grădină. Doar nişte tufişuri care trebuie tunse, însă n-ar fi nevoie să sar pe ele cu drujba. Nici măcar n-aş şti cum s-o folosesc.

— În regulă. Atunci n-o să te deranjeze prea tare dacă aruncăm o privire pe la tine pe acasă, nu?

Erla preluase iar mingea, ajungând astfel, în sfârşit, să lucreze în echipă cu Huldar. Interogatoriile se presupun a fi un fel de joc la dublu, deşi, de obicei, adversarul era unul singur. De cele mai multe ori, cei interogaţi nu obişnuiau să ceară să fie însoţiţi şi de un avocat.

— Să-mi percheziţionaţi casa? Vreţi să-mi percheziţionaţi casa?

Din nou, expresia bărbatului fu una de uluire pură. Însă nu puteau pune bază pe asta. Nu doar profesioniştii se pricepeau

la astfel de jocuri. Când oamenii se simţeau prinşi la strâmtoare, aveau tendinţa să scoată la iveală tot soiul de talente ascunse pe care se puteau baza, chiar şi o forţă fizică de care de obicei nu dispuneau.

— N-o să facem deranj, îl linişti Huldar. Tu şi soţia ta nici măcar n-o să ştiţi c-am trecut pe-acolo. Mai ales tu, desigur, din moment ce nici măcar nu te vei afla acasă.

— N-am nimic de ascuns. Dar chiar nu-mi place deloc ideea că nişte străini să scotocească prin lucrurile mele personale. Chiar deloc nu-mi place.

— Nicio problemă, plesni Erla din limbă, după care surâse scurt. Vom cere un mandat de percheziţie. Majoritatea persoanelor de rând preferă să evite acest lucru, pentru că presupune implicarea unui judecător şi aşa mai departe. Dar depinde de tine, desigur.

Kolbeinn nu mai avea nevoie de alte argumente. Îi puteau percheziţiona casa, atâta timp cât promiteau să nu implice judecători sau tribunale. Era mai mult decât disperat să evite chiar şi cea mai mică pată pe reputaţia sa. Poate că acest lucru se datora serviciului pe care-l avea: nu dădea deloc bine pentru un angajat al unei firme de contabilitate să fie amestecat într-un caz de crimă, indiferent de rolul jucat de el. Huldar îşi notă în gând această slăbiciune a lui Kolbeinn.

Continuară să-l sâcâie cu întrebări despre acelaşi subiect, însă nu aflară nimic nou care să-i ajute. Kolbeinn părea să fie doar un cetăţean model, care ducea o existenţă de o banalitate extremă, neasumându-şi niciodată riscuri sau necălcând vreodată strâmb. Era una dintre acele persoane care citea în fiecare dimineaţă ziarul din scoarţă-n scoarţă şi care se simţea de obicei scandalizată de cel puţin un articol din ziar. Dar mai degrabă ar fi murit decât să posteze un comentariu pe internet sau să iasă în vreun fel în evidentă din marea de oameni. Bea ceai, dar tânjea după cafea şi nu exista niciun dubiu că avea tot soiul de prejudecăţi la adresa minorităţilor, însă n-ar fi îndrăznit nici în ruptul capul să şi le exprime cu voce tare în faţa colegilor de muncă. Nici Huldar nu şi-ar fi exprimat cu voce tare părerile la adresa lui Kolbeinn. Antipatia sa instinctivă faţă de acesta nu avea nicio bază solidă.

Erla se pregătea să se ridice, când Huldar aruncă şi ultima întrebare, păstrându-şi privirea aţintită asupra chipului lui Kolbeinn.

— Îl cunoşti pe Jón Jónsson?

— Jón Jónsson? Se poate. E un nume pe care-l întâlneşti des.

Pe chipul lui Kolbeinn nu se zărea nici urmă de reacţie; numai o vagă încruntare, în încercarea de-a plasa acel nume într-un anumit context.

— Jón Jónsson. Doar ce-a fost eliberat din închisoare, după ce-a ispăşit o condamnare pentru uciderea unei fetiţe. Îl cunoşti sau ai vreo legătură cu el?

Kolbeinn nu-i răspunse. Deasupra gulerului pijamalei de spital, se vedea cum mărul lui Adam se ridica în sus şi-n jos în timp ce înghiţea în sec. Apoi bărbatul trase brusc aer în piept şi zise:

— Nu. Nu cunosc pe nimeni care să aibă acest nume. Absolut pe nimeni.

Dar culoarea din obraji, valorile în creştere de pe monitor şi liniile săltăreţe spuneau o cu totul altă poveste.

De data asta, nu Erla fu cea care interveni. Uşa se deschise şi un doctor şi o asistentă se năpustiră înăuntru şi-i informară că ora lor de vizită se terminase; aveau nevoie să-l consulte pe pacient. Când cei doi citiră informaţiile de pe monitor, se arătară şi mai nerăbdători să-i vadă plecaţi de-acolo. Uşurarea lui Kolbeinn era vizibilă: valorile de pe monitoare erau deja în cădere liberă atunci când cei doi inspectori ajunseră la uşă.

Huldar mai aruncă o privire înspre ecran. Cardiograma revenise la nivelul la care fusese în clipa în care sosiseră el şi Erla.

Nemernicul. Chiar avea o legătură cu Jón.

Capitolul 19

Ticăitul ceasului de pe peretele lui Sólveig o scotea din minţi pe Freyja. Avea o durere de cap înnebunitoare după vinul băut cu o seară în urmă şi-i era prea greu să se concentreze la cuvinte pentru a putea urmări discuţia. Încă nu pricepea ce se întâmplase, cum de se sfârşise seara într-un asemenea mod, de ce Huldar îi spusese la revedere şi plecase exact atunci când ea se hotărâse în sfârşit să-i spună să rămână. Se bucura că nu va trebui să dea nas în nas cu el după ce s-ar fi culcat împreună. Dar nu ea fusese cea care luase această decizie. Care era problema lui?

— Deci, cu alte cuvinte, şi-a rănit sora?

Freyja îşi înăbuşi dorinţa fierbinte de a-şi strânge cu putere capul în mâini.

— Pe când el avea opt ani?

Fusese luată prin surprindere atunci când Sólveig o strigase chiar în clipa în care intrase pe uşă. Freyja ajunsese cu o jumătate de oră întârziere, arătând de parcă se machiase pe bancheta din spate a unei maşini conduse de un începător aflat la prima sa oră de condus. În loc să-i spună că e ocupată şi că

va veni mai târziu, când se va simţi mai bine, Freyja se supusese. Acum trebuia să se prefacă că era totul în ordine, în ciuda senzaţiei că-n capul ei crescuse o nouă inimă, care acum bătea în acelaşi ritm cu cea din piept.

— Da. Aşa a ajuns pe mâna mea.

Sólveig părea şi mai dezordonată decât de obicei. Îşi luase pe dos tricoul pe care-l purta pe sub bretelele sarafanului în culori ţipătoare, lăsându-i la iveală eticheta. Trebuie să se fi îmbrăcat în grabă sau pe întuneric. Dar bijuteriile se aflau la locul lor: brăţările, colierele şi cerceii grei, care-i făceau lobii urechilor să atârne în jos câţiva milimetri. Cu siguranţă, nu erau prea confortabili.

— Nu-mi amintesc exact cum s-a întâmplat — asta dacă am ştiut vreodată — însă fata şi-a pierdut două degete. Sau trei. Nu sunt sigură. A rămas destulă vreme în spital, totuşi, şi chiar a existat riscul să moară.

— Şi pur şi simplu ţi-ai amintit brusc de toate aceste lucruri?

— Ei bine, poate că nu chiar brusc. A trebuit să-mi frământ niţel creierii, dar cu ajutorul unor jurnale mai vechi — întotdeauna îmi notez punctele importante ale şedinţelor pe care le fac — am izbutit să pun lucrurile cap la cap. N-am reuşit totuşi să dau de urma rapoartelor.

Sólveig întâlni privirea Freyjei pentru o clipă, apoi şi-o mută imediat în altă parte.

— Le poţi spune asta şi poliţiştilor. Dacă vor prefera să discute direct cu mine, atunci ar trebui să reuşesc să-mi fac loc în agendă, deşi să ştii că sunt destul de ocupată.

Ultima propoziţie fu însoţită de un oftat atât de exagerat, încât şi-ar fi găsit cu uşurinţă loc într-o piesă de teatru.

— Poliţia nu face programări. Ea îşi face pur şi simplu apariţia.

Freyja nu-şi dădea seama de ce femeia asta o enerva atât de tare. Poate că de vină era mahmureala. Dar nu, nu era doar asta; mai era şi bănuiala că Sólveig nu era pe deplin sinceră cu ea.

— În orice caz, rămâne de văzut. Pe mine mă interesează mai mult copiii. Fratele şi-a rănit sora. Şi n-a fost un accident. Apoi, ce? A trebuit să stabileşti un diagnostic şi să-l tratezi pe băiat. Am înţeles bine?

Având în vedere starea sa de spirit din prezent, Freyja era destul de mândră că reuşise să rostească aceste cuvinte în mod corect.

— Da. La acea vreme, eu lucram la cazurile de protecţia copilului pentru Consiliul local din Hafnarfjördur, aşa că atunci când a avut loc incidentul, acesta mi-a fost repartizat mie. Dacă jurnalul meu e corect... şi sunt sigură că e... pe el l-am mai văzut de încă cinci ori după aceea. Atât a durat tot tratamentul. După aceea, am început să profesez pe cont propriu şi-am câştigat un contract care-mi dădea dreptul să ofer consultanţă în şcoli, aşa că nu ştiu ce s-a mai întâmplat după ce am plecat. Dar el a ajuns din nou în grija mea ca adolescent, pentru comportament anormal la şcoală. Această chestiune a fost cu mult mai puţin serioasă, dar i-am recunoscut numele şi am cerut să fiu eu cea care-l tratează.

— Şi ce-a reieşit, potrivit diagnosticului original? Ce l-a determinat pe băiat să-şi rănească sora?

— După cum spuneam, nu reuşesc să dau de dosarele lui Thröstur din acea perioadă, aşa că nu mă pot lua decât după ce-mi amintesc.

— E mai bine decât nimic.

— Să zicem că da. Dacă-mi amintesc bine, băiatul era nesănătos de gelos pe propria sa soră. Era unul dintre acei băieţi greu de entuziasmat, însă pe ea o iubea toată lumea. Cu siguranţă, fiind mai mică, s-a bucurat mai mult de atenţia părinţilor. Băiatul avea şi probleme cu ţinerea furiei sub control. Cele două lucruri alcătuiau o combinaţie destul de proastă.

Freyja nu era chiar atât de mahmură încât să-nghită o asemenea explicaţie.

— E posibil ca tu să fi omis ceva?

— Ce?

Freyja se aplecă în faţă.

— Acum că ştii cine e tatăl lor, nu vezi niciun motiv să te îndoieşti de diagnosticele tale? Nu crezi că ar fi posibil ca furia băiatului să fi fost rezultatul unor probleme mult mai grave decât pierderea autocontrolului? Mie mi se pare extrem de greu de crezut că el şi-a rănit sora în speranţa că va atrage atenţia părinţilor. Situaţia lor de-acasă a fost vreodată subiectul vreunei expertize?

Sólveig nu-i răspunse imediat. Buza groasă de jos i se zbătea întruna, ca şi cum ar fi avut un tic nervos.

— Nu eram eu responsabilă de aşa ceva. Serviciile sociale din Hafnarfjördur aveau grijă de aceste aspecte. Mie mi-au trimis un raport în care scria — din nou citez doar din memorie — că situaţia lor de acasă era absolut normală.

— Nu s-a menţionat alcoolismul sau alte astfel de probleme? Niciun fel de abuz?

— Nu. Cred că nu mă înşel dacă spun că asupra părinţilor lor nu plutea nicio umbră de îndoială. Iar eu nu mă aflam în poziţia de-a pune la îndoială o astfel de expertiză.

— Dar trebuie să fi discutat cu Thröstur despre familia lui. Îţi mai aminteşti cum descria relaţia cu tatăl său?

— Nu. Am uitat. S-a întâmplat cu şaisprezece ani în urmă. E uimitor că îmi mai pot aminti ceva.

Freyja se hotărî să o lase baltă deocamdată. Acum nu se putea gândi decât la un pahar cu apă rece — era atât de însetată, încât simţea cum limba i se scorojeşte puţin câte puţin.

— Bun. Mersi pentru tot. Mă aştept ca poliţia să trimită cât de curând o cerere către Consiliul local din Hafnarfjördur sau către Agenţia pentru Protecţia Copilului pentru a vedea rapoartele, iar acest lucru va desluşi întreaga tărăşenie. Între timp, mi-ar fi de mare ajutor dacă m-ai ajuta cu autorizaţia pentru ca fostul director de la şcoala lui Thröstur să-mi dea o copie cu tot ce are despre el.

Sólveig îi spuse că o să i-o dea mai târziu.

Freyja se simţea cam ameţită atunci când se ridică de pe scaun, dar reuşi să-şi menţină echilibrul şi ieşi din birou fără niciun incident. Dădu pe gât un pahar mare cu apă de la chiuvetă, pe care-l umplu din nou, apoi se întoarse înapoi în biroul ei. La scurt timp după asta, auzi cum se închide uşa de la biroul lui Sólveig, urmată de uşa de la intrarea în clădire. Femeia plecase acasă, deşi ziua de lucru doar ce începuse. Ciudat. Şi fireşte că nicio autorizaţie nu fusese lăsată în cutia pentru scrisori a Freyjei sau în biroul pustiu al lui Sólveig.

Până în prânz, Freyja începuse deja să-şi revină. Ibuprofenul dat de asistenta medicală de la Casa Copiilor îi ameliorase starea; la fel şi hamburgerul pe care-l dădu pe gât odată cu un milkshake, cu care-şi potoli şi foamea. Când primi apelul telefonic de la secţia de poliţie din Hlemmur, era pregătită pentru orice. Bărbatul care o sună se prezentă ca fiind Gudmundur Lárusson şi-i spuse că avea numărul şi numele

ei de la Huldar, care n-avea timp să se ocupe el însuşi de chestiune. Cererea era simplă, dar urgentă: trebuia să meargă direct la Hlemmur şi să ajute poliţia să discute cu cineva care rătăcea pur şi simplu pe străzi şi care, se dovedise în cele din urmă, avea legătură cu un caz la care lucra Huldar. Acesta spusese că Freyja ştia despre ce este vorba şi că ar trebui să izbutească să o calmeze pe acea femeie extrem de tulburată. Urmă o descriere a crizei pe care femeia o făcuse în holul secţiei, ţipând la dispecer până când acesta sunase la etaj pentru ajutor.

Când Gudmundur reuşi în cele din urmă să-i spună numele femeii şi legătura acesteia cu cazul lui Huldar, Freyja ţâşni de pe scaun, îşi înşfăcă haina în grabă şi o zbughi la maşină fără a mai sta să asculte ultimele cuvinte ale bărbatului de la telefon. Femeia care făcuse o scenă la secţia de poliţie era nimeni alta decât Dagmar, mama Vakăi, fetiţa ucisă de Jón Jónsson.

Traficul era lejer şi puţini se aventuraseră pe-afară, iar Freyja reuşi să treacă pe roşu la toate semafoarele, şi nerăbdătoare cum era, bătea întruna darabana pe volan. Oare va izbuti s-ajungă la secţie înainte ca mama Vakăi să plece de-acolo? Se întreba de ce n-o sunase chiar Huldar, iar această întrebare antrenă după sine una şi mai importantă: de ce plecase şi-o lăsase singură seară trecută? Încă nu-şi dădea seama.

Freyja nu mai irosi vremea aruncând monede în parcometrul montat lângă secţia de poliţie — dacă va primi o amendă, fără îndoială că Gudmundur îşi va folosi influenţa pentru a i-o anula. Sprintă prin holul secţiei şi se prezentă, gâfâind, unui agent aflat de gardă. Probabil că era cel care fusese nevoit să înfrunte tirada mamei Vakăi. Nu părea deloc tulburat de experienţă. De fapt, părea bizar de necomunicativ, deşi izbuti s-o îndrume în direcţia corectă.

Cel care ieşi s-o întâmpine fu Gudmundur Lárusson, încărunţit şi cu un aspect mai degrabă fragil. Însă pumnul masiv care se strânse în jurul clanţei uşii stătea mărturie a formei fizice de invidiat pe care o avusese înainte.

— Am lăsat-o aici — e un fel de sală de aşteptare pe care nu prea o folosim. A refuzat să vorbească cu mine. Biata femeie... pare extrem de epuizată după ieşirea de mai devreme. Să sperăm că vei reuşi să o linişteşti şi să o faci să raţioneze cum trebuie, dacă e posibil. Poate că şi-a pierdut minţile după grozăvia care i s-a întâmplat fiicei ei. N-ar fi pentru

prima oară când se întâmplă aşa ceva unui părinte care trece printr-o astfel de experienţă. Mă gândeam să-l sun pe soţul ei, ca să vină s-o ia. Tu ce crezi?

Freyja încuviinţă distrasă, nerăbdătoare să intre şi s-o vadă pe femeie.

Gudmundur deschise uşa şi-o lăsă să intre, nepărând dispus să o urmeze, după care o închise în urma ei. Freyja presupuse că se va duce să-l sune pe Orri, soţul lui Dagmar.

Încăperea lipsită de ferestre nu putea fi mai austeră de-atât. Două canapele micuţe erau aşezate faţă în faţă, iar între ele se afla o măsuţă de cafea, pe care era aşezat un mic teanc de reviste glossy făcute ferfeniţă, cea de deasupra neavând nici măcar copertă. Femeia stătea aşezată pe una dintre canapele, cu chipul îngropat în mâini. Aproape că nici măcar nu băgase de seamă că nu mai e singură în cameră.

Freyja se apropie de ea, apoi se aşează pe cealaltă canapea şi tuşi.

— Bună! Tu eşti Dagmar?

Femeia înălţă capul, scoţând la iveală ochii roşii şi faţa umflată de plâns, pe care se citea surprinderea.

— Tu cine eşti?

— Mă numesc Freyja. Mi s-a cerut să discut cu tine. Cunosc câte ceva despre cazul fetiţei tale.

— Cazul fetiţei mele? Dagmar miji ochii, furioasă. Cazul fetiţei mele? Glumeşti? Fetiţa mea n-a avut niciodată un caz.

— Îmi pare rău. M-am exprimat greşit.

Freyja rămase tăcută până când furia femeii păru că se înmoaie. Acum aceasta privea în gol, dusă pe gânduri, ca şi cum nici măcar nu ştia unde se află. Privirea ei confuză o făcea să semene cu o versiune ceva mai tânără a ei înseşi, făcând să dispară şi liniile adânci de îngrijorare dintre ochi, iar ochii umflaţi se adânciră, în timp ce gura pe jumătate deschisă te ducea cu gândul la inocenţa care îi fusese furată mai demult.

— Cine eşti tu, mai exact, Freyja? De ce nu porţi uniformă?

Dagmar se încruntă din nou, iar buza de sus i se răsfrânse într-un rânjet răutăcios. Începea din nou să-şi trădeze vârsta reală.

— Nu lucrez pentru poliţie. Sunt de la Casa Copiilor şi uneori ajut poliţia în cazuri care au legătură cu copiii.

— Chiar aşa?

Dagmar pufni dezgustată, rotindu-şi ochii şi aţintindu-i în sus, ca şi cum ar fi întrebat forţele superioare din ceruri cu ce greşise ea de trebuia să îndure toate rahaturile astea.

— Minunat. Eşti sociolog, să-nţeleg? Au de gând să scrie un articol despre ce se întâmplă cu cei care-şi pierd un copil?

— Sunt psiholog şi nu scriu niciun articol.

Era adevărat, în ciuda deselor îndemnuri din partea Agenţiei pentru Protecţia Copilului către ei de a furniza teze pentru conferinţe şi a trimite articole către revistele de ştiinţă.

— Mă aflu aici doar pentru a te ajuta să te descarci de tot ce ai pe suflet. Presupun că ai venit aici cu un motiv, dar încă n-ai izbutit să te faci înţeleasă. Doar dacă nu cumva ai venit pentru a-ţi vărsa furia pe cineva. Iar locul acesta e la fel de bun ca oricare altul. Ar fi mai bine decât să te descarci pe soţul tău, de exemplu.

— Pe soţul meu? Sunt singură.

Deci n-avea niciun rost ca Gudmundur să-l sune pe Orri. N-avea să vină nimeni prea curând să o ia pe Dagmar de-aici. Cu toate că Freyja se mai gândea din când în când la părinţii Vakăi, ea de fapt nu căutase informaţii suplimentare despre ce se întâmplase cu ei după ce-şi pierduseră fiica. Nu era neapărat de mirare că cei doi se despărţiseră: frecvenţa divorţurilor în rândul părinţilor care treceau prin traume de genul acesta era mult mai mare decât media, mai ales dacă avuseseră un singur copil.

— Presupun că nu te va ajuta prea mult, dar şi eu la rândul meu sunt singură, aşa că ştiu că nu e întotdeauna uşor, mai ales atunci când te simţi doborâtă la pământ şi n-ai niciun umăr pe care să plângi.

— Scuteşte-mă, te rog, de toate căcaturile astea sentimentale. Că doar nu suntem prietene.

Freyja nu se lăsă afectată de cuvintele dure. Dagmar nu era prima persoană care reacţiona în acest fel; părinţii ai căror copii veneau la Casa Copiilor reuşeau foarte rar să-şi păstreze cumpătul şi de multe ori îşi dădeau drumul la gură. Cei slabi de înger nu prea rezistau în meseria de psiholog.

— Sigur că nu. Atunci, poate vei fi de acord să-mi zici de ce ai venit aici?

Dagmar se îndreptă de spate, îşi netezi faldurile hainei şi îndreptă cutele de pe cracii pantalonilor. Era o încercare patetică de-a-şi recăpăta mândria pierdută, nu mult diferită de metodele folosite de Freyja şi Baldur pe când erau copii.

Pesemne că femeia îşi regreta ieşirea de mai devreme, din faţa dispeceratului secţiei de poliţie.

— Am venit să le spun poliţiştilor ce părere am despre ei. Şi, după ce m-am pornit, mi-am adus aminte de tot dezgustul pe care-l simt la adresa întregului sistem de justiţie, inclusiv a oamenilor ca tine; oameni care muncesc amăgiţi de faptul că pot lipi la loc bucăţelele a ceva ce a fost spart în ţăndări minuscule.

— Nu sunt aici ca să te consiliez. Deşi sunt de părere că n-ar strica să apelezi la ajutorul unui psiholog. Există destule metode de-a face faţă durerii care ar putea funcţiona şi-n cazul tău. Durerea nu va dispărea, aşa cum bine ştii, dar, cu timpul, viaţa ar putea deveni ceva mai uşor de îndurat. Nu e niciodată prea târziu să încerci o astfel de terapie, chiar şi la atâţia ani după pierderea pe care ai suferit-o.

— Nu mă interesează. Nu m-am exprimat suficient de clar? M-ai întrebat de ce-am venit aici, iar eu îţi spun. Ţara asta este condusă într-un mod foarte greşit, iar eu am vrut să îmi exprim această părere cu glas tare. Cineva trebuia s-o facă, altfel această maşinărie dezastruoasă şi ineficientă va continua să funcţioneze la nesfârşit, convinsă că mulţumeşte pe toată lumea. Ei bine, nu toată lumea e mulţumită. Eu sigur nu.

— Îmi poţi oferi un exemplu concret?

— Cum e posibil ca un om care violează şi omoară o fetiţă să fie eliberat după doar câţiva ani, în timp ce familia copilului primeşte o condamnare pe viaţă? Cum e posibil aşa ceva?

Glasul femeii se frânse şi se lăsă tăcerea, căci tot aerul ieşise din ea, la fel ca dintr-un balon spart.

— E foarte nedrept, sunt de acord cu tine. Dar acesta e sistemul nostru de justiţie şi nu ne rămâne decât să sperăm că face totuşi bine societăţii, la un anumit nivel. Dacă oamenii primesc închisoare pe viaţă şi nu mai au nicio şansă să-şi refacă vieţile, atunci există riscul ca ei să comită crime şi mai oribile atunci când se vor simţi încolţiţi. Ucigaşii ar putea începe să omoare şi martorii, din moment ce oricum n-ar mai fi nicio diferenţă pentru ei; oricum după aceea vor rămâne închişi toată viaţa. Poate că toate aceste argumente nu par foarte convingătoare, dar trebuie să ştii că nu există niciun sistem perfect atunci când vine vorba de pedepsirea oamenilor.

Dagmar o ascultase cu atenţie. Nu o întrerupsese şi nici nu-şi mai dăduse ochii peste cap, ci o ascultase cu atenţie, cu capul plecat.

— Ar trebui să plec. Chiar nu-nţeleg ce-a fost în capul meu.

Înainte ca ea să apuce să se ridice în picioare, Freyja se hotărî să profite de ocazie. Nu voia să-i spună lui Huldar că nu obţinuse niciun rezultat notabil, ci doar pierduse vremea dezbătând despre ce e bine şi ce e rău în privinţa sistemului de justiţie islandez.

— Au trecut doisprezece ani de când fiica ta a fost omorâtă. Ai mai venit vreodată aici din acelaşi motiv? Dacă nu, ce te-a făcut să vii tocmai astăzi?

— L-am văzut. Pe nemernic. Mergea pe acelaşi trotuar cu mine, inspirând acelaşi aer...

Dagmar se opri şi clătină din cap. Îşi trase nasul, apoi continuă:

— Părea fericit. De parcă toţi anii ăştia petrecuţi în închisoare n-au însemnat nimic pentru el. Înainte să divorţez, soţul meu mi-a atras atenţia că am început să merg cocoşată. Nu i-am mai spus că şi el mergea la fel. Încă mai merg aşa. La fel şi el.

Freyja se îndreptă de spate şi-o privi pe femeie fără să zică nimic. Umerii lui Dagmar se cutremurară şi câteva lacrimi i se scurseră pe pantalonii de culoare deschisă. După o scurtă pauză, Freyja o întrebă cu blândeţe:

— Unde s-a întâmplat asta?

— Mai contează?

— Poate că da. Poate că nu.

Dagmar ridică privirea.

— Veţi continua deci să-l ţineţi sub supraveghere?

— Da şi nu.

Freyja oferea în mod deliberat răspunsuri vagi. Nu voia să-i ofere femeii speranţe deşarte. Cu toate că Huldar voia să discute cu Jón, acest lucru nu însemna neapărat că vor rămâne cu ochii pe el.

— De ce n-am fost şi eu informată? De ce? Ar fi murit cineva din această cauză sau ar fi dat peste cap bugetul?

Dagmar o fixa cu privirea pe Freyja, cu ochii din nou plini de lacrimi.

— Mi-ar fi plăcut să am şi eu ocazia să mă pregătesc. Aş fi cerut prea mult?

Freyja îşi dorea din toată inima să se deschidă uşa şi Huldar să intre ca să ia situaţia în propriile lui mâini. Chiar şi bătrânul Gudmundur ar fi fost de folos. Oricine i-ar fi putut explica femeii de ce funcţionează sistemul în felul ăsta. Să fie

oare adevărat că n-are nimeni sarcina de-a informa victimele sau persoanele cele mai apropiate lor în cazuri precum acesta? În Islanda era aproape imposibil ca oamenii să nu dea unul peste altul, mai devreme sau mai târziu.

— Nu, n-ai fi cerut prea mult. Dar mă tem că eu nu cunosc prea multe despre astfel de lucruri; presupun că e o chestiune de protejare a intimităţii oamenilor.

Trase adânc aer în piept şi continuă iute, înainte ca Dagmar s-o ia din nou razna:

— Nu sunt eu responsabilă pentru aceste legi, dar, după părerea mea, ei ar fi trebuit să vă informeze pe tine şi pe fostul tău soţ. Şi familia lui Jón ar fi trebuit informată, însă nici pe ei nu i-a sunat nimeni. Dacă a fost doar o greşeală sau e o procedură standard, asta nu mai ştiu.

Dagmar încuviinţă uşor din cap.

— Mie-mi spui?

— Te deranjează dacă-mi zici unde l-ai văzut pe Jón?

— Cum spuneam mai devreme, chiar contează?

— Nu ştiu. Posibil.

Dagmar se gândi la această cerere de parcă era un mare secret, pe care stătea în cumpănă dacă să-l împărtăşească sau nu cu cineva.

— Se plimba pe Borgartún. Azi-dimineaţă.

— Unde, mai exact, pe Borgartún?

— Lângă una dintre clădirile de birouri. Dădea impresia că stă la pândă după ceva. Sau poate doar voia s-adune cutii de aluminiu pentru a le recicla şi-a lua bani pe ele.

Se opri, apoi adăugă cu asprime:

— Sper că asta făcea.

— Nu cumva se învârtea pe lângă firma aceea de contabilitate?

— De unde dracu'-ai ştiut?

Fragila senzaţie de încredere care se construise între ele părea din nou pe punctul de-a se sfărâma.

Freyja evită întrebarea, deşi bănuia că femeia n-avea de gând să o lase să scape aşa uşor.

— Cunoşti cumva un bărbat pe nume Kolbeinn Ragnarsson care lucrează în acea clădire?

— Nu. Ar trebui?

Din nou, Freyja se feri să răspundă la întrebarea lui Dagmar.

— Dar pe Benedikt Toft, un procuror ieşit la pensie?

— Nu. Ce se petrece de fapt? Cine sunt oamenii ăştia? Pedofili?

Freyja era descumpănită.

— Nu, nu sunt suspectaţi de nimic de genul ăsta.

Comparase iniţialele notate pe scrisoarea din capsulă timpului cu numele pedofililor cunoscuţi ca fiind activi în urmă cu zece ani, dar nu găsise nicio potrivire. Şi nici nu recunoscuse acele iniţiale din cazuri la care lucrase la Casa Copiilor.

În acel moment se deschise uşa şi Freyja se văzu salvată şi nu mai fu nevoită să explice de ce menţionase acele nume. Acum îi părea rău că procedase în felul ăsta şi rosti în gând o rugăciune din toată inima ca Dagmar să nu înceapă să-l caute pe Kolbeinn, bănuindu-l c-ar avea vreo oarecare legătură cu Jón Jónsson. Gudmundur Lárusson stătea în pragul uşii.

— Soţul dumneavoastră a venit să vă ia.

— Soţul meu?

Dagmar se ridică în picioare. Roşi, de furie, nu de jenă.

— Ce naiba e-n neregulă cu voi, oameni buni?

Un bărbat de vreo 40 de ani îşi făcu loc cu greu pe lângă Gudmundur. Ţinea o cheie de maşină în ambele mâini, cu care se juca nervos aşa cum o face un catolic cu rozariul.

— Hai, Dagmar. Te duc eu acasă, o îndemnă bărbatul, ferindu-se să o privească în ochi. Ei n-au ştiut c-am divorţat, iar eu nu i-am corectat. Am vrut doar să fiu de ajutor.

— De ajutor?

Dagmar îşi aşează poşeta pe umăr şi strânse cu putere de gulerul hainei, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă pieptul.

— N-am nevoie de niciun ajutor de la tine.

Plecă fără să-i mai adreseze niciun cuvânt Freyjei, îl împinse pe Gudmundur, care, din greşeală, se aşezase în calea ei, şi se năpusti pe hol.

— Vă rog să o scuzaţi.

Soţul părea ruşinat, de parcă el era de vină pentru comportamentul ei. Poate că plecase de lângă ea atunci când ajunsese la saturaţie, nemaifiind în stare să trăiască alături de o femeie care avea să-i aducă permanent aminte de ceea ce pierduse. Poate că el se pregătise deja să lase trecutul în urmă, însă ea nu reuşea. Sau invers. Sau poate că dragostea pe care-o simţiseră odinioară unul pentru celălalt se evaporase cu totul.

— În mod normal, nu se comportă aşa. Sau nu se comporta aşa.

Îşi luă la revedere de la ei, dând din cap, şi porni grăbit pe urmele soţiei pe care o iubise cândva.

Brusc, Freyja îşi aduse aminte de motivul care o supărase pe Dagmar şi-o determinase să vină la secţia de poliţie. O luă la fugă după bărbat, strigând în urma lui:

— Jón Jónsson a ieşit din puşcărie. De aceea a venit aici, atât de furioasă. Mi-am imaginat c-ar trebui să afli şi tu.

Orri se opri dintr-odată, apoi se răsuci încet pe călcâie. Atitudinea lui plină de calm se evaporase, lăsând locul unei subite sclipiri de nebunie în priviri, de parcă el însuşi s-ar fi transformat într-o grenadă de mână căreia Freyja tocmai ce-i scosese cuiul. Făcu un pas în direcţia ei.

— Ce-ai spus?

Rostise aceste cuvinte lent, cu glas îngroşat. Poate că cei doi, Orri şi Dagmar, nu erau chiar aşa diferiţi.

Din instinct, Freyja se trase doi paşi în spate, apropiindu-se de Gudmundur. Ar fi trebuit să-şi ţină gura închisă. Pesemne de aceea persoanelor aflate în situaţia lor nu li se aducea la cunoştinţă când erau eliberaţi deţinuţii din închisoare.

Capitolul 20

Aşa cum se întâmplă de multe ori, nu ceva mare şi important, ci câteva ceva-uri mai mici şi mai mărunte au izbutit în cele din urmă s-o facă pe Erla să-şi schimbe părerea despre posibila legătură a lui Jón Jónsson cu crima din parcarea subterană şi cu mâinile retezate. Huldar era prea încântat ca să-i mai pese ce anume o făcuse să se răzgândească. Erla era şefa, şi fără ajutorul ei, mâinile lui ar fi rămas în continuare legate; existau prea multe piste neclare ce trebuiau desluşite, prea multe lucruri de făcut. Deşi-i venea greu, reuşi să-şi

ascundă satisfacţia. Se simţea acum la fel cum se simţise atunci când înscrisese golul victoriei împotriva celeilalte clase din an. Problemele sale erau date uitării, iar în faţa lui se aşternea un drum clar. La nouă ani, devenise convins că acel gol al victoriei avea să fie paşaportul său către o carieră de succes peste hotare, deşi, aşa cum avea să se dovedească ceva mai târziu, acel gol reprezentase de fapt momentul culminant al carierei sale de fotbalist. La fel era acum, când se simţea încrezător că mica sa victorie asupra încăpăţânării Erlei avea să ducă la un progres major în rezolvarea cazului de crimă. Şi deşi ţelurile sale erau complet diferite acum, senzaţia de triumf era identică. Aproape că se simţea gata să iasă şi să se răsplătească singur cu o trufă învelită în fulgi de nucă de cocos, aşa cum procedase pe când avea nouă ani.

Speranţele lui Huldar se treziseră atunci când el şi Erla rămăseseră singuri pe coridor, după ce fuseseră izgoniţi din salonul de spital al lui Kolbeinn. Poate că nu era cea mai pricepută persoană în materie de interacţiuni sociale, dar Erla era o poliţistă bună şi ştia cum să citească oamenii. Minciuna lui Kolbeinn nu-i scăpase. Era clar că numele lui Jón Jónsson aprinsese un beculeţ undeva în mintea acestuia.

Apelul telefonic de la laboratorul de medicină legală fusese un alt factor decisiv. După ce examinase cadavrul din sicriu, medicul legist se arătase suficient de încrezător că ceea ce provocase moartea acelei persoane nu corespundea cu rezultatul trecut pe certificatul de deces al lui Einar Adalbertsson. Acesta refuzase să le ofere şi alte detalii la telefon, şi îi ceruse Erlei să vină până la el sau să trimită pe altcineva. Agentul care mersese în locul ei încă nu revenise.

Şi, totuşi, un alt factor îl reprezentase discuţia la telefon pe care Erla o avusese cu fiica lui Einar aflată încă în viaţă. Departe de-a se arăta supărată din cauza neaşteptatei călătorii a tatălui său la groapa de gunoi, femeia îi răspunsese că, din partea ei, sicriul ar fi putut rămâne acolo unde-i era locul, în mijlocul gunoaielor. După care închisese telefonul.

Momentul culminant venise probabil atunci când Erla încercase să dea de urma lui Jón Jónsson. Se deranjase să-i aducă la cunoştinţă lui Huldar că făcea acest lucru doar pentru că îl suspecta că şterpelise sicriul propriului său tată vitreg, însă Huldar ştia de fapt cum stă treaba. Ea începuse să aibă îndoieli. A rămas în biroul ei, în timp ce Erla dădea telefon după telefon, primind de fiecare dată aceleaşi răspunsuri. Nu ştia

nimeni ce se întâmplase cu acel bărbat. Fosta soţie şi copiii lui nu răspundeau la telefon, iar cei de la Administraţia Penitenciarelor nu erau în stare să-i ajute cu nimic. Acelaşi lucru era valabil şi-n cazul închisorii Litla-Hraun, al serviciilor sociale din Reykjavik şi al adăposturilor pentru persoane nevoiaşe: nimeni nu auzise şi nu-l văzuse pe Jón şi nimeni nu avea nicio idee ce se întâmplase cu acesta. Era ca şi cum l-ar fi înghiţit pământul în clipa în care coborâse, ca om liber, din autobuzul închisorii care îl adusese până în centrul Reykjavikului.

În timp ce trăgea cu urechea la discuţiile Erlei, Huldar primi şi el un apel de la Gudmundur Lárusson. Fostul său şef dorea să-l informeze că mama Vakăi, fetiţa ucisă de Jón, făcea o scenă urâtă în secţia din Hlemmur. Huldar se hotărî să ţină aproape de Erla pentru a putea bate fierul cât era cald. În orice caz, curios să afle ce avea mama Vakăi de zis, îi ceruse lui Gudmundur să o cheme pe Freyja. De atunci nu mai primise nicio veste de la ei. Avea de gând s-o sune pe Freyja de îndată ce apele aveau să se mai liniştească niţel pe-aici. În sinea sa, totuşi, ştia că adevăratul motiv pentru care nu încercase să ia direct legătura cu ea era din cauza a ceea ce se întâmplase seara trecută. Trebuia să găsească un mod de-a-şi explica plecarea bruscă din apartamentul ei, care să-i permită să apară într-o lumină bună, aşa cum şi simţea de fapt că merită. Problema era că nu putea să apeleze la scuza că procedase în acest fel pentru a scăpa amândoi de obişnuitele urmări ale aventurilor sale de-o noapte. Era greu de crezut că Freyja avea să fie dată pe spate de lunga şi variată lui listă de cuceriri. Trezindu-se în faţa perspectivei acestei inevitabile discuţii, începuse să se îndoiască de înţelepciunea deciziei sale de-a o lăsa singură cu o seară în urmă. Privind retrospectiv, probabil c-ar fi fost mai înţelept să rămână şi să-şi petreacă noaptea împreună cu ea. Nu doar mai înţelept, ci şi mult mai plăcut. Acum era, totuşi, prea târziu. Aşa că-şi alungă gândul din minte. Era nevoie să-şi îndrepte atenţia spre Erla şi spre anchetă.

Îmbucătură cu îmbucătură, aşa o hrănise pe Erla cu toate informaţiile pe care le avea în sprijinul teoriei sale, la fel cum o mamă procedează cu copiii ei. Îşi dădu seama că bătălia era câştigată atunci când ea i-a spus să sune la Comisia de Identificare a Persoanelor pentru a le cere să facă o nouă comparaţie între amprentele mâinilor amputate şi cele ale lui

Jón Jónsson. Şi deşi nu fusese obţinută nicio potrivire prin verificarea amprentelor acelor mâini în baza de date a poliţiei — căci se presupunea că informaţiile despre Jón erau probabil stocate acolo — Erla se gândi c-ar merita totuşi să verifice şi amprentele acestuia, mai ales în lumina proaspetei sale dispariţii. Comisia de Identificare a Persoanelor şi Departamentul de Amprente Digitale nu erau cele mai infailibile instituţii din lume. Dar, aşa cum aveau să afle nu peste mult timp, exista o altă problemă, una cu mult mai serioasă.

— Când m-a sunat înapoi, mi-a zis că amprentele lui Jón au dispărut, zise Huldar. Nu se mai află acolo. Dacă s-au aflat acolo vreodată. Presupun că ar fi posibil ca ei să fi omis să i le ia în timpul anchetării crimei. La urma urmei, era un caz solid ca stânca.

— Glumeşti? întrebă Erla, arcuindu-şi o sprânceană. Pur şi simplu nu are cum.

— Nu, de fapt ai dreptate, n-are cum. Amprentele sale au fost găsite pe perna pe care-a folosit-o ca s-o asfixieze pe fată. Deci trebuie să-i fi fost luate şi stocate, însă cei de acolo nu le mai dau de urmă. Acelaşi lucru e valabil şi-n cazul altor informaţii despre Jón şi despre fiul său, Thröstur; ar trebui să existe, dar nu există. Şi încă n-am primit niciun material de la Tribunalul Regional din Reykjanes despre cazul în care a fost achitat.

— Ce dracu' se petrece aici?

Erla întinse mâna după telefon.

— Nu mai încerca. Tipul cu care am discutat era absolut sigur — amprentele nu se află în baza lor de date.

— Splendid. Deci, acum ce naiba facem? Întrebarea nu-i era neapărat adresată lui Huldar; ea doar gândea cu voce tare.

— Dar Litla-Hraun? N-am putea obţine amprentele lui de acolo? Trebuie să-şi fi lăsat catrafusele pe undeva. Nasol e că trebuie să-i fi curăţat deja celula, ca să mute pe altcineva în locul său.

— Ar merita să-ncercăm.

— Tot cazul ăsta e haotic, clătină Erla din cap, abătută. Huldar era total de acord cu ea.

— Vorbesc eu cu ei. Şi, dacă tot fac asta, am să-i întreb şi despre scrisorile primite de Jón cât timp a stat înăuntru. Poate-şi vor aminti cine i le-a trimis — persoana care i le-a trimis i-a oferit şi un acoperiş deasupra capului.

Erla nu se arătase prea amabilă atunci când sunase la închisoare pentru a pune întrebări despre Jón, aşa că Huldar se-ndoia că un al doilea telefon din partea ei va fi bine primit.

Ea pufni nepăsătoare, însă Huldar alese să interpreteze acest lucru ca pe o încuviinţare. Când se întoarse la biroul lui, fu uşurat să vadă că Gudlaugur nu se afla acolo. Avea nevoie de linişte ca să se concentreze, iar tânărul îl întrerupea încontinuu. În ultima vreme, întrebările acestuia se refereau mai ales la modul în care ar putea identifica posibilii vânzători de lanţuri precum acelea folosite în cazul uciderii lui Benedikt Toft.

În cele din urmă, gardienii de la Litla-Hraun nu-i trântiră telefonul în nas lui Huldar, însă bărbatul care vorbi cu el îi spuse că nu crede că mai au ceva pe care să fi rămas amprentele lui Jón. În celula lui fusese mutat un alt deţinut, iar puţinele lucruri care-i aparţinuseră lui Jón dispăruseră odată cu el. Însă gardianul îi promise că va verifica. Înainte de-a închide, Huldar izbuti să mai arunce o întrebare referitoare la scrisorile lui Jón. Bărbatul fu nevoit să meargă ca să discute cu ceilalţi colegi ai săi, iar când se întoarse, răspunsurile sale se dovediră, încă o dată, dezamăgitoare. Scrisorile fuseseră scrise de avocatul lui Jón, prin urmare conţinutul lor rămânea confidenţial; corespondenţa juridică nu putea fi deschisă, iar conversaţiile dintre avocaţi şi clienţi nu puteau fi monitorizate. Şi Jón ţinuse să-i trimită nenumărate scrisori avocatului său, iar discuţiile lor continuaseră până în ultima sa zi ca deţinut. Aceste veşti erau totuşi mai bune decât nimic; poate că avocatul ştia ce se întâmplase după aceea cu clientul său, sau, chiar mai bine, se ocupase el însuşi de găsirea unui adăpost pentru el.

Huldar puse capăt conversaţiei. Se lovea uşor cu receptorul în frunte în timp ce cumpănea dacă să-l sune sau nu pe avocat, un anume Sigurvin Helgason. Fireşte că avocatul n-avea să-i răspundă la nicio întrebare în afara celor legate de chestiuni a căror dezvăluire ştia sigur că n-o să-l deranjeze pe Jón Jónsson, însă Huldar tot trebuia să încerce. Nu ajungeau nicăieri, deşi nemernicul acela ar fi trebuit să discute totuşi cu cineva de când fusese eliberat.

Dar înainte de-a se mobiliza să formeze numărul de telefon al avocatului, îi sună mobilul. Pe ecran apăru numele Freyjei. Rămase cu ochii aţintiţi asupra numelui, în timp ce tonul de apel părea că răsună din ce în ce mai tare şi mai

insistent, până ce oamenii de la birourile apropiate începură să se uite la el, împiedicându-l astfel să mai amâne inevitabilul. Încercă să dibuiască, disperat, o explicaţie sinceră şi sensibilă în legătură cu ce se întâmplase cu o seară înainte: voia să-i spună că fireşte fusese mai mult decât dornic să se culce cu ea, însă, date fiind experienţele sale anterioare, voia doar să aştepte până când ea se va trezi din beţie — şi toate astea încercând totuşi să evite cuvinte precum „culce cu", „experienţe anterioare" sau „beţie". Mai ales că urechile colegilor săi rămâneau în continuare ciulite.

— Bună!

Părea excesiv de vioi, la fel ca un agent de vânzări al unei firme de asigurări.

— Mulţumesc pentru seara trecută!

Era cea mai bună replică pe care fusese în stare să o scoată.

Freyja şovăi o secundă sau două înainte să-i răspundă.

— Ă, da, eu îţi mulţumesc!

Părea jenată, ceea ce îngreuna şi mai mult lucrurile. O discuţie în care unei persoane îi venea să intre în pământ de ruşine era suficient de rea, dar când ambele persoane simţeau acelaşi lucru, era iremediabilă. Dar, totuşi, temerile sale se dovediră nefondate, pentru că Freyja izbuti să se adune destul de repede.

— Oricum, nu de aceea te-am sunat. Voiam doar să te pun la curent cu rezultatele vizitei mele la Hlemmur. Am fost să discut cu Dagmar, mama Vakăi. Am presupus că vrei să afli ce s-a întâmplat.

— Da, cum să nu. Vreau să aflu.

Îşi înăbuşi un hohot de râs de uşurare că fusese scutit de obligaţia de-a negocia umblând pe terenul minat al relaţiei lor — sau al nonrelaţiei lor. Mare ghinion pe capul oamenilor că trebuie să fie singurele animale care sunt nevoite să-şi facă griji pentru astfel de lucruri.

— Care a fost problema?

— Era furioasă că n-au anunţat-o şi pe ea de eliberarea lui Jón Jónsson. Reacţia ei a semănat cu cea a lui Thröstur. A venit şi soţul ei acolo, şi n-a părut mai bucuros decât ea. Tu ştiai că au divorţat?

— Nu. Chiar nu ştiu nimic despre ei.

— Nici eu, în ciuda faptului c-a trebuit să rămân alături de ea o bucată de vreme. Doar că îşi pierde cumpătul destul de uşor. La fel şi el.

— Cum de-au aflat de eliberarea lui Jón?

Islanda era o ţară mică, însă lui Huldar îi venea greu să-şi imagineze că o prietenă sau o colegă de serviciu a luat telefonul şi i-a anunţat.

— L-a văzut. Şi ghici unde?

— Unde?

Îi era imposibil să ghicească. La fel cum îi era atunci când nepoţii lui cei mici îi puneau întrebări stupide: *Ghici cum e poreclită educatoarea noastră? Ghici ce-am găsit pe stradă? Ghici la ce mă gândesc acum?*

— Pe lângă firma de contabilitate. Cea unde a fost omorât bărbatul acela.

— Când s-a petrecut asta?

— De dimineaţă. Cel puţin aşa pretindea Dagmar. Dar nu mi-a oferit o oră exactă.

— Să ştii că trebuie să vorbim mai târziu. Te sun eu.

Termină apelul şi se repezi în biroul Erlei. Dacă un cumva femeia începuse să vadă diverse lucruri, Jón Jónsson era viu şi nevătămat, până la urmă.

— Mi-am cerut deja scuze şi am căzut de acord că sistemul are enorm de multe deficienţe, care sunt imposibil de remediat. Nu sunt chiar sigură că voi deveni mai clară de-atât doar repetând toate aceste lucruri. Dar ce m-ar ajuta acum ar fi dacă ne-ai răspunde la întrebările pe care am venit să ţi le punem. Cu cât o faci mai repede, cu atât mai repede scapi de noi.

Erla livră acest discurs aproape fără să se oprească să-şi tragă sufletul. Încă de când Dagmar îi lăsase să-i intre în casă, ea continuase să abată subiectul discuţiei plângându-se despre cât de prost sunt tratate victimele şi familiile acestora atunci când criminalii violenţi sunt eliberaţi din închisoare. Erla se străduise din greu să o liniştească pe femeie arătându-se de fiecare dată de acord cu ea, însă nu fusese suficient.

Se aflau într-o sufragerie care, indubitabil, arăta foarte şic; totul era vopsit în nuanţe de gri: pereţii, mobilierul, vazele, pernuţele, covoarele, chiar şi tablourile. Ori de câte ori Huldar îşi mută privirea de la cele două femei, avea impresia că vede brusc lumea doar în alb şi negru. Probabil că tema generală era

depresia. Care se potrivea la fix cu muzica clasică ce răzbătea din nişte boxe invizibile, de pe un album ce se putea foarte bine numi: „Melodrame de rulat la înmormântări". Ceea ce-l surprindea foarte mult era absenţa oricărei fotografii cu Vaka. Se pregătise să le găsească pe orice perete, pe orice poliţă disponibilă. Poate că femeii îi venea greu să facă faţă durerii ori de câte ori se aşeza pe canapea pentru a privi un film alb-negru la televizor.

— Scuze. Scuze.

Dagmar îşi îngropă faţa în mâini. Acum oferea o privelişte complet diferită faţă de cea descrisă de Freyja, căci stării aceleia de agitaţie de mai devreme îi luase acum locul epuizarea. Era o femeie atrăgătoare; într-o zi bună, probabil că ar fi arătat superb. Trăsăturile ei erau uimitoare: pomeţi înalţi, ochi mari, cu gene lungi şi negre. Singurul ei defect era gura; ar fi putut lucra ca model dacă n-ar fi avut acele buze subţiri, lipsite de culoare, care păreau incapabile să surâdă. Dar nici nu era de mirare. Pe Huldar îl frapau totuşi ochii ei: erau lipsiţi de viaţă, ca şi cum sufletul ar fi murit în ea.

— Ştiu că nu e vina voastră. În mod normal, nu mă comport aşa. De obicei, nimic nu izbuteşte să mă afecteze. Nimic nu pare să mai conteze pentru mine.

Privirea lui Huldar se tot plimba de colo-colo, însă acum îşi îndreptă din nou atenţia la ea. Măcar începeau să ajungă undeva.

— Nicio problemă.

Dagmar scoase un râs sec, lipsit de veselie, care nu aduse cu el însă şi-un zâmbet pe buzele-i subţiri.

— Vreau să mă mut în America. Stupid, ştiu. Nici măcar nu sunt bună la engleză şi nu cunosc pe nimeni acolo. Dar, cel puţin, americanii nu permit unor oameni precum acel animal dezgustător să iasă din puşcărie.

Se răsuci ca să privească în gol, spre peretele cenuşiu.

— Pur şi simplu nu e drept.

— Ne-aţi putea povesti mai multe despre întâlnirea dumneavoastră cu Jón de azi-dimineaţă?

Femeia le întoarse o privire precaută.

— De ce? Cum i-am spus şi acelei femei mai devreme, ce mai contează?

După care, fără a mai aştepta vreun răspuns, continuă:

— S-a întâmplat pe Borgartún, în jur de ora nouă şi jumătate. Ştiu asta pentru că am un salon de coafură pe

aceeaşi stradă şi deschidem la zece. El rătăcea pe lângă una dintre acele clădiri de sticlă, unde se află firma aceea de contabilitate. Avea pe el un hanorac şi blugi. Nu s-a schimbat prea mult, deşi părul i s-a mai rărit şi sigur că arăta mai în vârstă. Dar chestia ciudată era că n-arăta mai rău decât la proces. Probabil că i-a priit şederea în închisoare. Vă puteţi imagina aşa ceva?

— El v-a văzut?

— Nu, nu cred, zise Dagmar ferindu-şi din nou faţa. Ce chestie! Eu şi Orri am stat zi de zi în sala de judecată; simţeam că trebuie să auzim fiecare cuvânt. M-am tot holbat întruna la acel bărbat, închipuindu-mi cum i-aş smulge membru cu membru dacă aş avea ocazia. Să ştiţi că n-aveam gânduri prea plăcute în minte, dar ele au fost cele care mi-au dat puterea să merg mai departe.

Scoase acelaşi râs rece şi clătină din cap resemnată, apoi vorbi mai departe:

— Şi-apoi, ce se întâmplă când dau peste el pe stradă? O rup la fugă. Cred că de aceea mi-am pierdut cumpătul în asemenea hal în secţia de poliţie. Eram mânioasă pe mine însămi. Pur şi simplu voiam să scap de asta, să dau vina pe altcineva.

— Oamenilor normali nu le vine uşor să se comporte violent. Ar trebui să vă bucure faptul că aţi reacţionat aşa cum aţi făcut-o. Nu v-ar fi fost deloc mai bine dacă v-aţi fi luat de el.

Zâmbetul lui Huldar nu fu răsplătit cu un altul din partea ei.

— Eu nu sunt chiar aşa sigură. Sinceră să fiu, cred că acum m-aş fi simţit mult mai bine. M-aş fi simţit al dracului de bine...

— Cum de nu v-aţi dus direct la secţia de poliţie? o întrerupse Erla. N-aţi ajuns acolo decât după ora douăsprezece.

— N-am putut ajunge acolo mai devreme. Aveam cliente de aranjat, de tuns, de vopsit. Dar m-am lăsat acaparată de muncă şi, când a venit ora prânzului, m-am repezit direct la secţie. Vreţi să aflaţi numele clientelor sau ale angajatelor care mi-au ţinut locul după aceea? Sunt suspectată de ceva?

Lui Dagmar i se ilumină chipul.

— I s-a întâmplat ceva lui Jón? Să nu-mi spuneţi că l-a atacat cineva!

Era greu de mascat satisfacţia ei la acest gând. Buza subţire superioară se răsfrânse, scoţând la iveală dinţii din faţă,

într-un rânjet care îi aduse aminte lui Huldar de hienele din documentarele despre viaţa în sălbăticie, care tot dădeau roată prăzii doborâte de leu. Se îndoia că avusese vreodată o asemenea expresie pe când fiica ei era încă în viaţă.

— Nu s-a întâmplat nimic cu el, din ce ştim noi. Şi sunteţi sută la sută sigură că bărbatul pe care l-aţi văzut dimineaţă era Jón Jónsson? Sunteţi sigură că nu v-aţi înşelat?

Vorbele Erlei puseră capăt la fel de eficient plăcerii răzbunătoare a lui Dagmar pe cât ar fi pus o leoaică pe fugă o hienă.

— Sunt foarte sigură. Sută la sută sigură.

— Cunoaşteţi pe cineva care lucrează la firma de contabilitate lângă care l-aţi văzut pe Jón? Pe Kolbeinn Ragnarsson, de exemplu? Vă sună cunoscut acest nume?

Huldar se aplecă, privind-o de aproape pe femeie. Voia să fie sigur că-i poate citi aşa cum trebuie expresia, că poate interpreta chiar şi cel mai vag indiciu dacă ea va recunoaşte vreunul din numele pe care voia să le menţioneze.

— Şi dimineaţă am fost întrebată acelaşi lucru. Cine-i acest bărbat?

Pe chipul lui Dagmar nu se putea citi nimic altceva decât suspiciune.

— Dacă nu-l cunoaşteţi, nu contează. Dar pe Benedikt Toft?

— Mai exact, cine sunt aceşti oameni? De ce ar trebui să-i cunosc? N-am şi eu dreptul să ştiu de cine anume încercaţi să mă legaţi?

Când nici Erla, nici Huldar nu-i răspunseră, ea se lăsă pe spate în fotoliu, privindu-i cu dispreţ.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de parcă n-aş putea să-i caut pe Google. În ce secol trăiţi, oameni buni?

— Noi nu vă putem împiedica. Sunteţi liberă să-i căutați, dacă vreţi.

Huldar se lăsă şi el pe spate. Nu identificase nimic interesant în reacţia femeii. Nimic în afară de deja tradiţionalul ei dispreţ şi resentiment.

— Bun, atunci, asta e, zise Erla, aruncându-i o privire lui Huldar.

— Mai vreţi să aflaţi şi altceva?

— Nu.

— Pot spune ceva înainte să plecaţi?

Furia din privirea lui Dagmar era greu de confundat. Avea ochii mijiţi şi muşchii de pe faţă întinşi, ceea ce-i scotea şi mai mult în evidenţă pomeţii.

— Să nu-l mai sunaţi niciodată pe fostul meu soţ! Nu e el ruda mea cea mai apropiată; el nu mai are nicio legătură cu mine. Absolut niciuna. Am divorţat acum zece ani şi eu nu pot trece peste faptul că aţi avut tupeul să-l implicaţi şi pe el în asta. Ar trebui să vă fie ruşine. Voi cum v-aţi simţi dacă fosta voastră consoartă ar fi chemată să vă ia dintr-o secţie de poliţie? După ce aţi ajuns deja pe fundul prăpastiei?

Cei doi clătinară din cap prosteşte. Niciunul nu voia să răspundă, dar cum Huldar era ceva mai vinovat decât Erla, se simţi obligat să vorbească pentru amândoi:

— Din nou, nu putem decât să ne cerem scuze.

Dagmar îl privi cu asprime, dovedind că nu ar avea nici cea mai mică intenţie să-i ierte.

— Am terminat? M-am săturat deja de poliţişti pe ziua de azi. Mi-a ajuns pentru toată viaţa.

Huldar se gândi că n-a mai întâlnit în viaţa lui pe cineva atât de plin de sentimente violente. Femeia oscila între mânie, ură, răzbunare şi răutate. Singurul ei sentiment cât de cât domol care i se zbătea în adâncul sufletului era durerea; o durere sfâşietoare, din care izvorau probabil toate celelalte emoţii. Se-ntrebă dacă şi fostul ei soţ se afla în aceeaşi stare. Oare şi-n cazul lui pierderea singurului copil îi răpise toată voinţa de a trăi?

În drum spre ieşire, Huldar îşi aruncă din întâmplare privirea printr-o uşă întredeschisă care dădea în dormitorul principal, pe care-l dădea de gol un pat masiv, aranjat impecabil. Nu acesta îi atrase totuşi atenţia, ci pereţii, care erau acoperiţi din podea şi până-n tavan cu fotografii înrămate. Fotografii ale unei fetiţe aflate la vârste diferite. Vaka, probabil. Deşi totul se întâmpla prea iute pentru a putea fi sigur, ar fi putut jura că zărise şi un tablou de la nunta lui Dagmar şi Orri. Ceea ce ducea, firește, la o singură concluzie cu privire la cine părăsise pe cine. Odată cu uciderea fiicei sale, această femeie pierduse tot ce conta pentru ea: familia, copilul şi bărbatul pe care-l iubise. Jón Jónsson avea o mulţime de nenorociri de care era răspunzător.

Capitolul 21

Chiar dacă dincolo de ferestre era vineri, Huldar avea senzaţia că în interiorul acestui micuţ şi mohorât apartament era încă joi. Poate că va rămâne blocat pentru totdeauna într-o zi de joi. Fără zile de vineri sau week-enduri. Fără sărbători sau alt gen de zile speciale, care să întrerupă monotonia.

Toate draperiile erau trase, pentru a împiedica puternica lumină de-afară să afecteze imaginile care rulau pe ecranul mare şi plat al televizorului. În ciuda mărimii sale, televizorul părea a fi cel mai ieftin model. Era limpede cine se făcea responsabil pentru o astfel de achiziţie: Thröstur părea genul de om care preferă mărimea în locul calităţii. Sora şi mama lui, pe de altă parte, păreau genul de persoane care stau şi cumpănesc o veşnicie înainte de-a se hotărî să cumpere ceva care să merite toţi banii daţi, pentru ca apoi să se hotărască să nu mai cumpere. Huldar mai observă şi că, spre deosebire de el, familia aceasta părea să aibă obiceiul să repare lucrurile stricate. Două bibelouri de porţelan fuseseră lipite cu superglue şi stăteau aşezate cuminţi pe măsuţa de cafea, drept mărturie a chibzuielii lor, deşi persoana responsabilă de reparaţie făcuse o treabă de mântuială: părţile fuseseră lipite strâmb laolaltă, iar lipiciul se scursese. Simţea nevoia să ia cu el figurinele în drum spre ieşire şi să le arunce la tomberon.

Vizita aceasta se desfăşură cu totul şi cu totul diferit faţă de cea de dinainte. Prima oară, el şi Freyja de-abia se aşezaseră, înainte de-a li se arăta uşa; de data asta deja zăboveau de mult mai multă vreme, deşi tot nu izbuteau să smulgă răspunsurile mult dorite. Freyja stătea ca pe ace, aruncând întruna priviri piezişe spre uşa de la intrare, de teamă ca aceasta să nu se fi mişcat cumva între timp. Dar Thröstur nu părea dispus să le creeze probleme, deşi cu greu putea fi descris ca fiind politicos sau primitor. Când mama lui, Agnes, le oferise câte o ceaşcă de cafea, se răstise la ea, făcând-o să pălească. Acum stătea cuminte, lângă copiii ei, pe canapea.

Vizita lor fusese aranjată în ultima clipă. Erla se hotărâse brusc că vrea să afle dacă familia avea ceva veşti despre Jón Jónsson. Bărbatul părea să se fi evaporat de pe faţa pământului, la fel cum dispare zăpada în rigole odată cu sosirea primăverii. Cu toate că familia tăiase orice legătură cu el, aşa cum vrei să te debarasezi de un membru nedorit, poliţiştii credeau că ar putea lua legătura cu aceştia, poate crezând că a

fost iertat după ce şi-a ispăşit pedeapsa — găsindu-l şi pe Iisus, drept bonus. De asemenea, voiau să găsească şi ceva obiecte cu amprentele lui pe ele, dat fiind că nu se puteau baza pur şi simplu doar pe declaraţia lui Dagmar că-l văzuse pe Jón în viaţă şi cu ambele mâini încă la locul lor. Şi, nu în ultimul rând, Huldar voia să-l întrebe iar pe Thröstur despre iniţialele din scrisoare, deşi se îndoia că tânărul va vrea să discute despre această chestiune în faţa mamei şi-a surorii sale. Era clar că vor trebui să-l cheme la secţie pentru un interogatoriu formal în weekend. Când Huldar sunase pentru a le cere să se întâlnească cu toţi trei le oferise două alternative: ori veneau ei la secţie — dacă n-aveau să-şi facă apariţia de bunăvoie, urma să vină o maşină să-i ia — ori putea veni poliţia la ei, pentru a le pune nişte întrebări. Thröstur, care îi răspunsese la telefon, se arătase imediat în favoarea celei de-a două variante.

Erla fusese de acord să-l lase pe Huldar să discute cu familia, pentru ca ea să le poată prezenta superiorilor modul în care evolua ancheta. Era imposibil să poată amâna întâlnirea cu ei; erai aşteptat să vii chiar dacă te aflai pe un pat de spital, în pijama şi cu branula înfiptă în braţ. Dar nu arătă vreun semn că s-ar teme de această întâlnire, având în vedere că ancheta se îndrepta într-o direcţie, în sfârşit. Nu deranjase pe nimeni atunci când Huldar anunţase deschis că el fusese cel care bănuise o legătură între uciderea lui Benedikt Toft şi Jón Jónsson. Iar dacă avea să se dovedească o pistă falsă, putea pune prinsoare că în capul său aveau să se spargă toate oalele.

Huldar nu voia să se gândească la asta acum. Era obişnuit să facă faţă problemelor pe măsură ce se iveau; nu avea rost să se preocupe dinainte să se întâmple. La fel şi acum: nu era deloc nerăbdător să aibă inevitabila discuţie cu Freyja, după terminarea acestei vizite. Întârziaseră amândoi din cauza traficului aglomerat de vineri şi abia dacă avuseseră timp să schimbe câteva vorbe în faţa clădirii înainte de-a urca treptele. Atât de nerăbdători se arătaseră să scurteze cât mai mult jenanta lor întâlnire de jos, încât aproape că se călcaseră pe picioare unul pe celălalt în graba lor de-a apăsa butonul soneriei. Acum lui Huldar îi părea rău că nu mai zăboviseră niţel în faţa blocului, pentru a scăpa de inevitabila discuţie care se profila la orizont.

— Deci niciunul dintre voi nu l-a văzut sau n-a primit veşti de la Jón de când a ieşit?

Trioul de pe canapea clătină la unison din cap.

— Aş prefera să răspundă fiecare în parte. Am să încep cu tine, Sigrún.

Unul din lucrurile pe care Freyja i le spusese înainte de-a intra în clădire era că în niciun un caz nu va trebui să se refere la Jón Jónsson ca fiind tatăl lor. Cuvântul era nepotrivit de afectuos în împrejurările date. De asemenea, îl sfătuise să nu-i întrebe pe cei doi fraţi dacă acesta îi abuzase când fuseseră copii. Acest lucru trebuia făcut în privat, nu aşa, din senin, în propria lor casă.

— Sigrún?

Tânăra ridică privirea şi i-o întâlni fugar pe-a lui Huldar, după care şi-o coborî din nou. Părul lung şi tern îi acoperi faţa atunci când rosti cu o voce slabă:

— N-am vorbit cu el. Şi nici nu l-am văzut.

— N-a încercat să dea de tine? De exemplu, n-a încercat să te sune pe mobil?

Tânăra clătină din cap.

— Aş aprecia dacă mi-ai răspunde, în loc doar să încuviinţezi sau să datini din cap.

Sigrún ridică din nou privirea şi, deşi nu i-o mai întâlni pe-a lui Huldar, el cel puţin reuşi de data asta să-i şi vadă faţa. Fu din nou frapat de cât de banală părea. Dacă ar fi închis ochii, probabil că ar fi avut probleme să-şi amintească vreo trăsătură de-a ei.

— Nu am telefon mobil.

Huldar înălţă din sprâncene, surprins.

— Poftim?

Sigrún roşi şi începu să-şi frământe mâna mutilată. Până acum îşi ţinuse mâinile în poală, ca şi cum ar fi încercat să-şi ascundă lipsa degetelor.

— Am spus că nu am telefon mobil.

— Îmi cer scuze, doar că e un lucru atât de neobişnuit în ziua de azi.

Huldar îndrăzni să zâmbească, dar nu ajută cu nimic. Thröstur se zbârli şi mama lor păru că nu mai ştie unde să se ascundă de ruşine.

— Oricum, bravo ţie! Telefoanele mobile sunt o mare pierdere de timp.

Trioul de pe canapea se mai relaxă niţel.

— Dar tu, Thröstur? L-ai văzut sau ai primit vreo veste de la tatăl tău?

— Nu.

Thröstur izbuti să încarce cu furie chiar şi această unică silabă. Îşi vopsise unghiile cu ojă neagră de când îl văzuse Huldar ultima oară, însă oja începuse să se cojească, făcând ca mâinile să-i pară murdare şi să atragă atenţia asupra tatuajelor: *Ultio dulcis*. Huldar căutase ce înseamnă aceste cuvinte şi acum voia să-l întrebe pe Thröstur de ce a ales să-şi decoreze pielea cu acest citat, însă mai era timp pentru a face acest lucru.

— Nu ai primit niciun apel pe care să-l fi ignorat?

— Nu.

Thröstur îşi bombă cât putu de mult pieptul sfrijit. Gestul îi netezi tricoul şifonat, scoţând la iveală imaginea capului unui bărbat ce avea un pistol la o tâmplă, în timp ce sânge şi creieri ţâşneau din cealaltă. Chipul bărbatului era contorsionat de un ţipăt. Huldar simţi o dorinţă subită de a-l târî pe Thröstur la locul unei sinucideri; să vadă cum arată de fapt cineva care şi-a zburat creierii. Poate că acest lucru îl va face să se gândească de două ori înainte de-a îmbrăca iar acel tricou.

— În regulă. Dar tu, Agnes? Ai aflat ceva despre el în tot acest timp?

Femeia ridică privirea, părând surprinsă de faptul că era rândul ei să vorbească. Aruncă o privire neliniştită înspre fiul ei, de parcă acesta i-ar fi controlat de fapt răspunsurile, însă Thröstur o ignoră.

— Nu.

— Şi te surprinde acest lucru? Că nu a încercat să ia legătura cu niciunul dintre voi?

— Nu. Da. Nu ştiu.

Mama şi fiica nu erau deloc diferite, căci ambele stăteau cu umerii plecaţi şi ruşinate, părând incapabile să-şi ţină mâinile nemişcate. Normal, Sigrún părea mult mai tânără decât mama ei, deşi Huldar credea că peste treizeci de ani avea să fie imaginea întruchipată a mamei sale. Era greu de ghicit câţi ani avea Agnes. Numai piele şi os, cu umerii îndoiţi, cu un trup din care se scursese toată energia, probabil că părea mult mai în vârstă decât era de fapt.

— Nu cred.

— Când ai vorbit ultima oară cu el?

— O, acum mulţi ani.

Agnes deschise larg ochii şi chipul cenuşiu i se lumină timp de câteva clipe.

— N-am mai vorbit de foarte mulţi ani cu el.

— Ai putea spune cam câţi?

— N-am mai vorbit cu el de când s-a petrecut... de la arestarea lui. Nu ştiu exact câţi ani au trecut. Încerc să nu mă gândesc la... la tot ce s-a întâmplat.

Femeia părea incapabilă să privească în ochii lui Huldar; privirea ei continuă să se abată în toate părţile, în sus, în jos, oriunde, numai la el, nu. Acum, totuşi, se uita la Freyja, gest pe care Huldar îl interpretă ca pe un semn de apreciere; în locul ei, şi el ar fi preferat să o privească pe Freyja. Bănuia că Agnes se simţea neliniştită în prezenţa unui bărbat, ceea ce nu era de mirare: soţul ei, care ar fi trebuit să-i fi fost partener de viaţă, îşi tratase familia mai rău decât putea fi descris în cuvinte. Mai bine le-ar fi fost cu un piton în casă, decât cu el.

Aparent citindu-i gândurile, Freyja se decise să intervină. Vorbi cu un glas blând, fără urmă de superioritate.

— Dar despre întreţinerea copiilor? Trebuie să fi discutat cu el genul acesta de lucruri la un moment dat.

— N-am făcut cerere pentru întreţinerea copiilor. Nu voiam niciun sfanţ de la el; tot ce voiam era să divorţez cât mai repede.

Agnes îşi mai îndreptă niţel poziţia când rosti aceste cuvinte, ca şi cum, în adâncul ei, zăcea fantoma unei mândrii pierdute.

— Ideea principală era să întrerup orice legătură cu el. Chiar dacă banii veneau prin intermediul Departamentului Serviciilor Sociale responsabil de aceste lucruri, aceştia tot ar fi fost mânjiţi prin asocierea cu el.

— Înţeleg.

Freyja încuviinţă din cap, apoi continuă, cu acelaşi glas blând:

— Ştim că Jón a primit nişte scrisori în închisoare, scrise de mâna unui adult. Cumva, din întâmplare, acele scrisori au fost trimise de tine?

— Glumeşti? Nu, eu nu i-am scris niciodată.

— În regulă. A încercat să menţină legătura cu tine sau cu copiii cât timp s-a aflat în închisoare? În primii ani, de exemplu, înainte de-a înţelege că eşti decisă să întrerupi orice contact cu el? V-a trimis felicitări de Crăciun, mesaje de aniversare, ceva de genul ăsta?

Agnes ţâţâi indignată.

— Nu. Nimic de genul ăsta. M-aş fi mirat dacă şi-ar fi adus aminte de zilele de naştere ale lui Thröstur sau Sigrún,

darămite de-a mea. Cu greu ar fi putut rata venirea Crăciunului, dar şi atunci ne lăsa în pace.

— Ce căcat mai e şi ăsta?

Thröstur smuci nervos din cap, făcându-şi mama să se chircească, instinctiv, pe porţiunea ei de canapea.

— Crăciunul? Zile de naştere? De ce dracu' vă interesează pe voi astfel de lucruri?

Huldar se pregăti să intervină, însă Freyja păru să nu aibă nevoie de data aceasta de intervenţia unui cavaler în armură strălucitoare. Orice semn de nelinişte dispăru cu totul din atitudinea ei, iar el nu detectă nici cea mai vagă urmă de teamă în glasul ei atunci când vorbi din nou. Femeile te surprindeau întotdeauna atunci când se simţeau jignite.

— În regulă, spuse ea cu o urmă de asprime în glas. Atunci, spune-mi ceva. Pretinzi că tatăl tău n-a luat legătura cu voi niciodată; spui că nu l-ai văzut şi că nu te-a informat nimeni că va ieşi din închisoare. Atunci de unde ştiai că a fost eliberat atunci când am venit prima oară la tine?

Chipul lui Thröstur căpătă o tentă de roşu-întunecat. Pielea lui aspră părea acum inundată de sânge; chipul său îşi pierduse orice urmă de farmec. Nările îi pulsau de furie, făcând să-i tremure inelul înfipt în sept.

— De unde ştiam?

Degeaba îi aruncă Freyjei o privire încărcată de ură.

— Da. Trebuie să-ţi aminteşti acest lucru. El n-a ieşit decât de-o săptămână.

Freyja îi întoarse tânărului o privire încărcată de răceală.

— Sigur că-mi amintesc.

— A, atunci spune-ne şi nouă.

Thröstur îşi strânse buzele într-o linie subţire, dar înainte ca Freyja sau Huldar să aibă ocazia să-l preseze, interveni mama lui:

— Eu i-am spus.

Obrajii ei căpătaseră acum o vagă urmă de culoare.

— Am primit un apel din partea Administraţiei Penitenciarelor.

— Dar nu am stabilit că n-aţi primit niciun fel de avertizare?

Huldar încerca să fie atent şi la reacţia mamei, şi la cea a fiului, însă îi fu imposibil. Alese în schimb să se concentreze asupra lui Agnes, dat fiind că cel mai probabil ea avea să-şi piardă prima cumpătul şi să se dea de gol.

— M-au sunat. Nu ca să-mi spună că a ieşit sau ceva de genul ăsta, ci doar pentru că doreau să afle adresa lui Jón. Cea pe care le-o oferise el se dovedise greşită. Sau, cel puţin, el nu mai locuia acolo.

Agnes îşi netezi pantalonii şi rămase holbându-se în gol, ca hipnotizată.

— După aceea, i-am spus şi lui Thröstur.

Thröstur încuviinţă din cap şi rânji, clar mulţumit de intervenţia mamei sale.

Huldar îşi îndreptă atenţia spre Sigrún. Ea i se păruse cea mai sinceră, asta probabil şi pentru că părea mult prea inocentă ca să trădeze pe cineva. Deşi, pe de altă parte, ai nevoie de mult mai mult curaj pentru a rosti adevărul, decât pentru a minţi. Poate că ea era cea mai rea dintre toţi trei.

— Dar tu, Sigrún? Tu tot de la mama ta ai primit vestea?

Sigrún aruncă iute o privire înspre fratele ei, lipsită cu totul de apărare în faţa acestui nou asalt. Degetele din poală i se zbăteau neliniştite, iar ea continua să-şi frece cele două cioturi. Dar Thröstur i-o luă înainte, împiedicând-o astfel să răspundă:

— Nu. Eu i-am spus. După ce-aţi venit voi. Nu voiam ca nişte cretini idioţi să i-o arunce în faţă.

Era clar că aceşti „cretini idioţi" erau de fapt Huldar şi Freyja. Niciunul dintre ei nu clipi auzindu-l.

— E-adevărat, Sigrún?

Freyja făcu din nou apel la glasul ei blând şi liniştitor, întreaga ei atitudine era mult mai plăcută decât atunci când schimbase replici tăioase cu Thröstur, la fel ca un câine care-şi coboară perii zbârliţi atunci când întâlneşte o făptură inofensivă.

— Fratele tău a fost cel care ţi-a dat vestea?

Sigrún nu se uita înspre Freyja, ci părea brusc captivată de cele două figurine crăpate aflate pe măsuţa de cafea zgâriată.

— Da. El mi-a dat-o.

— Îţi mai aminteşti când anume?

— Acum vreo două zile. Nu-mi amintesc cu exactitate momentul.

Lui Huldar îi era imposibil să creadă acest lucru şi bănuia că şi Freyja era de aceeaşi părere. Se ştia bine că oamenii îşi amintesc foarte clar unde s-au aflat atunci când au primit veşti de o însemnătate crucială. Iar o veste că asta trebuie să fi fost de o importanţă capitală pentru ei. Dar era clar ca lumina zilei

că nu vor izbuti să scoată nimic folositor de la aceste femei în prezenţa lui Thröstur. Oricât de mult i-ar fi displăcut lui Huldar ideea de-a le chema la secţie pentru a fi interogate separat, pur şi simplu nu avea cum să evite acest lucru. Familia aceasta suferise enorm până acum, dar, din păcate, pentru suferinţă n-a existat şi nu există vreo limită superioară.

— Înţeleg. Ca să schimbăm subiectul, nu cumva mai deţineţi vreun obiect pe care Jón să fi pus mâna?

Toţi se uitară la Huldar în acelaşi timp, cu gurile căscate şi descumpăniţi de această întrebare. Apoi fratele şi sora se întoarseră spre mama lor şi aşteptară, la fel de nerăbdători ca Huldar, un răspuns de la ea. Văzând toate privirile îndreptate spre ea, Agnes îşi dădu seama că trebuie să răspundă.

— Nu. N-a mai rămas nimic de la el în casa noastră. M-am debarasat de majoritatea bunurilor sale atunci când m-am lămurit că nu va mai veni acasă, iar pe ultimele le-am aruncat atunci când ne-am mutat. Am tot dat de anumite lucruri mai ciudate de-ale sale, dar ne-am mutat de nenumărate ori de când locuim în Hafnarfjördur.

— Ei, atunci, dacă se întâmplă să daţi peste ceva de-al lui, v-aş fi extrem de recunoscător dacă ne-aţi anunţa, dat fiind că e vorba de o chestiune urgentă.

Huldar se întoarse apoi spre Thröstur şi Sigrún:

— Am aflat că unul dintre voi l-a vizitat în închisoare, cel puţin o dată. E-adevărat?

Thröstur se înroşi când clătină din cap. Nu era un mincinos prea priceput; niciunul nu era, de fapt. Poate că era o trăsătură de familie.

— Nu. Sigrún n-a mers niciodată acolo. Şi nici eu.

— Sigrún, e-adevărat ce spune el? Sursele noastre spun o cu totul altă poveste.

— Thröstur are dreptate, chiţăi ea slab.

Huldar se întoarse spre Freyja. Gata, terminaseră. Va trebui să-i cheme separat, pentru a-i lua la întrebări.

Dacă vor continua în acest ritm, exista riscul ca familia să-şi pregătească răspunsurile, sincronizându-şi poveştile.

— Să terminăm pe ziua de azi?

Freyja se arătă de acord, astfel că se ridicară în picioare. Uşurarea mamei şi fiicei era aproape palpabilă, ca şi cum ar fi primit o vizită din partea celor de la Stasi şi s-ar fi aşteptat la anunţarea datei execuţiei din clipă-n clipă. Thröstur se descurcă mult mai bine la mimarea indiferenţei. El îi conduse

spre uşă, rămânând aproape de ei cât se încălţară, după care trânti uşa în urma lor, fără a le spune la revedere.

Coborâră scările fără să scoată un cuvânt, apoi rămaseră afară pe trotuar, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, până ce Huldar sparse tăcerea:

— În legătură cu seara trecută...

— Chiar trebuie să discutăm despre asta? Ar trebui să nu mai beau niciodată. Hai s-o lăsăm aşa.

Freyja trase fermoarul gecii şi-şi ridică gluga pe cap.

— OK. Voiam doar...

— În regulă. Te rog să nu mai zici şi altceva.

Zăpada se depunea pe gulerul de blană al gecii ei, îmboldindu-l pe Huldar să i-o mătură cu mâna goală. Freyja se machiase neobişnuit de neglijent de data asta; o pleoapă era mânjită cu rimei, iar la unul din colţurile gurii avea o urmă de ruj, dar aceste mici imperfecţiuni o făceau şi mai atrăgătoare. Dacă s-ar fi aflat acum pe canapea, era exclus ca el să se mai ridice şi să plece.

Pe lângă ei trecu o maşină, stropind cu zloată pe fâşia de trotuar pe care stăteau. Se îndepărtară niţel de bordură, iar Huldar observă că ea se căuta în buzunar după cheile de la maşină. În clipa în care le va găsi îşi vor şi lua adio, aşa că era acum sau niciodată.

— Eşti ocupată diseară?

Freyja îşi găsise cheile. Afişă un zâmbet firav.

— Nu. Dar am de gând să mă culc devreme. Încă mai simt efectele acelor pahare de vin.

— Dar mâine seară?

— Weekendul ăsta o fac pe dădaca. Pentru nepoata mea. Va trebui să încerci în altă parte.

— Ţi-am spus vreodată cât de bine mă descurc cu copiii? Pur şi simplu mă adoră.

Nu mai era nevoie să menţioneze că el avea doar nepoţi, nu şi nepoate.

— Vă pot invita pe amândouă la cinema?

— Ea n-are nici măcar un an.

— Atunci, ce-ar fi să mergem să hrănim raţele? Probabil că mor de foame pe o asemenea vreme.

— Mai vedem, zise ea, zornăindu-şi cheile. Poate c-o să te sun.

Nu-i zâmbi, nu se încruntă şi nici nu afişă vreun semn care să-l determine să-şi facă speranţe.

— La revedere! îi aruncă ea, îndepărtându-se.

Huldar rămase privind după ea până dispăru după colţ, după care se îndreptă şi el spre maşină. Îşi scoase ţigările din buzunar, dar înainte să apuce una din pachet, îi sună telefonul. Era gardianul de la Litla-Hraun, cu care discutase mai devreme.

— Am găsit ceva care i-a aparţinut lui Jón Jónsson. Numai el a ţinut-o mai tot timpul în mână, nimeni altcineva. Vrei să vii tu s-o iei sau ţi-o trimit eu?

— Ce-ai găsit?

— Biblia. A lăsat-o aici. Toţi fac aşa.

Capitolul 22

Copiii însemnau totul pentru Æsa. Pentru ea, ei erau tot ce conta; fără ei, viaţa n-ar mai fi meritat trăită. Cu toate astea, Æsa nu se putea abţine să nu se simtă recunoscătoare când tatălui lor îi venea rândul să-şi petreacă weekendul cu ei. Putea şi ea să zăbovească în pat, să doarmă până târziu, să mănânce atâtea dulciuri câte voia, să dea televizorul cât de tare voia fără a risca să-i trezească, să sară peste mese sau să mănânce orice poftea, să comande o pizza — diferită de margherita, aşa cum proceda de obicei — ori să se lungească pe canapea să citească o carte, fără a se simţi vinovată pentru acest lucru. Cu alte cuvinte, avea ocazia de-a lenevi şi a se bucura de fiecare minut liber. Ba putea ieşi şi-n oraş, dacă prietenele sale plănuiau o noapte în oraş între fete, deşi aceste ocazii se răriseră extrem de mult de când şi ele se măritaseră şi aveau copii.

Pentru weekendul acesta nu îşi făcuse niciun plan. Se confrunta cu posibilitatea de-a rămâne singură în apartament, doar cu grijile ei care să-i ţină companie. Thorvaldur trebuia să sosească din clipă-n clipă ca să-i ia pe copii, însă n-avea încredere că el va putea avea grijă de ei aşa cum se cuvine. Era la fel de nepriceput ca prostul ăla de poliţist cu care discutase la telefon, după ce sunase pentru a raporta incidentul de la Parcul Familiei. Nu numai că el îi bagatelizase îngrijorarea, dar chiar îndrăznise să insinueze că ea inventase toate acele lucruri. Ei bine, Æsa ştia mult mai bine, şi, bineînţeles, la fel de bine o ştia şi Thorvaldur. El pretinsese că nu cunoştea nicio femeie pe nume Vaka, dar ea-şi dăduse seama c-o minte cu neruşinare. Poate că această Vaka era nouă femeie din viaţa lui, iar bărbatul în costum de Moş Crăciun nu era decât un fost iubit gelos. Dacă era aşa, ea voia ca acel bărbat să-i lase pur şi simplu copiii în pace şi să-şi descarce nervii pe Thorvaldur, dându-i şi câţiva pumni.

Cine, pentru numele Domnului, s-ar fi pretat la aşa ceva? Să ademenească nişte copii în maşină şi să-i plimbe de colo-colo? Fusese bântuită de astfel de întrebări toată ziua de ieri; îi invadaseră visele noaptea trecută, şi nu scăpase de ele nici măcar după ce se trezise. Colegele ei de muncă cărora le

povestise îşi dădeau ochii peste cap atunci când se întorcea cu spatele la ele. Chiar şi educatoarele de la grădiniţă păruseră sceptice, deşi fireşte că era în interesul lor să nu-i creadă povestea. Dacă Æsa vorbea prostii, ele nu mai aveau niciun motiv să se simtă vinovate că nu reuşiseră să-i ţină sub observaţie pe copiii din parc.

Nenorocitul ăla ştia exact ce făcea atunci când îmbrăcase acel costum. Dacă ea ar fi ales să ţină sub tăcere acel amănunt despre Moş Crăciun, poate că poliţia ar fi tratat incidentul altfel şi nu ar fi trimis un agent a cărui vârstă părea mai apropiată de-a Karlottei şi de-a lui Dadi decât de-a ei înseşi.

— Tati când vine?

Dadi îşi smulse privirea din televizor, pentru a-şi privi mama plin de speranţă. Pe ecran rulau desene animate. Siluete care nu aminteau nici de oameni, nici de monştri se luptau într-un bar din Vestul Sălbatic. Ea se îndoia că Dadi înţelegea cu-adevărat ce se petrecea acolo. Băiatul părea gata să pice, epuizat după o săptămână întreagă, aşa cum se întâmpla de fiecare dată vinerea.

— Aşteptăm şi tot aşteptăm.

— Nu tot aştepţi, Dadi. Doar ce-am ajuns acasă.

Se apropie de băiat şi-l mângâie pe cap, după care se aplecă şi-i depuse un pupic pe sprânceană. Ochii începuseră deja să-i sticlească, iar ea ştia că din clipă-n clipă băiatul avea să cadă adormit pe canapea, în ciuda ţipetelor ascuţite ce veneau dinspre desenele animate.

— Tati va ajunge în curând. Să nu adormi, că ştii ce greu ne va fi să te trezim din nou.

Îi spunea degeaba toate aceste lucruri; dacă Thorvaldur n-avea s-ajungă în curând, Dadi ar fi intrat pe tărâmul viselor.

Karlotta se ivi pe neaşteptate în sufragerie.

— Mai vine tati?

Aşa se întâmpla de fiecare dată; veneau şi-o întrebau pe rând. În fiecare zi de vineri, o dată la două săptămâni, ea trebuia să facă faţă unui potop de întrebări din clipa în care trecea pragul uşii şi până-n momentul în care se deranja şi Thorvaldur să apară. Uneori, când acesta întârzia, Æsa simţea c-o ia razna din cauza acelor întrebări nesfârşite.

— Da, Karlotta. Vine cât poate de repede.

Ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru nerăbdarea de a-şi petrece timpul cu tatăl lor. Auzise poveşti despre copii care plângeau de fiecare dată când trebuiau să stea cu taţii lor,

agăţându-se de picioarele mamelor şi trebuind să fie smulşi cu forţa de-acolo. Ea cum s-ar fi simţit în cazul unor astfel de despărţiri? Mult mai rău ca acum, fără îndoială.

— Ne va cumpăra îngheţată. Cu sirop. Unele mari, nu ca acelea mici, pentru copii, pe care ni le iei tu de fiecare dată.

Æsa se forţă să surâdă.

— Pun pariu că vă veţi distra.

Thorvaldur îi răsfăţa în mod nechibzuit în timpul weekendurilor pe care le petrecea cu ei, copleşindu-i cu dulciuri şi scoţându-i la cinema. Fără nicio regulă, doar distracţie şi îndeplinirea tuturor dorinţelor. Ea nu putea concura cu aşa ceva; când venea rândul Æsei să-şi petreacă weekendul cu ei, era de fiecare dată prea istovită din cauza muncii din timpul săptămânii, şi-n plus, nici nu-şi permitea să-i ducă două zile în paradisul copiilor. Nu-l învinovăţea pe Thorvaldur; şi ea ar fi făcut acelaşi lucru dacă ar fi fost în locul lui. Adică dacă ar fi avut banii lui. Nu îi era uşor să îi aducă înapoi după un weekend petrecut împreună cu el, cu feţele lipicioase de la zahăr şi cu programul de somn complet dat peste cap, dar cel puţin îi putea lua înapoi. Acum era îngrozită că Thorvaldur nu va reuşi să-i ţină sub observaţie şi că acel „Moş Crăciun" vă ieşi din nou la vânătoare şi va profita de ocazia ivită.

Soneria ţârâi ascuţit, făcând-o pe Æsa să sară în sus.

— Ei, Karlotta, cine crezi tu c-a venit?

— Tati!

Karlotta ţâşni spre uşă, urmată îndeaproape de Dadi, a cărui oboseală dispăruse ca prin farmec. Æsa porni imediat după ei, însă copiii deschiseseră deja uşa de la intrare în clipa în care ea ajunse în hol. O clipă, îi trecu prin minte că nu era Thorvaldur cel care aştepta în uşă, ci bărbatul din parc. Dar la intrare se aflau acel chip cunoscut, acei pantofi perfect lustruiţi, acea haină care părea că doar ce fusese desprinsă de pe umeraş cu cinci minute în urmă. Thorvaldur era precum o pisică: curat, mlădios, orice s-ar fi întâmplat.

— Adunaţi-vă lucrurile. Trebuie să stau niţel de vorbă cu tatăl vostru.

Æsa îi trase înapoi pentru a-şi aduna bagajele pe care şi le împachetaseră cu o seară înainte, petrecând o eternitate în încercarea de a-şi alege hainele şi jucăriile pe care ea ştia că nici măcar nu le vor atinge. La Thorvaldur îi aşteptau alte seturi de lucruri, pe care le cumpărase el însuşi pentru ei, fiind evident că nu voia să-i mai vadă umblând cu acele haine

învechite pe care le-aduceau cu ei. Bine, asta era doar problema lui.

Thorvaldur păşi pe hol, strâmbându-se aşa cum făcea de fiecare dată când se vedea nevoit să pătrundă în acest apartament. Ar fi preferat să rămână afară, pe scări, făcând pe martirul.

— Ce e? Mă grăbesc. Am rezervat o masă — nu vreau să întârzii. Ai idee cât de ocupate sunt restaurantele? E plin de turişti zilele astea.

Æsa n-avea nicio idee. Ea nu mai ieşise în oraş să mănânce de luni de zile. Dar era puţin probabil ca turiştii să iasă în grupuri mari ca să cineze în această perioadă a anului. Din partea lui Thorvaldur era tipic să facă mare caz din orice. Ea doar spera, pentru binele lui, că meniul ales n-avea să fie compus doar din melci şi carne de vită Kobe. Dacă fusese nevoie să facă rezervare din timp, era limpede că nu-i scotea pe copii la un local cu burgeri şi cartofi prăjiţi, deşi nu excludea posibilitatea ca Thorvaldur să rezerve o masă şi la un fast-food.

— Cine-i Vaka? Ai de gând să-mi spui şi mie?

— Nu cunosc nicio Vaka. Lasă-mă-n pace cu chestia asta, bine?

Thorvaldur aruncă o privire peste umărul ei, ca şi cum încerca să vadă unde-i sunt copiii. Ştiau amândoi că nu era decât un pretext pentru a-i evita privirea.

— Dacă nu vrei să-mi zici cine e, va trebui să le spui poliţiştilor. I-am sunat şi vor lua legătura cu tine cât de curând.

De fapt, această posibilitate era deja exclusă. Tânărul agent de poliţie care venise la ea continuase să o întrerupă cu tot felul de întrebări stupide, cum ar fi dacă fuma ţigări cu marijuana sau avea obiceiul să-şi imagineze diverse chestii, astfel încât Æsa renunţase la subiectul Vaka, în încercarea disperată de a-l face să se concentreze la subiectul care conta. Dar nu era nevoie ca Thorvaldur să afle aceste detalii. Ea se hotărâse să sune din nou la poliţie, luni dimineaţă, pentru a i se permite să-şi termine de dat declaraţia. Acum, îi era dureros de clar că ei n-o vor căuta.

— Nu le pot spune poliţiştilor despre o femeie când nici n-am habar cine e. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă mai sâcâi.

Thorvaldur îşi dădu capul pe spate şi strigă:

— Copii, haideţi mai repede! O să întârziem la cină.

După cum Æsa îi ştia prea bine, Karlotta şi Dadi aveau să vină în fugă, târându-şi rucsacurile după ei şi panicaţi că tatăl lor ar pleca fără ei. După aceea, nu va mai avea ocazia de-a discuta în linişte cu Thorvaldur. Era limpede că nu mai avea niciun rost să insiste asupra subiectului Vaka. N-avea decât să păstreze secretul asupra iubitei sale. Existau lucruri mult mai grave în privinţa cărora să-şi facă griji.

— Îmi promiţi că vei avea grijă de ei şi că nu-i vei pierde din ochi nici măcar un minut?

— Ce e cu tine? Normal că o să am grijă de ei. S-a întâmplat ceva cu ei cât timp au fost sub supravegherea mea?

Îşi răspunse singur la întrebare, înainte ca Æsa să aibă ocazia de-a aminti de momentul în care Dadi se tăiase la mână în lama de ras a lui, ori când Karlotta îşi arsese părul atunci când una din plete îi nimerise în lumânarea rămasă aprinsă pe măsuţa lui de cafea.

— Nu s-a întâmplat nimic pentru că am grijă de ei. Mai bine decât tine. Cu cine erau atunci când se presupune c-au fost răpiţi de „Moş Crăciun"? întrebă el, având grijă să deseneze şi ghilimele în aer când rosti ultimele două cuvinte.

— Nu are rost să mă contrazic cu tine. Deşi nu vrei să recunoşti, ştiu că această situaţie are de-a face cu tine, aşa că tot ce-ţi cer e să ai mai multă grijă de ei în acest weekend. Nu-ţi lua nicio secundă ochii de la ei.

Æsa putea auzi zgomotele provocate de apropierea Karlottei şi a lui Dadi. Gata cu liniştea.

— Thorvaldur, promite-mi!

— Ce? Ce trebuie să-ţi promită? o trase Karlotta de bluză.

— Că va avea grijă de voi, scumpo. Iar voi trebuie să-mi promiteţi că n-o să fugiţi de lângă tatăl vostru. Trebuie să rămâneţi tot timpul lângă el. Tot weekendul.

— Ce?

Dadi se strecurase pe la spatele ei şi se oprise, lipit de tatăl său.

— Şi dacă trebuie să merg să fac pipi?

— Sau dacă tati trebuie să meargă la toaletă? Va trebui să mergem şi noi cu el?

Karlotta chicoti şi trecu şi ea pe lângă Æsa, lipindu-se de Dadi. Ei habar n-aveau de gravitatea situaţiei; erau prea mici ca să-nţeleagă că pe lumea asta există oameni capabili să le facă rău altora, fie ei şi copii. Oricât de mult ar fi încercat să-i facă să priceapă aceste lucruri, în ochii lor ceilalţi oameni nu existau

decât pentru a le face viaţa mai uşoară şi pentru a-i distra. Ceilalţi copii existau doar pentru a se juca cu ei, în timp ce menirea adulţilor era să le pună mâncarea pe masă, să-i îmbrace cu haine călduroase şi să le dea voie să se joace între mese.

— Ascultaţi ce vă spun! Promiteţi-mi!

Expresiile de bucurie dispărură de pe chipurile lor în timp ce-şi dădeau cuvântul. Thorvaldur începu imediat să-i îmbrace cu hanoracele şi să-i ajute să-şi încalţe ghetele. Æsa se aplecă pentru a primi două săruturi de la revedere. Replica acidă a lui Thorvaldur era legată de faptul că ea ar fi putut să-i îmbrace cu ceva mai elegant — doar mergeau să ia cina-n oraş, pentru numele lui Iisus. După care, el îi conduse afară. Karlotta îi făcu semn cu mâna mamei sale în timp ce tatăl ei închidea uşa în urma lor.

Æsa încă mai simţea pe obraz urmele lăsate de pupicii lor de rămas bun. Se repezi în dormitor şi rămase în faţa ferestrei, privind cum Thorvaldur îi ajută să se suie pe bancheta din spate a maşinii şi să-şi pună centurile de siguranţă. În timp ce maşina dispărea în josul străzii, femeia se simţi copleşită de frică. Temerile sale prinseră puteri noi atunci când îi veni ideea că Thorvaldur nu mai apucase să-i promită că nu-şi va lua ochii de la ei, aşa cum îi ceruse. De ce oare nu-i zisese că cei doi se îmbolnăviseră şi gata? Dar apoi ar fi trebuit să le ceară Karlottei şi lui Dadi să mintă pentru ea, iar acest lucru n-ar fi fost corect din partea ei.

Of, Doamne.

Weekendul abia începea. Iar ea putea începe să patruleze prin toată casa.

Thorvaldur îşi mai azvârli în gură o pilulă de ibuprofen, pe care o dădu pe gât cu o gură de apă, nădăjduind că-i va uşura suferinţa. Îl omora durerea de cap; probabil că vinul pe care-l băuse la restaurant cu o seară înainte fusese de o calitate mai slabă decât era el obişnuit. Doar dacă nu cumva de vină era acel al doilea pahar de whisky, pe care-l băuse după ce ajunsese acasă. Hristoase! Acum nu mai avea nevoie decât de o cutie de bere rece, ca să se dreagă. Nu că n-ar fi avut — era un bax întreg în frigider. Dar nici nu putea fi vorba de încă o bere. Avea copiii în grijă şi nu trebuia să-i scape din ochi nicio secundă. Nu ar fi oferit o imagine prea bună apărând la cinema cu întârziere şi duhnind a băutură. Va trebui să se bazeze pe

ajutorul ibuprofenului pentru a trece cu bine peste weekend, la fel cum procedase în toate celelalte weekenduri rezervate rolului de tată.

Thorvaldur îşi înfăşură din nou halatul gros în jurul trupului, strângându-şi mai tare cordonul în jurul mijlocului. Va trebui să le pregătească copiilor ceva de mâncare; era aproape zece şi jumătate, iar ei încă nu luaseră micul dejun. Deja izbutise să scape o dată de ei plantându-i în faţa televizorului, după ce dăduseră buzna în dormitorul său, pe la opt dimineaţa. Acest lucru funcţionase până la nouă şi jumătate. Apoi începuse un desen animat pe care ei îl considerau plictisitor. Simţindu-se la fel de terminat ca mai devreme, reuşise să-i convingă să iasă în grădină, pentru a se juca în zăpadă. Acum erau încă afară, lihniţi de foame, probabil. Dacă i-ar chema acum înăuntru, ar avea vreme să se adune cât timp ei s-ar dezbrăca de hainele de-afară şi s-ar spăla pe mâini. Sau, cel puţin, ar reuşi să se adune cât să fie în stare să le pregătească fulgii de porumb pe care-i mâncau în fiecare dimineaţă.

Gustul de acru din stomac se intensifică atunci când îşi aduse aminte de predica de ieri a Æsei. Copiii se jucau în grădină de mai bine de-o oră, singuri şi nesupravegheaţi. Era oare posibil...? Nu, sigur că nu. Grădina era împrejmuită de un gard. Stomacul i se răsuci violent, la fel ca o maşină de spălat ajunsă la finalul programului. Ce-o fi fost în mintea lui? Gardul de lemn nu reprezenta cine ştie ce obstacol; nu fusese construit pentru a ţine duşmanul la distanţă. Dacă cineva era hotărât să-l sară, nimic nu-l putea ţine pe loc.

Thorvaldur ciuli urechile, temându-se brusc să privească afară. Dacă îi dispăruseră copiii? Uşurarea care îl copleşi când i se păru că le aude glasurile fu atât de profundă, încât durerea de cap se estompă şi chiar şi stomacul îi dădu pace o vreme.

Se aventură în sufragerie, simţind parchetul rece ca gheaţa sub tălpile goale. Le auzi vocile mult mai clar pe măsură ce se apropie de fereastră. Se dumiri acum că Dadi şi Karlotta se ciorovăiau între ei. Îngrijorarea de mai devreme dădea înapoi pas cu pas; chiar nu avea motive să se teamă. Până când ajunse la fereastră, gata să le facă semn copiilor să intre în casă, toate temerile sale erau deja date uitării.

Şi atunci ambii copii începură să ţipe.

Capitolul 23

Erla nu-şi mai încăpea în piele de bucurie: era clar că şedinţa se desfăşurase cum nu se putea mai bine, iar ea fusese bătută pe spate de toată lumea pentru că obţinuse un rezultat — asta dacă îl puteai numi rezultat.

Huldar bănuia că ea le dăduse tuturor de înţeles că se afla pe punctul de-a face o descoperire. Cum anume îl prezentase pe Jón Jónsson în faţa tuturor — ca suspect sau ca victimă — era greu de intuit, dar era limpede că înregistrase efectul dorit. Erla nu se pricepea niciodată să-şi ascundă sentimentele: dacă şefii ei o mustrau, îi puteai citi imediat reacţia pe chip. Huldar suspecta că raţionamentul lor fusese influenţat de numele şi trecutul lui Jón. Cine-ar fi fost mai potrivit în rolul de răufăcător decât un infractor deja condamnat? Şi astfel urma să li se dea, mai mult sau mai puţin, mână liberă să investigheze; nimeni n-avea să înceapă să caute nod în papură în legătură cu metodele lor sau să comenteze despre drepturile civile ale suspectului. Şi dacă, pe de altă parte, Jón Jónsson chiar era victima — dacă rămăsese fără mâini şi, posibil, şi mai grav de atât — tot ce-ar fi interesat opinia publică ar fi fost cât de mult a avut acesta de suferit.

Identitatea răufăcătorului aproape că nici nu ar mai fi contat; la urma urmei, oamenii au adesea tendinţa să-i simpatizeze, fie un el sau o ea, oricât de circumspecţi ar fi să recunoască acest lucru.

Se răspândise vestea că intrase din nou în graţiile superiorilor şi era bine să fii văzut alături de ea, iar membrii Diviziei de Investigaţii Criminale stăteau buluc în jurul ei, lipiţi unii de alţii, sperând să-i observe când va veni vremea să împartă noile sarcini. O pistă nouă cere o schimbare de direcţie. Dar deşi toată lumea ardea de nerăbdare să plece pe teren, nimeni nu dorea sarcini de tot rahatul, aşa cum se întâmplă de

multe ori în cadrul unei anchete ample. Lui Huldar i se păru mai înţelept să stea deoparte; era sigur că Erla n-avea să-l treacă cu vederea. Adică era convins că Erla avea să-i încredinţeze una din sarcinile de tot rahatul. În fine, nici el n-avea de gând să se gudure pe lângă ea sau pe lângă oricine altcineva. Era în continuare acelaşi mândru băiat venit de la ţară.

Singurul membru al echipei de anchetă care nu dorea să se facă remarcat era agentul care fusese plecat ca să discute cu medicul legist despre rămăşiţele lui Einar Adalbertsson. Tipul rămăsese la biroul său, holbându-se la monitorul computerului fără să-l vadă şi ridicându-se din când în când pentru a-şi mai lua câte un pahar cu apă. Huldar, căruia îi părea rău pentru el, se decise să lase deoparte gaşca zgomotoasă care era convinsă că e pe punctul de-a rezolva cazul şi merse să discute cu el. El personal ura să viziteze laboratorul de medicină legală — era întotdeauna un chin pentru ochi, nas şi urechi. Şi acelaşi lucru, bănuia el, era valabil şi-n cazul colegului său cu chip palid ca ceara. Bărbatul fusese nevoit să îndure un adevărat discurs din partea legistului despre descompunerea ţesutului uman după înhumare, înainte să se uite la conţinutul sicriului lui Einar Adalbertsson. Bărbatul aproape că se înecă de greaţă când îi descrise lui Huldar experienţa prin care trecuse şi-i repetase cuvânt cu cuvânt tot ce-i spusese medicul legist.

— Enzimele şi microbii descompun organele, distrugându-le în câţiva ani, aşa că n-au avut nicio şansă să mai fie examinate încă o dată, începu bărbatul strâmbându-se dezgustat. Slavă Domnului! Nu sunt sigur că aş fi rezistat la aşa ceva. Pe oase mai erau totuşi fâşii de piele şi carne. Dacă aş fi văzut doar un schelet, nu m-ar fi afectat la fel de tare.

Închise ochii, se cutremură şi mai luă o gură de apă.

— A fost oribil. Ochii îi dispăruseră, probabil scufundându-se cu totul în craniu, dar n-am îndrăznit să întreb, de teamă că nu cumva legistul să încerce să-i recupereze. Pe scalp îi mai rămăseseră şi câteva smocuri de păr, adăugă el trăgând aer adânc în piept. Eu vreau să fiu incinerat.

— Nu cred că eşti singurul care a ajuns la concluzia asta după o vizită la laborator.

— Se pare totuşi c-am fost norocos. Ar fi putut fi cu mult mai rău. Legistul a zis că dacă sicriul ar fi fost etanş, trupul s-ar fi transformat într-o supă neagră şi putrezită.

— Ce-ai mai aflat de pe urma acestei vizite, în afară de experienţa asta deosebit de încântătoare? Cauza morţii?

Bărbatul ar fi putut, cel puţin, să-i furnizeze o informaţie utilă, după ce-l făcuse să-i asculte acea descriere menită să-i întoarcă stomacul pe dos.

— Ei bine, se pare că n-a fost vorba de o operaţiune chiar curată, aşa cum i-a spus Erlei prima dată. A insistat că trebuie să efectueze o autopsie ca la carte, în speranţa că va afla cauza morţii, dat fiind că în niciun caz nu poate fi vorba de un atac de cord.

Se cutremură din nou, apoi continuă:

— Chiar şi eu m-am lămurit după ce mi-a arătat partea din spate a craniului.

— Ce-ai văzut? Şi nu începe să te plângi iarăşi despre bucăţile de craniu lipsă, murmură Huldar neauzit.

— O gaură. O gaură aproape perfect rotundă.

— Şi? Din câte-am înţeles eu, omul s-a lovit la cap când a căzut şi a murit în baie. Parcă suferea de aritmie, nu?

— Da. Avea la ceafă o crăpătură care corespundea cu lovirea de marginea căzii. Dar mai exista o rană care nu avea cum să fi fost provocată de acea lovitură — o gaură rotundă, provenită în urma lovirii cu un obiect contondent. Sau cel puţin asta crede legistul.

— Şi de ce n-a fost menţionat acest aspect în raportul autopsiei iniţiale? Există cumva dubii că n-ar fi vorba de corpul original? Presupun că nu e chiar imposibil să mai existe un mormânt gol pe undeva, iar sicriul lui Einar să apară la un moment dat în altă parte.

— Trupul său n-a fost examinat niciodată. N-a avut loc nicio autopsie, de niciun fel. La acea vreme, n-a existat nicio umbră de îndoială asupra cauzei morţii lui Einar. Se afla pe lista de aşteptare pentru un stimulator cardiac; primea tratament pentru aritmie, care-i provoca stări de vertij. Nu era prima oară când se prăbuşea. Rana de la cap părea să provină în urma lovirii de marginea căzii, iar pe certificatul de deces se menţiona că se găsiseră urme de sânge şi fire de păr pe cada de care se lovise. Trăia singur şi nu exista niciun indiciu că mai era cineva cu el atunci când a murit.

Bărbatul ridică din umeri şi turui mai departe:

— Fiica sa era singura rudă apropiată, iar ea n-a găsit niciun motiv pentru a cere o anchetă. Mi se pare că oamenii s-au mulţumit să-l considere un accident. Dar acum că scalpul i s-a desprins... se pare c-a rămas lipit de pernă atunci când i-au ridicat craniul...

Culoarea se scurse de pe chipul agentului când rosti aceste cuvinte.

— ...e aproape sigur că n-a fost vorba doar de-un accident. Dar nu e clar dacă doctorul care a emis certificatul de deces şi-ar fi dat seama că are de-a face cu două răni fără o autopsie.

Lui Huldar i se roteau frenetic rotiţele în cap.

— Deci, suntem siguri că e el? întrebă.

— Da. Dovada e de netăgăduit. Numele ultimei sale soţii era gravat pe verigheta rămasă încă pe degetul inelar. Scheletul mai purta şi un inel al lojei sale francmasonice. Dar legistul are de gând să-i ceară fişa dentară, asta dacă mai există. Mai vrea şi să consulte dosarul medical al lui Einar, pentru a găsi dovada unor fracturi mai vechi sau a altor tipuri de răni care pot fi folosite pentru a-i confirma identitatea. Există posibilitatea să avem de-a face cu altcineva, dar aceasta este destul de mică.

Grupul strâns în jurul Erlei se micşora din ce în ce mai mult. Probabil că sarcinile interesante fuseseră deja distribuite, lăsându-le la urmă doar pe cele mai plictisitoare. Cei care încă-şi mai aşteptau sarcinile aveau să-şi ţină capetele plecate, în speranţa că ea nu le va mai remarca prezenţa.

Huldar se ridică şi se întoarse la biroul său. Îl căută pe Einar Adalbertsson în registrul poliţiei şi găsi o înregistrare a morţii sale, datând din urmă cu unsprezece ani. Se pregătise să aibă iar parte de o dezamăgire — înregistrarea dispăruse sau cineva o şterse. Poate că optimismul echipei care se ocupa de anchetă nu era chiar aşa exagerat până la urmă, iar ei înregistraseră cu adevărat un punct de cotitură.

Înregistrarea nu oferea foarte multe detalii, dar era suficient de amănunţită ca să-l ajute pe Huldar să-şi facă o imagine mai clară asupra incidentului. Îngrijitoarea lui Einar îşi făcuse, ca de obicei, apariţia la ora unsprezece, într-o dimineaţă de luni, doar ca să-l descopere întins pe jos, pe podeaua băii, într-o baltă de sânge. Auzise un robinet curgând şi intrase să vadă dacă Einar încă mai era acasă. De obicei, el ieşea cât făcea ea curăţenie. Femeia intrase în panică atunci când aruncase o privire prin uşa întredeschisă şi-l văzuse întins pe plăcile de gresie mânjite cu sânge. Nu mai încercase să verifice dacă era în viaţă şi nu-l atinsese în niciun fel, ci doar sunase după ambulanţă. Un doctor confirmase decesul bărbatului şi sunase la poliţie, deşi îşi imaginase destul de clar ce se întâmplase.

Bărbatul căzuse şi se izbise cu capul de marginea căzii. Nu credea nimeni că băuse ceva, având în vedere că nu mirosea a alcool. Avea pe el o pijama, iar într-o mână încă mai ţinea strâns o periuţă de dinţi cu pastă pe ea. Medicamentele din dulăpiorul prins pe peretele băii indicau faptul că lua tratament pentru hipertensiune, fapt confirmat de medicul care-i prescrisese tratamentul. Doctorul adăugase că Einar suferea de aritmie, care-l făcuse să se prăbuşească şi cu altă ocazie. Nu exista nimic care să sugereze că moartea lui fusese altceva decât un accident.

La o examinare mai atentă a cazului, se aflase că Einar primise un mesaj pe telefon de la unul dintre nepoţi în seara în care murise. Nepotul respectiv erau un băiat de 13 ani, fiul fiului vitreg al lui Einar. Băiatul îi trimisese un mesaj prin care îl întreba dacă i-ar cumpăra hârtia igienică pe care el o vindea pentru a strânge fonduri în folosul unei organizaţii caritabile şi, în caz favorabil, dacă ar putea să vină să ia banii de la el. Einar îi scrisese imediat că e de acord. Când poliţia luase legătura cu băiatul pentru a-l întreba cum i se păruse bunicul său în seara respectivă, el le spusese că nu zăbovise decât maxim o jumătate de oră la el, căci bunicul său nu se simţea foarte bine şi îi spusese că vrea să se întindă niţel. Băiatul adăugase că nu ştia că boala bunicului său fusese atât de gravă. Numele băiatului era Thröstur Agnesarson. Când fusese întrebat, el explicase că tatăl său era mort, şi se părea că poliţistul care se ocupase de caz nu mai verificase acest aspect. Numele lui Jón Jónsson nu se ivise niciodată în discuţie.

Concluzia era că Einar Adalbertsson murise în urma unui accident cauzat de boala sa. Cazul fusese închis fără efectuarea unei anchete, iar după aceea s-a emis un certificat de deces.

Huldar se ridică din nou de pe scaun. Se părea că urma să rezerve camera de interogatoriu timp de mai multe ore în cazul lui Thröstur. Lista cu întrebări se mărea din ce în ce mai mult.

Erla nu se mişcase din loc. Rămăsese în continuare acolo, discutând cu singurul membru al echipei rămas în preajma ei. Acesta părea mai degrabă consternat. Când Huldar se apropie, bărbatul profită de situaţie şi se făcu nevăzut.

— Cum merge treaba?

Huldar întinse mâna după un pahar de plastic, pe care îl aşează sub ciocul automatului de băuturi, şi selectă cafea neagră. Scrisul de pe buton se ştersese cu mult timp în urmă, în timp ce cele pentru latte şi cappuccino erau ca noi.

— Bine. Al dracului de bine. Lucrurile chiar încep să se mişte. Simt asta. Vom efectua o arestare până marţi. Miercuri, în cel mai rău caz.

— Asta le-ai spus şi celor de sus? întrebă el, urmărind cum jetul negru îi umplea paharul.

— Da. Poate că nu m-am exprimat chiar atât de clar, dar le-am spus că am încredere că vom aresta pe cineva în scurt timp.

Huldar sorbi din cafeaua fierbinte. Erla făcuse o mare greşeală, dar n-avea niciun rost să-i spună acest lucru.

— Interogatoriul lui Thröstur va fi lung şi greu. Trebuie să ne hotărâm cum îl abordăm.

— Mai poate aştepta. Ieşim să mâncăm în oraş. Câţiva dintre noi. Pizza şi bere, ca să sărbătorim. E şi discount la băuturi, dacă ne mişcăm iute şi comandăm înainte de ora şapte.

— Cine mai merge?

Huldar nu prea avea chef să iasă-n oraş. Deşi nici n-avea altceva de făcut; majoritatea prietenilor săi aveau partenere şi chiar copii şi cu toate că încă mai ieşeau uneori în oraş, acest lucru nu se petrecea niciodată spontan. Era mereu nevoie să fie anunţaţi cu câteva zile înainte, uneori chiar şi cu două săptămâni în avans.

Erla enumeră o parte din cei care urmau să meargă, însă Huldar se oprise din ascultat pe la jumătatea listei; deja se hotărâse ce să facă.

— Vin şi eu.

Îi era foame şi n-ar refuza o bere sau două. Poate că ieşirea asta îl va ajuta să restabilească legăturile cu colegii săi, sau măcar cu o parte dintre ei. Dacă va izbuti, seara aceasta nu va mai fi o pierdere de vreme.

Trei ore mai târziu, era încă în pub. Stăteau cu toţii în jurul unei mese enorme. În mijloc mai rămăseseră câteva bucăţi de pizza. Berile băute depăşiseră cu mult numărul propus iniţial şi nici nu păreau să se mulţumească doar cu-atât. Deja vorbeau cu toţii foarte tare, râdeau şi mai tare şi se purtau de parcă scăpaseră de toate grijile de pe lumea asta. Cu fiecare rând cerut, relaţia lui Huldar cu ceilalţi începea încet-încet să semene cu cea pe care o avuseseră înainte de promovarea lui temporară. Acum i se părea că muzica e mai bună decât atunci când intrase pe uşă, iar conversaţiile, mai interesante. Şi se

părea că nu e singurul de aceeaşi părere, căci o parte din cei prezenţi începuseră să cânte, lipsiţi de ritm, ori de câte ori auzeau câte o melodie cunoscută sau îi acompaniau pe ceilalţi bătând darabana pe masă.

Căzuseră cu toţii de acord că ar trebui să se organizeze mai des astfel de ieşiri. Şi nu dură mult până ajunseră cu toţii la concluzia c-ar trebui să transforme seara de vineri în seara lor de ieşit în oraş. Chiar şi cei despre care Huldar ştia că sunt oameni de casă păreau entuziasmaţi de această idee. Pasul următor nu era nici el departe. Urmau să se împartă în perechi şi să-şi mărturisească fiecare admiraţia faţă de celălalt, apoi să schimbe numere de telefon, pentru a-şi putea continua prietenia nou găsită.

Între ei îşi făcu apariţia un chelner ducând o tavă plină cu beri, ceea ce îi înveseli din nou. Îşi ridicară halbele şi toastară o înţelegere la care nu se gândi nimeni, nici măcar persoană care o propuse. Când îşi ciocniră din nou halbele, se împrăştie spumă pe toată masă, dar nimeni nu observă şi nici nu se deranjă să o şteargă.

Erla, care ocupase un loc lângă Huldar, stătea mult mai aproape de el decât stătuse la începutul serii. Se simţea bine stând aşa apropiaţi, şi chiar îşi rezemase un braţ pe spătarul de lemn al băncii pe care şedea şi ea. Nu părea să o deranjeze apropierea lui. Când îi simţi mâna caldă pe coapsă, lui i se păru cel mai natural loc în care ea ar fi putut să şi-o aşeze. Până când şi-o mută într-un loc cu mult mai plăcut.

Huldar o mângâie pe mână, semn că nu-l deranja absolut deloc, deşi cu greu ea n-ar fi reuşit să observe chestia asta.

Apoi nu mai era nicio cale de întoarcere.

Capitolul 24

Kolbeinn se simţea ceva mai bine, deşi, în alte privinţe, se simţea mult mai rău. Plutea într-o stare de detaşare plină de amorţeală, însă probabil că de vină erau efectele de durată ale anesteziculuі sau ale analgezicelor pe care continuau să i le îndese pe gât. În timp ce-şi împacheta cele câteva lucruri, ţinu minte să întrebe dacă va lua aceste pastile cât va sta acasă. Per ansamblu, se simţea destul de bine; grijile care-i tot dădeau târcoale de când acei inspectori de poliţie fuseseră alungaţi din salonul său de spital i se păreau acum lipsite de consistenţă şi de importanţă. Până când poliţiştii vor izbuti să-l aresteze pe cel care-l legase cu lanţul pe bărbat de maşina lui, pentru el ar fi fost cel mai bine să i se permită să rămână în această stare de detaşare şi indiferenţă. Oricum, Heida, soţia sa, se va bucura enorm din cauza asta. Îl întrebase dacă s-ar supăra dacă ar pleca cu grupul de cusătorese din care făcea parte în demult planificatul lor weekend la Londra, în ciuda faptului că el încă nu prea se simţea în apele sale.

Nu prea se simţea în apele sale.

Chiar aşa, el începea să se recupereze în urma unui infarct, iar ea prefera să plece să se distreze, în loc să-l dădăcească. Nici măcar nu avusese decența de-a veni la spital să-i dea vestea, ci preferase s-o facă la telefon. Şi totuşi, oricât de rănite i-ar fi fost sentimentele din această pricină, nu reuşise să se arate afectat prin toată ceaţa aceea indusă de opiacee. Imediat după încheierea conversaţiei, rămăsese surâzând ca un prost gândindu-se la cât de derizorie ajunsese căsnicia lor.

Trebuie să-şi asigure o reţetă pentru mai multe pastile de acest fel.

În dulap sau pe hidoasa noptieră de lângă pat nu mai rămăsese nimic. Tot ce-i aparţinea, în afară de hainele de pe el, era acum îndesat în sacoşa portocalie de plastic în care-i adusese Heida lucrurile, când se deranjase în cele din urmă să apară la spital. Kolbeinn zăcea ameţit în pat când ea îi întinsese sacoşa. Şi acolo şi avea să rămână, pe parcursul scurtei ei vizite. Heida fusese prea preocupată să se plângă pentru a mai acorda atenţie şi felului în care se simţea el. Iar Kolbeinn era prea ameţit de medicamente ca să obiecteze asupra sacoşei de plastic pe care ea i-o aruncase fără nicio jenă pe burtă. Îşi luase la revedere de la el aplecându-se şi sărutându-l pe sprânceană, la fel cum procedează o mătuşă în vârstă cu un nepot. Când se aplecase, greutatea îi apăsase sacoşa pe burtă, însă ea nu băgase de seamă şi plecase fără a se deranja să o ia de acolo.

Când se trezi din nou, observă că cineva îi golise sacoşa de plastic, îi atârnase hainele într-un cuier, îi aşezase periuţa şi pastă de dinţi într-un pahar lângă chiuvetă şi-i lăsase tableta pe noptiera de lângă pat. Bateria era descărcată, iar Heida ori uitase, ori nu se deranjase să-i găsească încărcătorul. Acelaşi lucru era valabil şi-n cazul telefonului mobil, care zăcea deasupra tabletei.

Ţinându-se de pat, Kolbeinn izbuti să se aşeze într-un scaun. Era singurul mod în care se simţea în stare să-şi încalţe pantofii. În timp ce-i trăgea cu picioarele spre el, se confruntă din nou cu şosetele desperecheate. Prin pâcla indusă de medicamente se strecură o urmă de resentiment la adresa Heidei. Oare-i cerea prea mult dacă avea pretenţia să-i aducă unele la fel? Ca să nu mai zică de nişte chiloţi de schimb. Cum de putea încurca în aşa hal lucrurile?

În loc să se gândească prea mult la comportamentul execrabil al Heidei, îşi zise că avea o mulţime de lucruri plăcute la care să reflecteze. Cum era faptul că directorul executiv al firmei dăduse personal telefon la spital pentru a întreba de starea lui de sănătate. O asistentă tânără i-a transmis lui Kolbeinn urările acestuia de însănătoşire grabnică atunci când i-a adus pastilele. El le-a înghiţit simţindu-se în culmea fericirii, deşi în acele momente chiar nu avea nevoie de ceva care să-i susţină moralul; îi era suficient faptul că însuşi directorul executiv sunase. De obicei, acesta nici nu îl băga prea mult în seamă pe Kolbeinn, ci doar îl saluta dând din cap ori de câte ori

treceau unul pe lângă altul pe holuri, iar în rarele ocazii în care i se adresase, arătase destul de clar că-l confundase cu unul dintre colegii săi. Întreba întotdeauna de vedeta de fotbal. Kolbeinn şi Heida nu aveau copii, însă fiul unuia dintre managerii de departament ai firmei juca pentru naţionala Islandei. Cum lui Kolbeinn nici prin vis nu-i trecea să-l facă de ruşine pe directorul executiv subliniindu-i greşeala, înghiţea în sec şi o ştergea de îndată ce întrezărea o portiţă de scăpare.

Termină de legat şireturile. Apoi se plesni cu palmele pe coapse, apucă strâns braţele scaunului şi se ridică în picioare. Nu mai avea rost să piardă vremea. I se completase biletul de ieşire: spitalul era precum un hotel cu prea multe rezervări şi nici nu încăpea în discuţie să mai poată rămâne, oricât de mult ar fi insistat. Pacientul următor aştepta deja afară şi avea să fie adus în scaunul cu rotile, chiar înainte ca bietul Kolbeinn să aibă ocazia să iasă din salon.

Cu sacoşa-n mână, Kolbeinn se târâi pe hol. Bărbatul care aştepta să-i ia locul sforăia cu gura larg deschisă — evident, încă în viaţă. Altfel, în jur domnea liniştea. Era seară şi ceilalţi pacienţi dormeau deja, doborâţi de somniferele ce erau împărţite la fel ca bomboanele. Pesemne c-ar fi trebuit să le ceară şi din acestea pe reţetă; va avea nevoie să doarmă tot weekendul, dacă voia să meargă luni la serviciu. Deşi ar fi fost de preferat să nu menţioneze acest aspect. Când o făcuse mai devreme, doctorul îl sfătuise să nu se ducă, recomandându-i să se odihnească şi s-o lase mai uşor pentru cel puţin următoarele două săptămâni. Dar nici nu se punea problema. Trebuia să se întoarcă la treabă, chiar dacă ar face-o doar pentru a pune capăt bârfelor pe seama să. Cu siguranţă era subiectul de discuţie cel mai popular la birou, deşi lui nu-i păsa prea mult.

Kolbeinn se opri în faţa unei cabine de sticlă, unde o asistentă citea nişte acte. Ea nu-i observă prezenţa decât atunci când îi ciocăni în geam, făcând-o să-şi ridice privirea şi să-i zâmbească.

— Gata, aţi terminat?

El încuviinţă din cap, smulgându-i încă un zâmbet: în sfârşit scăpau de el.

— Cum vă mai simţiţi?

— Bine. În regulă. Bolnav. Nu ştiu.

— Nu e ceva ieşit din comun. Dar aţi scăpat de ce-a fost mai rău şi în curând vă veţi recupera complet, câtă vreme ne veţi urma sfaturile şi o veţi lua mai uşor.

— Da, aşa voi face.

Kolbeinn se întreba dacă ar putea să ceară acum reţeta. I se părea că asistenta n-avea de gând să i-o ofere din proprie iniţiativă.

— Vine cineva să vă ia?

Spre marea lui surprindere, Kolbeinn îi răspunse fără să se jeneze:

— Nu. Voi lua un taxi.

— OK. Pot suna eu după unul, dacă vreţi.

Brusc, asistenta păru că-şi aduce aminte de ceva:

— Nu, proasta de mine, am uitat. Când ne-a sunat şeful dumneavoastră, mai devreme, ne-a zis că va trimite el o maşină să vă ia. S-ar putea să fi ajuns deja şi să v-aştepte afară — i-am spus deja ora la care veţi ieşi. Ar fi mai bine să verificaţi, înainte de-a suna după un taxi.

Un zâmbet prostesc se lăţi pe faţa lui Kolbeinn, înainte să şi-l poată înfrâna. Poate că poveştile care deja circulau pe seama lui la serviciu nu erau chiar aşa de răuvoitoare. Era destul de bucuros s-o facă pe victima, bietul Kolbeinn — mult mai bine decât să fie suspectat că făcea parte dintr-o asemenea atrocitate. Atrocitate. Acesta era cuvântul pe care-l alesese ca să descrie incidentul din parcarea subterană. L-a ajutat să se distanţeze de chestia care i se întâmplase. Atrocitate. Cuvântul exprima respectul său pentru gravitatea evenimentului, fără a-i readuce în minte imaginea îngrozitoare a corpului mutilat sau înfiorătorul sunet al oaselor care plesneau în trupul bietului om. Copleşit pe moment de o stare de ameţeală, Kolbeinn încercă să se concentreze la femeia din faţa sa şi să-şi alunge toate gândurile cu privire la ceea ce nu mai putea fi schimbat.

— Mi-aţi putea da o reţetă?

— A, da, cum să nu — doctorul care v-a făcut ieşirea a avut grijă de toate, înainte să plece.

Scoase reţeta dintr-o mapă de carton de pe birou şi i-o întinse.

— E cineva care poate să o ridice mâine?

— Da.

Minţea; nu avea pe cine să roage. Va trebui să se ducă el însuşi ca să-şi ia medicamentele de la farmacie. Luă reţeta din mâna ei, împreună cu o punga de hârtie în care se aflau nişte pastile.

— Acestea ar trebui să vă ajungă pentru la noapte şi mâine dimineaţă, până când cineva va putea merge cu reţeta la farmacie.

Asistenta îl privi cum bagă hârtia în buzunar, îi reaminti despre următoarea programare la Clinica de Boli Cardiace, apoi tăcu, aşteptându-l să plece. El mai zăbovi câteva clipe fără să scoată o vorbă, după care îşi luă cu greu la revedere.

În timp ce cobora cu liftul, Kolbeinn rămase privind şocat la bărbatul din oglindă, o siluetă singuratică şi cocoşată cu o sacoşă de plastic în mână, cu părul slinos şi cu cămaşa încheiată strâmb. Haina îi atârna larg pe umeri, de parcă trupul i se micşorase cât timp stătuse în spital. Poate c-ar trebui să se arate recunoscător că nu fusese azvârlit afară în miez de noapte, aşa cum procedau cu unii pacienţi. Şi că locuia în Reykjavik. N-ar fi fost chiar plăcut să se vadă nevoit să umble fără ţintă prin oraş, cu sacoşa de plastic în mână, pierzând vremea în aşteptarea următorului avion spre celălalt capăt al ţării.

Arăta ca un vagabond şi dacă l-ar fi zărit poliţia, probabil că l-ar fi săltat. Poliţiştii se pricepeau la astfel de lucruri; la a se preocupa de incidente lipsite de importanţă. În schimb, nu avuseseră timp să posteze un paznic lângă salonul lui de spital cât timp zăcuse acolo, lipsit de apărare, în ciuda riscului evident. Sau poate totuşi erau poliţişti jos în sala de aşteptare?

Dar acum nu mai era nimeni acolo; nici personal, nici pacienţi, nici vizitatori de vreun fel, darămite un agent de poliţie. Magazinul era închis şi în afară de foşnitul pungii sale de plastic, singurul zgomot era bâzâitul vitrinelor frigorifice lipite de perete, încărcate cu tot felul de gustări şi băuturi nesănătoase. Kolbeinn rămase captivat, cu ochii holbaţi la ambalajele ţipătoare ale dulciurilor de tot soiul. Îşi zări din nou reflexia, de data asta în ferestrele în formă de potcoavă ale sălii de aşteptare. Nu avusese loc nicio îmbunătăţire. Ţi-ai fi imaginat că ai de-a face cu un pacient cu probleme mentale dacă ai fi dat peste el, neclintit şi privind cu gura căscată la automatele luminate, la fel ca un copil în faţa bradului de Crăciun. Cu cât ajungea mai repede în propriul său pat, cu atât mai bine. Acolo, cel puţin, nu mai putea nimeni să-l vadă într-o asemenea stare.

Ieşi afară, sperând să zărească pe cineva de la firmă aşteptându-l. După un taxi nu avea cum să sune, căci avea telefonul descărcat, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se

întoarcă înapoi la etaj şi să-i ceară asistentei de serviciu să-i cheme unul.

Dar grijile sale se dovediră nefondate. Nu chiar departe de intrare îl aştepta o maşină cu motorul pornit. Şoferul îi făcu semn cu farurile să se apropie. Nu-l putea zări din cauza luminii orbitoare a farurilor, aşa că nu ştia căruia dintre colegii săi i se încredinţase sarcina de a-l conduce acasă, asta în cazul în care nu era doar şoferul unui taxi. Spera că ultima variantă era cea corectă. I-ar fi fost aproape imposibil să facă faţă unei discuţii cu un coleg de serviciu, care l-ar fi descusut, ros de curiozitate.

Kolbeinn se apropie cu încetineală de maşină şi se urcă pe bancheta din spate. Îi trecu prea târziu prin minte că ar fi trebuit totuşi să se aşeze pe locul din faţă, însă nu mai avea energia să se mute. Şi nici n-ar fi avut rost. Şoferul nu rosti niciun cuvânt, doar aşteptă până ce Kolbeinn închise uşa, după care porni. Spre imensa uşurare a lui Kolbeinn, bărbatul părea captivat de o discuţie plicticoasă despre politică ce se desfăşura la radio. Oricum, şoferul nu era un coleg de-al său, deci era puţin probabil să se mai întâlnească cu el. Să rămână tăcuţi părea să le convină amândurora de minune.

Când maşina trase în faţa casei lui Kolbeinn, făcu totuşi efortul să-i mulţumească tipului şi să-i spună noapte bună. Răspunsul acestuia fu doar un mormăit, din care nu înţelese mare lucru. Nici nu conta, de fapt. Kolbeinn trânti portiera şi se împletici până la uşa de la intrare. Când se aplecă pentru a lua cheia pe care Heida îi promisese că o va lăsa sub preş, i se păru ciudat că nu aude maşina plecând. Poate că omul voia să fie sigur că-l vede intrând în casă în regulă. Ce gest drăguţ din partea lui. I-ar fi fost de folos dacă Heida s-ar fi purtat la fel de neglijent şi-n cazul cheii cum se purtase recent în cazul altor chestiuni. Dar sub preş se vedea sclipirea unui obiect de metal. În timp ce introducea cheia în încuietoare şi descuia uşa, i se păru că aude din nou portiera maşinii deschizându-se, aşa că se răsuci încet, pentru a afla ce mai voia bărbatul de la el. Nu uitase nimic, poate doar să-i plătească. Presupusese, pur şi simplu, că avuseseră cei de la firmă grijă de tot.

Dacă şoferul voia bani de la el, atunci se comporta cam bizar. În timp ce Kolbeinn se uita la el, bărbatul lăsă capul în jos şi se repezi în direcţia lui la fel ca un taur furios. Kolbeinn reacţionă cu încetineală; se auzi rostind încet un „Oh!", însă nu încercă să se ferească. Cu o fracţiune de secundă înainte că bărbatul să-l împingă cu forţa prin uşa deschisă, prin minte îi

trecu ideea că i-ar fi fost mai bine întins pe-o bancă din centrul oraşului, având drept pernă sacoşa de plastic.

Capitolul 25

Nu era prima oară când Huldar se trezea într-o asemenea împrejurare. Şi iată-l la fel de neajutorat ca de fiecare dată, prea mahmur pentru a putea elabora vreun plan de scăpare din inevitabila situaţie stânjenitoare în care singur intrase. În schimb, rămase aşa cum zăcuse şi până acum, gol într-un pat străin, fără să aibă habar ce să facă, ci doar imaginându-şi că va fi chinuitor de greu. Se trezise ceva mai devreme, deranjat de bâzâitul propriului telefon, însă, incapabil să facă faţă unei noi zile pline de provocări, se culcase la loc. Dar acum era treaz. Nu în cea mai bună formă — dar treaz.

Huldar întredeschise un ochi şi se uită în jur. Era singur în pat. Era un lucru bun, dar asta însemna că n-avea nici cea mai mică idee cu cine-l împărţise cu o seară înainte. Nici nu se simţea neapărat nerăbdător să afle identitatea partenerei de aşternut. Voia doar să mai apuce să se bucure niţel de această binecuvântată amnezie. Zări însă o cămaşă atârnată pe spătarul unui scaun. Stătea acolo de parcă fusese azvârlită tocmai din celălalt capăt al camerei. Cămaşa i se părea cunoscută, atât de cunoscută, încât nu se putu abţine să nu ofteze din adâncul sufletului. Era o cămaşă de poliţist regulamentară, mult mai mică decât a sa, cu mâneci mai scurte

şi croială mai strâmtă. Huldar închise ochii, în timp ce amintirile nopţii precedente îl inundară.

Erla.

Doborâse propriul record la aventuri sexuale necugetate. Mersese până acolo, încât se culcase cu şefa lui. Pilota zăcea mototolită la un capăt al patului, iar perna îi servea drept sprijin pentru braţ. O împinse deoparte şi încercă să se rostogolească pe spate, dar nu izbuti. Va reuşi într-o secundă, dar deocamdată era bine dacă putea să-şi tragă pilota peste trupul gol. Deşi era singur în cameră, Erla nu avea cum să plece prea departe şi putea apărea din clipă-n clipă. Era prea mult să spere că ea ieşise pe-afară şi-l aştepta în maşină, copleşită de regrete.

Crezu că aude zgomotul îndepărtat al apei curgând la duş. Toate instinctele strigau la el să profite de ocazie şi s-o şteargă de-acolo. Dar asta nu-i putea oferi decât un scurt răgaz. N-o va putea evita la nesfârşit. Huldar oftă. Cum dracu' avea să scape şi din această situaţie? Munceau împreună; se întâlneau în fiecare dimineaţă a săptămânii. Probabil că ancheta le cerea să lucreze şi azi şi, aproape sigur, şi mâine, chiar dacă era weekend. Aşa că n-avea nicio şansă să se recupereze sau să se pregătească pentru ce urma să vină. Dacă acum nu putea face faţă unei discuţii cu ea, atunci nu-i mai rămânea altă cale decât să-şi înainteze demisia. Ce naiba fusese în capul lui?

Amintirea faptului că o parte dintre colegii lor de muncă băuseră cot la cot cu ei în pub nu reuşi să-l facă pe Huldar să se simtă mai bine.

Se auzi un scârţâit şi apa de la duş se opri. Cu greu izbuti să se întindă după pilotă şi s-o tragă pe el. Era totuşi un început. Deschise cu grijă un ochi, apoi îl deschise şi pe celălalt. După care, adunându-şi toate puterile, se rostogoli pe spate. Deşi i se păru că-şi lăsase stomacul în urmă şi capul avea să-i explodeze, începu să se simtă mai bine. Însă când studie camera şi văzu hainele aruncate în toate părţile şi sticla de vin goală, rămasă pe noptiera de lângă pat, aproape că-i veni să se rostogolească din nou cu faţa-n jos. Dar în loc să cedeze în faţa acestui imbold, se concentră încercând să-şi găsească pantalonii. Fireşte că-i zări cât mai departe posibil de pat. Ascultă cu atenţie şi auzi paşi pe hol. Săltând capul, se întrebă dacă s-ar putea ridica din pat, şi-ar recupera pantalonii şi i-ar trage pe el înainte s-apară Erla, dar până s-ajungă la o concluzie, ea îşi făcu apariţia în prag.

Erla se sprijini de tocul uşii, înfăşurată într-un prosop alb pe care îl ţinea c-o mână, în timp ce cu cealaltă îşi ştergea părul ud cu un alt prosop, ceva mai mic. Sub prosopul cel alb i se zăreau picioarele, pe care se scurgeau firicele de apă.

— Bună dimineaţa!

Huldar îşi drese glasul şi-i răspunse:

— Bună dimineaţa!

— Ar trebui să sari şi tu în duş. Ai să te simţi mult mai bine după. Şi scapă şi de mirosul de fum din păr. Pute ca dracu'.

— Da, asta ar trebui să fac.

Huldar îşi dădu părul răvăşit pe spate, brusc conştient de duhoarea de fum de ţigară care venea dinspre el.

— Pun de cafea. Vrei să îmbuci ceva?

— Nu, mersi.

Modul în care se exprimase îi tăiase orice poftă de mâncare. Sincer să fie, trebuia să recunoască faptul că îi apreciase gura spurcată noaptea trecută, când se culcase cu ea. Lui chiar îi uşurase foarte mult munca.

— Cât e ceasul? Eu nu-mi găsesc telefonul.

— E în sufragerie. S-a făcut unsprezece. E timpul să...

Erla se întrerupse la mijlocul frazei, atunci când propriul ei telefon începu să sune în cealaltă încăpere, astfel încât Huldar nu mai apucă să audă pentru ce era timpul. Se răsuci pe călcâie şi dispăru, apoi el îi auzi răspunsurile succinte, rostite pe un ton serios. Glasul ei se auzea din ce în ce mai aproape şi înainte ca Huldar să profite de ocazie pentru a-şi pune hainele pe el, Erla îşi făcu din nou apariţia în uşă, cu părul ud şi drept.

— Vom fi acolo — voi fi acolo, adică. Adună-i şi pe ceilalţi.

Încheie apelul.

— A apărut ceva?

— Da, poţi spune şi-aşa.

Erla n-avea de gând să dezvolte ideea. Poate că voia ca Huldar s-o implore, dar el n-avea de gând să-i dea satisfacţie.

— Grăbeşte-te şi du-te la duş. Te pun la curent pe drum.

Huldar se ridicase deja în fund, neştiind ce să facă în continuare. Erla nu se clintea din uşă; pielea de pe picioare i se uscase — picăturile de apă puteau fi numărate acum pe degetele de la o mână.

— Mă-ntorc repede.

Dar el nu se mişcă, sperând că ea va pricepe mesajul.

— Nu mi se pare că te grăbeşti prea tare, rânji Erla. Doar n-oi fi timid, nu? Glumeşti.

Rânjetul ei se lăţi şi mai mult.

— Nu mi-ai părut deloc timid noaptea trecută.

Huldar nu era obişnuit să se simtă ruşinat de goliciunea sa în faţa femeilor cu care se culcase, dar de obicei acestea nu erau şefele lui.

— Nu, nu-s timid. Doar mahmur.

Se apropie cu precauţie de marginea patului. Cel mai bine era să pună capăt acestei situaţii stânjenitoare.

— Asta îţi uşurează cumva treaba?

Ea apucă prosopul în care era înfăşurată şi-l smulse dintr-o singură mişcare. În faţa lui se afla un trup gol, curat şi atletic, cu sfârcuri roz şi tari pe sânii mici şi obraznici.

Dacă ea intenţionase să creeze o atmosferă pentru nudişti ca Huldar să nu se mai simtă jenat, gestul ei fusese un eşec total. Acum chiar că va avea o problemă când se va ridica în picioare.

Majoritatea celor din echipa de anchetă nu se aflau într-o formă prea bună. Evitau să se privească în ochi, căci toate declaraţiile şi promisiunile ridicole de cu o seară înainte le erau încă proaspete în minte. Stătuseră la rând în faţa automatului cu apă minerală până când se terminase şi începuse să curgă doar apă rece cu un ciudat gust metalic.

— E-adevărat?

Gudlaugur se ridicase în picioare, ca să îl vadă aşa cum trebuie pe Huldar. El unul părea insuportabil de vesel şi de proaspăt, dat fiind că nu ieşise împreună cu ei cu o seară înainte; poate din cauză că fusese ocupat, poate că cineva uitase să-l invite şi pe el.

— Ce?

Huldar continuă să privească fix monitorul, deşi ştia destul de bine la ce se referea tânărul din faţa sa.

— Erla. Ştii tu. Chiar ai plecat acasă cu ea?

— Nu. Ce Dumnezeu te face să crezi asta?

Huldar nu ridică privirea. Era mulţumit de capacitatea lui de-a minţi în pofida stării nasoale pe care-o avea. Aproape că izbutise să se convingă şi pe el însuşi că noaptea cu Erla nu existase.

— Păi.. I-am auzit pe ceilalţi vorbind despre asta. Apoi aţi venit la serviciu împreună. Şi eşti îmbrăcat cu aceleaşi haine ca ieri — ai aceeaşi pată de cafea pe mânecă.

Cu timpul, Gudlaugur avea să se transforme într-un poliţist destul de capabil. Era greu să nu-i remarci spiritul de observaţie.

— N-ar trebui să crezi tot ce auzi. Am fost prea obosit ca să mai caut altă cămaşă de dimineaţă. Şi-a fost o simplă coincidenţă că eu şi Erla am sosit în acelaşi timp la serviciu. Asta-i tot.

Huldar ridică în sfârşit ochii spre Gudlaugur.

— Tu n-ai nimic de făcut?

Stingherit, Gudlaugur se aşează la loc pe scaun. Nu scosese absolut niciun cuvinţel de la venirea lui Huldar, în afară de a-i mărturisi acestuia că se aştepta la o mustrare din cauza acelui caz cu Moş Crăciun şi copiii. Incidentul căpătase o turnură cu totul neaşteptată. Din puţinul pe care-l auzise Huldar, cu greu se putea spune că era vina lui Gudlaugur. De unde să fi ştiut el că acel episod avea totuşi legătură cu cazul lor de crimă? În ce mod, încă nu le era pe deplin clar; tot ce ştia poliţia în prezent era că cei doi copii care fuseseră răpiţi de un bărbat îmbrăcat într-un costum de Moş Crăciun dăduseră apoi peste două picioare amputate azvârlite în grădina tatălui lor.

Huldar scosese un oftat de uşurare abia perceptibil în clipa în care află că nu trebuie totuşi s-o însoţească pe Erla acasă la tatăl copiilor pentru a vedea dovada găsită. Posibilitatea de-a examina o pereche de picioare retezate cu fierăstrăul zăcând în zăpada curată şi albă nu l-ar fi atras nici măcar pe un poliţist sănătos tun, darămite pe un tip în starea în care se afla el. Ar fi-nsemnat şi să rămână singur în aceeaşi maşină cu Erla, iar el deja spusese tot ce putuse fără a spune de fapt ceva. Ea încercase de mai multe ori să dirijeze conversaţia spre noaptea pe care tocmai ce-o petrecuseră împreună şi la implicaţiile pe care le avea acest lucru asupra relaţiei lor profesionale, în timp ce el continuase să invoce o durere de cap atroce, care nu-i permitea să scoată nici măcar un cuvânt. Nu exagerase aproape deloc, deşi acum se simţea totuşi ceva mai bine, după ce dăduse pe gât ultimele trei calmante din trusa de prim ajutor a secţiei de poliţie.

Îi sună telefonul. Era Erla.

Nu voia să discute cu ea, dar n-avu ce face şi-i răspunse. Se hotărî să-i ceară să-l lase să-şi mute biroul după ce trecea weekendul. Ar fi preferat să stea la toalete, decât să rămână în continuare sub privirea de vultur a lui Gudlaugur. Şi n-ar fi trebuit să fie o problemă să obţină ce voia, acum că intrase din

nou în graţiile şefei. Deşi, în realitate, relaţia lor intimă ar putea însemna tocmai că nu poate să ceară favoruri. Nici azi, nici mâine — niciodată. Poate că ar avea sens să-şi ceară transferul la un alt departament. Huldar închise ochii o clipă şi trase adânc aer în piept în timp ce-şi golea mintea de toate aceste gânduri. Va trebui să mai aştepte. Aşa că se concentră la apel, conştient de faptul că Gudlaugur îi putea asculta fiecare cuvânt.

— Bună!

— Ascultă, ţi-am trimis un tip, Thorvaldur Svavarsson, la secţie. E tatăl copiilor care-au găsit picioarele. Noi n-am putut scoate nimic de la el — e o javră de primă mână. Vreau să-l întâmpini şi să-l iei dracului la întrebări. Sper să reuşesc să mă întorc înainte să termini cu el.

Huldar se rugă în gând să nu reuşească.

— OK. Te gândeşti să-l întreb ceva anume?

— Da. Japiţa idioată lucrează la biroul procurorului general. Ca şi Benedikt Toft. Nu e nevoie să-ţi mai zic cât de mici sunt şansele unei coincidenţe. Dar va trebui să umbli cu el cu mănuşi. E incredibil de important să rămânem în relaţii bune cu procuratura.

Urechea lui Huldar percepu un pârâit atunci când vântul suflă în telefonul Erlei.

— Ai grijă ce faci până mă întorc eu.

Închise fără să-şi ia la revedere, în mijlocul unei înjurături ce părea adresată cuiva aflat în grădina lui Thorvaldur.

Huldar îl căută iute pe Thorvaldur în registrul poliţiei, dar nu găsi nimic despre el. Era de aşteptat: de obicei, membrii procuraturii nu veneau în contact cu poliţia decât atunci când lucrau la vreun caz. O căutare pe internet nu scoase nici ea la iveală vreun rezultat.

Când Thorvaldur îşi făcu apariţia, un sfert de oră mai târziu, Huldar văzu că nici n-avea de ce să caute mai multe informaţii despre el. Bărbatul avea o înfăţişare care-l dădea de gol: hainele de pe el şi atitudinea generală indicau clar genul de persoană care se crede superioară tuturor celorlalţi. Huldar se prezentă cu un surâs pe chip, prinzând mâna moale a bărbatului într-o strânsoare fermă.

— Doriţi o cafea înainte să ne aşezăm?

— Nu, mulţumesc!

Ziceai că Huldar îi oferise un pahar cu urină, nu o cafea. Era limpede că bărbatul din faţa sa era obişnuit cu băuturi mult mai fine decât fierturile din secţiile de poliţie.

— Dar dacă aveţi apă minerală, ar fi excelent.

Sau poate că şi el era mahmur.

— Îmi pare rău — avem ori apă de la robinet, ori cafea.

Thorvaldur le refuză pe amândouă, apoi îşi ocupară amândoi locurile în micuţa cameră de interogatorii. Huldar îi spuse bărbatului că va înregistra discuţia, iar Thorvaldur flutură indiferent din mână, în semn că e de acord.

— Hai să terminăm mai repede. Chiar nu ştiu ce aş putea să-ţi spun în plus. Picioarele acelea chiar n-au nimic de-a face cu mine. Mai bine aţi ieşi şi aţi începe să-l căutaţi cu toţii pe fostul lor deţinător, nu mai zic de cel care a făcut aşa ceva. Doar nu puteţi crede că eu aş fi responsabil?

Pentru a sublinia absurditatea acestei idei, Thorvaldur trase mânecile cămăşii, pentru a scoate la iveală manşetele de sub jacheta scumpă. Purta şi cravată, dar nodul acesteia era un pic strâmb, un semn de neglijenţă care cu siguranţă nu-i stătea în fire.

— Vă aflaţi în drum spre vreo şedinţă de dimineaţă? La serviciu?

— Nu. Ultima oară când am verificat, era sâmbătă. Eu sunt liber, la fel ca toată lumea.

— Atunci, spre o înmormântare? Sau un concert?

— Nu. Ce-i cu întrebările astea?

Nu era un început prea bun. Aducându-şi aminte ce îi promisese Erlei, Huldar renunţă la încercarea de a afla de ce tipul din faţa lui era îmbrăcat aşa elegant.

— Mi-aţi putea descrie cum au ajuns copiii dumneavoastră să găsească acele picioare? Mi-ar fi de ajutor dacă mi-aţi spune numele lor, pentru înregistrare.

— Karlotta are cinci ani, iar Dadi trei, a pornit pe patru. Erau afară şi se jucau în grădină, când au început să ţipe. Eu am ieşit repede afară, ca să văd ce se întâmplă — acolo am găsit două picioare, retezate de la gleznă, zăcând în zăpadă, în fundul grădinii.

Thorvaldur se opri şi închise o clipă ochii.

— A fost extrem de neplăcut.

— Copiii tocmai ieşiseră afară?

— Nu. Se jucau în grădină de vreo jumătate de oră sau cam aşa ceva. Poate ceva mai mult, dar nu mai mult de o oră.

— Şi n-au zărit picioarele din prima?

— Nu. Au rămas aproape de casă. Încercau să ridice un om de zăpadă, ceva ce-ncearcă să facă mereu, dar nu izbutesc niciodată. Adunaseră toată zăpada de lângă casă, aşa că s-au aventurat prin grădină, ca să strângă mai multă. Şi atunci au văzut picioarele, deşi nu şi-au dat seama ce sunt. Nu până când s-au apropiat suficient de mult de ele. Chiar şi atunci, tot au avut nevoie de o secundă sau două să înţeleagă. La fel am păţit şi eu. Pur şi simplu nu-mi venea să cred ce văd.

— Presupun că aţi auzit la procuratură despre cazul mâinilor retezate. Şi despre moartea lui Benedikt Toft.

— Da. Am auzit despre ambele cazuri.

— Sunteţi implicat în vreunul din ele? Sau procuratura încă n-a început să pregătească dosarul?

— Ba da, am început să strângem material. Dar încă n-a primit nimeni nicio însărcinare. Lucrurile sunt niţel complicate, din cauză că Benedikt a lucrat pentru noi. Nu vrem să fim acuzaţi de conflict de interese.

— Bun. Deci îi veţi putea anunţa luni, la prima oră, că dumneavoastră nu vă veţi putea apropia de acest caz. Probabil vi se va cere să vă luaţi concediu pe tot parcursul anchetei.

Thorvaldur strâmbă din nas, dezgustat.

— În niciun caz. Doar ce ţi-am zis că n-are nimic de-a face cu mine. Şi e o neobrăzare incredibilă din partea poliţiei să creadă că poate dicta unei alte instituţii ce să facă.

Huldar rămase impasibil, permiţând astfel cuvintelor lui Thorvaldur să treacă pe lângă el, fără să-l atingă. Trebuia ca altcineva să-i explice acestui individ seriozitatea cazului cu care aveau ei de-a face.

— Îl cunoşteaţi pe Benedikt Toft?

— Desigur. Am lucrat amândoi în acelaşi loc. Dar el a ieşit la pensie în urmă cu trei ani şi nu l-am mai văzut de ceva vreme.

— Benedikt a fost procurorul acuzării în cazul despre care credem că este legătura comună între toate aceste incidente. S-a întâmplat în urmă cu paisprezece ani — un copil a fost abuzat sexual. Acuzatul a fost achitat de către Tribunalul Regional din Reykjanes şi nu s-a făcut apel. Din nefericire, n-am reuşit să aflăm mai multe amănunte despre acel caz, dar am trimis o cerere către biroul dumneavoastră, pentru a ne oferi toată documentaţia strânsă.

— Şi? Chiar îţi poţi imagina că eu mă ocup cu astfel de lucruri?

— N-am idee şi nici nu mă interesează. Întrebarea mea este: l-aţi asistat pe Benedikt sau aţi lucrat împreună cu el la cazul la care mă refer eu?

— Nu, nu m-am ocupat de acel caz.

— Nu-i nevoie să aflaţi mai întâi numele acuzatului înainte de-a putea răspunde la această întrebare?

— Nu. Numele n-are nicio relevanţă. Acum paisprezece ani nu lucram pentru Procurorul General. Lucrez acolo doar de doisprezece ani. Sau treisprezece, mai degrabă.

Bărbatul strălucea de-atâta mulţumire de sine.

— Deci teoria ta e de-o absurditate incredibilă, asta dacă o poţi numi teorie. Abia aştept să aflu care-ar fi legătura pe care crezi c-ai găsit-o între un caz de achitare din urmă cu paisprezece ani şi omorârea lui Benedikt. Fără să mai amintesc de mâini şi de picioare.

Huldar ar fi dat orice să poată fi vioi şi atent. Pur şi simplu i se părea de neconceput să iasă înfrânt din confruntarea cu javra asta insuportabilă.

— Lucraţi pentru procuratură atunci când Jón Jónsson a fost judecat pentru uciderea Vakăi Orradóttir? Procesul a avut loc în urmă cu unsprezece ani.

Thorvaldur îşi mai pierdu niţel din mulţumirea de sine. Se linse pe buze cu vârful limbii şi-şi încrucişă la loc picioarele.

— Deja lucrăm acolo, da. Dar n-am fost implicat — a fost un caz major, iar eu eram destul de nou la acea vreme. Poate că mi s-au oferit de îndeplinit nişte sarcini minore pentru caz, dar nimic important.

Huldar schimbă subiectul, o tactică folosită adesea pentru a le îngreuna interogaţilor posibilitatea de a-şi pregăti răspunsurile din timp. Dată fiind profesia sa, Thorvaldur trebuie că era la curent cu această tehnică, deşi pesemne că nu se aflase în locul celui care trebuia să răspundă.

— Mie mi se pare că, în cunoştinţă de cauză sau nu, aveţi legătură cu cazul nostru. Tiparul începe să mi se pară cunoscut. Benedikt a pretins că nu ştia nimic atunci când am descoperit mâinile. După care a dispărut. Iar acum iată-vă aici, pretinzând că nu ştiţi nimic, şi cred că data viitoare o să auzim c-aţi dispărut şi dumneavoastră. Presupun că nu vă bucură deloc această posibilitate...

— Nu, nu mă bucură, zise Thorvaldur ferindu-şi privirea. Dar tot cred că voi căutaţi vinovaţi acolo unde nu sunt.

— Să sperăm că aveţi dreptate.

Huldar tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Pentru binele dumneavoastră.

Apoi se aplecă în faţă şi făcu un gest înspre mâna dreaptă a lui Thorvaldur.

— Drăguţ inel. Sunteţi francmason?

Thorvaldur îşi smuci brusc mâna.

— Nu cred că e treaba ta.

— Benedikt era francmason. Şi una dintre mâinile retezate avea o urmă lăsată de un astfel de inel. Ciudată coincidență.

Nu mai insistă asupra subiectului. Uşa fu izbită de perete şi intră Erla.

— Huldar, poţi pleca. Preluăm noi de aici.

În spatele ei apăru unul dintre superiori: funcţia de procuror a lui Thorvaldur atrăsese atenţia celor de rang superior, care se hotărâseră să intervină. Neîndoielnic, tonul întrebărilor avea să devină mult mai blând de acum înainte. Ei, asta era problema lor. Cel puţin era limpede, după expresiile celor doi bărbaţi, că habar n-aveau de ce făcuseră el şi Erla cu o seară înainte.

— Îi poţi aduce la interogatoriu pe Thröstur, mama şi sora lui, separat, continuă ea pe un ton poruncitor. De tine depinde cu care vrei să-ncepi.

Huldar încuviinţă din cap. Îi trecu prin minte să întrebe dacă o putea lua şi pe Freyja cu el, spunându-şi că Erla nu şi-ar fi permis să-şi iasă din fire de faţă cu cei doi bărbaţi. Aceasta ar putea fi ultima şansă de-a beneficia de experienţa Freyjei. Mai devreme sau mai târziu, el va trebui să-i spună Erlei că nu este interesat de o relaţie cu ea, pentru că are sentimente pentru Freyja. Dar nu azi. Nu când se simţea atât de rău; nu atât de curând după partida lor de sex. După ce-i va da vestea Erlei, ea nici nu va mai concepe să-i permită Freyjei să se mai apropie de acest caz; probabil că n-o va mai lăsa nici să intre în clădire.

— E-n regulă dacă o chem pe Freyja de la Casa Copiilor la interogatoriul fratelui şi surorii, doar ca să ne luăm toate măsurile de siguranţă? Trebuie să discut cu ei despre relaţia cu tatăl lor, să aflu dacă i-a abuzat sau nu.

El se-aştepta să fie nevoit să ofere justificări în plus pentru această cerere, însă Erla interveni, imediat ce el tăcu.

— Absolut. Dă-i un telefon. Excelentă idee.

Pentru prima dată, văzu un surâs pe chipul ei, ba chiar unul ce părea sincer.

Huldar se repezi afară înainte ca Erla să se răzgândească. Încercă numărul Freyjei. Dacă va răspunde imediat, Erla nu va mai avea timp să-şi schimbe părerea. Dar Freyja nu-i răspunse. Dezamăgit, îi scrise un mesaj. Îi spusese deja că va fi pe post de dădacă pentru nepoţica ei în weekend, aşa că s-ar putea să fie ocupată. Şanse să iasă împreună şi să le dea de mâncare raţelor nu prea erau dacă urma că ancheta să dureze tot weekendul, dar dacă reuşea să o convingă să vină la secţie, măcar putea să o vadă.

Răspunsul ei veni înainte ca el să apuce să ajungă la birou.

Azi sunt ocupată. Şi mâine. Şi poimâine, şi tot aşa. Nu mă mai suna. Sper că te-ai distrat noaptea trecută.

Huldar închise ochii.

Erla. Deci de aceea arăta ea precum pisică ce şi-a băgat botul în borcanul cu smântână. Erla îi spusese Freyjei. Oboseala pe care Huldar o tot ţinuse în frâu cu ajutorul multor doze de cofeină îl copleşi. Nici nu putea să se înfurie pe Erla; era prea furios pe sine însuşi.

Dacă stătea să se gândească mai bine, toată abrambureala era numai şi numai din cauza lui. Şi pe umerii lui cădea sarcina să îndrepte lucrurile. Deşi cum avea să o facă, doar Dumnezeu putea şti.

Capitolul 26

Din ceea ce văzuse în apartament, Freyja crezu că mama Sagăi era atrasă de obiectele frumoase şi scumpe, însă era clar că gustul ei pentru obiectele de calitate nu se aplica şi cărucioarelor pentru copii. Freyja avea parte de nişte priviri atât de ciudate din partea celorlalte mame, încât simţea că la fel de bine ar fi putut-o plimba pe Saga prin oraş într-un cărucior pe care se aduce cina. Şi deşi privirile erau în mare parte cauzate de cărucior, încruntătura de pe chipul Sagăi izbutea să alunge pe oricine s-ar fi aventurat să se zgâiască pe sub suportul de protecţie solară al acestuia. Gura bebeluşului avea în permanenţă colţurile atârnate, iar Freyja eşuase de fiecare dată când încercase să-i smulgă un zâmbet. Dar dinspre cărucior răzbi totuşi un hohot sănătos de râs atunci când un bărbat

alunecă pe gheaţă şi se prăbuşi pe spate chiar în faţa lor. Freyja rămase atât de surprinsă, încât, ignorându-l pe bărbatul care se chinuia să se ridice în picioare, se repezi pentru a zări iute expresia de pe chipul Sagăi. Însă încruntătura obişnuită se întorsese deja unde-i era locul.

— Şi-acum, ce-ar trebui să facem?

Freyja îi întinse Sagăi o lingură plină cu îngheţată, deschizând şi ea gura în acelaşi timp, într-un gest vechi de când lumea — de parcă să-i convingi pe copii să mănânce era o adevărată problemă în vestul ţării. Saga se strâmbă, după care înţelese îndemnul şi luă o gură de îngheţată.

Asta contravenea instrucţiunilor ferme ale lui Fanney că niciun gram de zahăr să nu treacă de buzele fetiţei. Dar gândindu-se că îngheţata era preparată din lapte, Freyja se mulţumi să creadă că scăpa cu asta. Deşi cu ursuleţii din jeleu pe care i-i dăduse mai devreme era o cu totul altă poveste. Rămânea cu toate astea secretul lor, iar Freyja se putea încrede într-un copil care nu putea totuşi să rostească niciun cuvânt.

— Mai mergem o dată la leagăne şi tobogane?

Saga înghiţi ce avea în gură. Nu părea prea încântată de sugestia Freyjei. Femeia rămăsese aproape fără nicio idee; nu mai avusese grijă de un copil mic dintr-o vară pe când era doar o adolescentă, când o făcuse pe dădaca pentru un băieţel de doi ani. Terenul de joacă fusese locul favorit în cazul lui, însă băiatul era mult mai mare decât Saga, nisipul de pe jos nu îngheţase, iar leagănele şi toboganele nu fuseseră acoperite de zăpadă. Şi nici acasă la Freyja nu puteau merge. Molly se arătase excesiv de curioasă în privinţa micuţei şi încercase întruna să o lingă pe faţă. Pe Saga n-o deranjase, însă Freyja se enervase atât de tare, încât începuse s-o care pe fetiţă în permanenţă în braţe. Problema nu fusese rezolvată nici atunci când încercase să le scoată pe amândouă la plimbare. Molly continuase să încerce să-şi vâre capul în cărucior, pentru a o adulmeca şi a o linge pe faţă pe Saga. Poate că fetiţa mirosea a Baldur. În cele din urmă, Freyja fusese obligată să o ducă pe Molly acasă, pentru ca ea şi Saga să se poată bucura liniştite de plimbare.

Freyja o şterse pe Saga pe obraji şi la gură, apoi se aplecă să vadă dacă era totul în regulă.

— Aha!

Se aplecă mai aproape de feţişoara ei şi o mirosi cu atenţie. În respiraţia ei se simţea o inconfundabilă aromă de îngheţată, combinată cu ursuleţi din jeleu.

Se apropia deja ora două; în curând trebuia să o ducă înapoi pe fetiţă. Mama Sagăi îi spusese că nu vrea să grăbească lucrurile; Freyja o va putea plimba pe Saga mâine la fel de mult. Freyjei îi convenea de minune; pur şi simplu nu-şi putea imagina ce-ar fi putut face o zi întreagă cu un copil, deşi în curând vor sosi şi astfel de zile. Mai bine ar începe să-şi sune prietenii de sex masculin care au trecut personal prin experienţa de-a o face pe tăticii de weekend.

Ar fi fost o idee să-i ceară sfatul tăticului singur care intrase în vorbă cu ea lângă lac. Freyja fusese singura femeie din grupul acela de taţi, iar bărbatul care flirtase cu ea fusese cel mai atrăgător dintre toţi. Se arătase amuzat de încruntătura permanentă de pe chipul Sagăi. O întrebase ce-o făcea pe fetiţă să arate aşa tristă şi când Freyja îi răspunsese că arată mereu aşa, el încuviinţase înţelegător din cap şi îi spusese: „Mişto". Bine, probabil că nu era cel mai înţelept bărbat din lume, dar cel puţin era chipeş şi îngrijit. Copilul din cărucior era puţin mai mare ca Saga, dar de sex nedeterminat. Freyja nu îndrăznise să-l întrebe dacă e băiat sau fată, de teamă să nu-l jignească. Dar dacă avea să-şi adune curajul să-l sune pe numărul pe care i-l strecurase, ar trebui să afle cumva.

În mod normal, Freyja s-ar fi codit înainte să accepte numărul de telefon al unui tip străin într-o dimineaţă de sâmbătă, însă de data asta a ales să-l interpreteze ca pe un semn de la divinitate. În timp ce îndesa bucata de hârtie în buzunar, aproape că izbuti să treacă peste furia la adresa nemernicului de Huldar. Aproape. Ar fi fost nevoie de un miracol să se prefacă total indiferentă atât de repede după acel telefon. Ea îl sunase să-l întrebe dacă vrea să vină cu ea şi Saga la lac, însă pe mobilul lui Huldar răspunsese Erla, extrem de calmă, iar când Freyja o întrebase dacă poate vorbi cu el, presupunând că sunt la muncă, căţeaua o informase senin că doarme. O sfătuise să încerce să-l contacteze ceva mai târziu, dar nu înainte de prânz, dat fiind că apucase să se odihnească prea puţin pe timpul nopţii. În clipa aceea Freyja îşi dorea să fi avut la îndemână un telefon din acela vechi, cu receptor pe care să-l trântească cu sete.

Se aplecă din nou deasupra Sagăi, aşezându-i căciuliţa şi legându-i-o strâns sub bărbia moale, după care o săltă în braţe

din căruciorul care nu fusese făcut pentru copii islandezi îmbrăcaţi în costume de fâş groase. Una dintre ghetuţele Sagăi se prinse într-o bară şi căzu pe jos, scoţând la iveală o şosetă flauşată maro ce mai atârna doar de vârful degetelor. Freyja se aplecă s-o recupereze ţinând-o pe Saga în braţe, când îi sună telefonul. Uimitor, dar apelantul nu apucase să închidă până când ea izbuti în cele din urmă să o aşeze la loc pe fetiţă, ca să-i pună şi gheata. În ciuda întârzierii, Freyja tot avu grijă să verifice mai întâi dacă nu cumva era Huldar. Din fericire, nu era el. Dar, pe de altă parte, mesajul pe care i-l trimisese de dimineaţă fusese lipsit de orice echivoc, chiar şi pentru un dobitoc ca el.

— Freyja, răspunse ea.

— Bună, Freyja! Sunt Elsa.

— Elsa? A, bună!

Directoarea Casei Copiilor nu prea obişnuia s-o sune în timpul weekendului.

— Voi trece direct la subiect. Am primit un apel din partea Comisariatului de Poliţie.

— Da?

Freyja îşi prinse telefonul între ureche şi umăr şi se aplecă să-i pună Sagăi gheata în picior. Fetiţa nu făcea nimic ca să-i uşureze treaba.

— Da. Am înţeles c-ai refuzat să participi la o anchetă referitoare la un posibil caz mai vechi de abuzare a unui copil. Am vrut doar să ascult şi punctul tău de vedere şi să aflu dacă la mijloc e vorba doar de o neînţelegere. Doar ştii şi tu foarte bine cât de important este pentru noi să rămânem în relaţii bune cu poliţia.

Freyja nici nu concepea să-i explice ce se petrecuse între ea şi Huldar.

— Mă tem că sunt cam ocupată. Nu pot lăsa totul deoparte. Cazul la care se referă ei are legătură cu o crimă. Mi se pare inadmisibil ca ei să o lege de o infracţiune sexuală mai veche şi să încerce să arunce vina în cârca unor indivizi care s-ar putea să fie de fapt victime. Aceştia nu mai sunt copii; ambii sunt trecuţi de douăzeci de ani.

— Aceasta-i doar o posibilitate, şi nu sunt chiar sigură că tu ai ceva de zis în această privinţă. Dacă ei vor să investigheze acum aceste presupuse infracţiuni, atunci o vor face. Şi dacă este un caz sensibil, cu atât mai mult au motive să solicite prezenţa ta în timpul interogatoriilor.

— Dar Sólveig? Nu poate merge ea? De fapt, ea cunoaşte una dintre persoanele care au fost chemate la interogatoriu; l-a tratat pe individ pe când era doar un băiat. M-am gândit că ea ar fi persoana ideală în acest caz.

Elsa rămase tăcută o secundă, după care spuse:

— E o posibilitate şi asta.

Se opri iar, apoi continuă:

— O las la latitudinea ta. Vorbeşte tu cu Sólveig, şi dacă reuşeşti s-o convingi, atunci e bine. Altfel, va trebui să mergi tu. Fără contraziceri. Interogatoriul trebuie să înceapă la patru.

Freyja simţea că se sufocă de furie, dar izbuti să închidă fără să mai adauge ceva ce ar fi putut regreta. Nu voia să se trezească fără serviciu în mijlocul verii, când planul ei era să aştepte până la toamnă pentru a începe o viaţă nouă. Poate că s-ar putea înscrie la Marină. Acolo cel puţin n-ar mai duce lipsă de căpitani de nave aprigi ca focul pe care să-i soarbă din ochi în timpul unor cursuri plictisitoare. Măcar ar fi o îmbunătăţire faţă de ticălosul de Huldar. Era limpede că el fusese cel care făcuse o plângere la adresa ei, pe lângă multe alte păcate comise deja până acum.

Până la urmă gheata ajunse unde trebuia. Freyja trase în jos de cracul costumului de fâş al Sagăi şi prinse elasticul acestuia pe după talpa ghetei.

— Saga, ţi-aduci aminte?

Fetiţa o privi încruntată.

— Huldar, zise Freyja. Huldar.

Freyja se strâmbă la ea şi aşteptă.

Saga afişă şi ea o strâmbătură înfricoşătoare, care-o făcu pe Freyja să rânjească. Bună fată!

Freyja o sună pe Sólveig imediat ce o înapoie pe Saga mamei ei, care se purtă de parcă îşi recuperă fiica dintr-o expediţie pe Lună. Discuţia lor începu bine: Sólveig se arătă încântată de faptul că i se dădea atâta atenţie dintr-odată — până când auzi că în acest caz erau implicaţi Sigrún şi Thröstur. În acel moment, descoperi brusc că are o groază de motive din cauza cărora nu poate pleca de-acasă atât de repede. N-ar fi fost corect din punct de vedere profesional, îi explică ea. După aceea, orice încercă Freyja, inclusiv implorări sau ameninţări voalate, nu mai avu niciun efect. Era ciudat că femeia asta se opunea atât de vehement să-i ajute. Freyja se gândi o secundă la „S"-ul de pe bilet... dar de ce-ar fi vrut Thröstur să-i facă rău

cuiva cu care abia se întâlnise pe fugă şi care n-avusese în niciun fel de-a face cu procesul tatălui său? Şi câţi islandezi aveau nume care începeau cu litera „S"?

Nu avea rost să meargă până acasă şi să-şi ia maşina, aşa că luă în schimb autobuzul. Fiind în cea mai neagră dispoziţie, ocupă un loc în spate, ştergând aburul de pe geam. Privelişte a ce se zărea prin fereastră era destul de descurajantă. Trecătorii înfofoliţi în geci groase păreau nişte zombi ce abia izbutesc să înainteze pe trotuarele alunecoase, cu capetele plecate şi mâinile vârâte adânc în buzunare. Din când în când, Freyja îşi zărea reflexia în geam, un chip înroşit în cele mai nepotrivite locuri, cu părul vâlvoi în urma confruntării cu elementele naturii. Şi totuşi, nu era ca şi cum ar fi vrut să impresioneze în rândul jalnicilor poliţişti de la Investigaţii Criminale.

Coborî din autobuz şi se alătură şirurilor de zombi, trăgându-şi şi ea gluga pe cap, îngropându-şi mâinile în buzunare şi încercând să-şi ferească faţa de fulgii înţepători. Aproape că ajunse în faţa clădirii Comisariatului de Poliţie, când trecu pe lângă o maşină parcată pe stradă. Şoferul fixa cu atenţie intrarea şi ea pricepu cine era abia când se pregătea să intre în imobil. Era Orri, tatăl Vakăi, cel care venise data trecută să-şi ia fosta soţie de la sediul poliţiei.

Freyja se răsuci şi-l studie cu atenţie. Bărbatul privea fix uşile, părând că nu bagă de seamă faptul că ea îl ţintea cu privirea. Ce dracu' voia? Freyja intră şi-şi scuturăpicioarele de zăpada care i se lipise de ghete. Ceasul masiv de pe peretele din faţă o informă că încă mai are la dispoziţie douăzeci de minute până la începerea interogatoriului. Cum nu avea nicio intenţie de a petrece mai mult timp decât era necesar în preajma lui Huldar, decise să mai piardă niţel vremea prin holul de la intrare. Se aşeză lângă uşă şi începu să-l privească pe Orri prin geam.

Bărbatul privea clădirea încremenit. Ea crezu că individul ţinea ceva la ochi — un binoclu, probabil. Ce naiba punea la cale? Întreaga scenă ce i se derula în faţa ochilor avea ceva tulburător: tatăl unei fetiţe moarte cu mult timp în urmă stătea în maşină în faţa unei secţii de poliţie, cu un binoclu la ochi, într-o zi de iarnă geroasă. Dacă viaţa nu ar fi fost aşa dură cu el, probabil că acum s-ar fi aflat la muncă sau acasă, căsătorit în continuare cu Dagmar; Vaka ar fi plecat deja de-acasă şi poate că s-ar fi pregătit chiar să-şi întemeieze o familie. Zăpada topită se scurgea de pe haina Freyjei, ca şi cum ar fi plâns

pentru trista soartă a acestei familii. Dacă Orri stătea la pândă pentru a profita de ocazie şi a se răzbuna pe Jón Jónsson, atunci soarta lor avea să devină şi mai tragică.

Freyja îşi trase fermoarul până la gât şi se aventură afară, ducându-se aţă la maşina lui şi ciocănindu-i în geam. Când el se răsuci şi-i întâlni privirea, se îngrozi, ca şi cum era un hoţ prins asupra faptului. Freyja îi făcu semn să lase geamul în jos.

— Bună. Mă numesc Freyja. Ne-am întâlnit când ai venit să-ţi iei fosta soţie de la secţia de poliţie de pe Hlemmur.

— Da, mi-aduc aminte de tine.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Orri lăsă binoclul pe locul pasagerului şi îl acoperi c-un ziar.

— Ce doreşti?

— Voiam doar să aflu dacă stai şi aştepţi aici pe cineva anume.

— Nu.

Bărbatul se opri, apoi adăugă pe un ton iritat:

— E cumva împotriva legii să stau aici? Nu stau în calea nimănui.

— Poţi sta aici cât timp doreşti. Am vrut doar să subliniez faptul că acesta nu e cel mai potrivit loc să prinzi pe cineva în capcană — dacă asta ai de gând să faci. Gândeşte-te şi tu — te afli în faţa unei secţii de poliţie. Ai fi arestat în secunda doi.

Orri părea jenat şi, pe moment, rămase fără replică. Freyja aproape că-i auzea gândurile:

Să neg sau să-i mulţumesc pentru pont şi să mă car dracului de-aici?

Spera că el va opta în favoarea celei de-a două variante. Dacă făcea acum vreo prostie, şi-ar fi creat lui şi lui Dagmar probleme în plus.

— Nu ştiu dacă eşti conştient de acest lucru, dar cei care se răzbună nu sunt priviţi cu indulgenţă de sistemul juridic, oricât de oribile ar fi fost infracţiunile cărora le-au căzut victime.

Orri rămase tăcut. Se părea că nu avea suficientă încredere în el însuşi să o privească pe Freyja.

— Vrei să afli ceva?

El încuviinţă din cap.

— Nu fac decât să-mi dau cu presupusul, dar bănuiesc că speri să dai peste Jón Jónsson, probabil pentru că vrei să-l omori. Nu-i nevoie să-mi confirmi sau să negi, eu nu sunt poliţistă.

Văzând că bărbatul se relaxează, continuă:

— Dar ar trebui să reţii că se întâmplă foarte rar — extrem de rar — ca cineva să meargă până la capăt şi să-şi îndeplinească planul. Poate că oamenii visează să se răzbune, dar când trebuie să ia această decizie, cu greu izbutesc să se mobilizeze s-o facă. Şi există şi un motiv pentru asta: viaţa ta nu va mai fi niciodată la fel. Dacă eşti absorbit de abis, n-ai să mai ieşi în veci de-acolo. Aşa că mai bine lasă-l în pace pe individ. Nu merită osteneala.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti.

— Ştiu despre ce vorbesc. Eu ajut copii care au fost abuzaţi sexual, aşa că am întâlnit nenumăraţi părinţi care au astfel de gânduri cu care te confrunţi şi tu acum.

— Dar tu nu ai de-a face cu copii care au fost omorâţi de un tip ca el. Sau cu părinţii lor.

Glasul lui semăna acum cu un mârâit.

— Ai dreptate.

Freyja se întrebă dacă să se oprească aici. Orice ar fi avut bărbatul de gând, atunci când se va afla pe punctul de a-şi îndeplini planul, probabil că doar îi va da o mamă de bătaie individului. Poate că acest lucru îi va face bine. Sau poate că Orri era unul dintre aceia care sunt incapabili să se abţină de la comiterea unor acte cu adevărat violente.

— Ştiu sigur că atacându-l pe acel individ nu-ţi vei alina suferinţa. Nu vei face decât să-ţi creezi singur probleme teribile.

— Nu că asta ar fi treaba ta, gemu Orri, dar, ca să fiu sincer, chiar nu ştiu ce caut aici.

— Atunci de ce nu pleci acasă?

— Acasă?

— Da.

Zăpada se transformase în lapoviţă, iar apa îi pătrunsese deja prin materialul pantalonilor.

— Sau înapoi la muncă.

Îşi aduse aminte că Gudmundur Lárusson îi spusese că Orri este agent imobiliar. Şi încă unul de succes.

— Atunci când te afli pe marginea prăpastiei, uneori te ajută să te scufunzi în muncă. îţi poate oferi o alinare de moment.

— Chiar aşa, de moment.

— Gândeşte-te la asta.

Freyja se îndreptă de spate. Ar fi trebuit să se întoarcă în clădire, altfel avea să întârzie. Şi oricum nu ar fi izbutit să potolească zbuciumul emoţional al bărbatului stând aici, în lapoviţa rece. Scoase o carte de vizită şi i-o întinse.

El şovăi.

— Ia-o, în caz că vrei să discuţi cu cineva. Specializarea mea sunt copiii, dar ţi-aş putea recomanda pe cineva care să te-ajute — dacă eu nu voi izbuti să-ţi fiu de ajutor.

Orri luă cartea de vizită. O privi cu atenţie, apoi o aşeză pe scaun, lângă binoclu.

— Mersi! Deşi mă îndoiesc că am să te sun.

— Depinde doar de tine.

El ridică geamul la loc, fără să-şi ia la revedere. Freyja se întoarse înapoi în secţia de poliţie. Ceasul din foaier arăta că ajunsese chiar la timp. În vreme ce intra în lift, mai aruncă o privire în urmă şi observă că maşina rămăsese în continuare în faţa clădirii.

Capitolul 27

Freyja îşi făcuse degeaba griji că va întârzia. Huldar nici măcar nu se afla acolo când ajunse ea. Cel care o întâmpină fu Gudlaugur, timid şi cu palmele transpirate.

O informă că Huldar plecase să o ia cu maşina pe Sigrún, sora lui Thröstur, dat fiind că planul era să o interogheze mai întâi pe ea. Tânăra le dăduse telefon ca să le spună că nu credea că poate ajunge, aşa că se gândise că-i mai sigur să sară în maşină şi să meargă el s-o aducă.

Atmosfera era neobişnuit de liniştită în Divizia de Investigaţii Criminale, chiar dacă practic fiecare birou era ocupat. Inspectorii erau palizi şi nu prea vorbeau. Poate că de vină era vreo bacterie care-i infectase pe toţi.

Gudlaugur, dimpotrivă, părea nerăbdător şi atent în toate părţile, în ciuda neinspiratelor sale încercări de-a înfiripa o conversaţie. Izbuti să-i ofere o cafea Freyjei de nu mai puţin de trei ori, deşi părea în continuare incapabil să găsească un subiect decent de discuţie. La capătul unei tăceri stânjenitoare, el o invită totuşi să-l însoţească în sala de şedinţe. Chiar şi aşa, în timp ce se pregătea să deschidă uşa, el şovăi, pesemne aducându-şi prea târziu aminte că ea nu era totuşi un membru cu drepturi depline al echipei de anchetă. Din locul în care se afla, Freyja putea vedea documente şi imagini prinse pe un perete şi comentarii scrise pe o tablă albă. Zări şi nişte fotografii macabre. Era limpede de ce şovăise Gudlaugur. Ea se grăbi să îl asigure că deja era legată prin jurământul de confidenţialitate, aşa că putea sta liniştit în privinţa ei. Îi fusese aţâţată curiozitatea; nu se-ntâmpla în fiecare zi să ajungă în contact cu un material de genul ăsta.

Freyja examină tot ce era expus, studiind fotografiile şi citind bucăţi de text, fascinată de oroarea imaginilor şi uitând aproape cu totul de Gudlaugur care se tot foia în spatele ei. Într-un final, ea-şi îndreptă din nou atenţia asupra lui, făcând o grimasă.

— Aţi strâns aici material de primă mână.

— Ştiu.

Surâse timid, apoi continuă:

— Probabil că eşti destul de dură. Eşti cumva doctoriţă? Psihiatru, adică, nu psiholog?

— Nu. Sunt psiholog.

Freyja se răsuci iar cu spatele la el şi-şi îndreptă atenţia către poza cu mâinile.

— Poate că imaginile nu mă mai afectează la fel de mult din cauză că mi se par ireale. Adică ştiu că sunt reale, însă mintea mea refuză să le accepte. Pur şi simplu presupune c-au fost modificate în Photoshop.

— Te-asigur că nu e cazul. Crede-mă, eram acolo când au fost găsite.

— Dar aceste... picioare? indică Freyja către o poză asemănătoare. De ele nu ştiam.

— Au fost descoperite de-abia în această dimineaţă.

— Şi aparţin aceleiaşi persoane?

— Aproape sigur, deşi vă trebui să facem un test ADN pentru a stabili cu precizie. Grupa sangvină se potriveşte, iar legistul crede că aparţin unui bărbat de aceeaşi vârstă, zise Gudlaugur, cu ochii aţintiţi la fotografie. Şi picioarele au fost tăiate cu o drujbă, dar se crede că bărbatul era deja mort în acel moment. Am fost extrem de uşurat când am aflat asta.

Freyja îi zâmbi. Mărturisirea lui era neobişnuit de sinceră, aşa că presupunea că provenea de la ţară.

— Văd că aţi început să luaţi în serios scrisoarea lui Thröstur. Cea din capsula timpului, adică.

Făcu un gest înspre tabla albă, pe care iniţialele din scrisoare fuseseră aliniate într-o singură coloană. în dreptul unora fuseseră scrise şi nişte nume. BT proveneau de la Benedikt Toft, K de la Kolbeinn Ragnarsson şi JJ de la Jón Jónsson. După S şi după AV urmau semne de întrebare, la fel şi după litera I. în josul coloanei se află numele Thorvaldur Svavarsson, urmat de două semne de întrebare.

— Cine e Thorvaldur Svavarsson?

— Bărbatul în a cărui grădină am găsit picioarele. E procuror, dar până acum pare să n-aibă nicio legătură cu Jón Jónsson. Cu excepţia faptului că alaltăieri cineva i-a ademenit copiii în maşină, după care i-a adus înapoi cu mesajul că trebuie să îi transmită salutări tatălui lor din partea Vakăi.

— Vaka Orradóttir?

— Aşa credem. Acest lucru n-a ieşit la iveală decât de dimineaţă, când am interogat-o iar pe mama copiilor. I s-a cerut să vină şi să-i ia pe copii atunci când au descoperit picioarele — ea şi Thorvaldur sunt divorţaţi. N-am aflat despre răpire în timpul interogării ei iniţiale.

Părând jenat, Gudlaugur preciză:

— Adică ea n-a menţionat acest aspect. Mama, la ea mă refer.

— Dar cum rămâne cu bărbatul care i-a răpit pe copii? A fost prins?

— Nu. Era îmbrăcat într-un costum de Moş Crăciun, aşa că ei nu l-au putut descrie, pe el sau maşina. Sunt foarte mici — de vârsta grădiniţei.

Freyja ştia destul de bine cât de lipsiţi de precizie sunt copiii atunci când vine vorba să descrie lucruri.

— Cel mai probabil pare a fi Jón Jónsson. Nu cumva aţi avut noroc şi i-aţi dat de urmă?

Gudlaugur clătină din cap.

— Nu. Din păcate.

Se mai lumină niţel la faţă şi continuă:

— Dar am stabilit faptul că mâinile retezate nu-i aparţin. Am comparat amprentele cu cele găsite pe o carte care i-a aparţinut lui şi nu se potrivesc.

— Dar poliţia n-avea deja amprentele lui la dosar?

— Nu. S-a produs o încurcătură. Iar acum, procuratura întâmpină probleme în a găsi nişte dosare pe care vrem să le consultăm. Dar e un lucru inevitabil atunci când ai de-a face cu dosare vechi de când lumea. Nimic nu e păstrat la nesfârşit.

Freyja era sceptică. Să pierzi un set de amprente ar fi putut fi o greşeală, dar când atât de multe înregistrări oficiale legate direct sau indirect de Jón Jónsson dispăruseră în neant, probabil că la mijloc era vorba de ceva mult mai grav. Ai zice că acele dosare ar fi fost distruse în mod sistematic, deliberat. Nu-şi putea închipui cum ar fi putut face cineva o chestie ca asta sau cine şi de ce ar fi făcut-o, dar nu zise nimic, căci nu voia să pară vreo adeptă a teoriei conspiraţiei. Probabil că poliţia îşi dăduse şi ea seama cât de neobişnuită era situaţia. Doar dacă nu era o problemă de care se loveau frecvent; şi ce ştia ea despre modul în care sunt păstrate arhivele din sectorul public?

— El e suspectul vostru principal pentru toate astea?

Mătură cu mâna aerul din dreptul materialelor, ca să indice la ce se referea.

— Da şi nu. Încă nu avem un anumit suspect. Deşi, dacă tot am spus asta, credem că la mijloc ar fi vorba de doi indivizi care acţionează în echipă. E greu de înţeles cum ar putea cineva să care un sicriu în spate, darămite să-l scoată din mormânt.

Gudlaugur arătă înspre comentariile notate pe tablă: *1 persoană sau 2? şi 1, 2 sau 3 cazuri?,* care fuseseră încercuite de mai multe ori.

— După cum vezi, încă nu suntem siguri dacă sicriul, crima şi membrele retezate fac parte din acelaşi caz. Nu mai spun de scrisoarea din capsula timpului. Poate că toate sunt legate între ele; sau poate nu.

— Legate între ele? Voi nu credeţi? Einar Adalbertsson, bărbatul din sicriu, a fost tatăl vitreg al lui Jón Jónsson, iar Thröstur, cel care a scris scrisoarea, e fiul celui din urmă. Nu poate fi doar o coincidenţă. Iar Benedikt Toft a fost procuror într-un proces de-al lui Jón.

Adunându-şi curajul, Gudlaugur anunţă cu emfază:

— Sperăm că situaţia se va clarifica în curând. Mai rămân o mulţime de întrebări, dar lucrurile încep să se mişte în direcţia corectă. Acestea fiind zise, scrisoarea asta veche e cea care ne dă cele mai mari bătăi de cap. Thröstur a alcătuit singur lista sau despre numele acestea ştia că se aflau pe lista cu persoane de eliminat a tatălui său? În cazul ăsta, de ce se află şi iniţialele tatălui său acolo? E greu de crezut că Jón Jónsson voia să-şi facă singur de petrecanie.

— Nu. Chiar e greu de crezut.

Deşi Freyja îşi putea imagina cât de convenabil ar fi fost.

— Dacă acestea sunt ţintele lui Jón, presupun că Thröstur i-ar fi putut adăuga iniţialele pe listă în ideea de-a se ocupa el însuşi de tatăl său.

Gudlaugur consideră că nu merita să comenteze. Îşi frecă maxilarul neted şi continuă:

— Un alt semn de întrebare pentru noi: dacă Jón Jónsson e infractorul nostru, atunci cine îi este complice? Nu pare să aibă prea mulţi prieteni. Şi nici cunoştinţe nu credem să aibă. A stat în închisoare mai mult de zece ani. Am vorbit cu personalul de la Litla-Hraun şi majoritatea celorlalţi deţinuţi nu-l suportau; se mulţumea să-şi petreacă timpul singur-singurel. Deci e greu de crezut că şi-a făcut acolo un prieten, care acum îi este complice.

— Dar nici cel care-l ajută nu cred că e tocmai fiul său.

— N-am de unde să ştiu. Nu l-am întâlnit niciodată pe Thröstur.

Gudlaugur îşi încrucişă braţele şi se lipi de tablă.

— Dar nu putem exclude posibilitatea că e implicat. Chiar este unul dintre suspecţi, ori în cazul lui Benedikt Toft, ori în cel al deţinătorului mâinilor şi picioarelor, ori în ambele.

— Şi dacă am presupune că ar fi avut nevoie de doi complici?

Gudlaugur ridică din umeri.

— Un amic, mama sa — chiar şi sora, deşi înţeleg că fata arată de parcă n-ar fi în stare să-i facă rău nici măcar unei muşte. Iar eu personal nu cred că ar putea fi implicată şi o femeie.

Freyja se abţinu să comenteze că nici femeile nu erau străine de astfel de incidente. De fapt, uneori ele se pot dovedi capabile să comită acte de o brutalitate incredibilă, mai ales asupra unor pedofili. Dar nimic de genul ăsta nu se mai întâmplase în Islanda; de fapt, până acum, nicio femeie — şi niciun bărbat — nu comisese acte atât de oribile precum cele detaliate pe peretele din faţa lor. Şi nici victimele nu se potriveau unui asemenea scenariu; cel puţin în cazul lui Benedikt Toft nu se aplica. Din ce ştia ea, el nu era pedofil.

— Dar vreunul dintre aceşti bărbaţi — Benedikt Toft, Kolbeinn sau acest Thorvaldur — a fost vreodată suspectat că ar fi abuzat de copii?

— Nu. Trecutul le-a fost examinat cu cea mai mare minuţiozitate, aşa că ar fi trebuit să fie de o discreţie de domeniul fantasticului.

Acelaşi lucru-l bănuia şi ea. Pur şi simplu nu se potriveau.

— Dar tatăl Vakăi, Orri? Pe el l-aţi luat în considerare? Sau pe mama ei?

— Da, dar n-am ajuns nicăieri. Atâta timp cât mâinile i-ar fi putut aparţine lui Jón, Orri ar fi fost cel mai evident candidat al nostru, iar dacă Jón vă fi găsit mort, tipul se va întoarce înapoi în capul listei noastre. Iar fosta lui soţie va fi următoarea sub el. Dar nu înţelegem ce motiv ar avea să-l omoare pe Benedikt Toft. Sau ce l-ar fi putut determina să-i reteze cuiva mâinile şi picioarele.

— Tipul e chiar acum afară. Stă în maşină şi supraveghează intrarea. Cred că aşteaptă să apară Jón Jónsson. Asta nu înseamnă că eu cred că are de fapt de gând să-l omoare — dar cine ştie?

Îl însoţi pe Gudlaugur afară din cameră, până la fereastra care dădea în stradă, însă maşina dispăruse.

Atmosfera din camera de interogatoriu era apăsătoare. încăperea în sine era mohorâtă şi deprimantă; pereţii gălbui erau în mod dinadins păstraţi goi, astfel încât să nu existe nimic care să-i distragă atenţia celui care era interogat; scaunele erau tari, ca să-l facă să se simtă cât mai inconfortabil; masa

era zgâriată şi pătată. Tensiunea dintre Freyja şi Huldar nu ajuta deloc la împrăştierea senzaţiei de apăsare. Femeia îşi ferea tot timpul privirea, iar el părea să fi priceput mesajul, dat fiind că nu se uită niciodată înspre ea.

Huldar părea ruşinat şi abătut în acelaşi timp. Când se întorsese cu Sigrún, evitase privirea Freyjei şi se limitase la a-i oferi un pahar cu cafea. Ea-l refuzase imediat, având deja antrenament, de vreme ce era a patra astfel de ofertă de când intrase în clădire.

Sigrún contribuia şi ea din plin la atmosfera generală. Stătea şi se uita la ei cu aerul cuiva care tocmai ce primise vestea decesului unei rude apropiate. Lăsată de spate, mâinile în poală, deşi părea că-n permanenţă are ceva de făcut cu ele, dacă te luai după continua mişcare a umerilor. Părul lung şi uscat îi atârna de-a lungul obrajilor, părând că-i încadrează faţa precum o draperie desfăcută în două. Până acum, răspunsese monosilabic la întrebările lui Huldar. Nu, nu ştia pe unde umblă tatăl ei. Nu, nu-l văzuse şi nu primise nicio veste de la el. Nu, nu ştia nimic despre scrisoarea lui Thröstur. Nu, nu ştia cine sunt Benedikt Toft, Kolbeinn Ragnarsson sau Thorvaldur Svavarsson. Nu, n-avea nici cea mai vagă idee cu privire la cine ar fi putut dezgropa sicriul bărbatului care se părea că-i fusese bunic, deşi nu fuseseră rude de sânge. Nu, ea nu avea nicio legătură cu acel incident; nici măcar n-avea permis de conducere şi nici nu ştia cum se umblă cu un excavator. Nu, nu s-a atins niciodată de o drujbă şi nici nu cunoştea pe cineva care să aibă vreuna. Fiecare răspuns venea ca o simplă şoaptă, iar pe Freyja o durea capul de câte ori ciulise urechile pentru a auzi răspunsurile oferite de Sigrún.

Freyja simţi o vibraţie în buzunarul de la haină. Telefonul. Probabil că era Baldur, dornic s-audă cum se descurcase în prima zi pe post de dădacă. Acum regreta că-l dăduse pe vibraţii; ar fi fost o adevărată uşurare să aibă o scuză să iasă afară şi să stea niţel de vorbă cu fratele ei. Nu avea absolut deloc cu ce să contribuie la discuţie. Stătea pur şi simplu acolo, ascultând la schimbul de replici dintre Huldar şi Sigrún. Apelul lui Baldur era cu mult mai important; el pur şi simplu nu mai avea pe cine altcineva să sune. Freyja se simţea şi mai prost decât de obicei, mâhnită de faptul că-şi dezamăgea cea mai importantă persoană din viaţa ei. Răbdarea nu era una din calităţile principale ale lui Baldur şi ea ştia că telefonul îi va vibra de câteva ori doar, înainte ca el să renunţe. De sub masă

apărură mâinile lui Sigrún şi-şi dădu la o parte părul din ochi. Izbutiră din nou să-i zărească privirea ezitantă de pe chipul palid, lipsit de expresie. De lângă ea, Freyja îl auzi pe Huldar rostind:

— Ce-ai păţit la mână?

Rezultatul fu cel mai lung discurs pe care îl ţinuse Sigrún până acum, care o smulse practic pe Freyja din visare, readucând-o în prezent.

— A fost un accident. Eram prea mică pe atunci şi chiar nu-mi amintesc prea multe detalii.

Sigrún rămase zgâindu-se la cioturile inelarului şi degetului mic de la mâna dreaptă, ca şi cum le vedea pentru prima oară. După care tresări şi-şi îndesă din nou mâinile sub masă.

— Am înţeles că de vină a fost fratele tău, Thröstur. Am dreptate?

Huldar împinse un pachet cu bomboane Opal înspre Sigrún, care însă scutură din cap, deşi era neclar dacă refuza bomboanele sau dacă nega la întrebarea pusă de Huldar. Aşa că acesta insistă:

— Deci Thröstur n-a avut nimic de-a face cu accidentul tău?

— Nu. Nu în felul ăsta. N-a vrut dinadins.

— N-a vrut dinadins? Cum adică? Ce s-a petrecut, mai exact?

— Mai contează?

Sigrún îi întâlni privirea lui Huldar, după care o coborî din nou, pe faţă ivindu-i-se o expresie plină de tristeţe.

— Nu ştim, în stadiul în care ne aflăm acum. Dar îţi pot spune totuşi ceva: cu cât aflăm mai multe, cu atât cresc şansele de a descoperi cine e criminalul aflat încă în libertate. Deja a ucis doi oameni. Aşa că aş aprecia dacă ne-ai răspunde la toate întrebările.

— Dar aceasta din urmă mai poate aştepta?

Glasul subţire sună ca al unei fetiţe.

— Ă... da, presupun că e-n regulă.

Huldar părea luat prin surprindere: era limpede că avea de-a face cu o cerere destul de neobişnuită în timpul unui interogatoriu.

— Ultima oară când ne-am întâlnit, te-am întrebat dacă ţi-ai vizitat vreodată tatăl în închisoare. Ştim că ai fost acolo o

dată; a rămas în registru şi ai semnat şi formularul. De ce ai fost în vizită la el şi de ce nu te-ai mai întors apoi niciodată?

— M-am dus să-i spun că nu-l urăsc.

În acest moment interveni şi Freyja pentru prima dată. Întrebarea şi răspunsul îi treziră curiozitatea. De obicei, oamenii ca Sigrún nu acţionează ca urmare a unui imbold; ei cântăresc lucrurile cu mare atenţie.

— De ce-ai făcut asta? Ce te-a determinat să mergi atunci la el?

— Citeam... citeam o carte. O carte de dezvoltare personală.

Sigrún se opri, părând că nu mai e dispusă să-şi dezvolte ideea. Nici nu era nevoie. Freyja răsfoise câteva astfel de opere, din pură curiozitate profesională, şi-şi putea imagina cu uşurinţă capitolul despre cum ar trebui oamenii să-şi înfrunte temerile; despre cum atacul e cea mai bună apărare şi aşa mai departe. În cazul lui Sigrún, un astfel de sfat era mai mult decât discutabil; fata avea tot dreptul să fie lăsată să trăiască în pace şi siguranţă, fără a fi forţată să-şi retrăiască traumele fără ajutor. Întâlnirea faţă în faţă cu atacatorul rar le-ajuta pe victimele unor abuzuri sexuale să treacă peste episodul traumatic. În cel mai bun caz, efectul ar fi de scurtă durată. Înainte ca suferinţa să se reinstaleze.

— Cumva cartea respectivă îţi recomanda să-ţi înfrunţi trecutul? Iar tu ai interpretat această recomandare prin faptul că ar fi trebuit să-ţi întâlneşti tatăl şi să vorbeşti cu el?

— Da, răspunse Sigrún cu capul plecat.

— Şi te-a ajutat în vreun fel?

Draperia de păr a lui Sigrún se legănă dintr-o parte în alta atunci când ea clătină din cap.

— Nu. M-a făcut să mă simt şi mai rău. Am vomitat în autobuz, în timp ce mă-ntorceam în oraş.

— Sigrún, spune-mi ceva. Din moment ce e limpede că vrei să-ţi rezolvi problemele, n-ai apelat niciodată la consiliere psihologică? Îţi garantez că te va ajuta mult mai mult decât au făcut-o acele cărţi de dezvoltare personală.

— Nu, n-am apelat.

— Nici când erai copil? După ce tatăl tău a ajuns la închisoare?

— Nu.

— Te pot întreba de ce? Ai fi putut primi tratament gratuit din partea statului.

— N-a vrut mama. Şi nici Thröstur. S-au împotrivit vehement genului acestuia de lucruri.

— Înţeleg.

Freyja se uita la făptura demnă de milă din faţa sa îngăduind indignării pe care-o simţea să iasă la iveală, apoi se linişti înainte să poată continua. Ar fi fost inutil să-i critice pe mama sau pe fratele lui Sigrún, care erau la fel de distruşi ca ea.

— Cred că ar trebui să stăm de vorbă ceva mai târziu despre ce posibilităţi ar fi. Nu e niciodată prea târziu să depăşeşti genul de lucruri cu care te lupţi zi de zi, iar eu te pot ajuta, dacă şi tu vrei.

Freyja scoase pentru a doua oară în ziua respectivă o carte de vizită din buzunar. Se transforma într-un soi de campanie publicitară ambulantă. De obicei, cărţile ei de vizită zăceau neatinse până ce deveneau atât de mototolite încât trebuia să le arunce.

— Da. Poate.

Sigrún puse cartea de vizită în buzunarul hanoracului, pe care nu şi-l scosese, în ciuda căldurii din încăpere.

— Acum ai vrea să răspunzi la întrebarea despre modul în care ţi-ai pierdut degetele?

— După care pot pleca? După ce răspund?

Huldar plesni din limbă.

— Da. E-n regulă.

Se lăsase pe spate în scaun, însă acum îşi îndreptă din nou poziţia. Întinse mâna după pachetul cu bomboane Opal de care nici Sigrún, nici Freyja nu se atinseseră, îşi aruncă două în gură şi continuă, cu un glas îngroşat:

— Spune-mi ce rol a jucat Thröstur în toată tărăşenia asta.

— Nu el a făcut-o. Nu trebuie să gândiţi în felul ăsta.

— Eu nu ştiu ce trebuie să gândesc. Depinde doar de tine. Continuă.

Tonul lui Huldar se mai asprise niţel, devenind parcă ceva mai autoritar decât până atunci.

— A fost un accident. O greşeală.

— Va trebui să te exprimi ceva mai exact. Există o mare varietate de accidente şi greşeli. Însă, de obicei, nu au ca rezultat pierderea unor degete.

— Chiar nu ştiu mai multe detalii de-atât. Tot ce ştiu e că n-a făcut-o intenţionat.

— Ce anume să facă?

— Nu ştiu. Eram prea mică pentru a-mi mai aduce aminte.

— Cu siguranţă mama ta sau Thröstur trebuie să-ţi fi povestit despre acea întâmplare...

— M-a luat cu el undeva şi s-a întâmplat. Mama mi-a spus c-a fost un accident; el era doar un copil, deci nu avea de unde să ştie că se poate întâmpla ceva rău. Îmi amintesc de poliţistul care ne-a găsit şi de bunicul. Venise să ne ia. Apoi, îmi mai aduc aminte de spital. Şi cât de ciudat m-am simţit după aceea. O lungă perioadă de timp, mi-am imaginat că degetele îmi vor creşte la loc.

Sigrún tăcu brusc, ca şi cum şi pe ea ar fi surprins-o lungimea discursului pe care-l ţinuse.

— Vă daţi şi dumneavoastră seama, eu n-aveam decât patru ani.

— Chiar aşa? Nu ţi-a povestit nimeni, niciodată, ce s-a întâmplat?

— Nu.

— Şi tu n-ai întrebat niciodată?

Huldar nu-şi putea ascunde uimirea. Se aplecă niţel peste masă, ca pentru a-i sugera fetei că e extrem de interesat de spusele ei. Dar deşi nota dură din tonul lui dispăruse cu totul, fata se retrase. Apropierea de el îi provoca în mod evident un disconfort, aşa cum se-ntâmplase şi mai devreme, când el întinsese mâna pentru a o conduce în cameră. Freyja se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine ca interogatoriul să fi fost condus de o femeie poliţist. Nebărbierit şi cu părul nearanjat, Huldar oferea o puternică aură de masculinitate, deşi n-ar fi fost vreo mare diferenţă dacă el ar fi apărut aranjat şi proaspăt ras.

— Ba am mai întrebat. Pe vremuri. Dar n-am primit niciodată un răspuns clar. Mama mi-a spus de fiecare dată ce v-am spus şi vouă. Că a fost o greşeală, un accident. Cel mai bine ar fi fost să nu mă mai gândesc la asta. Şi, oricum, doar un pianist are nevoie de toate cele zece degete.

Sigrún îi susţinu privirea lui Huldar cu o neobişnuită fermitate din partea ei.

— Şi noi oricum n-am avut niciodată pian.

Interogatoriul fetei nu ducea nicăieri. Dar înainte de-a încheia, Freyja se hotărî să-i pună întrebarea care nu-i mai dădea pace de când o zărise prima dată pe biata fată.

— În timpul procesului, tatăl tău a pretins că n-a mai abuzat niciodată un copil înainte de ziua aceea îngrozitoare în care a murit Vaka. Acum, mie îmi sunt destul de familiare

cazurile de genul ăsta şi am serioase îndoieli în privinţa depoziţiei sale. Dacă minţea, e posibil ca el să mai fi abuzat şi alte fetiţe şi băieţei. Aş vrea să aflu dacă tu sau fratele tău aţi fost vreodată abuzaţi sexual de el, deşi cred că deja cunosc răspunsul.

Sigrún se ridică de pe scaun, profund şocată. Îşi strânse hanoracul în jurul trupului subţire şi se căută în buzunar după mitene.

— Nu. Nici eu şi nici Thröstur n-am trecut vreodată printr-o asemenea experienţă. Ar trebui să ştiţi deja acest lucru, din dosar.

Îşi trase mănuşile tremurând şi ieşi din cameră, grăbită.

Capitolul 28

Freyja îşi îndesă telefonul în buzunar, uşurată că Baldur nu renunţase să dea de ea. Asta nu numai că-i potoli vina că nu răspunsese de prima dată, dar, în acelaşi timp, îi oferise şi-o scuză de-a nu fi nevoită să vorbească cu Huldar cât aşteptau venirea lui Thröstur. Ea se strădui din răsputeri să lungească conversaţia, povestindu-i de trei ori la rând cum decursese dimineaţă prima ei întâlnire cu fiica lui. După aceea, Baldur nu se putu abţine să nu întrebe dacă a început să aibă parte de ceva „acţiune". Freyja transformase într-o adevărată reprezentaţie descrierea tatălui singur pe care-l întâlnise la lac în dimineaţa respectivă şi cum avea ea de gând să-l sune după aceea. De obicei, ea nu împărtăşea cu alţii astfel de informaţii, însă de data asta făcu totuşi o excepţie, conştientă de faptul că Huldar putea auzi fiecare cuvânt.

În timp ce Freyja îl minţea cu neruşinare pe Baldur despre prinţul din poveşti întâlnit la lac, ea aruncă pe furiş o privire spre Huldar. I se păru puţin îndurerat.

Afară se făcuse noapte şi luminile oraşului se reflectau pe macadamul umed. Locul de parcare ocupat mai devreme de maşina lui Orri era acum liber. Lapoviţa încetase, însă cerul era acoperit de nori ce prevesteau parcă noi ninsori. Freyja înjură în sinea ei pentru că nu-şi luase maşina; gândul că va trebui să stea şi să aştepte un autobuz nu era deloc tentant, mai ales că reuşise, în sfârşit, să-şi usuce hainele. Boţite şi murdare — dar, totuşi, uscate.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat de dimineaţă. Mi-ar fi plăcut să vin şi să hrănim raţele împreună.

Deşi priveliştea care se zărea pe fereastră nu era vreun subiect de roman, Freyja continua să o fixeze atent, fascinată.

— Nu-i nevoie de scuze. Oricum, pentru mine n-ar fi fost nicio diferenţă dacă veneai sau nu.

Se strădui din răsputeri să vorbească pe un ton egal; nu voia ca el să creadă că e supărată din cauză că-l pierduse în favoarea Erlei.

— Posibil, dar e o diferenţă pentru mine. Mi-ar fi plăcut să fi ieşit cu tine.

Freyja nu trebui decât să se tragă niţel în spate pentru a vedea în geam reflexia ei şi a coridorului. Huldar stătea rezemat de perete, cu braţele încrucişate la piept şi cu ochii închişi. Dacă nu l-ar fi auzit vorbind, ar fi putut crede că doarme.

— Mda, bine, zise ea, apoi îşi lipi din nou faţa de geam.

— Am de gând să nu mai beau.

— Mi se pare o măsură cam extremă.

Respiraţia ei forma o pată aburindă pe geam, care se micşora cu iuţeală, înainte de-a dispărea cu totul.

— Ce s-a întâmplat cu Thröstur? Credeam că va veni aici imediat ce vom termina cu Sigrún. Trebuie să ajung acasă.

Nu-şi făcuse de fapt niciun plan, dar orice ar fi fost mai bun decât să piardă vremea pe-aici. Probabil că Molly murea de foame, cu toate că Freyja îi dăduse suficientă mâncare înainte de-a o scoate la plimbare pe Saga. Gândul la câine îi aduse aminte de canapeaua din sufragerie, făcând-o brusc să simtă că pică din picioare.

— Sigrún a plecat mai devreme decât mă aşteptam. El ar trebui să ajungă aici în zece, maximum cincisprezece minute.

Reflexia lui Huldar în geam deschise ochii şi se holbă la ea.

Freyja îşi permise un oftat neauzit. Chiar trebuia să stea aici şi să îndure să-l asculte pe Huldar plângându-se încă zece minute de-acum încolo?

— Cât crezi că va dura interogatoriul lui?

— Nu mult, rosti el, deşi informaţia asta n-o ajută prea mult. Nu mă aştept să scoatem ceva folositor de la el, zise oftând. Soţia lui Kolbeinn ne-a sunat de la Londra ca să ne spună că nu reuşeşte să dea de el. A dispărut şi el. Aşa că cineva va merge acasă la el. Aş vrea să-mi pot da seama cum se leagă toate astea între ele.

— În cazul ăsta, aş putea pleca? Sau ai să mă raportezi din nou, dacă plec?

Încă bosumflată din cauza trucului murdar la care apelase el, Freyja nu-şi putu ascunde amărăciunea din glas.

— Nu poţi pleca acum. Şi nu te-am raportat nicăieri. Eu doar am sunat la Casa Copiilor pentru că nu voiai să vorbeşti cu mine. Ce altceva aş fi putut să fac?

— Să mă laşi în pace.

Tăcură amândoi. Huldar închise ochii din nou, în timp ce Freyja rămase să se holbeze pe fereastră. O maşină singuratică trecu pe stradă, stropind cu noroi. Se hotărî să ia un taxi până acasă; n-avea chef să fie udată până la piele în drum spre staţia de autobuz.

— Vrei o bomboană Opal?

Întrebarea era atât de ridicolă, încât Freyja răsuci capul spre el. În glasul lui Huldar se simţea o urmă de speranţă.

— Nu, mersi.

Se pregătea să mai adauge un comentariu sarcastic, dar îşi zise că n-avea rost. Nu aveau de ce să se certe. Ce se întâmplase era treaba lui. Nu era ca şi cum ar fi avut o relaţie.

— Măcar pot să-mi cer din nou scuze? zise Huldar închizând pachetul cu bomboane Opal.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Pentru mine, oricum nu contează.

Indiferenţa ei calmă părea să aibă mai mult efect asupra lui decât ar fi putut avea mânia sau supărarea. Poate că era mai obişnuit că femeile să fie înfuriate pe el. Nu-i răspunse, ci doar îndesă pachetul în buzunar şi încuviinţă din cap. Bretonul îi căzu la loc pe ochi, iar când îl împinse într-o parte, pe chipul lui se aşternu tristeţea. Freyja se mai domoli şi tocmai se pregăti să-i ceară totuşi o bomboană când, brusc, auziră zgomot de paşi, care-i făcură să privească în jur. Se simţea recunoscătoare pentru întrerupere. Era Thröstur, însoţit de un poliţist. Huldar se îndreptă de spate, alungându-şi tristeţea de pe chip.

Aproape că părea el însuşi atunci când îl întâmpină pe Thröstur, care se prefăcu a nu-i vedea mâna întinsă pentru salut.

Încă o dată, în mod clar, Thröstur se străduia din răsputeri să-şi stăpânească mânia, să joace rolul anarhistului căruia nu-i pasă de nimeni şi de nimic. Părul îi era strâns într-o coamă pe mijlocul capului, al cărei vârf căzuse niţel într-o parte cât merse spre camera de interogatoriu. Era îmbrăcat în mod nepotrivit pentru vremea de-afară, cu o geacă de piele subţire şi cu blugi rupţi în mai multe locuri. În picioare purta ghete înalte, făcute, evident, din piele falsă, cu şireturile lungi şi murdare după ce le târâse prin mizeria de pe stradă. Sub orbitele ochilor era dat cu rimei negru, ce se întindea până pe pometi. Era neclar dacă şi-l aplicase dinadins aşa sau dacă machiajul i se scursese. Avea pielea pătată, i se umflase nara stângă, unde avusese înfipt

cercelul, iar inelul din sept dispăruse şi el. Pesemne că i se infectase nasul, până la urmă. Fără acele piercing-uri faciale, Thröstur părea aproape copilăresc de vulnerabil, în ciuda culorilor războinice.

— Pe aici.

Huldar îl conduse pe Thröstur în camera de interogatoriu, ridicând în mod automat o mână pentru a o aşeza pe umărul lui, însă tânărul se feri cu abilitate, aşa cum procedase şi sora lui, ceva mai devreme.

La început, interogatoriul părea o repetiţie a celui care o avusese drept subiect pe Sigrún. Aceleaşi întrebări, aceleaşi răspunsuri. Nu şi nu. Nu ştia nimic, nu recunoştea nici unul dintre numele pe care le rostea poliţistul. Freyja asculta fără să scoată un cuvânt, aşteptând până era necesară şi contribuţia ei. Thröstur era un gen de persoană cu totul diferit de sora lui: arogant, cu emoţii bine ascunse în spatele unei armuri groase. Ar fi un miracol dacă l-ar face să se deschidă în faţa lor. În încăpere era un aer închis, singurul lucru care-l făcea cât de cât suportabil fiind mirosul bomboanelor Opal roşii pe care Huldar le mesteca fără oprire.

— Povesteşte-mi despre bunicul vostru. Eraţi apropiaţi?

Thröstur stătea mai departe de masă decât stătuse Sigrún, ţinându-şi picioarele depărtate şi braţele încrucişate la piept. Îi amintea din nou Freyjei de un animal sălbatic. Se lăbărţa aşa ca să pară mai masiv decât era de fapt, o compensare a siluetei sale firave, numai piele şi os.

— Şi da, şi nu. A murit demult. Ce mai contează? Huldar nu-i răspunse.

— Am înţeles că nu ai permis de conducere — sau cel puţin nu te afli în baza de date. E corect?

— Da.

Thröstur îşi relaxă niţel braţele. Dat fiind că până atunci stătuse la fel de ţeapăn ca o statuie, Freyja intui că această întrebare îl deranjase, deşi motivul era neclar.

— Dar mama voastră are totuşi permis, nu-i aşa?

— Mda. Probabil. Habar n-am. N-are maşină.

— Nu. N-are maşină.

Cu coada ochiului, Freyja zări că Huldar zâmbise discret.

— Dar ea a închiriat totuşi una ieri. Ştiai asta? Thröstur strânse din buze şi-şi încrucişă din nou braţele. Freyja se gândi că lui îi tremurau mâinile şi că încerca, în acest fel, să ascundă asta.

— Nu.

— Deci nu ne poţi spune de ce a făcut un asemenea lucru? Vezi tu, noi am discutat cu o mulţime de firme care închiriază maşini şi niciuna dintre acestea nu are vreo înregistrare din care să reiasă că ea a mai închiriat vreodată o maşină. Aşa că trebuie să fie vorba de o ocazie specială. Poate că s-a hotărât din senin s-o facă. A închiriat o maşină break, cu o mulţime de spaţiu în interior dacă laşi în jos banchetele din spate.

— N-am idee ce-a vrut să facă cu ea.

— Chiar aşa?

Huldar se opri, apoi continuă:

— Mă aştept să ne lămurim cum stă treabă când o vom lua şi pe ea la întrebări, mai târziu. Nu crezi?

— N-am nici cea mai vagă idee. Asta n-are nimic de-a face cu mine, ce dracu'!

— În regulă. Hai s-o lăsăm aşa. Să ne întoarcem la bunicul vostru. Tu ai fost ultima persoană care l-a văzut în viaţă, nu-i aşa?

— Corect, l-am văzut în ziua în care a murit. Dar n-am idee dacă s-a mai văzut cu cineva după ce-am plecat eu.

— I-ai vândut suluri de hârtie igienică pentru a strânge bani?

— Mda. Ceva de genul ăsta.

— Îţi mai aduci aminte pentru ce anume strângeai bani?

— Nu. S-a întâmplat cu-al dracului de mult timp în urmă. Ceva ce-avea legătură cu şcoala. Nu-mi mai aduc aminte ce anume. Pentru o excursie, probabil.

— Chiar aşa?

Huldar adoptă un aer de surpriză exagerat.

— Vezi tu, chestia e că am verificat la fosta ta şcoală şi ei ne-au informat că au o regulă veche de mulţi ani, cum că elevii nu au voie să strângă bani vânzând lucruri. Foarte ciudat. Ai vrea să-ţi revizuieşti răspunsul?

Era limpede că poliţia nu stătuse deloc cu mâinile în sân.

— Nu. Doar ţi-am zis, nu-mi mai aduc aminte. Probabil că strângeam bani pentru altceva.

— Da. Poate.

Huldar încuviinţă uşor din cap. Thröstur încercă să-i susţină privirea cât putu de mult, dar în cele din urmă, lăsă ochii în pământ.

— Sicriul bunicului tău a fost dezgropat din Cimitirul Hafnarfjördur, miercuri noapte. Ai ceva de-a face cu asta?

— Nu.

Thröstur răspunse prea repede. Nu indică niciun semn de surpriză, deşi întreaga tărăşenie ar fi trebuit să fie o noutate pentru el.

— S-a întâmplat în seara aceleiaşi zile în care a închiriat mama ta maşina.

Pentru că Thröstur tot nu zicea nimic, Huldar continuă:

— Primeşti aceste veşti cu foarte mult calm. Eu cel puţin aş vrea să aflu mai multe dacă ar fi vorba despre bunicul meu. Ştiai deja despre acest incident?

Thröstur îşi acordă mult timp ca să-şi elaboreze răspunsul.

— Da.

— De unde?

— Nu-mi mai aduc aminte.

— Eşti suspect de uituc pentru un tip atât de tânăr, zise Huldar privindu-l în ochi pe Thröstur. Sunt destul de convins că nu erai foarte apropiat de bunicul tău.

Thröstur ridică privirea, negru de furie.

— În primul rând, nu era bunicul meu. Era tatăl vitreg al aşa-zisului meu tată. Iar ultima dată când am verificat, nu era chiar o crimă să nu-ţi placă de un individ oarecare, care nici măcar nu făcea parte din familie. Ai de gând să mă arestezi pentru asta?

— Nu. Dacă te arestez, o voi face pentru treburi mult mai grave ca asta.

Huldar îşi mai descleştă niţel fălcile strânse prea tare.

— Dar nu mă pot abţine să nu mă întreb de ce-ai ales totuşi să mergi la el ca să încerci să-i vinzi acea... Ce anume era?... Ah, da, hârtie igienică... Dacă nu-ţi plăcea tipul?

Thröstur reuşi să-şi revină, recăpătându-şi aerul de înfumurare.

— Eşti cumva dobitoc? Crezi cumva că vânzătorilor trebuie să le placă clienţii lor? Am luat legătura cu el deoarece ştiam că el va cumpăra de la mine. Asta-i tot. Voi, porcii de poliţai, n-aveţi altceva de făcut decât să anchetaţi vânzările de hârtie igienică ce au avut loc în urmă c-o eternitate?

Freyja încercă să surprindă reacţia lui Huldar, însă acesta părea neatins de insultă. Probabil că era ceva obişnuit pentru poliţie. Când Huldar vorbi din nou, o făcu pe un ton normal, cu glas calm:

— Ia-o mai uşor, băiete!

— Nu sunt băiat.

— Nu? Atunci nu te mai purta ca un băiat.

Tăcură amândoi pentru moment. Freyja se gândea la cât de nedreaptă era situaţia. Thröstur nu era rău din naştere, şi dacă avea vreo legătură cu aceste crime, era doar din cauza a ceea ce i se întâmplase. Dacă ar fi avut parte de o copilărie normală, el nu s-ar fi aflat acum aici. Ea tânjea să iasă afară din camera asta claustrofobică, să meargă acasă, să se prăbuşească pe canapeaua jerpelită şi să privească un film cu un castron de floricele în poală. De preferat, un film în care tipii răi îşi primesc binemeritata pedeapsă, iar victimele lor scapă nevătămate.

— Să ne întoarcem niţel la scrisoarea din capsula timpului... Ai avut parte de suficient timp să-ţi aduci aminte de împrejurări, deci ar fi interesant de aflat ce anume te-a determinat să o scrii şi cui aparţin acele iniţiale.

Thröstur adoptă din nou rigiditatea aceea de statuie, deşi fălcile încleştate sugerau că scrâşneşte din dinţi, la fel ca Huldar, mai devreme.

— Ţi-am spus deja, nu-mi mai aduc aminte.

— Nu. Sigur că nu.

Huldar nu părea deloc amuzat de situaţie.

— Dar lasă-mă să-ţi spun ce credem noi. Noi credem că BT înseamnă Benedikt Toft, K înseamnă Kolbeinn Ragnarsson şi JJ înseamnă Jón Jónsson. Benedikt a fost omorât, Kolbeinn a dispărut şi acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu tatăl tău. Situaţia e mult mai gravă decât era când am discutat noi ultima dată. Trebuie să-ţi cer să încetezi cu prostiile şi să-mi zici cine anume sunt AV, S şi I. Trebuie să dăm de ei. Urgent.

Thröstur tăcea cu încăpăţânare, iar Freyja se întreba ce anume se petrecea în mintea lui. Nu credea nici în ruptul capului că el nu-şi aducea aminte de scrisoare; reacţiile sale trădau faptul că avea ceva de ascuns. Dar ce anume? Privindu-l pe tânărul dureros de slab îmbrăcat ca un punker, îi venea greu să creadă că el ar fi fost fizic capabil să omoare mai mulţi oameni, deşi ştia că indivizii violenţi au constituţii extrem de variate. Viaţa ar fi mult mai simplă dacă aceştia ar arăta la fel. Gândurile i se abătură din nou la ideea de la început: copiii nu se năşteau răi. Nici Thröstur, nici nimeni altcineva.

— Răspunde la întrebare.

— Nu-mi amintesc la ce mă gândeam. S-a întâmplat acum zece ani. Tu-ţi mai aduci aminte ce-ai făcut acum zece ani? Şi ce dracu' caut eu aici?

— Te afli aici pentru a răspunde unor întrebări care au legătură cu anchetarea unei crime. Tu şi familia ta sunteţi legaţi în diverse feluri de acest caz. Chiar acum, eşti în căcat până-n gât. Şi dacă n-ai să-ncepi să vorbeşti, o să-ţi treacă şi de cap. Înţelegi ce-ţi spun?

— Am terminat aici? Pot pleca?

Thröstur i se adresase Freyjei.

— Nu, nu poţi pleca şi... nu, n-am terminat. Uită-te la mine când vorbesc cu tine.

Ordinul furios al lui Huldar n-avu nici un efect. Thröstur continua să o fixeze cu privirea pe Freyja. Ea era forţată să rămână acolo şi să mimeze indiferență față de tânărul care-şi bătea joc de ea.

Huldar mai încercă o dată:

— În regulă. O să procedăm cum vrei tu. Data viitoare când ne vom întâlni, mai mult ca sigur că te vei afla în stare de arest. Criminaliştii sunt ocupaţi cu examinarea maşinii despre care am discutat mai devreme. Şi dacă vor găsi ceva care să sugereze că tu, Benedikt, Kolbeinn sau chiar şi sicriul v-aţi aflat înăuntru, niciun judecător nu ne va refuza mandatul de arestare. La fel stă treaba şi-n cazul mamei tale. Şi poate, şi al surorii tale.

Zvâcnirea muşchilor din obrazul lui Thröstur indica faptul că vorbele lui Huldar îşi atinseseră ţinta.

— Treaba asta nu-i o glumă şi dacă ai să refuzi în continuare să vorbeşti, atunci nu vom mai avea de ales şi vom ajunge la concluzia că ai ceva de ascuns.

Huldar se opri şi-l privi aspru pe Thröstur, care se străduia din răsputeri să mimeze indiferenţa.

— Ce-mi poţi spune despre tatuajele de pe mâinile tale?

— Nimic. Nu te privesc.

— *Ultio dulcis*. Nu cumva înseamnă „răzbunarea este dulce"?

Thröstur ridică din umeri.

— Nu-mi aduc aminte.

— Ba sigur că-ţi aduci. Le ai în faţa ochilor zi de zi. Spune-mi, ce răzbunare aveai în minte atunci când ţi-ai însemnat mâinile pe viaţă cu acest motto? N-are legătură cu persoanele ale căror iniţiale le-ai trecut în scrisoare?

— Nu te priveşte pe tine.

Cineva bătu în uşă. Gudlaugur îşi iţi capul şi îi spuse lui Huldar că vrea să vorbească cu el. Freyja rămase singură cu

Thröstur. Dacă voiau să facă ceva de genul poliţistul rău — poliţistul bun, atunci uitaseră s-o informeze şi pe ea. Thröstur continua să o privească în ochi, încercând în mod deliberat să o tulbure. Şi funcţionă. Pe coridor, vocile îşi continuau litania. Păreau foarte serioase, dar se putea foarte bine ca totul să fi fost doar în imaginaţia ei. Bănuia că atunci când se va întoarce Huldar, interogatoriul avea să se încheie. Ori din cauză că găsiseră ceva probe în maşină şi Thröstur urma să fie condus spre celule, ori din cauză că maşina n-avea nicio legătură cu el, caz în care acesta avea să fie liber să plece acasă. Acum ar putea fi singura ei şansă de-a-i pune întrebarea pe care ardea să i-o adreseze.

— Spune-mi ceva, Thröstur, dacă tot am rămas singuri! Tatăl vostru v-a abuzat pe tine sau pe sora ta, în copilărie? Înainte de-a o ataca pe Vaka? Dacă da, atunci nu ai niciun motiv să-l aperi. Ai putea căpăta înţelegere dacă ai făcut ceva, depinde de cât de gravă a fost fapta ta. Lucrez la Casa Copiilor, aşa că îmi sunt cunoscute astfel de cazuri; ştiu cât de greu poate fi să discuţi despre ele.

— Curvă proastă, mârâi Thröstur furios.

Înfigându-şi mâinile în tăblia mesei, el se aplecă ameninţător spre ea, apropiindu-şi faţa periculos de mult de cea a femeii. Freyja îşi dorea ca Huldar să se întoarcă mai repede. Încăperea părea şi mai înghesuită decât înainte, iar uşa, şi mai departe. Ce-ar face dacă ar ataca-o? Şi-ar pune mâinile deasupra capului, pentru a se feri de loviturile lui? Freyja trase aer adânc în piept. Nu. Se adună şi refuză să se arate intimidată. Dacă o va ataca, se va împotrivi. Aveau cam aceeaşi greutate şi era aproape sigură că se afla într-o formă mai bună decât a lui.

— Crezi deci că sunt o curvă proastă. Acum, mi-ai putea, te rog, răspunde la întrebare?

— O să răspund. Răspunsul e nu. Nu ni s-a întâmplat nimic, nici mie, nici lui Sigrún. Şi-acum îţi poţi băga răspunsul ăsta în cur.

Freyja aproape că izbucni în râs. Nu mai auzise această insultă de când era pe băncile şcolii. Era limpede că nu mai existau motive să continue cu astfel de întrebări.

— Ce s-a întâmplat cu degetele lipsă ale lui Sigrún? Ni s-a spus că tu ai fost de vină. E-adevărat?

— Iisuse! Sunteţi nişte proşti, cu toţii. N-aveţi nici cea mai vagă idee. Nici măcar o idee, la dracu'. Sunteţi nişte pizde nenorocite şi proaste, cu toţii.

Huldar intră pe uşă şi-i spuse lui Thröstur că poate pleca, dar că nu trebuie să părăsească oraşul, căci va fi chemat în scurt timp, pentru un nou set de întrebări. Thröstur ţâşni şi se făcu nevăzut. Se lovi intenţionat cu umărul de Huldar, al cărui chip se înăspri, dar nu mai avu o altă reacţie. Foarte bine. Freyja se săturase până peste cap de toate astea. Îi ajunsese la câte altercaţii asistase pe ziua de azi.

— S-a ivit ceva. Am fost chemat pe teren. Vom discuta mâine cu mama lor, dar tu poţi pleca.

Freyja ieşi pe hol, unde se simţi înviorată de aerul proaspăt. Îşi luă la revedere în şoaptă. Făcuse câţiva paşi în direcţia liftului, când îl auzi pe Huldar în spatele ei:

— Îmi pare rău pentru azi-dimineaţă. A fost complet deplasat.

Ridică mâna şi-o flutură în semn de la revedere, fără să se întoarcă spre el. Părea că n-avea de gând să renunţe, însă, din punctul ei de vedere, totul se terminase între ei, înainte chiar să fi început.

În timp ce aştepta un taxi în faţa secţiei de poliţie, gândurile se întorceau la Thröstur şi Sigrún. Se vedea nevoită să admită şi posibilitatea că se înşela. Negaseră amândoi atât de categoric, părând jigniţi sau indignaţi de întrebare. Poate că tatăl lor nu îi atinsese vreodată nici măcar cu un deget, iar atacul asupra Vakăi chiar fusese un eveniment singular. Poate că tot ce credea ea că ştie despre acest caz era greşit. Şi — iar acest lucru ar fi fost cel mai grav dintre toate — poate că acelaşi lucru era valabil şi-n cazul lui Huldar şi al echipei de investigaţii: poate că se aflau cu toţii pe un drum complet greşit.

Taxiul îşi făcu apariţia, iar Freyja urcă, simţindu-se confuză cum nu mai fusese de multă vreme încoace.

Capitolul 29

Huldar se simţea atât de epuizat, încât se temea că până şi un simplu clipit l-ar fi făcut să se prăbuşească din picioare. Visul de-a se culca devreme şi de-a se trezi odată ce crăpa de ziuă, pentru a merge la sală, se destrămase deja. Din păcate. Avusese de gând să-şi tragă pe mâini o pereche de mănuşi şi să scoată untul din sacul de box din pivniţă, ca să găsească un mod de-a se elibera de frustrarea acumulată de-a lungul ultimelor zile şi săptămâni. Frustrare care de fapt era în întregime îndreptată înspre el. Dar în ritmul acesta, s-ar putea considera norocos dacă va izbuti să ajungă acasă la o oră cât de cât rezonabilă. Şi chiar şi mai norocos dacă va izbuti să ajungă la sală înainte de rezolvarea cazului.

Nu-l aşteptau decât muncă, muncă şi iar muncă, lipsă de somn şi vină nesfârşită. Şi totuşi, ar trebui să fie recunoscător pentru un lucru: cel puţin stomacul său îşi revenise cât de cât atunci când a ajuns la scena crimei şi ochii i-au căzut pe trupul lui Kolbeinn Ragnarsson.

— Vreau să comand pizza. Tu de care vrei?

Îi era greu să distingă spusele lui Gudlaugur prin masca de gaze pe care o avea pe faţă. Fiind cel mai tânăr din grup, în mod invariabil, lui îi reveneau astfel de sarcini, însă el nu arăta niciun semn că ar considera-o sub demnitatea sa. În cele din urmă, avea să înceapă să protesteze, însă atunci deja probabil vor avea pe cineva nou, vreun boboc poate chiar mai tânăr şi decât el, care să-i preia rolul.

— Orice ar putea conţine multă carne şi brânză. Şi o bere.

Huldar trase fermoarul gecii până sus şi se pregăti să iasă afară. Era rândul lui să stea de pază. De obicei, nu se luptau între ei pentru o astfel de treabă, însă în cazul ăsta, era cea mai dorită însărcinare. Niciunul dintre ei nu se simţea în stare să poată munci foarte aproape de cel recent trecut pe lumea cealaltă, mai ales că trupul era înfiorător de mutilat. Ori de câte ori se întâmpla ca Huldar să-şi arunce ochii înspre bucătăria în care Kolbeinn îşi găsise sfârşitul, se întreba dacă n-ar fi fost mai bine că acel infarct să-l fi omorât.

— Bun, deci încă o Meat Feast şi o bere.

— Am glumit cu berea. Ia-mi o Cola. Două Cola. Nu, mai bine trei.

Huldar îşi trase căciula de lână pe cap. Abia aştepta să iasă afară, la aer curat şi rece. Nici masca de gaze nu reuşea să astupe cu totul duhoarea insuportabilă. Erla le ordonase să deschidă toate geamurile, ceea ce contravenea regulilor. Dar n-aveau de ales. Echipa se codise să intre în casă de teama otrăvii, însă nu puteau aştepta până dimineaţă, când ce era mai rău urma să se risipească.

— Trei Cola.

Gudlaugur adăugă trei liniuţe pe o bucată de hârtie deja mâzgălită în exces, după care, ridicând privirea, părea o insectă mare şi urâtă cu masca aceea pe faţă.

— Acum îţi poţi da jos chestia aia.

Se aflau în holul de la intrare; uşa care dădea în interior era închisă, în timp ce uşa din faţă era crăpată doar de vreo două degete.

— Oh!

Gudlaugur se holbă uimit în spatele celor doi imenşi ochi de insectă. În loc să-şi rupă legăturile, aşa cum procedase Huldar, stătu o clipă pe gânduri, apoi îşi desfăcu, metodic, cureluşele.

— Pfff, e chiar bine când scapi din chestia asta.

Huldar deschise larg uşa din faţă, ieşi afară şi îşi umplu plămânii cu aerul proaspăt al nopţii. Gudlaugur, care-l urmase îndeaproape, făcu la fel, cărându-şi masca de gaze sub braţ. Huldar şi-o lăsase pe jos, în casă.

— Cum ar putea cineva să-i facă aşa ceva unui alt om?

Gudlaugur îşi scoase telefonul pentru a comanda pizza.

— Nu mă-ntreba. E de neînţeles.

Huldar trase iar aer în piept. Era mai bine decât orice tip de ţigară.

— Ştii cumva cât or să stea criminaliştii?

— Nu. Erla e-acum cu ei, însă toată lumea aşteaptă veşti cu mare nerăbdare. S-a răstit la mine când am deschis uşa ca să-i întreb ce fel de pizza vor.

În mod normal, Huldar ar fi zâmbit, însă, în clipa de faţă, nimic legat de numele Erlei nu i se părea amuzant.

— Şi cum aveţi de gând să mâncăm pizza pe care am comandat-o? O să mâncăm chiar aici? Cu măştile pe feţe?

— Nu, va trebui să o mâncăm în maşină.

Gudlaugur încă nu apelase numărul. Părea dornic să lungească discuţia la nesfârşit, numai ca să amâne cât putea de mult întoarcerea în casă.

— Va fi în regulă. Presupun că nu vor avea niciun fel de poftă de mâncare înăuntru.

Se răsuci brusc şi scrută cu atenţie casa micuţă şi oarecum izolată care le fusese cămin lui Kolbeinn şi soţiei sale. Huldar bănuia că soţia acestuia va profita de prima ocazie ca s-o vândă. Potrivit poliţistului care discutase cu ea, femeia n-avea să-şi jelească soţul prea mult. Când primise vestea la telefon, ea aflându-se în vacanţă cu prietenele, la Londra, plânsese puţin în receptor, apoi începuse să pună întrebări despre bucătărie. Acidul sulfuric care fusese turnat peste soţul ei distrusese şi mobila? Şi podeaua o interesa în mod deosebit... Oricât de crude ar fi părut, acele întrebări practice erau totuşi un semn că mintea femeii căuta ceva care putea fi înţeles. Oricărei persoane care şi-ar fi pierdut consoarta în împrejurări atât de oribile i-ar fi fost greu să accepte un astfel de lucru. Avea sens să te concentrezi pe podea.

Suficient de înviorat de aerul rece pentru a putea fuma din nou, Huldar se scotoci prin buzunare după ţigările rămase de ieri, aflate într-un pachet mototolit şi îmbibat de bere. Când aprinse una, fumul care se ridică mirosea a bere.

— N-ai de gând să suni? Oamenii mor de foame pe-aici.

Gudlaugur selectase deja un număr.

— Am fost pus în aşteptare, îl lămuri el pe Huldar, care nu ceruse niciun fel de lămurire. Putem vorbi cât aştept.

Huldar mai trase un fum din ţigară şi se întrebă ce să spună. N-avea de gând să înceapă să i se plângă lui Gudlaugur despre problemele sale cu femeile, deşi era limpede că ar fi avut parte de atenţia lui totală dacă ar fi făcut chiar şi cea mai

vagă aluzie în acea direcţie. Noaptea petrecută cu Erla era cea mai spumoasă bârfă a zilei. De vreme ce nimeni din echipă nu îndrăznise să abordeze subiectul cu ea, Huldar rămăsese ţinta tuturor glumelor lor. El continuase să nege mica lor aventură şi scăpase totuşi destul de ieftin, din moment ce toţi erau acum preocupaţi de cu totul altceva. Dar de îndată ce-şi vor reveni, se temea că tachinările vor continua şi mai în forţă. Erau cu toţii antrenaţi să-şi dea seama când cineva minte, însă şi Huldar cunoştea capcanele şi, până acum, părea că a scăpat de ele.

— De unde poate face cineva rost de acid sulfuric?

— În orice caz, nu din magazine. A avut nevoie de o cantitate imensă, îl lămuri pe Gudlaugur, care se strâmbă, oripilat.

— Cu ceva noroc, am putea reuşi să urmărim tranzacţia prin intermediul importatorului. Sau am putea găsi magazinul din care a fost cumpărat acidul — asta dacă se vinde undeva la litru.

Apoi Huldar îşi aduse aminte de drujbă — care cu greu se putea încadra în rândul echipamentului standard cu care era dotată o gospodărie obişnuită din Islanda. Şi totuşi, până acum poliţia nu izbutise să dea de urma cumpărătorului. Şi nici de vreo tranzacţie care să fi avut ca obiect câţiva metri buni de lanţ din oţel. Poate că acelaşi lucru era valabil şi-n cazul poveştii acesteia cu acidul sulfuric. Pasul următor ar fi să se verifice dacă drujba, lanţul şi acidul au fost furate de undeva, dar asta după ce poliţia va stabili ce gen de firmă are pe stoc toate cele trei mărfuri. Huldar bănuia că acest gen de lucruri pot fi găsite la un atelier sau la o firmă de construcţii, care erau cu sutele.

— Vă omor, nenorociţilor, dacă-mi vărsaţi vreo picătură de sos în maşină.

Erla se afla în spatele volanului, cu o felie de pizza într-o mână şi cu o cutie de Cola în cealaltă. Stătuse în bucătărie o mare parte din timpul petrecut în casă şi le suflase în ceafă tehnicienilor criminalişti şi legistului în timp ce munceau, aşa că duhoarea de sulfură i se impregnase în haine şi-n păr. Pe de altă parte, Huldar şi Gudlaugur se străduiau să nu se ţină de nas în timp ce mâncau. Huldar primea din plin forţa damfului, în faţă, pe scaunul pasagerului. În ciuda hotărârii sale de-a nu ajunge în aceeaşi maşină cu Erla, ea-l îndemnase pe un ton

categoric să i se alăture, dând apă la moară celor care se înghionteau şi-şi făceau cu ochiul. S-a ales praful de eforturile lui Huldar de-a înăbuşi zvonurile. Într-o încercare disperată de-a evita să rămână singur cu ea, îl trăsese pe bietul Gudlaugur după el. Practic nu se simţea în stare să facă faţă unei discuţii cu ea care să n-aibă legătură cu ancheta aflată în desfăşurare.

În drum spre maşină, el îi şoptise lui Gudlaugur că dacă n-avea să trăncănească întruna, pe el îl va face să răspundă în locul său. Încercarea sa de a-l aşeza pe tânăr pe scaunul din faţă eşuase totuşi lamentabil, căci imediat ce Gudlaugur deschise uşa, Erla strigase la el să se suie în spate. Săracul n-avusese cum să câştige vreun punct bonus în ochii şefului său pentru asta şi nici faptul că trăncănise tot timpul nu-l ajutase cu nimic, deşi cu siguranţă Huldar îi datora acum o mare favoare.

— Au aflat când a murit? întrebă Gudlaugur cu gura plină.

— Aseară târziu sau azi-noapte.

Erla alese o altă felie din cutia aşezată neglijent între cele două scaune din faţă.

— Vom obţine un interval mai precis după ce i se va face autopsia. Deşi Dumnezeu ştie cum îşi imaginează ei că vor putea face una. Cea mai mare parte din trup va trebui să fie răzuită cu o lingură de pe podeaua bucătăriei.

— Nicio amprentă?

— Nu. Niciuna. O mulţime de amprente pe mobilier, totuşi, dar nimic pe bidoanele goale sau pe sforile folosite ca să-l ţină legat de scaun. Şi etichetele au fost îndepărtate, ceea ce mă face să sper că ucigaşului i-a fost teamă că vom putea da de el cu ajutorul lor. Ceva promiţător, totuşi. Vom afla de unde provin. Nu pot exista prea multe puncte de desfacere pentru aşa ceva.

Erla privea strada pustie; vecinii din casele apropiate renunţaseră în cele din urmă să mai încerce să afle vreun indiciu care să lămurească prezenţa poliţiei.

— Ar fi fost prea mult să sperăm să găsim vreo amprentă. În zilele noastre, până şi un copil ştie cum anume să evite să lase vreuna.

Tăcerea scurtă care se aşternu între ei era imboldul de care avea nevoie Gudlaugur.

— A fost oare o greşeală din partea noastră să nu postăm un paznic de la poliţie lângă salonul lui de spital?

Erla se răsuci spre el şi-şi vârî capul printre scaune. Deşi Huldar nu-i putea vedea expresia de pe chip, se-ndoia că era una prietenoasă.

— La dracu', asta n-ar fi schimbat nimic. Să ţii bine minte asta. Vom avea parte de destule critici, aşa că nu mai avem nevoie de ele şi din partea alor noştri, se răsti la el, apoi se întoarse din nou cu faţa spre parbriz. Dacă trebuie să dăm vina pe cineva, acela ar fi spitalul. De unde să ştim că îl vor externa fără să ne zică şi nouă? Şi seara târziu, pe deasupra. Atâta timp cât era în spital, pentru el nu exista niciun pericol.

— Hmm.

Huldar contribuise prea puţin la discuţie, însă simţea că nu-l mai poate lăsa pe bietul Gudlaugur să încaseze.

— Cei de la spital continuă să pretindă că a fost luat de cineva de la firma de contabilitate?

— Asistenta care era de gardă e sigură de asta. Însă directorul executiv al firmei — bărbatul despre care ea pretinde că a sunat la spital — neagă hotărât că ar fi trimis o maşină după Kolbeinn. Trebuie să fi fost criminalul cel care-a sunat, dându-se drept el. Că doar numele directorului executiv nu e ţinut secret, iar Kolbeinn n-a răspuns el însuşi la telefon. E o mare tâmpenie, ce mai.

— Dar am descoperit vreo legătură cu Jón Jónsson?

Huldar se uita la crusta rămasă din bucata de pizza pe care-o ţinea în mână: nu-şi aducea aminte să fi mâncat felia. O oboseală teribilă îl cuprinsese imediat după ce terminase prima felie, iar acum practic se forţa să-şi ţină ochii deschişi.

— Nu. Încă nu. Percheziţionarea casei n-a scos la iveală niciun indiciu, iar soţia lui Kolbeinn pretinde că nu ştie nimic. Pe calculatorul lui n-am găsit niciun fişier cu pornografie infantilă, astfel încât e imposibil să se fi cunoscut cu Jónsson prin intermediul unui cerc de pedofili. Dar o legătură există totuşi pe undeva. I-ai văzut şi tu faţa când am menţionat numele lui Jón Jónsson. Nemernicul ar fi făcut bine să fi colaborat cu noi. Poate c-ar fi mai bine să-i arătăm lui Thorvaldur o poză cu cadavrul, din moment ce şi el e la fel de încăpăţânat. Poate că asta i-ar mai dezlega limba.

Erla goli ultima cutie de Cola şi o zdrobi apoi în pumn.

— Poate că ne-ar ajuta să-i convingem pe cei care până acum au refuzat să vorbească cu noi. Doamne, aş face-o fără să stau pe gânduri.

— Ai fi concediată.

Deşi era prea adormit ca să poată vorbi, Huldar se gândi c-ar fi fost mai bine să înăbuşe ideea din faşă. Exista totuşi o mică şansă ca Erla să vorbească serios.

— Pe dracu'! Numeşte tu un singur poliţist care a fost concediat.

Cum Huldar nu-i răspunse, ea continuă:

— Exact.

— Dar Thorvaldur? Pe el îl păzeşte cineva? interveni Gudlaugur în timp ce întindea mâna după o altă felie de pizza.

— Nu. Sulă bleagă ne-a refuzat propunerea. Jură cu mâna pe inimă că n-are nimic de-a face cu cazul şi spune că dacă insistăm să-l păzim, am insinua că nu-l credem. Iar asta ar putea afecta relaţia noastră cu procuratură.

— Eu tot aş trimite pe cineva. Aproape sigur totul are legătură cu răzbunarea, iar pentru cei care vor să fie chit nu trebuie neapărat s-o şi meriţi. Mai ales dacă rolul tău este să condamni oameni.

— Ţie cine ţi-a cerut părerea? se răsti Erla.

Gudlaugur nu numai că pusese la îndoială aptitudinile de lider ale Erlei, dar se mai şi autoinvitase în maşina ei.

— Am vorbit cu procuratura şi asta vor şi ei. Dacă se vor implica de aici înainte, se vor trezi în situaţia de-a renunţa din cauza conflictului de interese. Caz în care vor trebui să numească noi procurori, iar biroul lor şi-aşa are destule probleme în încercarea de-a se încadra în buget. Acelaşi lucru e valabil şi-n cazul nostru. Nu avem fonduri pentru a-i asigura acelui cretin înţepat protecţie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. În plus, iniţialele sale nu se află pe lista-vedetă.

Gudlaugur se făcu mic în penumbra maşinii, aşa că Erla se întoarse spre Huldar.

— Le-am spus clar şi răspicat că avem nevoie de toate hârtiile referitoare la procesul acela mai vechi până mâine, cel târziu. Chiar dacă asta va însemna ca toţi oamenii lor să scotocească toată noaptea. Incompetenţii ăia de la Tribunalul Regional din Reykjanes spun că nu găsesc niciun dosar, aşa că n-are niciun rost să punem presiune pe ei. De necrezut, futu-i! Aşa c-ar fi bine ca procurorii să-şi pună cururile la treabă.

Cu tot optimismul afişat de Erla, Huldar se îndoia că vreun dosar avea să se ivească pe timpul weekendului. Era puţin probabil ca poliţia să primească vreun dosar mai devreme de

marţi sau miercuri. Moment în care deja va fi prea târziu ca să salveze următoarea victimă.

— Dar avocatul lui Jón? Poate că nu mai are dosarele de caz, dar sigur îşi mai aminteşte detalii despre acesta. Poate că ştie identitatea copilului său copiilor implicaţi. Ba poate ar fi posibil să ne spună şi unde l-am putea găsi pe Jón. Iar dacă n-o să vrea să discute cu noi, am putea apela la un judecător. Mă pot ocupa eu de asta, dacă vrei. Nu mă deranjează să-i bat la cap într-o zi de duminică. Mi-e greu să cred că se duc la biserică.

Acest scurt discurs îl goli pe Huldar de ultimele rezerve de energie, ceea ce-l făcu să termine printr-un căscat larg.

— Dacă cineva ascultă mâine cuvântul Domnului, poţi pune prinsoare că acela e judecătorul, spuse Erla. Dar s-ar putea să ai nevoie de-un medium ca să discuţi cu el. Am cerut să vorbesc cu el atunci când am discutat cu fătălăii de la tribunalul regional, dar n-am izbutit. A ajuns acum mulţi ani la Curtea Supremă, însă acum e pământ de flori.

Huldar se pregătea să vină cu o remarcă adecvată, însă nu-şi mai amintea care era. Se lăsă pe spate, clipind des, şi simţi cum crusta de la pizza îi alunecă din mână în timp ce se prăbuşea, adormit, pe banchetă.

Aşa că nu mai apucă s-o audă pe Erla cum îl alungă pe Gudlaugur din maşină.

Capitolul 30

Dintre toţi cei cărora li se ordonase să vină la serviciu în acea duminică, Huldar îşi făcu ultimul apariţia. Recuperase orele de somn pierdute cu o noapte înainte. Organismul său ţinea o socoteală strictă a numărului de ore pe care trebuia să le doarmă, aşa că dacă exista un deficit, cererile sale erau nemiloase. Chiar şi alarma de la telefon se vedea neputincioasă în faţa acestei nevoi atunci când îi venea rândul să sune, cu mult înainte de ivirea zorilor. Bâjbâise neîndemânatic după telefonul lăsat pe noptieră şi-l dăduse pe jos, aşa că acum avea o crăpătură pe ecran. În cele din urmă, după ce izbutise să-şi revină complet, se simţise pe deplin recuperat şi chiar şi sentimentul de vină începuse să cedeze teren. După un duş fierbinte şi un bărbierit, aproape că se simţea din nou om.

Dar buna lui dispoziţie nu dură mult. La început, crezuse că cei de la muncă îi spun Frumoasa din pădurea adormită pentru că dormise prea mult. Abia după ce se-aşezase la biroul său şi lucrase mai bine de-o oră îşi dădu seama că ei se referiseră de fapt la puiul de somn pe care-l trăsese în maşina

Erlei cu o zi înainte. Se trezise singur în maşină; Gudlaugur şi Erla se întorseseră înapoi în casă, alături de restul echipei. În timp ce stătea şi-şi masa gâtul înţepenit, îşi aminti vag cum Erla încercase să-l trezească şi de mâna ei mângâindu-i părul şi gâtul. Bine că nu sărise în sus de spaimă.

— Hei, Huldar! Frumoasa adormită!

Unul dintre colegii de la un birou apropiat rânjea la el în zeflemea, cu o cană de cafea într-o mână.

— Erla e şucărită rău de tot azi. Nu cumva cineva nu şi-a făcut treaba aşa cum trebuia azi-noapte? Prea somnoros, ai?

Remarcile fură însoţite şi de un râs înfundat. Huldar nu răspunse, deşi simţea cum răbdarea lui cedează din ce în ce mai iute. Pe următorul care va mai face un astfel de comentariu avea de gând să-l pocnească în cap. Un sac de box nu era singura modalitate prin care să te poţi elibera de tensiune.

Decizia Erlei de a-l lăsa să doarmă în maşină, în timp ce restul se speteau în duhoarea aceea oribilă, îi spulberase lui Huldar orice şansă de-a se preface că nu se întâmplase nimic între ei. În mod normal, mai degrabă i-ar fi turnat o cană de cafea în cap unuia adormit la birou, decât să le spună celorlalţi să nu-l trezească din somn.

— La ce te uiţi?

Iritat, Huldar ridică privirea din monitor, după care, aducându-şi aminte că-i datorează o mare favoare lui Gudlaugur, adăugă pe un ton ceva mai prietenos:

— Scuze! Trebuie să dau un telefon care nu prea-mi face mare plăcere.

— Ah, scuze! zise Gudlaugur cu un surâs stingher pe faţă. Voiam doar să-ţi spun că am impresia că ştiu cum a murit acel judecător, Yngvi Sigurhjartarson. E doar o bănuială, dar sunt totuşi destul de convins.

— Scuipă tot!

Huldar era recunoscător pentru că mai putea amâna să dea telefonul; discuţia cu Erla nu era singura de care se temea. Prin pâcla de oboseală de ieri seară nu i se păruse mare scofală să deranjeze un avocat într-o zi de duminică, însă acum că sosise clipa, simţea că-i vine greu să-şi găsească cuvintele. Chiar nu avea chef să i se vorbească de sus sau să fie mustrat pentru îndrăzneala de-a suna în afara orelor de program. Dar din moment ce actele de la procuratură încă nu ajunseseră în posesia poliţiei, lui nu-i mai rămăsese nicio alternativă.

— În anunţul morţii sale se precizează că a murit pe neaşteptate. Iar Curtea Supremă a emis o declaraţie de presă în care se spunea doar că a murit, urmată de o mulţime de detalii despre educaţia şi cariera lui. Am verificat şi alte necrologuri. Sunt o mulţime. Dar nu se specifică nicăieri cum anume a murit; majoritatea ignoră subiectul sau precizează doar că a fost vorba de o moarte prematură. Chestia e că acelaşi lucru s-a întâmplat şi atunci când s-a sinucis un prieten de-al meu: n-a vrut nimeni să-i rănească părinţii, referindu-se în mod direct la faptul că şi-a curmat singur zilele.

Gudlaugur se opri ca să respire, apoi continuă:

— Deci bănuiala mea e că judecătorul s-a sinucis. Fireşte că e puţin probabil că acest lucru să aibă legătură cu cazul nostru, dar, pe de altă parte, e şi puţin ciudat.

— Când s-a întâmplat asta?

Huldar nu ştia prea multe despre necrologuri sau astfel de anunţuri ca să-şi dea seama dacă presupunerea lui Gudlaugur era corectă sau nu, şi cu atât mai puţin dacă acest lucru avea vreo importanţă.

— Foarte recent. Acum două luni.

Deci rataseră la mustaţă ocazia de-a discuta cu tipul respectiv. Suspect de recent. Oare acesta ştiuse că va veni o furtună şi se hotărâse singur să iasă din joc? Era o coincidență bizară, dacă nu chiar mai mult.

— A fost însurat?

— Da.

— Bine. Sun-o pe văduvă şi întreab-o ce s-a întâmplat. Află cum a murit.

— Ce?

Gudlaugur părea uluit.

— Hai, dă-i drumul. Poţi s-o faci. Adu-ţi aminte cum ai vorbit cu părinţii prietenului tău când şi-au înmormântat fiul. Şi să-ţi alegi cuvintele cu atenţie. Poate că femeia încă-l mai jeleşte. Spune-i adevărul — că numele soţului său a ieşit la iveală în cursul unei anchete, deşi fireşte că nu e suspectat că a făcut ceva rău.

Gudlaugur părea cam palid.

— OK. Lasă-mă o secundă, să mă pregătesc aşa cum trebuie.

Se aşează, dispărând din raza vizuală a lui Huldar, care deja întinse mâna după telefon.

Avocatul îi răspunse după trei apeluri, părând că avea mari speranţe legate de o asemenea conversaţie.

— Mă aşteptam să mă sunaţi. Înseamnă că a fost găsit?

— Îmi cer scuze — aţi spus că aşteptaţi acest telefon?

— Da. N-a emis poliţia un mandat de urmărire pe numele lui Jón? Presupun că l-aţi găsit şi că m-a solicitat. Ce-a mai făcut de data asta?

Huldar încercă să-l ia mai cu binişorul.

— Am lansat un apel pentru că nimeni nu l-a mai văzut de când a ieşit. Pe dumneavoastră, de fapt, v-am sunat pentru altceva.

— Deja a ieşit? Doamne, cum zboară timpul.

— Vreţi să spuneţi că n-aţi ştiut c-a ieşit?

— Nu. Mi-am închipuit c-a evadat şi că aţi pornit vânătoarea pe urmele lui. Cu el n-am mai vorbit de la aflarea verdictului pronunţat de Curtea Supremă.

— Ce?

Huldar scotoci prin foile cu însemnări pe care le ţinea lângă calculator.

— Mi s-a spus că aţi corespondat unul cu celălalt despre cazul lui, am presupus. Cel puţin asta au lăsat de înţeles autorităţile.

— Ce? Eu? Eu nu i-am scris şi nu i-am trimis nimic, niciodată. Poate că s-au înşelat.

Huldar înălţă din sprâncene. Avocatul nu părea doar sigur pe el, ci de-a dreptul uluit. Se îndoia că bărbatul de la celălalt capăt al firului îi scrisese vreo scrisoare lui Jón.

— Atunci înseamnă că am înţeles eu greşit ce mi-au zis ei. Oricum, nu de aceea v-am sunat. Mă întrebam dacă îmi puteţi spune mai multe despre procesul care-a avut loc la Tribunalul Regional din Reykjanes, în care Jón Jónsson a fost achitat. Am întâmpinat o mulţime de dificultăţi în a găsi mai multe informaţii despre proces şi speram că nu v-ar deranja să mă ajutaţi să completez golurile rămase. Ştiu că e duminică, însă chestiunea este destul de urgentă.

— Înţeleg. Pot întreba de ce?

— Are legătură cu o anchetă în desfăşurare, ce are ca subiect un incident foarte grav.

— Benedikt Toft.

— Da. El a fost procurorul cazului mai sus amintit. Încercăm să aflăm dacă locul său de muncă a avut ceva de-a face cu uciderea lui.

— Şi credeţi că Jón Jónsson ar putea fi criminalul?

— E posibil. E unul dintre unghiurile din care abordăm problema. Vă mai aduceţi aminte de acel proces? Îmi închipui că nu mai aveţi documentele.

— Ba sigur că mai am documentele. Eu nu arunc nimic, niciodată. Sunteţi bineveniţi să copiaţi orice nu afectează relaţia de confidenţialitate cu clientul meu.

— Mersi, v-am fi foarte recunoscători pentru asta, deşi m-ar ajuta foarte mult şi un rezumat. Tot ce ştim noi e că procesul a avut legătură cu un abuz sexual asupra unor minori.

— Înţeleg. Atunci n-ar trebui să fie o problemă. Cazul acela a fost atât de straniu, încât mi-a rămas întipărit în memorie, deşi a avut loc cu multă vreme în urmă.

Dinspre celălalt capăt al firului Huldar auzi zgomot de paşi, apoi închiderea unei uşi şi un scârţâit de piele atunci când avocatul se aşeză în fotoliu. Poate chiar şi clinchetul scos de nişte cuburi de gheaţă. În minte i se formă imaginea unui bărbat care sorbea dintr-un pahar de whisky. Un semn bun, dat fiind că alcoolul putea să-i dezlege limba.

— Jón a fost acuzat că şi-a abuzat propriul fiu şi propria fiică. Nu-mi mai aduc aminte numele lor. Întreaga tărăşenie a ieşit la iveală atunci când fata a început şcoala, la şase ani, şi i-a spus învăţătoarei. Acest fapt în sine a fost destul de neobişnuit. Copiilor li s-a cerut, în clasă, să povestească cu ce se ocupă părinţii lor şi probabil că fata a înţeles greşit întrebarea. Înainte de-a putea fi oprită de învăţătoare, fata se pornise să descrie nişte chestii mai mult decât explicite, asta ca să folosesc un eufemism. Învăţătoarea a chemat-o apoi deoparte şi, după ce i-a ascultat toată povestea, s-a convins că nu are de-a face doar cu o invenţie, aşa că a mers cu fetiţa la poliţie.

— Lucrul ăsta nu apare în niciun dosar.

— Nici nu mă surprinde. Cred că învăţătoarea a fost o ură, judecând după declaraţia ei în calitate de martor. Poliţiştii din Hafnarfjördur nici măcar n-au vrut să-i asculte povestea, aşa că ea a mers la Reykjavik şi a raportat incidentul acolo. Şi atunci s-au pus rotiţele în mişcare. Dar recompensa ei a fost o scrisoare de la şcoală, în care i se spunea că e pusă pe liber. Pur şi simplu incredibil.

Huldar scormoni printre hârtii, până ce găsi pagina pe care era trecut verdictul dat de Tribunalul Regional. Verificând data pronunţării, făcu un simplu calcul matematic.

— Am dreptate când spun că fata avea şase ani când a fost raportat cazul şi că procesul a început cu mai puţin de un an mai târziu? E o evoluţie destul de neobişnuită în acest caz.

— Da, aproape că nu s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva. Dar aşa s-a întâmplat. Ancheta a fost un fiasco, iar întreaga chestiune a fost făcută în pripă.

— Şi lui i s-a dat drumul? Cum a fost acest lucru posibil, dacă mărturia copilului a fost atât de solidă?

— Te asigur că n-a fost nimic în neregulă cu mărturia fetei. Însă fratele ei a insistat că tatăl lor era nevinovat — că nu s-a atins de niciunul dintre ei. În mod normal, declaraţia lui ar fi trebuit să-i înjumătăţească pedeapsa, însă pe procuror nu l-a interesat acest aspect. El nu i-a pus nici măcar o întrebare băiatului. Fireşte, procurorul la care mă refer era Benedikt Toft. Mi-a dat impresia că nu voia absolut deloc să câştige acel proces, şi nici măcar nu s-a făcut apel. Eu am fost nevoit să mă stăpânesc ca să nu intervin şi să fac eu treaba de procuror în locul său, având în vedere că lăsase o mulţime de chestii neabordate. Întregul proces m-a făcut să mă simt extrem de prost. Însă mama copiilor a susţinut mărturia băiatului, un reprezentant al serviciilor sociale din Hafnarfjördur a făcut un raport destul de măgulitor la adresa familiei, iar psihologul pentru copii numit de autorităţile locale a declarat că fetiţa a inventat probabil toată povestea, iar după doar o jumătate de zi petrecută în sala de judecată, totul era decis. Numele învăţătoarei nici măcar nu s-a aflat pe lista martorilor, aşa că ea n-a mai avut ocazia să depună mărturie. După două săptămâni s-a pronunţat verdictul şi — ghici ce? —Jón Jónsson a fost achitat. Nu mă simt chiar mândru de acea victorie şi nu m-a surprins deloc când el a comis altă infracţiune, la doar un an distanţă. Mult mai gravă, desigur. Dar, după cum ştii, procesele erau foarte diferite în acele vremuri.

Huldar era sigur că aude cuburi de gheaţă rotindu-se într-un pahar şi un zgomot discret de băutură sorbită.

— Şi ai idee despre ce s-a întâmplat de fapt?

— Ei bine, eu am bănuielile mele, dar sunt unele foarte vagi. Nici nu sunt sigur dacă ar trebui să le împărtăşesc şi cu dumneavoastră.

— În momentul de faţă, v-aş fi foarte recunoscător pentru orice tip de informaţii noi. A mai fost omorât un bărbat — Kolbeinn Ragnarsson — şi mai avem un al treilea cadavru, pe

care încă n-am reuşit să-l identificăm. Şi credem că mai sunt oameni care ar putea fi în pericol.

— Aţi zis Kolbeinn Ragnarsson?

— Da. îl cunoşteaţi?

— Aş putea jura că bărbatul care a venit din partea serviciilor sociale din Hafnarfjördur la proces se numea Kolbeinn. Care era patronimul lui? Procurorul nu i-a pus vreo clipă la îndoială modul în care a făcut expertiză, deşi avea toate motivele s-o facă. Tipul respectiv era de fapt un fel de şef de departament la Consiliul local din Hafnarfjördur, aşa că n-avea niciun fel de experienţă ca asistent social. Şi au mai existat o mulţime de nereguli de genul ăsta.

— Dar judecătorul? El n-ar fi trebuit să pună întrebările pe care procurorul le-a trecut cu vederea?

— Ba da, dar n-a făcut-o. Şi Yngvi Sigurhjartarson a arătat la fel de puţin interes faţă de caz ca şi procurorul. A fost un caz extrem de bizar. Nici n-am ştiut ce înseamnă acest lucru atunci când el a fost promovat în funcţia de judecător al Curţii Supreme, la scurt timp după acest caz. Poate că el ştia deja despre această avansare, aşa că nici nu-i mai stătea mintea să-şi facă treaba.

— A murit de curând. Aţi auzit?

— Da. Au existat ceva zvonuri pe holurile tribunalului.

— Zvonuri? Ce fel de zvonuri?

— Of, urăsc să răspândesc bârfe.

Bărbatul expiră cu putere, trimiţând o mulţime de pârâituri statice în urechea lui Huldar.

— N-o luaţi de bună, dar se zvoneşte c-a fost vorba despre o sinucidere.

Deci Gudlaugur avusese dreptate.

— Cum aşa?

Mai existaseră crime care fuseseră înfăptuite astfel încât să pară nişte sinucideri, iar ucigaşul pe urmele căruia umblau ei nu avea niciun fel de scrupul să facă una ca asta.

— Am înţeles că s-a aruncat în mare.

Bărbatul şovăi, apoi continuă:

— Dar, cum spuneam, n-am auzit acest lucru dintr-o sursă de încredere.

— Înţeleg.

Huldar se întrebă dacă s-o lase moartă, apoi îşi aminti că mai avea de obţinut răspunsul la o întrebare.

— Aţi pomenit de faptul că aveţi anumite bănuieli în legătură cu motivul pentru care procesul lui Jón a fost de fapt un spectacol jenant. Despre ce-i vorba?

Avocatul râse oficial.

— Cred că am să declar un conflict de interese dacă sau când Jón vă fi arestat pentru aceste crime. Nu voi putea decât să mă bucur de capturarea sa. Nu simt absolut nicio dorinţă să-i fiu din nou apărător.

Cuburile de gheaţă clincăniră din nou când se loviră de pereţii paharului, iar avocatul luă o gură zdravănă şi înghiţi înainte de-a continua:

— La acea vreme, aveam senzaţia că tatăl lui Jón — sau tatăl vitreg, mai degrabă — avea legătură cu toată tărăşenia asta. Deşi n-aveam nicio probă pentru asta, în afară de faptul că tipul respectiv era mare mahăr în Hafnarfjördur — ba chiar am impresia că era chiar primar acolo.

— Einar Adalbertsson a fost preşedinte al consiliului local, nu primar. Dar era destul de influent la acea vreme, preşedinte a tot felul de asociaţii, fără a uita şi de legăturile sale politice.

— Exact. Având în vedere împrejurările, te-ai putea întreba cine a fost responsabil de bizara decizie de a-l trimite pe Kolbeinn ca reprezentant din partea autorităţilor în sala de judecată. Şi psihologul? Cât de imparţială a fost? Acuzatul era fiul unui individ care era, din toate punctele de vedere, angajatorul ei direct.

— Dar dacă Jón era fiul vitreg al lui Einar, atunci Sigrún era, într-un fel, nepoata acestuia. Cu ea cum rămânea? Şi cu fratele ei, cu Thröstur?

Huldar nu înţelegea de ce bunicul lui Sigrún şi-ar ajuta mai degrabă fiul vitreg în loc să-şi salveze nepoata de la a mai fi abuzată.

— Bună întrebare. Einar a participat la proces şi îmi aduc aminte cum îl priveam în timp ce fata suferea şi-şi depăna povestea şi mă întrebam cum se simţea acel om. Nu cred că e chiar distractiv să-ţi asculţi nepoata oferind detalii despre monstruozităţile pe care i le făcea propriul tău fiu vitreg, tocmai tatăl ei. În locul lui, mi-era clar de partea cui aş fi fost.

— La fel şi-n cazul meu.

— Un ultim lucru. Din ce-am înţeles eu, Einar şi judecătorul păreau prieteni la cataramă. La fel şi Einar cu procurorul. O neregulă în plus.

— Şi-atunci, n-ar fi fost normal ca judecătorul să fi declarat un conflict de interese?

— Aşa ar fi trebuit. Dar Jón era fiul celei de-a două soţii a lui Einar şi nu fusese niciodată adoptat în mod oficial, aşa că judecătorul ar fi putut aborda subiectul dintr-un alt unghi. Sigur că asta nu reprezintă o scuză valabilă, dar cine ar fi trebuit să atragă atenţia asupra acestui aspect? Eu n-aş fi putut s-o fac, căci ar fi fost împotriva intereselor propriului meu client. Şi se părea că şi-n cazul procurorului exista acelaşi conflict de interese, deci nici el n-avea motiv să ridice vreo obiecţie. Mama şi fratele lui Sigrún au insistat că totul era în regulă şi acelaşi lucru l-au declarat şi ceilalţi martori care au depus mărturie la proces. Singura persoană care voia să se facă dreptate era fetiţa însăşi. Dar ea era prea mică pentru a-şi da seama că nimic nu era aşa cum ar fi trebuit. Iar restul e istorie.

Avocatul se opri, apoi adăugă:

— Dar pur şi simplu nu pot să înţeleg de ce-ar dori Jón să-i vadă morţi pe Kolbeinn sau pe Benedikt. Nici unul, nici altul nu s-au arătat dornici să-l vadă după gratii. Ba dimpotrivă. Cred că sunteţi în căutarea persoanei care nu trebuie.

Îşi spuseră la revedere, ambii aflându-se în stări de spirit ceva mai sumbre decât atunci când îşi începuseră discuţia. Huldar închise ochii, ca să îi vină mai uşor să se concentreze, şi rămase aşa până când idioţii de la birourile vecine începură iar să râdă de el că l-a furat somnul. După care ţâşni din scaun şi porni cu paşi mari spre biroul Erlei, nu pentru a-şi explica sentimentele faţă de ea, ci pentru a discuta despre ceea ce conta cu adevărat — ancheta.

— Despre ce ai discutat cu Erla?

Gudlaugur se abţinuse mai bine de cinci minute după ce Huldar se întorsese din biroul Erlei. Spre meritul său, Gudlaugur nu-şi dislocase gâtul pe jumătate încercând să se zgâiască prin peretele de sticlă al biroului Erlei, la fel cum procedaseră colegii săi. Era greu de zis ce fel de spectacol se aşteptau să vadă.

— Am informat-o despre telefonul pe care l-am dat mai devreme. Care, te-asigur, a fost destul de interesant.

— În ce sens?

— Mai bine spune-mi tu ce-a avut de zis văduva. Doar dacă nu cumva ţi-ai sunat mama cât timp am lipsit eu de la birou.

— Nu, sigur că nu.

Gudlaugur se înroşi, conştient de faptul că Huldar trăsese cu urechea la nesfârşitele sale discuţii cu mămica.

— Am avut dreptate: s-a sinucis.

— Da, ştiu asta. Şi?

— De unde ştii? Atunci de ce m-ai mai pus s-o sun?

— Mi-a zis avocatul, dar aveam nevoie şi de o confirmare. Şi trebuia să aflu cum a făcut-o.

— S-a aruncat în mare.

— În regulă. Şi asta ştiam. Altceva?

— Trupul nu i-a mai fost găsit niciodată. Doar maşina, parcată la Grotta, şi hainele împăturite ordonat lângă far, alături de-o scrisoare adresată soţiei sale, care a fost găsită în buzunarul de la piept al sacoului. Deasupra hainelor i-au găsit ceasul şi câteva bijuterii.

— Bijuterii? Ce fel de bijuterii?

— O verighetă. Şi un inel de-al francmasonilor.

— Un inel de-al francmasonilor?

— Da. Doar era judecător la Curtea Supremă. Toţi sunt francmasoni. Cel puţin, asta a zis soţia lui.

Huldar nu mai pierdu vremea ca să-i spună că acest lucru nu putea fi valabil şi-n cazul judecătoarelor.

— Sun-o înapoi. Spune-i că suntem în drum spre ea.

Gudlaugur părea oripilat.

— Te rog, nu! Du-te singur. A fost o discuţie îngrozitor de stânjenitoare.

— Fă-o! Trag maşina în faţă şi te aştept jos. Îţi promit că nu va fi nevoie să rosteşti nici măcar un cuvânt în timpul întâlnirii cu ea. Voi vorbi eu şi pentru tine.

— Dar...

— Sun-o şi gata! O să te pun la curent cu discuţia mea cu avocatul în drum spre ea. Fuga-fuga, trebuie să mergem acolo şi să ne întoarcem înainte ca toţi criminaliştii să plece acasă.

Huldar plecă fără a-i mai oferi lui Gudlaugur ocazia să protesteze. Se hotărî să n-o mai informeze şi pe Erla: nu mai era timp de pierdut şi să creeze speranţe deşarte. Şi-aşa se pregătea să o dezamăgească crunt cât de curând.

Ieşiră din casa văduvei lui Yngvi Sigurhjartarson după mai puţin de o oră. Huldar căra o pungă de plastic. Vizita lor fusese chinuitor de stingheritoare; ochii femeii fuseseră tot timpul plini de lacrimi, de parcă din clipă-n clipă avea să cedeze. Îi luase atât de mult să găsească un lucru pe care doar Yngvi ar fi putut

să-l atingă, încât cei doi poliţişti începuseră să se foiască de nerăbdare. În cele din urmă, femeia izbutise să găsească într-un sertar din dormitor o tabletă pe care doar el o folosise. Huldar o luă de la ea cu mâna învelită într-o mănuşă, apoi o introduse într-o pungă de plastic. Din fericire, femeia fusese prea tulburată ca să-i întrebe din nou despre motivul pentru care aveau nevoie de amprentele lui. După ce-au obţinut ce-au vrut, cei doi aproape că s-au călcat pe picioare în graba lor de-a pleca înainte ca ea să-şi dea seama care era adevărul.

Manifestând doar un vag respect faţă de limita de viteză, Huldar reuşi să se întoarcă la secţie înainte ca tehnicianul criminalist să plece acasă. Bărbatul oftă profund când Huldar îi comandă să-şi scoată haina şi să-şi ia trusa pentru amprente, dar se supuse.

Compară amprentele de pe tabletă cu cele ale mâinilor găsite în jacuzziul lui Benedikt Toft. În clipa în care se iviră rezultatele, plângerile sale fură date uitării.

Lăsară în urmă un tehnician peste poate de fericit, iar Huldar mai că dădu un picior uşii de la biroul Erlei pentru a-i aduce veştile. Găsiseră fostul proprietar al mâinilor: nimeni altul decât judecătorul de la Curtea Supremă de Justiţie, Yngvi Sigurhjartarson.

Iar acum nu va mai îndrăzni nimeni să-l numească Frumoasa din pădurea adormită.

Capitolul 31

Lui Thorvaldur îi era frig. Doamne, cât de frig îi era! Podeaua acestei găuri împuţite era umedă; din tavan picura apă şi pereţii plini de asperităţi erau reci ca gheaţa şi plini de igrasie, chiar lipicioşi pe alocuri. Deşi de regulă dispreţuia oamenii care se plângeau că sunt bolnavi din cauza mucegaiului, începuse să se întrebe dacă nu era ceva adevăr în spusele lor. Avea gâtul iritat de la sporii de mucegai din aer, iar acum iritaţia începea să coboare şi înspre plămâni. Dacă nu izbutea să se adune, mintea sa avea să o ia razna cât de curând, imaginându-şi spori verzi care se împrăştie prin căile respiratorii, ce vor aduce cu ei ani întregi de boli cronice care-i vor ruina viitorul — de parcă acesta nu începuse deja să se clatine încă din clipa în care ajunsese aici. Era greu de prezis

cum urma să scape viu şi nevătămat din situaţia primejdioasă în care intrase.

Nu trebuia să gândească aşa.

Şi nu trebuia nici să-şi lase ochii să zăbovească asupra grămezii diforme aflate sub pătura veche şi zdrenţăroasă din colţ. Încă nu îndrăznise s-o privească direct, împiedicat, poate, de duhoarea sufocantă care venea dinspre ea. Orice-ar fi fost, cu greu i-ar fi putut oferi vreo cale de scăpare de aici. Pereţii de beton nu aveau ferestre, iar uşa din oţel era încuiată.

Nu avusese niciodată mâini prea îndemânatice şi nici nu şi le folosise la munci grele. Ba chiar îi venea greu să-şi imagineze unelte care l-ar fi putut ajuta să iasă de-aici.

Tot ce-i trecea prin minte era o armă, dar cu aia n-ar fi putut deschide uşa. Deşi cu o armă de foc l-ar fi putut convinge să-l lase să plece pe cel care îl încuiase aici.

Dacă ieri l-ar fi întrebat cineva dacă ar fi dispus să împuşte o altă fiinţă omenească, răspunsul său ar fi fost un „nu" categoric. Astăzi, ar fi ţintit spre inimă sau spre cap. Fără să-i tresară vreun muşchi.

Dar nu avea o armă. Astfel de lucruri se petreceau doar în imaginaţia sa. Pur şi simplu nu avea cum să păşească peste trupul inert al persoanei care-l adusese aici; sau să-şi frece pantofii de cadavru în drumul spre uşă.

Nu-şi dădea seama foarte bine de cât timp era ţinut captiv aici. Nu mai avea telefonul la el, iar de la mână îi dispăruse şi ceasul extrem de scump. Când făcuse această descoperire, se simţise bizar de uşurat, deşi senzaţia nu ţinuse foarte mult. Prima dată se gândise că fusese jefuit. Dar apoi începuse să gândească la rece. Îşi cunoştea compatrioţii destul de bine; ştia că jafurile islandeze nu se desfăşoară după acest tipar.

Ar fi fost bine să se consoleze cu ideea că fusese victima uneia dintre acele infracţiuni islandeze convenţionale, jalnice şi incompetente. Dar acum nu-şi mai putea permite să trăiască într-o asemenea fantezie. Era ceva diferit şi mult mai rău. Thorvaldur strânse bine staţia radio cu aspect de obiect scump pe care o zărise cu ceva timp în urmă zăcând pe o porţiune de podea cât de cât uscată. La început, se simţise din cale-afară de bucuros, gândindu-se că persoana care-l adusese aici uitase cu totul de acest obiect care i-ar fi putut aduce salvarea. Dar apoi îşi dăduse seama că butonul care schimba canalele fusese înlăturat. Apelurile sale repetate în căutare de ajutor de pe unicul canal rămas avuseseră ca rezultat doar pârâituri statice.

Staţia radio nu fusese uitată din greşeală acolo. Aşteptase disperat mesaje din partea misteriosului său temnicer. Cum nu se întâmplase nimic, începuse să se gândească la faptul că poate staţia nu era, totuşi, decât o vechitură nefolositoare.

O picătură din tavan îi căzu drept în cap, amplificându-i senzaţia de frig, dacă mai era posibil aşa ceva. Thorvaldur încercă să privească partea plină a paharului. Cel puţin, nu urma să moară de sete.

Se holbă la pătura care acoperea acea chestie, orice ar fi fost ea, din colţ. Poate că dacă se va înfăşura în ea, va fi în stare să se rezeme de perete fără a se uda până la piele. Poate va şi aţipi puţin. Deşi, pe de altă parte, când se va trezi, se va vedea nevoit să înfrunte acea chestie înfricoşătoare, iar duhoarea avea să fie de două ori mai oribilă. Nu, mai bine să lase pătura acolo unde era.

Cum de-a putut fi atât de prost? De ce nu a fost mai atent când a ieşit din secţia de poliţie? Ar fi trebuit să ştie că tipul care-l urmărea avea ceva de împărţit cu el. Dacă bănuielile sale erau corecte, el mai omorâse deja două, posibil chiar trei persoane. Era perfect conştient de acest lucru în timp ce se îndrepta spre maşină, felicitându-se pentru faptul că rezistase rugăminţilor plângăreţe ale poliţiştilor de a spune adevărul.

Dar după ce primise acea lovitură în cap, nu-şi amintea mai nimic. Îşi aducea totuşi aminte de momentul în care deschisese portiera maşinii, dar după aceea doar fragmente: zăcea întins pe bancheta din spate, sforţându-se să nu verse în propria maşină. Îşi amintea, ca prin ceaţă, cum fusese tras afară şi cum atârnase, lipsit de vlagă, lăsându-se cu toată greutatea pe cineva care-l căra pe o cărare acoperită cu pietriş sau pe o alee, ce-o fi fost ea. Apoi îşi amintea că se trezise în mijlocul acestei încăperi, luptându-se cu ameţeala şi cu senzaţia de greaţă, care parcă nu-i mai trecea. Remarcabil fusese totuşi faptul că izbutise să nu se prăbuşească din picioare.

Becul care atârna din tavan licări şi Thorvaldur îşi dădu capul pe spate pentru a se uita la el. Nu putea îndura gândul că acesta avea să se stingă din clipă-n clipă, lăsându-l singur în beznă. Cu chestia aceea din colţ.

Staţia radio pârâi, iar Thorvaldur sări brusc în picioare. O duse la ureche ca să nu piardă niciun sunet, o scutură, când tocmai o voce îi strigă cu putere în ureche:

— Salut, Thorvaldur! Ce mai faci?

Nu era nimic în neregulă cu volumul, doar că nu puteai spune acelaşi lucru şi despre calitatea sunetului. Vocea era aspră şi greu de distins, din cauza faptului că, era evident, cel care vorbea încerca să nu poată fi identificat. Thorvaldur alese să interpreteze acest lucru ca pe un semn bun: dacă intenţiona să-l omoare, ce mai conta dacă va mai putea să-i recunoască vocea?

— Cine eşti? Ce doreşti?

Îşi dădu seama că uitase să apese butonul de emisie şi repetă cuvintele:

— Cine eşti? De ce faci asta?

— Nu te îngrijora. Vei afla în curând.

— Cine eşti?

— Taci! O vorbă dacă mai scoţi, închid şi gata. Ne-am înţeles?

Presupunând că mai urma şi altceva, Thorvaldur aşteptă. Staţia radio pârâi din nou.

— Răspunde-mi când îţi pun o întrebare, rahat cu ochi ce eşti.

Thorvaldur apăsă butonul.

— Da. Înţeles.

— Nu înţeles. Răspunde cu dau sau nu. Fără dacă şi dar. Doar da sau nu. Pricepi?

— Da.

Thorvaldur de-abia se abţinu să nu adauge şi-un „înţeles".

— Am de gând să-ţi fac o propunere. Vrei s-o auzi?

— Da.

Îi dispăruse orice urmă de oboseală. În schimb, Thorvaldur se simţea copleşit de furie şi de frustrare, din cauză că era forţat să comunice într-o manieră atât de restrictivă.

— Te poţi aştepta la vizitatori. Am de gând să mă revanşez faţă de tine pentru că ţi-am scurtat weekendul pe care trebuia să-l petreci cu copiii.

Senzaţia de frig se intensifică. Thorvaldur îşi simţea degetele prea amorţite ca să poată apăsa butonul să răspundă. Nu i se putea întâmpla aşa ceva.

— Nu.

Trebui să-şi muşte limba pentru a se stăpâni să mai adauge şi altceva.

— Măcar acest lucru să-l fac.

— Nu.

Se strădui din răsputeri să dea un sens acestui cuvânt. Copiii lui nu trebuiau implicaţi în aşa ceva. Of, Doamne, nu! Dar el nu putea transmite acest mesaj. Auzi cum cuvântul îi reverberă în minte, sunând ca şi cum ar fi refuzat o simplă ceaşcă de cafea.

— Dar nu va fi o simplă reuniune de familie, ci am de gând să mai invit pe cineva.

Thorvaldur nu ştia dacă să răspundă cu da sau nu, dar optase în cele din urmă pentru „da", ca să-şi păstreze „nu"-urile. Acestea urmau să pară mult mai importante dacă nu va răspunde cu „nu" de fiecare dată.

— Da.

— Ar trebui să-l cunoşti.

— Da.

— Ce vrei să spui prin „da"? Ştii la cine mă refer?

Răspunsul celuilalt trăda furie şi o clipă vorbitorul uită să-şi mai transforme vocea. Thorvaldur realiză brusc că era vorba de o femeie. O femeie cu vocea groasă. Sau un bărbat cu voce feminină.

— Nu.

— Nici nu mi-am închipuit. Musafirul tău va fi nimeni altul decât Jón Jónsson. Vă veţi distra de minune împreună. Tu nu aştepţi cu nerăbdare această întâlnire?

— Nu.

— Ei, bine. Acum ajungem şi la propunerea mea. Ascultă-mă cu atenţie!

Cuvintele reverberară prin toată camera, aspre şi seci, perforându-i timpanele precum vârful unui cuţit. Când vocea tăcu în cele din urmă, îşi pierdu controlul şi apăsă butonul, ţipând în difuzorul staţiei radio:

— Nici să nu te gândeşti, pizdă nenorocită! Nici să nu te gândeşti că ai să scapi cu-aşa ceva.

Se opri pentru a-şi trage sufletul, după care adăugă, abţinându-se să mai ţipe, de teamă că vorbele sale aveau să iasă prea distorsionate pentru a mai fi înţelese:

— O să te omor. Când o să ies de-aici, o să te omor.

Eliberă butonul şi aşteptă.

O bucată de vreme nu se mai auzi nimic; nicio pârâitură, niciun cuvânt, nimic. Apoi glasul prinse din nou viaţă, la fel de calm pe cât fusese şi al său pe final:

— Ai încălcat regulile. Aşa că va trebui să-ţi spun adio. Dar fă totuşi ceva pentru mine. Uită-te sub pătură. Şi o să înţelegi

că vorbesc foarte serios. Şi aranjează-te şi tu niţel. Doar ai să primeşti musafiri, ce naiba!

Radioul tăcu şi nu se mai auzi nimic, deşi Thorvaldur apăsă toate butoanele şi urlă ca un nebun, atât în dispozitiv, cât şi în sus, la tavanul de beton. În cele din urmă renunţă, complet epuizat.

Rămase privind fix movila din celălalt colţ al camerei. Va trebui să se uite sub pătură. Era lipsit de sens să se împotrivească. Mai bine să termine odată şi gata.

Ţeapăn de frig şi de oboseală, înaintă încet înspre movilă. Se văzu nevoit să se ţină de nas în timp ce se aplecă şi apucă cu o mână de pătura din lână. Ridică uşor unul din colţuri, suficient cât să arunce o privire la ce se afla dedesubt. În ciuda priveliştii greţoase pe care-i căzură ochii, una la fel de groaznică precum cea din cele mai negre temeri ale sale, tot nu îi fu suficient; trebuia să vadă mai mult, aşa că ridică pătura şi mai sus. Şi i se făcu rău.

Telefonul scoase un sunet de avertizare. Æsa se întrebă dacă să-l ignore şi să continue să urmărească desenele animate plictisitoare împreună cu copiii sau să verifice cine anume îi trimisese mesajul. Se ridică de pe canapea. Oricum era timpul să le pregătească ceva de mâncare copiilor. De când se întorseseră la ea, rămăseseră tăcuţi şi apatici, prea afectaţi ca să mai aibă şi poftă de mâncare, prea traumatizaţi ca să accepte ce văzuseră în grădina tatălui lor. Niciuna dintre cărţile de parenting pe care le răsfoise între timp nu oferea vreun sfat util pentru părinţii ai căror copii au dat peste-o pereche de picioare retezate.

— Voi rămâneţi aici şi uitaţi-vă la televizor. Eu merg să pregătesc ceva de mâncare.

Nici Karlotta, nici Dadi nu dădură vreun semn c-ar fi auzit-o. Se holbau la ecran cu ochii obosiţi şi roşii de la plâns. Şi pentru că nu dădeau semne că le-ar fi foame, Æsa se gândi să-şi verifice mai întâi telefonul. Mesajul era de la Thorvaldur şi, în ciuda furiei la adresa lui, îl deschise:

Lasă-mă să-i scot pe copii la masă, în oraş. Le sunt dator cu acest lucru şi s-ar putea să-i mai înveselească niţel. Te rog! Eşti binevenită să vii şi tu, dacă vrei.

Mai citi textul o dată, privind scurt înspre capetele micuţe ce de-abia se iţeau pe deasupra spetezei canapelei. În ciuda reţinerii de-a ieşi în oraş împreună cu Thorvaldur, ea ştia că

ideea în sine nu era chiar aşa rea. Karlotta şi Dadi ar fi fost încântaţi să iasă o vreme din casă, atâta timp cât nu însemna să iasă în grădină. Va mai dura mult până când va reuşi să-i convingă să se joace din nou afară. Deşi era sigură că le va face totuşi bine să-şi revadă tatăl cât de curând posibil. Dacă nu-l vor mai vedea decât peste două săptămâni, aşa cum hotărâse judecătorul, exista riscul să-l asocieze cu picioarele amputate. În plus, Thorvaldur îi va rămâne dator, ceea ce însemna că ea va putea să-l forţeze să-i explice ce se întâmplă. Aşa că o masă amărâtă merita tot efortul.

— Vreţi să ieşim la masă cu tati?

Karlotta şi Dadi se ridicară imediat în genunchi şi o priviră peste canapea, cu expresii greu de interpretat pe chipuri.

— Unde?

— Nu ştiu. Poate că vă va lăsa el să alegeţi.

— Nu vreau să merg în grădină la el.

Probabil că lui Dadi îi fusese foarte greu să spună un asemenea lucru. Pur şi simplu îşi venera tatăl: în ochii săi, Thorvaldur era superior din orice punct de vedere şi orice lucru îi aparţinea lui era cel mai bun. Inclusiv grădina.

— Nu trebuie să mergeţi acolo. Sigur că nu. Vom merge doar să mâncăm.

— Şi doamna de la poliţie?

Karlotta îşi răsucea o buclă pe deget, aşa cum făcea de multe ori atunci când se simţea nesigură de propria persoană.

— Va veni şi ea?

— Nu. Ce te face să spui asta?

— Doamna a zis că tati va trebui să meargă la poliţie. Poliţiştii voiau să discute cu el. Dar ei puteau discuta cu el şi acasă, continuă fetiţa, după care dădu drumul buclei înfăşurate pe deget. Poate c-a trebuit să meargă la închisoare.

— Karlotta, el n-a mers la închisoare. Tocmai ce v-a invitat la masă în oraş. Şi pe mine, dacă vreţi să merg şi eu.

— Ura!

Dadi strălucea de-a dreptul, fără urmă de oboseală pe chip.

— Mergem să mâncăm cu mami şi cu tati.

În clipa-n care Æsa îi văzu reacţia, femeia îşi dădu seama că ieşirea în oraş fusese o greşeală. Acum Dadi o să creadă că părinţii săi aveau să se împace. Chiar acum, când băieţelul încetase în sfârşit s-o mai întrebe dacă se vor mai împăca sau nu. Prea târziu. Copiii erau peste poate de bucuroşi că vor ieşi

în oraş. Æsa ridică telefonul şi-i trimise mesaj lui Thorvaldur că îi acceptă propunerea. Abia ce pusese telefonul jos, când primi iar mesaj. Îl citi. Era un singur cuvânt: *Afară*.

Încruntată, Æsa începuse să-şi pună întrebări. Era tipic pentru Thorvaldur: să stea afară, convins că va obţine ceea ce-şi dorea. Femeia se apropie de fereastră, prin geamul căreia îi văzu maşina. Dăduse cu spatele până aproape de casă, astfel încât prin norul de gaze de eşapament nu se mai vedea decât conturul caroseriei strălucitoare.

— Tati e-aici deja, zise ea dând drumul draperiei. Luaţi-vă ghetele în picioare. Repede!

Capitolul 32

Erla stătea cu picioarele depărtate şi cu o mână proptită în şold. Văzută din spate, părea fie că se pregăteşte să atace pe cineva, fie că e gata să dea probă că backing vocal pentru o trupă participantă la Eurovision. Thröstur şedea pe canapea, în faţa ei, cu mâinile prinse în cătuşe la spate. Mama sa fusese dusă la secţie, iar ei aşteptau ca maşina să revină şi să-l ia şi pe el.

Imaginea îngheţată a unui soldat înarmat până-n dinţi umplea în întregime ecranul mare al televizorului. Acesta tocmai alerga de-a lungul unei alei acoperite cu nisip, strângând în mâini o armă automată. Huldar se folosea de o alee identică atunci când se juca cu un amic de-al său. *Call of Duty — Black Ops II.* Încă vreo câţiva paşi şi silueta în echipament de război avea să fie doborâtă de un lunetist cocoţat pe un acoperiş din vecinătate. Controlerul zăcea pe măsuţa de cafea pe care-l aşezase Thröstur la venirea lor. Lângă el se aflau figurinele prinse cu lipici, care păreau la fel de jalnice ca ultima oară. Va mai dura ceva până când Thröstur va apuca să termine jocul. De data asta arăta surprinzător de liniştit şi de convenţional fără machiajul negru din jurul ochilor şi fără piercing-uri.

Părea mai tânăr: avea un chip imberb şi inocent, care-i scotea în evidență osatura fetei. Însă cei care-l trădau erau ochii: întunecaţi pe chipul palid, privind neobosiţi în toate părţile, în căutarea unei căi de scăpare.

— Îţi repet: unde-i sora ta?

Tonul Erlei transmitea clar că nu avea de gând să repete întrebarea.

— Şi repet şi eu: nu ştiu.

Thröstur se văzu nevoit să-şi dea capul pe spate pentru a-i întâlni privirea.

— Aşa. Eu renunţ. Dacă aşa vrei să ne purtăm, atunci aşa ne vom purta.

Erla se răsuci spre Huldar şi smuci din cap.

— Du-l jos. Oricum maşina trebuie să fie pe drum deja. Ai grijă că nu cumva să cadă pe scări.

Huldar îl apucă pe Thröstur de braţ şi-l săltă în picioare. Băiatul părea bizar de greu. Având în vedere trupul costeliv, Huldar se aştepta să-i dea impresia că manevra un copil.

— Haide.

Thröstur se lăsă condus, părând resemnat cu arestarea. Când ajunseră în hol, chiar îi permise lui Huldar să-i aşeze o jachetă jerpelită în jurul umerilor, după ce acesta căută în zadar o haină ceva mai călduroasă. Spera că nu vor fi nevoiţi să aştepte prea mult maşina. Pentru orice eventualitate, îi mai aşeză lui Thröstur şi o căciulă din lână pe cap. Gestul său nu fu pe deplin apreciat, deşi băiatul se văzu nevoit să se conformeze.

— Ştii şi tu că cel mai bine ar fi să ne spui unde e sora ta. Oricum o vom găsi până la urmă. Dacă vom face o campanie organizată de căutare, va afla toată lumea că e implicată în treaba asta.

Huldar adresă aceste cuvinte spatelui lui Thröstur în timp ce-l urma pe scări în jos, fără a slăbi strânsoarea.

— Ea n-a făcut nimic. Habar n-aveţi ce faceţi.

— Mai vedem noi. Dar trebuie să stăm de vorbă cu ea. Cu cât o facem mai repede, cu atât va fi mai bine pentru toată lumea.

Nu mai vorbi niciunul până ieşiră în frigul de-afară. Nu se zărea nici urmă de maşina poliţiei.

— Fumezi?

Huldar scoase un pachet de ţigări din buzunarul hainei. Cum Thröstur nu-i răspunse, continuă tot el:

— Dacă aş fi în locul tău şi dacă aş fuma, aş accepta una acum. Va trece multă vreme până când vei avea o nouă ocazie.

Văzând că Thröstur ezită, îi înfipse una între buze şi i-o aprinse.

Băiatul trase avid din ţigară şi suflă fumul afară. Huldar îi urmă exemplul.

— Mă tem că ai intrat în căcat până-n gât.

Thröstur mai trase un fum, încercând să pară nonşalant. Tremura uşor. Era greu de spus dacă era din cauza frigului, ori din cauza situaţiei în care se afla.

— Să te fut, murmură el.

Huldar zâmbi şi continuă să tragă din ţigară.

— Cât crezi că va mai rezista mama ta sub tirul de întrebări, înainte să cedeze şi să ne spună totul?

Privea de-a lungul străzii pustii, fixând cu atenţie luminile semaforului de la colţ care se schimbau, fără rost, din roşu în galben, apoi în verde.

— Eu i-aş da cam un sfert de oră. Cinci minute pentru a se aşeza comod, a asculta întrebările şi-a le auzi repetate din nou şi din nou, devenind din ce în ce mai serioase. Zece minute de plâns, după care, bingo: i se va dezlega limba şi, după aceea, nimic n-o va mai opri. Sora ta pare totuşi ceva mai dură, aşa că ei îi dau o oră. Apoi vor începe să curgă lacrimile.

Mai trase o dată cu sete din ţigară, lăsând fumul să i se rostogolească afară, printre buze. Doamne, ce bine se simţea.

— Amice, am văzut de prea multe ori aceste lucruri. Nu încerca să te păcăleşti singur că de data asta va fi diferit.

— Să te fut, murmură Thröstur din nou, împiedicat oarecum şi de ţigara dintre buze.

Huldar zâmbi din nou. Din partea lui, Thröstur putea să-l înjure până pica jos din picioare; în clipa de faţă, nimic nu-l mai putea atinge. Cazul era pe cale de a fi rezolvat, în mare parte, datorită lui. Dorea să-şi savureze triumful, căci acesta avea să se risipească cu iuţeală; vor urma alte cazuri, iar realizarea lui va fi dată uitării. Niciun poliţist nu se putea culca pe lauri. Se întoarse către Thröstur.

— Îţi explic exact care este situaţia. De tine depinde să le fereşti de astfel de lucruri. Dacă nu eraţi tu şi încăpăţânarea ta, sunt sigur că bucuroase ne-ar fi spus toată povestea asta sordidă.

Thröstur mai trase un fum, apoi făcu semn că vrea să vorbească. Huldar îi smulse ţigara dintre buze. Poate că nu urma să primească decât un nou potop de înjurături, dar lui nu-i păsa.

— Ele n-au nimic de-a face cu asta. Absolut nimic. Lăsaţi-le în pace. Păstrează-ţi sadismul pentru când vei ajunge acasă.

Huldar îi înfipse din nou ţigara între buze. Nu mersese.

— Au găsit ţărână în maşina închiriată. Destul de multă, chiar şi pe scaunele din spate. E clar că au fost trase în jos pentru a face loc unui obiect masiv. Stau şi mă-ntreb, ce anume să fi fost?

Thröstur suci capul, pentru a-şi ascunde reacţia faţă de Huldar.

— Proba pe care am luat-o va fi comparată cu solul recoltat din mormânt, şi presupun că rezultatul nu va arăta prea bine pentru voi. De ce naiba n-aţi returnat maşina? Ar fi fost curăţată şi ne-ar fi făcut nouă viaţa mult mai grea. Să fi fost afacerea săptămânii chiar atât de irezistibilă pentru voi?

Thröstur nu zise nimic.

— Dar... aţi fost nişte făptaşi incredibil de stângaci. Cum a fost şi chestiunea cu capsula timpului. Pur şi simplu nu pot să pricep de ce naiba ai pus tu scrisoarea acolo. Dacă n-ar fi existat lista ta, ne-ar fi luat mult mai mult să desluşim toată tărăşenia. O mişcare foarte proastă din partea ta. Deşi presupun că nu erai decât un biet copil la acea vreme.

— Eşti un dobitoc.

Thröstur inhală, după care suflă fumul în faţa lui Huldar.

— Un dobitoc desăvârşit.

Maşina poliţiei îşi făcu apariţia şi trase lângă bordură. Huldar scoase ţigara din gura lui Thröstur, o aruncă în cea mai apropiată rigolă, după care procedă la fel şi cu-a lui. Apoi îl împinse pe Thröstur pe bancheta din spate, iar el se aşeză pe scaunul din faţă. Înainte de-a porni la drum, se răsuci pentru a-l mai privi o dată pe tânărul care se zgâia la clădirea dărăpănată. Nimeni nu visa vreodată să-şi vadă casa cum dispare-n zare prin geamul din spate al unei maşini de poliţie.

— Încă ceva. Pe acoperişul clădirii din capătul aleii pândeşte un lunetist. Va trebui să-l dobori pe el mai întâi, ca să poţi continua misiunea şi să ajungi la nivelul următor. Cea mai bună ţintă o ai din spatele furgonului.

Se răsuci la loc, cu faţa la parbriz, destul de sigur că Thröstur avea deja să-i uite sfatul până se va întoarce din nou la computer. Pentru că nu avea să se întoarcă prea curând acasă.

— Ce fel de persoană nu deţine un telefon mobil? Chiar şi copiii de trei ani au astăzi telefoane.

Erlei pur şi simplu nu-i venea să-şi creadă urechilor, deşi informaţia le fusese confirmată de toate firmele de telefonie din ţară. Erau multe alte aspecte care i-ar fi putut atrage atenţia. Nu era ca şi cum toate celelalte detalii fuseseră deja puse cap la cap. Huldar voia ca Erla să înceapă să le lege. Ardea de nerăbdare să înceapă chestionarea lui Thröstur, care îi aştepta deja în camera de interogatoriu de mai bine de trei sferturi de oră.

— N-ar trebui să coborâm?

— Ba da.

Se răsuci spre el, cu o expresie de nerăbdare şi neîndurare pe chip. Huldar recunoştea acea expresie de când ieşea la vânătoare de gâşte sălbatice; era expresia de pe chipul vânătorului atunci când dobora ţinta. Femeia nu jubila din cauza sorţii lui Thröstur şi-a lui Sigrún; se bucura pur şi simplu că finalul anchetei se apropia cu paşi repezi. Acelaşi lucru era valabil şi-n cazul său şi-al partenerilor săi de vânătoare: nu se bucurau de fapt de actul uciderii — acesta era un rău necesar, care se petrecea cu iuţeală, într-o fracţiune de secundă.

— Ar fi bine s-o fi nimerit de data asta. Ştii bine care-i miza.

Huldar încuviinţă din cap. Dincolo de zidurile acestei încăperi pândeau doi ofiţeri superiori, cu expresii grave pe

chipuri. Superiorii rămăseseră uluiţi când auziseră că printre victimele acestor crime se număraseră nu numai un procuror, ci şi un judecător al Curţii Supreme.

Lui Huldar, Erlei şi celorlalţi membri ai echipei de anchetă nu le păsa de statutul profesional al victimelor. În momentul de faţă, întreaga lor atenţie era îndreptată asupra supravieţuitorilor, adică asupra lui Thorvaldur Svavarsson şi a copiilor săi, care încă mai puteau fi salvaţi. Tot personalul disponibil peria zona capitalei şi obiectivele din nord, mai ales malurile fiordului Hafnarfjördur şi zonele rurale din jurul satelor Akranes şi Borgarnes. Până acum nu primiseră nicio veste, iar poliţiştii deveneau din ce în ce mai îngrijoraţi că nu vor izbuti să dea la timp de familie. N-aveau niciun minut de pierdut cu alte lucruri, inclusiv cu aventura lui Huldar şi a Erlei. Momentan, relaţia lor revenise la normal, interacţiunile lor rezumându-se doar la replici scurte şi la obiect.

Erla luă o gură de apă şi trânti paharul pe masa de şedinţe.

— Nu-i dau drumul lui Thröstur până când nu ne spune unde sunt copiii. Sunt pregătită să-l frec toată noaptea, dacă e nevoie.

— Sunt alături de tine.

Se năpustiră amândoi afară, însă n-ajunseră prea departe, înainte ca şefii să o tragă pe Erla deoparte pentru a sta de vorbă cu ea. Huldar o aşteptă, nerăbdător. O studie cu atenţie pe Æsa, mama copiilor, care stătea pe un scaun, cu capul plecat, istovită de-atâta plâns. Sunase la numărul de urgenţă în timp ce ei îl aduceau pe Thröstur la secţie, şi înnebunită de groază declarase că îi fuseseră răpiţi copiii. Serviciul de urgenţă trimisese o maşină de poliţie ca s-o aducă la secţie, după ce femeia fusese abandonată la marginea şoselei în Hvalfjordur, fără telefon şi fără geantă şi fiind astfel nevoită să sune de la o fermă din apropiere.

Când ajunsese la secţie, cedase complet, ba zguduindu-se de plâns, ba ţipând la poliţişti să-i găsească copiii. Pe un obraz şi pe mâini avea nişte zgârieturi urâte, iar la ceafă avea o rană din care îi curgea sânge din belşug. Dar nu se plânsese, ba nici măcar nu păruse conştientă de aceste răni.

Când izbutiseră, în cele din urmă, să o liniştească şi ascultaseră ce avea de zis, tot departamentul devenise extrem de confuz. Într-o clipită, ordinea priorităţilor se schimbase complet; se treziseră cu toţii într-o cursă contracronometru

pentru a găsi doi copilaşi înainte să se întâmple ceva groaznic. Criminalul le arătase deja că e în stare de orice şi ar fi fost o naivitate din partea lor să-şi închipuie că vârsta fragedă a copiilor îl va împiedica să-şi îndeplinească planul. Poliţiştii încercaseră imediat să-l contacteze pe tată, pe Thorvaldur, dar negăsindu-l, ajunseseră la concluzia că şi el la rândul său fusese răpit, din moment ce, potrivit declaraţiilor fostei sale soţii, atacatorul se afla în posesia maşinii şi a telefonului său.

Æsa le-a zis că fusese păcălită să intre în maşina fostului ei soţ. I-a aşezat pe copii pe bancheta din spate, după care a fost lovită în cap în timp ce încerca să le prindă centurile. Când şi-a recăpătat cunoştinţa, maşina gonea prin noapte. Mâinile şi picioarele îi fuseseră legate, iar pe cap avea trasă o cagulă, cu faţa în spate, astfel încât să nu poată vedea nimic. Şoferul, realizând că se trezise, a oprit maşina şi a târât-o afară pe drum, după care a abandonat-o acolo. Nu le-a putut oferi nicio descriere a agresorului, deşi credea că persoana care o scosese cu forţa din maşină fusese o femeie sau un bărbat cu mâini foarte mici. Deocamdată, mergeau pe ideea că era vorba de Sigrún. Deşi n-avea permis de conducere, puteau presupune că ştia să şofeze, iar maniera ei timidă şi blândă de-a se comporta putea ascunde o persoană complet diferită.

Erla scăpă până la urmă de şefi, dându-şi ochii, exasperată, peste cap. Apoi porni pe scări în jos alături de Huldar, fără să scoată un cuvânt şi pe chipuri cu expresii hotărâte, şi se îndreptară spre camera în care-i aştepta Thröstur. Erla izbi uşa de perete, se năpusti înăuntru şi smuci de sub masă un scaun, cu un scârţâit ascuţit.

— Acum o să ne povesteşti tot. N-ai de ales.

Trânti pe masă o fotocopie a scrisorii pe care el o scrisese cu zece ani în urmă şi continuă:

— Pe cine ai trecut pe lista asta? Cu asta vom începe. Cine mai e încă în pericol?

Huldar se strecură pe scaunul de lângă ea şi se uită la Thröstur. Acesta arăta obosit, toată bravada de mai devreme dispăruse acum complet, umerii îi erau lăsaţi şi sub ochi avea cearcăne negre.

— Îmi daţi un pahar cu apă?

— Nu.

Pe lângă faptul că Erla le dăduse gardienilor instrucţiuni să-l ţină treaz pe Thröstur, ea le interzisese şi să-i dea ceva de

mâncare sau de băut. Nici la toaletă nu i se permisese să meargă.

— Nu mă puteţi lăsa să mor de sete. Vreau apă.

— Nu vei obţine nimic de băut. Te poţi plânge la Amnesty Internaţional, dacă vrei.

Era un truc murdar, dar necesar în aceste împrejurări. Mai existau totuşi şi alte metode, mult mai dure, la care ar fi putut apela pentru a-l forţa să vorbească, şi era posibil să se folosească şi de acelea.

— În timp ce-ţi aminteşti acele nume, îmi spui unde i-a dus sora ta pe copii. Dacă faci asta, îţi dau apă. Dacă nu, nu-ţi dau nimic.

Thröstur ridică privirea şi o privi fix pe Erla. Uluirea de pe chipul lui era autentică.

— Ce copii?

— Copiii lui Thorvaldur Svavarsson. Sora ta i-a răpit şi i-a dus cine ştie unde.

— Deja v-am zis că n-am nici cea mai vagă idee cine e Thorvaldur Svavarsson. Jur că vă spun adevărul. Şi nu Sigrún i-a răpit. Ea a plecat pe undeva — mai dispare câteodată, atunci când nu e-n apele ei, dar doar se plimbă sau ceva de genul ăsta. Vă jur că nu ea i-a luat pe copii.

— Thröstur, nu ne-am născut nici noi ieri.

Aplecându-se peste masă, Erla îl apucă dur de bărbie.

— Ştim că aceşti oameni au legătură cu tine şi cu sora ta; ştim că v-au dezamăgit când eraţi mici. A fost un lucru foarte urât din partea lor, dar campania ta bolnavă de răzbunare e complet nebunească. Voi doi nu sunteţi cu nimic mai buni decât cei care v-au făcut rău.

Îi dădu drumul atât de brusc, încât imprimă un efect de recul capului lui Thröstur.

— Unde sunt?

— Vă jur că nu ştiu nimic despre niciun copil. Nu cunosc niciun Thorvaldur. El nu se află pe listă.

— Chiar aşa? se miră Erla, lăsându-se pe spate în scaun. Atunci cine sunt aceşti oameni? Şi ce drac de listă mai e şi asta? Ştim că judecătorul Yngvi se află printre victime, dar el nu-i acolo. Şi cum rămâne cu Thorvaldur? Ei au fost adăugaţi mai târziu? Ne putem aştepta la şi mai mulţi?

Thröstur fixa cu atenţie hârtia.

— Nu trebuia furat niciun copil. Nu trebuia să se întâmple aşa ceva.

Huldar se întinse peste masă pentru a sublinia iniţialele.

— Thröstur, cine sunt oamenii ăştia? Dacă ne-ajuţi acum, vei fi tratat cu mai multă indulgenţă. Dar dacă le veţi face rău copiilor, viaţa ta e ca şi terminată. Vei merge la închisoare şi vei rămâne însemnat toată viaţa. La fel ca tatăl tău. Vrei să-i calci pe urme?

Huldar îşi trase mâna înapoi.

— Aceştia sunt doi copii mici. Nu-i vina lor că tu ai fost tratat rău de către sistem. Dacă ai vreo urmă de onoare, ne vei spune unde se află.

— V-am mai spus deja de-o sută de ori, nu ştiu. Chiar nu ştiu.

— Bun. Să zicem că spui adevărul. Dar ştii cine i-a luat. Tăcere. Huldar şi Erla priveau cu atenţie vârful capului lui Thröstur, în timp ce acesta scana lista cu privirea. După care, băiatul se îndreptă în scaun.

— BT este Benedikt Toft. A studiat Dreptul în acelaşi timp cu nemernicul acela, aşa-zisul meu bunic. A fost de acord să grăbească cazul, astfel încât acuzarea să se transforme într-un adevărat fiasco. A făcut-o ca pe o favoare pentru un vechi prieten, care nu putea face faţă scandalului de-a fi asociat cu un pedofil. K vine de la Kolbeinn. Nu mi-am mai amintit patronimul său când am scris scrisoarea. Lucra pentru Consiliul local din Hafnarfjördur şi s-a asigurat că raportul pentru serviciile sociale privind situaţia noastră de-acasă era bun. În schimb, bunicul a tras sforile la o firmă de contabilitate la care avea acţiuni pentru a-i obţine un post bun. S vine de la Sólveig, nu-mi mai aduc aminte patronimul ei. Ea a fost psihologul care a trădat-o pe Sigrún; a povestit judecătorului că sora mea avea o imaginaţie hiperactivă, deşi ştia foarte bine că e o prostie. Acelaşi lucru îl făcuse, cu ceva timp înainte, şi-n cazul meu. Recompensa ei a fost un contract gras cu consiliul orăşenesc. Chestia care mă deranjează cel mai tare e că ea a scăpat. O târfă dezgustătoare.

Ridică privirea în timp ce rostea aceste cuvinte, iar expresia lui le dădu de înţeles că el chiar credea ce spunea. După care vorbi mai departe:

— I vine de la Yngvi, judecătorul.

— Yngvi nu se scrie cu I. începe cu litera Y.

— Şi ce dacă? Doar nu-i un test de gramatică. Rahatul ăla cu ochi ne-a trădat pe mine şi pe sora mea, iar în schimb bunicul a pus o vorbă bună pentru el când a aplicat pentru un

post la Curtea Supremă de Justiţie. O foarte bună afacere pentru el; nu la fel de bună pentru mine şi pentru Sigrún. Sau pentru Vaka. Să nu uităm de ea.

— Nu. N-am uitat-o, zise Erla arătând înspre fotocopie.

Şi iniţialele AV?

— Valdi. Agentul Valdi.

— Şi cine-i Agentul Valdi?

— Un poliţai la care-am mers pentru a mă ajuta.

— Când ai mers la el? Nouă ni s-a spus că întâmplarea a ieşit la iveală atunci când Sigrún a vorbit la şcoală.

— Înainte de asta. Cu mult înainte. Pe când Sigrún avea patru ani, iar eu, opt, zise Thröstur coborând din nou privirea. Atunci când ticălosul nostru de tată a început să se arate interesat de ea. De mine se plictisise deja.

Se opri, inspiră adânc, încet, apoi îşi trase nasul. Nici Erla, nici Huldar nu îndrăzneau să-l întrerupă; erau prea preocupaţi să înregistreze întreaga oroare a evenimentelor pe care crezuseră că le-au înţeles aşa cum trebuie, deşi acum îşi dădeau şi ei seama cât de tare se înşelaseră.

— Atunci am hotărât să merg la poliţie. Care se presupune că trebuie să-i aresteze pe criminali. S-a întâmplat în decembrie, cu o zi înainte de vacanţa de Crăciun. Am mers la secţie, căcat pe mine de frică, dar decis să o salvez pe Sigrún. Poliţistul cu care am discutat s-a prezentat ca fiind agentul Valdi. M-a tras deoparte şi eu i-am spus toată povestea. Pentru prima oară în viaţa mea, i-am povestit cuiva tot ce mi s-a întâmplat. M-a ascultat, făcându-mă să cred că, după aceea, vom pleca acasă în maşina lui de poliţie şi îl va aresta pe tata. Dar nu s-a întâmplat asta. Mi-a zis că mai întâi trebuie să ancheteze şi m-a întrebat dacă poate veni cineva să mă ia. I-am dat numele bunicului, pentru că sigur nu voiam să vină tata să mă ia, sau mama. Bunicul a venit şi Valdi a ieşit ca să stea niţel de vorbă cu el. Apoi bunicul m-a condus acasă şi mi-a zis că ar trebui să învăţ să-mi ţin gura şi să nu spun minciuni despre un om care n-a făcut nimic altceva decât să fie un tată bun pentru mine. I-a zis tot tatălui meu. În seara aia am luat o bătaie soră cu moartea, mai rea decât oricare de până atunci. De Valdi n-am mai auzit niciodată şi nici despre vreo anchetă. Mai târziu, bunicul mi-a zis că a discutat el cu poliţaiul şi s-a asigurat că-şi va ţine gura. Tipul respectiv studia Dreptul la universitate, aşa că bunicul i-a promis că-l va ajuta să-şi găsească un serviciu bun după ce va absolvi. Probabil că a

făcut acest lucru, pentru că Valdi n-a mai suflat nimănui nicio vorbă. Nici la primul proces, nici la al doilea. Cam atât cu încercarea mea de-a o salva pe Sigrún.

— Şi n-ai mai vorbit cu nimeni altcineva? Cu învăţătoarea ta, cu un doctor, cu mama voastră? Cu un alt adult?

Huldar era atent să-şi păstreze un ton neutru. Nu era momentul potrivit să trădeze vreun semn de milă pentru bietul băiat, oricât de greu i-ar fi fost.

Thröstur ridică privirea. Furia şi ura se întorseseră.

— Hei, n-aveam decât opt ani. Eram suficient de prost încât să cred că poliţaii erau genul de oameni care vor să facă dreptate. După ce m-au trădat, n-am mai avut unde să merg. Mama era complet nefolositoare, sub papucul acelui nemernic violent şi incapabilă să înfrunte ceea ce se întâmpla chiar sub ochii ei. Eu tot încercam s-o fac să înţeleagă, dar ea nu m-asculta. Îmi spunea întruna să tac şi se uita mereu de jur împrejur, în caz că ne-auzea tata. Aşa c-am apelat la singura cale de scăpare rămasă. Am luat-o pe Sigrún şi-am fugit.

— Presupun că nu prea departe.

— Am ajuns doar puţin dincolo de fabrica de aluminiu. Voiam să ajungem la Keflavik. Credeam că ne-am putea urca într-un avion şi să ajungem să locuim în străinătate. Dar era un frig năprasnic, începuse să bată vântul şi să ningă. Aproape c-am murit degeraţi. Lui Sigrún i-au îngheţat degetele, pentru că nu m-am gândit să iau şi mănuşi. Cineva ne-a văzut prin ninsoare şi ne-a salvat. Era, totuşi, prea târziu. Lui Sigrún i-au fost amputate două degete. A fost dusă la spital şi bunicul a venit să mă ia pe mine. În maşină m-a lovit atât de tare, încât a început să-mi sângereze ochiul. Dar nimeni nu m-a întrebat ce s-a întâmplat. Am fost trimis la psiholog — la curva aia de Sólveig — care a petrecut cea mai mare parte din timp încercând să mă convingă că îmi imaginam toate acele lucruri sau că inventam poveşti. Proveneam dintr-o familie bună şi ar fi trebuit să fiu recunoscător.

Se opri din vorbit şi strânse din dinţi. După care continuă, mârâind de furie:

— O urăsc şi mi-aş fi dorit ca ea să fi fost prima, nu să scape basma curată.

— Oricum n-o să scape cu asta.

Acum Huldar reuşea să înţeleagă ura, chiar şi violenţa şi brutalitatea din spatele crimelor. Asta nu scuza cu nimic

infracţiunile fraţilor, dar oricum era mai bine decât dacă ar fi fost motivaţi doar de sadism.

— Va răspunde pentru faptele ei, îţi promit asta.

— Da, sigur.

Thröstur se cutremură, apoi adăugă:

— Te cred. Ba nu.

— Noi doi vom ieşi afară câteva clipe, interveni Erla ridicându-se în picioare. N-o să dureze mult.

Îl lăsară pe Thröstur singur în încăpere. Huldar se aştepta să fie mustrat aspru pentru că-i promisese băiatului ceva ce nu putea respecta, dar nicidecum nu se aştepta la ce urmă.

— Agentul Valdi trebuie să fie Thorvaldur, spuse Erla. După ce acele picioare şi-au făcut apariţia în grădina lui, i-am scotocit trecutul şi am aflat că începuse să lucreze pentru procuratură imediat după absolvire, ceea ce e destul de neobişnuit. Cât timp a fost în facultate, a încercat să se înscrie în poliţie, iar una dintre încercări s-a petrecut în Hafnarfjördur.

Erla se încruntă.

— Dar un lucru nu înţeleg. Thröstur a fost foarte convingător când a jurat că nu cunoaşte niciun Thorvaldur Svavarsson; cel pe care voia el să-l omoare era agentul Valdi. Aşa că el n-are cum să fi luat parte la atacul asupra lui.

Aparent, Erla nu aşteptă niciun răspuns, pentru că tot ea continuă, părând din ce în ce mai exasperată:

— Pur şi simplu nu se potriveşte. Ce dracu' facem dacă se dovedeşte că nu e implicat? Pe Thorvaldur nu dau nicio ceapă degerată, dar vreau să-i găsesc copiii. Teferi şi nevătămaţi.

Două cute adânci i se formară între sprâncene. Când îi sună telefonul, aruncă o privire spre număr, apoi răspunse. Huldar auzi un glas de bărbat printre replicile scurte ale Erlei, care închise destul de repede.

— Au găsit-o pe Sigrún.

— Unde?

— Poliţiştii care le supravegheau casă au văzut-o venind acasă. A fost arestată şi acum se află în drum spre secţie. Pretinde că a fost la cinema. A făcut o plimbare lungă, a trecut pe la o librărie, după care a mers la un film.

— Şi spune adevărul?

— Trebuie verificat. Nu-mi place cum arată situaţia. Chiar deloc.

Expiră prelung, după care se adună şi continuă:

— Adu-i nişte apă, apoi continuăm să-l presăm.

Huldar o ascultă fără să protesteze, căutând cel mai mare pahar din bucătărie pe care-l umplu cu apă. Când se întoarse, o găsi pe Erla în scaunul din faţa lui Thröstur. Începu să vorbească din clipa în care Huldar păşi înăuntru.

— Deci acum ştim ce se află în spatele acestor atrocităţi. Dar mai rămâne o întrebare: unde sunt copiii lui Thorvaldur? Copiii agentului Valdi?

— Vă jur că nu ştiu.

Thröstur întinse mâna după paharul cu apă, însă Huldar îl trase spre el.

— Ne poţi spune mai multe. Cine i-a luat? Sigrún?

— Nu. Nici Sigrún şi nici eu. Asta nu-i o listă cu oameni pe care voiam eu să-i omor. Nicidecum ea.

— Dar atunci, ce dracu' e?

Erla înşfăcă bucata de hârtie şi i-o scutură în faţă lui Thröstur.

— Aceştia sunt oamenii pe care părinţii Vakăi au vrut să-i omoare, zise Thröstur privind fix paharul cu apă. Acum pot să beau şi eu nişte apă?

Huldar împinse paharul spre el.

Capitolul 33

Memoria telefonului Freyjei era plină până la refuz. Făcuse nenumărate poze cu Saga pentru a i le arăta fratelui său, în speranţa că cel puţin una va fi bună, însă micuţa avea un talent deosebit de a privi în altă parte sau de a închide ochii exact atunci când Freyja se pregătea s-o pozeze. N-o ajută cu nimic nici faptul că în singurele poze care erau clare, eterna încruntătură era mai vizibilă ca oricând.

Freyja o luase din nou cu ea pe Saga la lac sub pretextul că vor hrăni rațele, deşi adevăratul motiv era că nădăjduia să dea din nou peste acel chipeş tată singur. Acesta nu apăruse încă, deşi lacul nu ducea lipsă de taţi cu copii în cărucioare şi pungi pline cu pâine. Raţe obeze pluteau în gaura din gheaţă, ciugulind din nesfârşita rezervă de hrană adusă de oameni. Atâta timp cât vor exista copii mici în Islanda, acele păsări n-aveau să moară de foame.

Molly se trânti greoaie pe canapeaua pe care stătea Freyja. Doar ce înfulecase o porţie zdravănă de carne tocată. Ar fi trebuit să mănânce de două ori din ea, însă Freyja se simţise atât de vinovată pentru că lăsase câinele singur tot weekendul, încât îi turnase toată porţia odată în castron.

Ca de obicei, duminică seara, nu se întâmpla nimic. Prietenele ei erau prea ocupate să posteze statusuri atât de plictisitoare, încât te apuca exasperarea: citate banale despre fericire sau despre importanţa valorilor morale, ori fotografii cu ce mâncaseră la cină sau cu ele însele în poziţii acrobatice de yoga, care aproape sigur fuseseră prelucrate cu vreun program.

Probabil că indispoziţia ei îşi avea originea în faptul că nu avea pe nimeni pentru care să gătească în afară de Molly. Închise cu un pocnet laptopul şi înhăţă în schimb telefonul. Încă mai avea numărul de telefon al acelui tată singur, dar sincronizarea era prost aleasă. La fel ca ea, şi el probabil că fusese nevoit să-şi distreze copilul tot weekendul, aşa că aproape sigur era frânt de oboseală. Mai bine ar mai aştepta niţel.

În clipa aceea îi sună telefonul, iar pe ecran apăru un număr pe care nu-l recunoştea. El să fie?

— Alo?

— Bună! Eşti Freyja? Psihologul?

Vocea îi era necunoscută.

— Scuze, mă numesc Orri. Mi-ai dat cartea ta de vizită în faţa secţiei de poliţie.

— A, da. Bună! zise Freyja îndreptându-se de spate. Nu mă aşteptam să primesc veşti de la tine.

— Nici eu nu mă aşteptam să te sun.

Îl auzi respirând, dar chiar când ajunse la concluzia că se răzgândise şi că nu mai voia să discute cu ea, Orri continuă:

— Ştiu că e duminică seara şi aşa mai departe, dar mă simt extrem de pierdut şi nu mai ştiu încotro s-o apuc. Chestia asta are legătură cu o boală mentală, aşa că după o lungă perioadă de reflecţie, am hotărât să iau legătura cu tine.

— E-n regulă. Eşti într-o dispoziţie proastă?

Încercă să-şi amintească numele vreunui coleg care se ocupa de adulţi şi care-ar fi putut fi pregătit să preia un caz de urgenţă în afara orelor de program.

— Da, sunt într-o dispoziţie destul de proastă, dar nu despre asta e vorba. E vorba despre fosta mea soţie, Dagmar. Mă tem că a făcut ceva foarte greşit.

— Ea se află acum cu tine?

Orri păru ofensat, ca şi cum Freyja ar fi insinuat că lângă el se afla o ţicnită cu spume la gură, poate chiar în pat cu el.

— Nu. Slavă Domnului că nu.

— Atunci unde e?

— Nu ştiu.

Orri şovăi, ca şi cum n-ar mai fi fost convins de înţelepciunea deciziei sale de-a o suna.

— Dar am anumite bănuieli.

— OK. Lăsând asta la o parte, te temi că şi-a făcut rău singură?

— Pot trece pe la tine? bolborosi el.

Freyja privi în jur, la canapeaua jerpelită, la părul de câine şi la dezordinea de care avusese intenţia să se ocupe pe timpul weekendului.

— Nu, mă tem că acum e imposibil.

— Oh! Înţeleg. Atunci poţi trece tu pe la mine... sau să ne întâlnim undeva? Mă simt foarte stânjenit să discut despre asta la telefon.

Freyja căzu pe gânduri. Avea de făcut altceva? În afară de a-şi petrece seara pe reţelele de socializare, ieşindu-şi din minţi de plictiseală?

— Nu poate aştepta până dimineaţă? Ai putea trece pe la Casa Copiilor şi te-aş putea ajuta să găseşti un psiholog specializat în consilierea adulţilor. Cât de urgent e?

Orri scoase un râs acru, lipsit de veselie.

— Dacă bănuielile mele sunt corecte, ar fi greu de imaginat ceva mai urgent de-atât.

— Se pare că ea are nevoie de ajutor urgent. Te sfătuiesc să suni imediat la secţia de psihiatrie a Spitalului Naţional. Eu nu-ţi pot fi de prea mare ajutor într-o astfel de situaţie.

— Am încercat. Nu vor să discute cu mine. Nu sunt eu ruda ei cea mai apropiată şi am impresia că s-au gândit că încerc să-i plătesc lui Dagmar un fel de poliţă din cauza divorţului. Dar tu trebuie să mă crezi, nu despre asta e vorba. Nu mai avem de-a face unul cu altul de mai bine de zece ani.

Se opri, după care concluzionă pe un ton plat, din care dispăruse agitaţia de mai devreme, căreia îi luase locul o notă de înfrângere:

— Nu mai ştiu ce să fac.

— Bine, hai să ne întâlnim.

Freyja menţionă o cafenea într-o zonă cu localuri cu program prelungit şi care era posibil să nu fie nici plină până la refuz, dar nici complet goală. Nu simţea niciun fel de dorinţă să se întâlnească singură cu acest bărbat: cererea lui era destul de stranie şi ea chiar nu pricepea ce voia el. Dar apoi îşi aduse aminte ce soartă crudă avusese acest cuplu. Moartea Vakăi le distrusese mariajul, iar Orri încă mai simţea o anumită afecţiune faţă de Dagmar.

— Înţeleg că ţie încă-ţi mai pasă de fosta ta soţie şi, cine ştie, poate chiar s-ar putea să te ajut în vreun fel.

Însă instinctul ei de psiholog o trădase de data asta.

— Dagmar? De ea nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Pentru ceilalţi îmi fac griji.

Freyja stătea în faţa cafenelei, uitându-se la Orri, care se afla în continuare înăuntru, privind în gol la tablourile de pe pereţi. Mâna în care ţinea telefonul îi tremura de şoc şi de frig. Orri vorbise aproape neîncetat, abia oprindu-se din când în când ca să ia câte o gură de cafea. Ceaşca ei rămăsese neatinsă pe masă. Uneori mai apucase şi ea să scoată câte-un

cuvânt, dar în rest stătuse şi ascultase istorisirea lipsită de emoţie a bărbatului. În timpul facultăţii, ea citise câteva articole despre cazuri extreme de comportament psihotic care se potriveau cu ce descria el, dar nu-i trecuse niciodată prin cap că avea să se trezească în faţa unei astfel de situaţii, darămite să mai şi vină cu o soluţie la problemă. După ce bărbatul terminase de povestit, ea avu nevoie de un moment pentru a se bucura de liniştea şi de normalul din cafenea, ori de zumzetul înăbuşit al conversaţiei celorlalţi clienţi. Şi ce mult regreta că fusese de acord să se întâlnească cu el, în loc să stea acasă şi să admire pozele de pe Facebook ale copiilor prietenelor sale cu cărţile lor de colorat.

Orri nu se arătase deloc surprins sau tulburat de tăcerea ei; ba chiar şi el păruse că se bucură de un moment de respiro.

În cele din urmă, Freyja izbuti să se adune, apoi se ridică şi îi spuse că vrea să sune la poliţie. Probabil că poliţiştii urmau să alerteze şi spitalul de psihiatrie, dar nu asta era prioritatea lor numărul unu. Se pregăti sufleteşte ca el să reacţioneze cu furie şi să-i aducă aminte de jurământul ei de confidenţialitate ca psiholog, dar ţinu s-o contrazică în ambele aspecte. Doar încuviinţă din cap şi-i spuse că va aştepta.

Telefonul lui Huldar sună de mai multe ori. Freyja începu să se teamă că nu-i va răspunde — o adevărată ironie, căci, pe lângă faptul că nu voia să-l sune, ar prefera să nici nu-i mai audă vocea vreodată. Când el îi răspunse în cele din urmă, ea nu pierdu vremea inutil:

— Trebuie să trimiţi imediat o maşină de poliţie. Sunt cu Orri, tatăl Vakăi, care tocmai mi-a povestit o mulţime de lucruri despre fosta sa soţie şi despre ce crede c-a făcut femeia.

— Unde eşti?

N-o întrebă ce se presupunea c-a făcut Dagmar. Ori avea o încredere neţărmurită în Freyja, ori deja ştia ceva. Ea bănuia că era a doua variantă. Oricum, nu conta. Cel mai important era faptul că el urma s-o scape de tot acest coşmar. Îi dădu numele cafenelei, dar el o întrerupse:

— Ştiu unde e. Sunt pe drum. Nu pleca nicăieri şi nu-l lăsa nici pe el să plece.

Freyja închise şi se întoarse din nou cu faţa spre fereastră. Prin geamul murdar, întâlni privirea obosită a lui Orri. Ridică o mână şi-o flutură spre el, ca o proastă. După care intră liniştită înăuntru.

Un nor de fum de ţigară atârna nemişcat în aerul îngheţat. O maşină de poliţie îl adusese pe Orri la secţie. Acolo se văzuse nevoit să repete întreaga poveste şi să semneze o declaraţie formală. Ce urma să se întâmple cu el după aceea, Freyja nu mai ştia şi nici n-o interesa. Bărbatul părea să aibă impresia că nu era nimic în neregulă cu el, dar acest lucru era complet fals. În sarcina altora cădea decizia de-a stabili cât de bolnav era şi el. Poate că el nu era decât cel mai prost complice din istorie.

— Mersi c-ai sunat. Ai făcut exact ce trebuia.

Huldar tot trăgea dintr-o ţigară, părând că nu se grăbea chiar deloc să se întoarcă la treabă. Arăta într-o formă mai bună decât ultima oară când îl văzuse; şi nici nu mai părea atât de supărat pe el însuşi. De fapt, părea destins şi optimist.

— Cine ştie, poate că asta chiar ne va ajuta să-i găsim la timp pe copiii lui Thorvaldur.

— Să sperăm.

După ce vorbise cu Orri, Huldar îşi rupsese din timp pentru a o pune la curent cu evoluţia anchetei. La început, ea presupusese că exista o raţiune profesională în spatele intenţiei lui, dar în cele din urmă, el îi explicase că acesta era de fapt motivul pentru care încă nu avusese ocazia să-i ceară scuze aşa cum se cuvenea. Singurul ei răspuns a fost o privire de gheaţă.

— Nu puteţi trimite direct pe cineva de la Borgarnes? îl întrebă ea.

— Ba da, deja s-a sunat acolo. Dacă vor găsi familia, plec şi eu într-acolo. Întrebarea mea e, ai fi dispusă să mergi şi tu cu noi? În mod sigur copiii vor avea nevoie de ajutorul tău profesional.

Mai trase un fum, apoi adăugă:

— Cel puţin, aşa sper. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc la o altă eventualitate.

Freyja nu-i răspunse imediat. O călătorie de o oră sau două pe întuneric împreună cu Huldar nu era chiar cel mai tentant lucru în clipa de faţă.

— Ce se va întâmpla cu cuplul?

— Greu de spus. Dacă ne-a spus adevărul, el s-ar putea să scape doar cu un avertisment. Fireşte că ar fi trebuit s-o raporteze cu mult timp înainte. E posibil ca el să încerce să susţină că n-a crezut-o pe Dagmar în stare să-şi ducă planurile la bun sfârşit, dar după evenimentele din ultimele zile, acest lucru pur şi simplu nu este credibil. În clipa în care numele lui

Benedikt Toft a apărut în presă, ar fi trebuit să-şi dea seama că ea a început să-şi ducă la îndeplinire fanteziile ca să se răzbune. Dacă ar fi venit la noi chiar atunci, Thorvaldur şi copiii săi ar fi fost acum în siguranţă, chiar dacă era deja prea târziu pentru a-l salva pe Kolbeinn.

Freyja încuviinţă din cap. Îşi trase mânecile hainei peste mâini; gerul devenea din ce în ce mai pătrunzător.

— Crezi că minte?

— Nu. Dar adevărul are mai multe versiuni. Aşa îl vede el. Ea l-ar putea vedea altfel.

Huldar trase ultimul fum din ţigară, apoi stinse mucul rămas.

— Cum ţi-a descris el tot? Ce mi-a povestit el mie s-ar putea să nu corespundă cu versiunea pe care ai auzit-o tu. Uneori poţi afla o mulţime de lucruri din discrepanţe; niciun mincinos nu a stabilit toate detaliile atunci când a început să inventeze lucruri.

— A fost o poveste tare lungă — nici nu sunt sigură c-o pot reda în cele mai mici detalii. Dar îmi aduc aminte punctele principale.

— Dă-i drumul.

— A început destul de normal. Mi-a povestit despre cât de rău au fost afectaţi de moartea Vakăi. La început, părea să nu existe nicio diferenţă în felurile în care-i afecta suferinţa, dar odată cu trecerea timpului, începea să devină din ce în ce mai evident că Dagmar dorea — cum a formulat el? — să-şi petreacă timpul privind în oglinda retrovizoare, în timp ce el voia să se uite la drumul din faţa sa. Într-un final, ceea ce a dus la despărţirea lor a fost momentul în care Thröstur a venit să-i vadă după pronunţarea sentinţei tatălui său. Pe el şi Sigrún îi mai întâlniseră când copiii şi-au făcut apariţia la tribunal pentru a depune mărturie şi deşi Orri a ezitat să-mi spună cu exactitate ce s-a întâmplat, a recunoscut că modul în care el şi Dagmar s-au comportat faţă de ei nu le-a făcut deloc cinste. Şi la înmormântarea Vakăi s-au purtat urât cu cei doi copii. Părea ruşinat şi apăsat de faptul că, la vremea aceea, nu erau ei înşişi. În ochii lor, Sigrún era de vină pentru declanşarea şirului de evenimente care au dus în cele din urmă la moartea fiicei lor.

— Se potriveşte destul de bine cu ceea ce mi-a zis şi mie. Au fost ceva mai puţine rahaturi emoţionale, dar în alte

aspecte, a fost destul de asemănător. Ce ţi-a spus despre bunic, despre Einar Adalbertsson?

Freyja voia să-i îndese pe gât acea remarcă referitoare la „rahaturile emoţionale", însă nu avea energia necesară. Oricum n-ar fi avut niciun rost; el avea tot dreptul la astfel de opinii şi putea trăi cu ele — având în vedere ce brută necivilizată era.

— Mi-a spus că Thröstur a venit şi le-a bătut la uşă după întâlnirea lor de la Tribunalul Regional din Reykjanes, la aproape un an după crimă. Venise să le spună că nu el sau Sigrún erau de vină pentru ce se întâmplase. Amândoi vruseră să-şi oprească tatăl, însă bunicul lor le zădărnicise orice încercare. Thröstur pretindea că mersese chiar şi la poliţie, când era mai mic, dar nimeni nu-l ascultase, iar Sigrún îi mărturisise ce păţea învăţătoarei ei, ceea ce rezultase, în cele din urmă, cu o acuzare oficială a tatălui ei. Însă acestuia i se dăduse drumul, pentru că toată lumea îi trădase. Thröstur le-a zis că bunicul său Einar l-a tras deoparte, chiar înainte de proces, pentru a se împăuna cu faptul că-i avea pe toţi — judecători, avocaţi, asistenţi sociali — în buzunar şi că dacă Thröstur nu urma să jure că totul era perfect la ei acasă, îl va face să-i pară rău. Bătrânul îi spusese că-l va omorî dacă nu va face cum îi spune el. Deci normal că Thröstur s-a supus, în aparenţă, bunicul lor îi ţinuse acelaşi discurs şi lui Sigrún, însă în cazul ei a părut să nu funcţioneze. Nu că mărturia ei ar fi avut vreun rezultat.

— Asta se potriveşte mai mult sau mai puţin cu ce ne-a spus nouă Thröstur. L-am reţinut. Orri n-a povestit nimic despre vizita pe care i-au făcut-o el şi Dagmar lui Einar?

— Ba da. Dar atunci am început să am anumite îndoieli în privinţa versiunii sale asupra evenimentelor. A zis că ei n-au crezut tot ce le-a povestit Thröstur. Şi că, de aceea, l-au forţat pe băiat să-i însoţească la Einar acasă.

Freyja inspiră adânc, umplându-şi plămânii cu aer proaspăt şi îngheţat.

— La început, Einar a negat totul, aşa cum era de aşteptat, şi n-ar fi recunoscut nimic dacă Dagmar nu l-ar fi ameninţat cu un ciocan pe care-l adusese cu ea. Orri a spus că-l adusese cu intenţia de a-i distruge bătrânului toată casa. Dar în loc să-l ameninţe că-i va distruge toate bunurile din casă, a început să spună că-i va sparge lui faţa. Einar a fost prea înspăimântat ca să mai mintă. Şi, deşi nu sunt sută la sută sigură, am impresia că şi Orri a jucat un anumit rol aici.

Thröstur e cel care ar putea să ne lumineze cine l-a amenințat pe Einar și în ce mod. Oricum, bătrânul a început să mărturisească și le-a spus totul despre cine luase parte la mușamalizarea procesului și cu ce îi mituise pe cei implicați. Thröstur a fost nevoit să stea și să asculte toată mărturisirea bătrânului.

— Și moartea lui Einar? Orri ți-a explicat cum anume s-a produs?

— Da, deși a insistat că nu știe pe de-a-ntregul ce s-a întâmplat. S-a simțit atât de mânios din cauza mărturisirilor lui Einar, încât a simțit nevoia să iasă pe hol pentru a se calma. Următorul lucru de care-și amintește e că a auzit o trosnitură, iar când s-a întors, capul bătrânului zăcea sprijinit de măsuța de cafea, care era plină de sânge. Orri mi-a spus că e destul de sigur că Dagmar și-a pierdut controlul și l-a lovit pe bătrân cu ciocanul în cap. Deși, la acea vreme, Dagmar a jurat că Einar a căzut și s-a lovit cu capul de masă. Sigur că sunt doar baliverne, la fel cum e și afirmația lui că i-a crezut minciuna. În orice caz, după aceea s-au panicat, i-au tras o pungă de plastic peste cap și l-au târât, mort sau pe moarte, în baie. Acolo i-au scos punga și l-au izbit cu capul de marginea căzii, terminându-l definitiv. După care au turnat sângele din pungă în jurul căzii, apoi au curățat măsuța pentru cafea. Ca măsură suplimentară de siguranță, au înfipt o periuță de dinți în pumnul strâns al lui Einar, după care au părăsit scena crimei.

Săracul Thröstur a fost martorul acestei înlănțuiri de evenimente și, potrivit spuselor lui Orri, Dagmar l-a amenințat că-l omoară dacă nu-și ține gura închisă. Însă de data asta i-au promis lui Thröstur și o recompensă. Dacă-și va ține gura, Dagmar îi va omorî pe toți cei care i-au trădat pe el și pe Sigrún — și pe Vaka, firește — dar nu înainte de ieșirea tatălui său din închisoare. Dagmar voia să aștepte tot acest timp pentru că era decisă să-l omoare și pe Jón Jónsson. Iar acest lucru însemna să-și amâne răzbunarea până la data eliberării lui.

Huldar trase până sus fermoarul gecii de pe el.

— Vrei să termini povestea în mașină? Poți sta pe locul din față, continuă el zâmbind. Am înghețat bocnă.

Radiatorul mașinii funcționa, spre deosebire de cel din rabla ei, și deși jetul de aer a fost rece la început, aducea cu el și promisiunea unei mult dorite călduri.

— Continuă, te rog, zise Huldar în timp ce-și freca mâinile și sufla în ele. Aștept vești de la cei din Borgarnes.

— Unde ajunsesem?

— Dagmar l-a omorât pe Einar Adalbertsson şi l-a ameninţat pe Thröstur.

— Corect. Orri mi-a spus că, după aceea, Dagmar a devenit complet obsedată de răzbunare. La început, el a încercat s-o ignore. A crezut că nu vorbeşte serios, că e doar o fază prin care trecea. Dar odată cu scurgerea timpului, în viaţa ei nu mai rămăsese loc pentru nimic altceva şi într-un sfârşit, mariajul lor s-a destrămat. El a aşteptat până la pronunţarea sentinţei date de Curtea Supremă, în speranţa că Dagmar va simţi că Jón a primit ce merita, dar n-a fost de-ajuns pentru ea. A început să plănuiască cum să-i ucidă pe toţi acei oameni care fuseseră implicaţi în prima achitare a lui Jón. În concepţia ei, cu toţii erau vinovaţi. Orri nu era de acord cu ea, iar picătura care a umplut paharul a fost momentul în care ea a început să strângă tot felul de unelte, acid sulfuric şi alte chestii la fel de îngrijorătoare. Era hotărâtă să le adune cu ani în avans, astfel încât să nu le poată fi luată urma atunci când sosea vremea. În ziua în care ea a venit acasă cu o drujbă, a părăsit-o.

— Şi-l înţeleg perfect, spuse Huldar ţinându-şi mâinile în faţa grilajului prin care ieşea căldura. Dacă soţia mea ar veni acasă cu o drujbă, nici pe mine nu m-ar mai putea reţine nimic lângă ea.

— Da, sigur. Visează în continuare.

Freyja nu era interesată să discute despre viaţa lui amoroasă. Voia să-şi termine povestea mai repede, ca să poată pleca acasă.

— După ce-a părăsit-o, mi-a spus că a întrerupt orice legătură cu ea, astfel încât n-a mai ştiut dacă Dagmar a continuat să-şi urmărească obsesia. A sperat că divorţul s-o trezească la realitate. Însă, acum câteva luni, ea l-a sunat ca să-i ceară o favoare. Avea nevoie de-o casă izolată, departe de drumurile principale, cu o pivniţă fără ferestre, pe care s-o închirieze pentru o perioadă. El e un agent imobiliar de succes, aşa că avea pe mână o mulţime de proprietăţi care aparţinuseră unor bănci falimentare şi care acum zăceau nefolosite. Din spusele lui, l-a ameninţat că va spune poliţiei ce rol a jucat el în moartea lui Einar Adalbertsson dacă nu va face asta pentru ea. Aşa că i-a dat cheile unui uriaş imobil de lângă Borgarnes. Proprietatea n-avea nicio şansă să fie vândută prea curând, aşa că el i-a putut-o închiria lui Dagmar fără niciun pericol ca vreun potenţial cumpărător să vrea să vină să o

vadă. Un alt avantaj a fost faptul că-n jurul acestei proprietăţi se afla o mulţime de teren, ceea ce însemna că nu erau deloc case primprejur.

— Sigur acolo sunt copiii. N-au cum să fie în altă parte. Mama lor a fost azvârlită din maşină în mijlocul pustietăţii, aproape de coastele din Hvalfjordur. Bănuiesc că Dagmar a ales să ocolească fiordul, pentru a evita camerele din tunel. N-avea cum să se ducă în altă parte.

Privirea pe care Huldar i-o aruncă Freyjei era aproape imploratoare, ca şi cum o rugă să-i susţină teoria, să-i ofere un fel de garanţie că totul avea să fie în ordine.

— Nu te uita la mine. Eu ştiu şi mai puţine decât tine. Tot ce ştiu eu e ce mi-a spus Orri, şi nu sunt convinsă sută la sută că el chiar poate fi o sursă de încredere.

— Ce ţi-a zis despre crime? A ştiut ceva despre ele?

— El pretinde că nu. A zis că a rămas chiar şocat când a dat peste numele lui Benedikt Toft în ziare, dar n-a vrut să creadă că Dagmar ar putea fi implicată. Nu am foarte mare încredere în această afirmaţie a lui, având în vedere că ştia că ea deţine o drujbă. Apoi n-a mai zis nimic, părând că aşteaptă să-i pun întrebări. Însă eu nu voiam decât să scap mai repede de el, aşa încât te-am sunat pe tine. Fireşte c-ar fi trebuit totuşi să-l întreb de ce a mărturisit abia acum, dar n-am făcut-o.

— Nu contează, pentru că l-am întrebat eu.

— Şi ce-a zis?

— Că nu se mai putea minţi singur după ce numele lui Kolbeinn a apărut în presă şi membrele retezate păreau să aibă legătură cu ambele cazuri. Când poliţia a făcut apel în căutare de informaţii despre Thorvaldur şi copiii săi, n-a mai putut sta deoparte şi te-a sunat pe tine.

— De ce pe mine? E o treabă ce ţine de poliţie. De ce a vrut să mă implice şi pe mine în treaba asta?

— Mă îndoiesc că gândea coerent. Poate că doar a vrut să mute povara de pe umerii săi în cârca altcuiva. Tu ai sunat la poliţie, nu el. Să fi fost o încercare de-a scăpa de vina pentru faptele lui Dagmar? Să se convingă pe el însuşi că n-o trădează pe ea, ci că-n acest fel îi pune interesele mai presus de orice — că doreşte să-i ofere tratament psihiatric, chiar dacă încercarea sa vine cu zece ani prea târziu?

— Să ştii că până la urmă te pricepi destul de bine la astfel de „rahaturi emoţionale".

— Ha ha.

— Încă o întrebare înainte să plec, zise Freyja apropiindu-se şi mai mult de pala de aer cald. Tu-l crezi?

Huldar ridică din umeri.

— Şi da, şi nu. Tu?

— La fel: şi da, şi nu. La urma urmei, el s-a compromis şi pe el însuşi recunoscându-şi rolul jucat în asasinarea lui Einar Adalbertsson. Are vreo şansă să beneficieze de indulgenţă?

— Pentru rolul jucat în ceea ce pretinde el — se poate. Tot ce-a făcut a fost să obstrucţioneze justiţia. Şi dat fiind că faptele se prescriu după zece ani, acum nu mai poate fi trimis în judecată, aşa încât există toate şansele ca el să scape. Pun prinsoare că altfel ar fi păstrat tăcerea.

Lui Huldar îi sună telefonul, pe care-l înhăţă imediat. Vorbi puţin, în schimb îşi lăsă interlocutorul să vorbească şi pentru el. Discuţia fu scurtă şi Huldar închise destul de repede.

— Era unul dintre agenţii din Borgarnes care au fost trimişi la proprietate.

Băgă maşina în viteză.

— Ce? Ce-a zis?

— În general: *Căcat, e foarte naşpa. Iisuse Hristoase, Iisuse Hristoase.* După care a zis că are nevoie de experţi la faţa locului cât mai curând posibil.

Huldar porni în josul străzii, înainte ca Freyja să aibă timp să coboare din maşină.

Aşa că se trezi pe şoseaua de nord, care ducea spre Borgarfjordur, pentru a — te rog, Doamne! — ajuta doi copii îngroziţi.

Capitolul 34

Nu exista nici umbră de îndoială că se aflau pe drumul cel bun. Cauciucurile unei maşini răscoliseră de curând zăpada pe drumul de ţară. După ce se mai apropiară niţel, zăriră lumini care-l făcură pe Huldar să accelereze instantaneu, azvârlind pietriş în toate părţile. Derapară uşor la o curbă, ceea ce-l determină să mai micşoreze puţin viteza, nu de teamă c-ar putea pierde controlul maşinii, ci pentru că Freyja ţipă şi înhăţă mânerul portierei pentru a-şi proteja preţioasă-i viaţă, apoi proferă tot felul de injurii pe drumul rămas până la casă.

Farurile unei adevărate mulţimi de autovehicule iluminau întreaga zonă, scoţând în evidenţă chiar şi cel mai mărunt defect din faţada clădirii. În orice caz, era uşor să-ţi imaginezi cum ar fi arătat aceasta dacă ar fi fost terminată vreodată: imensă şi impunătoare tocmai datorită simplităţii sale pline de aroganţă. Case de vară precum aceasta răsăriseră pe tot cuprinsul ţării în perioada în care oamenii căzuseră în efemera iluzie că sunt mai bogaţi decât erau de fapt, şi nu puţine case asemănătoare aşteptau, pe jumătate terminate, revenirea unor vremuri mai favorabile. Huldar, care nu făcuse niciodată parte din pătura bogată a societăţii, nu ştia dacă ar fi fost tentat de o astfel de opulenţă. Spera că nu.

Toate ferestrele fuseseră astupate cu scânduri bătute-n cuie, însă prin uşa din faţă se revărsa o lumină puternică de la reflectoarele orbitoare montate înăuntru. Probabil că în casă era o mare înghesuială, oricât ar fi fost de încăpătoare aşa-numita „căsuţă de vară". Pe lângă duba criminaliştilor, el mai recunoscu şi maşina Erlei şi a medicului legist, alături de încă vreo două maşini ale poliţiei din Reykjavik. Pe alee, lângă acele autovehicule, mai erau parcate două ambulanţe şi încă două maşini ale poliţiei din Borgarnes. Pe bancheta din spate a

fiecăreia dintre maşinile de patrulă ale poliţiei din Reykjavik stătea ghemuită câte o siluetă neclară. Una părea a fi o femeie — Dagmar, presupuse Huldar. Cealaltă îi aparţinea unui bărbat, al cărui păr scurt părea un adevărat dezastru. Jón Jónsson sau Thorvaldur?

Huldar şi Freyja săriră din maşină. Peisajul muntos reverberă puternic când trântiră portierele şi zăpada le scârţâi sub picioare. Gerul era şi mai muşcător aici decât în oraş, iar din gură le ieşeau nori de abur. Un iz ciudat plutea în aerul nemişcat. Din păcate, era unul care îi era destul de familiar lui Huldar — duhoarea de putrefacţie. După ce-şi pipăi buzunarele hainei, îşi dădu seama că uitase să-şi ia cu el crema mentolată cu care se dădea pe sub nas în astfel de ocazii.

— Mai bine ai aştepta afară, o sfătui pe Freyja, însă ea clătină din cap. Atunci trage-ţi gulerul puloverului peste nas. Va fi extrem de scârbos.

Ea se opri pentru a-i urma sfatul, după care-l însoţi înăuntru, cu ochii căscaţi larg şi privirea fixă.

Huldar o găsi pe Erla discutând cu un poliţist pe care el nu-l cunoştea, pesemne unul dintre agenţii din Borgarnes. Stăteau în capul treptelor ce duceau în pivniţă, care părea a fi şi sursa duhorii insuportabile.

— Cum merge treaba?

— Bine, îi răspunse Erla răsucindu-se spre el. Date fiind împrejurările. Avem pe cap un cadavru destul de oribil ca aspect. Dar s-ar fi putut sfârşi mult mai rău.

Privi pe lângă el şi o fixă pe Freyja.

— Sper că ea e aici pentru copii, nu în calitate de invitat special al tău.

— A venit pentru copii. Unde sunt?

Privirea Erlei se întoarse din nou la Huldar, care simţi venind dinspre ea aroma vagă de mentă de la crema de sub nas.

— În ambulanţă. Sfatul meu e să-şi mişte curul acolo. Imediat. Înainte de-a borî peste pantofii ăia şic ai ei.

Privirea Erlei era elocventă; încălţămintea Freyjei era complet nepotrivită pentru o scenă a crimei.

Huldar se întoarse împreună cu Freyja, care probabil auzise fiecare cuvânt. Ea se prefăcu că nu-i pasă, însă ochii îngustaţi de furie i se zăreau pe deasupra puloverului.

— Copiii sunt în ambulanţă. Mai bine te-ai duce să-i vezi.

Ea se îndepărtă fără un cuvânt, făcând ca tocurile pantofilor să scoată ecouri ascuţite între pereţii goi de beton.

— Bun, atunci. Vrei să arunci o privire la subsol?

Atitudinea Erlei se îmbunătăţi după plecarea Freyjei. Poate că obedienţa lui lipsită de orice comentariu o făcuse să se îmbuneze.

— Deşi te previn, e o privelişte pe care n-ai s-o uiţi prea curând. Vrei mai bine să sari peste ea?

— Nu.

Minţea, dar n-avea de ales. Lui Huldar chiar nu-i plăceau cadavrele. Doar mirosul şi era de-ajuns, fără a mai fi nevoie să-şi imprime pe retină şi imaginile greţoase ce veneau la pachet odată cu el. Luă crema mentolată de la Erla şi se unse cu ea pe sub nas, deşi nu-l ajuta prea mult.

Erla coborî în faţa lui, aparent imună la mirosul care devenea şi mai greţos cu fiecare treaptă coborâtă. Se afla de mai mult timp aici şi părea că devenise deja insensibilă la el. Însă era şi mult mai dură decât mulţi dintre colegii ei de sex masculin — atât în această privinţă, cât şi în multe altele.

— Legistul doar ce şi-a terminat treaba. A plecat împreună cu criminaliştii pentru a aduce cu ei o targă şi alte echipamente, ca să poată lua cadavrul. Iar asta ar trebui să mai împrospăteze niţel aerul.

Nu ezită deloc când ajunseră în capătul şirului de trepte, ci se duse aţă la uşa din oţel deschisă, în direcţia sursei de lumină.

Huldar o urmă îndeaproape. Se strădui din răsputeri să-şi golească mintea complet, în speranţa că va izbuti să scaneze zona cu privirea fără a se arăta impresionat de ceva, fără să observe de fapt ce avea în faţa ochilor. Dar nu-i folosi la nimic. Se opri la intrare, privind cu uluire trupul care-i aparţinuse cândva judecătorului Curţii Supreme, Yngvi Sigurhjartarson. Cel puţin, el trebuia să fie, din moment ce cadavrului îi lipseau şi mâinile, şi picioarele.

— L-au ţinut captiv aici; Dagmar şi Orri. A stat aici două luni, dacă-ţi vine a crede, după ce l-au prins în capcană.

Dagmar ne-a zis că nu i-a luat mult să-l convingă să scrie biletul de adio al sinucigaşului, ci doar i-a promis că dacă-l va scrie, nu-l vor omorî. Lumea crede toate balivernele atunci când nu mai are de ales. I-au lăsat mâncare şi apă, însă casa e foarte izolată, aşa încât n-au putut ajunge aici foarte des, şi deci

mâncarea n-a mai avut cum să i se pară prea apetisantă, în cele din urmă.

— Ai spus că ei l-au ţinut? întrebă Huldar, al cărui glas era înăbuşit de cot.

Nici măcar nu pretindea că ar fi putut-o depăşi pe Erla în astfel de situaţii.

Ea întoarse capul spre el, dar nu comentă nimic când văzu cum face Huldar faţă situaţiei. Nu era prima persoană care nu putea suporta mirosul unui cadavru aflat în putrefacţie.

— Insistă că ea şi Orri au pus împreună cap la cap toate detaliile planului. Divorţul a făcut parte din planul lor, ca să-i împiedice pe cei din jur să creadă că ar lucra împreună. Ştiu că el neagă că ar fi luat parte la toate astea, dar asta este povestea ei. În cele din urmă, o să aflăm care e adevărul.

— Da, să sperăm că aşa va fi.

Era inutil să piardă timpul acum lămurind detalii mărunte. Mâine, poliţia va începe interogarea lui Dagmar şi a lui Orri, de la care ar putea obţine în cele din urmă adevărul sau măcar o versiune a lui. În cazuri complexe ca acesta, poliţia nu putea fi niciodată sigură în legătură cu absolut toate aspectele până la sfârşitul anchetei. Unele detalii nu erau nici corecte, nici greşite; rămâneau la latitudinea fiecăruia cum le interpreta.

Culoarea gri a pielii cadavrului semăna cu marmura în porţiunile vizibile de sub hainele pătate de sânge.

Cioturile erau un adevărat dezastru. Braţele arătau mai rău decât picioarele; rămăsese suficient timp pentru ca vânătăile şi cangrena să-şi facă apariţia înainte de moartea bărbatului, în timp ce tăieturile de la picioare arătau relativ curat. O peliculă opacă acoperea ochii bătrânului, ascunzându-le culoarea adevărată, iar buzele albăstrii îi rămăseseră deschise, ca şi cum scosese un ultim oftat în clipa în care-şi dădea duhul. De uşurare, probabil.

— Potrivit legistului, era puţin probabil ca el să supravieţuiască prea mult timp, chiar dacă i-ar fi lăsat mâinile la locul lor. La încheieturi avea nişte răni destul de urâte, pe care şi le făcuse probabil în timp ce încerca să se elibereze din funii. Bietul om n-a avut cu ce altceva să-şi petreacă timpul. Doctorul spune că oricum avea să facă septicemie de la răni — asta dacă n-ar fi suferit mai întâi un atac de cord. Oricum nu se afla într-o formă prea bună.

— Ce-ai vrea să fac?

Huldar se ruga în gând ca următoarea sarcină să nu-l oblige să rămână în continuare aici. Privirea îi căzu pe mica drujbă pe benzină ce zăcea pe podea lângă uşă, care aproape că-l făcea să audă geamătul motorului şi urletele bietului om.

— Te poţi ocupa tu de interogarea lui Thorvaldur? Îţi mai aduci aminte cât de nesuferit a fost când l-am luat la întrebări prima dată?

Huldar încuviinţă.

— Ei bine, acum e cu totul alt om — pentru moment, cel puţin. Aşa că mai bine ai profita, înainte de a-şi reveni pe deplin.

În drum spre ieşire, Huldar zări o grămăjoară însângerată, de culoarea pielii, aflată în celălalt colţ al încăperii, care-l făcu să se oprească. În faţa ei se afla o mică placă de plastic galben, aşezată acolo de criminalişti pentru a indica numărul probei.

— Ce-i aia?

— A, aia-i mâna lui Thorvaldur, îl lămuri Erla în timp ce se apropia de el. I-a retezat-o Dagmar.

— Chiar nu înţeleg de ce nu o pot pune la loc. Măcar să încerce.

Thorvaldur zăcea întins pe o targă, în ambulanţă. Doctorul suise pe scaunul din faţă, lângă şofer, în timp ce Huldar avea la dispoziţie zece minute, pentru a discuta cu pacientul. Thorvaldur abia dacă putea fi recunoscut ca îngâmfatul şi elegantul procuror de dinainte, care stătuse în camera de interogatorii a poliţiei nu mai devreme de ieri. Acelaşi costum scump putea fi zărit pe sub pătură, deşi gulerul cămăşii era acum răsucit şi jegos, iar sacoul cunoscuse şi zile mai bune. Părul îi era umed şi zbârlit, chipul, cenuşiu şi murdar. Îşi odihnea braţul stâng tulburător de scurt deasupra păturii, înfăşurat într-un bandaj alb.

— Doctorul spune că tăietura n-a fost suficient de curată şi că a trecut prea mult timp. Când s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Acum câteva ore, zise Thorvaldur apucându-şi ciotul cu mâna dreaptă. Dar n-a trecut chiar aşa mult. De ce nu vor măcar să încerce?

— Ei ştiu mai bine ce au de făcut. Cel puţin nu e mâna dreaptă.

— Sunt stângaci.

— Aha.

Huldar îşi feri privirea, ruşinat că nu observase.

— Ar fi putut fi mult mai rău. Mulţumeşte-te măcar cu asta.

Thorvaldur înălţă privirea spre chipul lui Huldar.

— Copiii cum se simt? Sunt bine? Karlotta...

— Are cineva grijă şi de ei. Sunt mici. Vor trece cu bine peste asta.

— Chiar crezi asta? Cu-adevărat?

— Da, chiar cred.

Fireşte că nu ştia nimic sigur, dar voia să poată spera.

— Am încercat. Chiar am încercat, iar în consecinţă mi-am pierdut mâna pentru asta. Atunci a venit sfârşitul pentru mine. Chiar n-am putut suporta să o pierd şi pe cealaltă. Ar fi trebuit să cedez din prima... ar fi trebuit...

— Ce-ar fi trebuit?

Thorvaldur îşi coborî din nou privirea spre braţ.

— Mi s-a dat de ales. Să ajung la fel ca tipul de sub pătură...

— Yngvi Sigurhjartarson. Judecător la Curtea Supremă de Justiţie.

— Serios? Ar fi trebuit să-l recunosc. Dar acel... acest... cadavrul nu arăta deloc că el.

— Nu. Presupun că nu arăta.

Huldar încercă să-şi alunge din minte chipul grotesc desfigurat al bărbatului.

— Continuă — spuneai că ţi s-a dat în cele din urmă de ales între a ajunge la fel ca el sau ce? Care era alternativa?

— Să-mi sacrific o mână pentru Karlotta şi pe cealaltă pentru Dadi. Dacă mi-aş fi sacrificat ambele mâini, ei ar fi fost cruţaţi. Dar, în final, nu l-am putut salva decât pe unul.

— Ţi s-a spus că vor fi omorâţi amândoi?

— Nu. Că vor fi violaţi. De către Jón Jónsson. Ea mi-a zis că pe mine n-ar trebui să mă deranjeze, pentru că am arătat că sunt de acord cu astfel de lucruri. L-a adus şi pe el, pentru a-mi dovedi că era acolo.

— Înţeleg. S-a referit la momentul când Thröstur a venit după ajutor la tine cu ani în urmă, când lucrai la poliţia din Hafnarfjördur?

— Da.

Ochii lui Thorvaldur înotau acum în lacrimi.

— Dar n-a fost chiar aşa. N-am crezut niciodată c-ar fi în ordine. Dar pur şi simplu n-am avut de ales.

— Ba întotdeauna avem de ales, Thorvaldur. După cum văd eu lucrurile, tu n-ai făcut nimic pentru a-l ajuta pe Thröstur tocmai pentru că primiseşi o ofertă aşa de bună pentru un loc de muncă de la bunicul lui. Nu ăsta-i adevărul?

— A fost mult mai complicat de-atât. Bunicul său mi-a zis că va avea grijă să fiu demis dacă acel caz va merge mai departe, iar eu nu-mi permiteam să am o asemenea pată în CV. Şi a mai pretins că băiatul era un mincinos patologic şi că nu era prima oară când se adresa autorităţilor şi le povestea asemenea prostii. Din punctul meu de vedere, putea fi adevărat — eu de unde să ştiu că el însuşi era un mincinos desăvârşit? După care a adăugat că dacă-mi voi ţine gura, va avea grijă să ajung la Procuratura de Stat după absolvire. Pentru că aş fi dovedit că se poate avea încredere în mine.

O lacrimă i se scurse pe obraz, apoi îi intră în ureche.

— Şi s-a ţinut de promisiune. Era marea mea şansă. Eu nu aveam „pile". Aş fi fost nevoit să muncesc şi să-mi fac singur loc, să irosesc ani de zile cu munca de jos, să fac practică nu ştiu câţi ani şi tot aşa. A fost o ofertă de nerefuzat. Şi mi-a zis şi că băiatul era un mincinos. Asta mi-a zis.

— Ceea ce era o prostie. Thröstur chiar spunea adevărul.

Lui Huldar nu putea să-i fie milă de Thorvaldur; bărbatului îi era suficientă milă de sine însuşi. Lacrimile curgeau în continuare.

— Povesteşte-mi despre Karlotta. Trebuie să ştim exact ce s-a întâmplat, astfel încât să-i putem oferi ajutorul de care are nevoie.

Thorvaldur îşi trase nasul.

— La început, n-am crezut că vorbeşte serios când zicea că-mi va tăia mâna. Cumva, drujba aia mi se părea irealã. Mi-am cerut scuze pentru că l-am lăsat baltă pe Thröstur şi pentru că, în mod indirect, acest lucru i-a afectat fiica. Am tot spus că-mi pare rău, din nou şi din nou. Dar ea n-a vrut să m-asculte, insistând întruna că trebuie să aleg între a-l lăsa pe Jón Jónsson să-mi molesteze copiii sau a-mi sacrifica mâinile. Aşa că i-am zis că vreau să-i salvez pe Karlotta şi pe Dadi, apoi am întins mâna. Copiii erau înnebuniţi de groază — pur şi simplu înnebuniţi — agăţându-se totodată de mine, în timp ce se întâmplau toate astea. Am căzut în genunchi pentru a-i lua în braţe, apoi am întins mâna, sperând că ea avea să cedeze. Dar n-a cedat. M-a apucat de mână şi-a ridicat drujba. Apoi...

— Continuă.

— Am leşinat. Când mi-am revenit, ciotul îmi era amorţit şi-n jurul lui îmi fuseseră înfăşurate nişte cârpe. Ea aştepta în faţa mea. Karlotta şi Dadi se refugiaseră într-un colţ, îngroziţi. Erau acoperiţi de sânge. îmi aduc amine că îmi era incredibil de sete. Dar ea n-a vrut să-mi dea apă. Doar m-a lovit cu piciorul în coaste şi m-a pus să aleg: salvasem doar unul dintre copii, nu şi pe celălalt. Iar eu am cedat. N-am mai putut rezista.

Rămase tăcut, închise ochii, apoi continuă:

— Karlotta şi Dadi au început să ţipe — nu cred că înţelegeau ce se întâmplă, deşi ştiau că avea totuşi legătură cu ei — că i-am trădat. Dar n-aveam timp să-i liniştesc, pentru că a zis că începe să numere până la zece, după care trebuia să aleg pe care dintre ei să-l sacrific.

— Şi ai ales-o pe Karlotta?

— Nu mai gândeam. Eram în stare de şoc. Singurul lucru pe care-l înţelegeam erau numerele — şi fiecare mi se părea nespus de preţios, pentru că atâta timp cât ea număra, nu eram nevoit să rostesc vreun nume cu voce tare. După care, brusc, a ajuns la zece. Iar eu am bolborosit „Karlotta". Nu ştiu de ce. Abia după ce a scos-o din cameră, m-am întrebat ce-aş fi făcut dacă aş fi avut suficient timp de gândire la dispoziţie. Tot nu mă puteam decide. E mai rău pentru o fată sau pentru un băiat să îndure aşa ceva? E mai bine să fie mai mic? Sau mai mare? Făcusem alegerea corectă?

— Ambele alegeri erau la fel de proaste.

Huldar văzu că doctorul se foia stânjenit pe scaunul din faţă, cu chipul oripilat. Acesta îşi ciocăni uşor ceasul de la mână, pentru a-i aminti lui Huldar că nu prea mai avea timp.

— Tot zici ea. Ai văzut faţa femeii? Ai fi în stare să o recunoşti?

— Da, zise Thorvaldur închizând ochii. Presupun că oricum n-ar fi avut de gând să ne lase, pe mine sau pe copii, în viaţă. Poate că am avut totuşi noroc.

— Fără îndoială, spuse Huldar punând o mână pe umărul lui Thorvaldur. Încă ceva şi te las în pace. Ai mai văzut şi pe altcineva în afară de ea? Un bărbat, de exemplu?

— L-am văzut pe Jón Jónsson. Ea mi l-a arătat. Pe altcineva, nu. A fost singură.

Huldar îl strânse de umăr, în semn de despărţire, după care se ridică în picioare. După ce coborî din ambulanţă, Thorvaldur strigă după el:

— Tu ce-ai fi făcut? Pe cine-ai fi ales? Pe Karlotta sau pe Dadi?

Huldar se răsuci spre el.

— Nu-ţi pot răspunde la o asemenea întrebare. N-am copii.

Închise uşile în urma sa.

Freyja stătea pe bancheta din spate a celei de-a doua ambulanţe, ţinând-o pe Karlotta în braţe. Fata era învelită într-o pătură şi-şi ţinea faţa îngropată în pieptul Freyjei. O şosetă roz, cu talpa udă şi neagră de mizerie, se iţea de sub pătură. Trupul micuţ şi subţire se cutremura de plâns. Fratele ei stătea ghemuit în poziţie fetală pe o targă, părând adormit. Huldar sui înăuntru, trăgând uşa după el.

— Cum se simte?

Freyja clătină din cap.

— Nu prea bine. Mă întorc în oraş cu ambulanţa. La Casa Copiilor ne aşteaptă o doctoriţă şi o asistentă şi au mai chemat şi o asistentă de la serviciul de urgenţă pentru victimele abuzurilor sexuale.

— Deci el...?

Huldar gesticulă fără cuvinte, sperând că ea va înţelege.

Freyja ridică din umeri şi ridică uşor pătura de pe fetiţă. În afară de şosetele din picioare, era complet goală de la talie în jos.

— Imposibil de precizat. Suntem pe picior de plecare; îl mai aştept pe doctor.

Huldar încuviinţă din cap.

— Te sun, dacă nu va fi prea târziu când mă întorc. Dacă nu, vorbim mâine.

Întinse mâna spre capul micuţ şi-i mângâie părul murdar, întărit de transpiraţie.

— Mult noroc! Ce-a fost mai rău a trecut.

După aceea mai rămase o bucată de vreme pe alee, luând guri mari de aer în efortul de a-şi stăpâni mânia, încerca să-şi revină când un al doilea doctor ieşi din casă şi sui în ambulanţă, alături de Freyja şi de copii.

Cele două ambulanţe porniră la drum. Le privi luminile de poziţie până ce dispărură în spatele unui deal.

— Vii şi tu? îl strigă Erla din uşă.

— Mai stau să fumez o ţigară. Vin şi eu într-o clipă.

Avea glasul gros şi gol din cauza oboselii.

— E totul în regulă? îl întrebă Erla îngrijorată. Ai grijă să nu vomiţi prea aproape de casă.

— Sunt bine. Vin şi eu imediat.

Huldar se forţă să surâdă şi Erla dispăru din nou înăuntru. Îşi aprinse ţigara şi trase fumul adânc în piept. Nicotina nu-l ajuta deloc să-şi stăpânească furia; ba chiar i-o amplifică. Însă în toată această furie găsi o anumită limpezime, eliberându-şi mintea de treizeci de ani de îndoctrinare cu comportamentul de om bun, care ştia să facă diferenţa între bine şi rău. Uneori trebuie să dai frâu liber instinctelor violente.

Mai bine să treacă şi peste asta.

Cu ţigara încă în gură, se îndreptă spre maşina de poliţie în care era ţinut Jón Jónsson. Se opri în dreptul uşii din spate şi mai trase un fum în timp ce-l studia pe bărbat. Îl recunoscu din poze: era mai bucălat şi mai murdar, dar era la fel de urât şi pe chip purta aceeaşi expresie alunecoasă. Simţind că cineva stă lângă maşină, Jón Jónsson îşi răsuci capul şi întâlni privirea lui Huldar.

Deschise gura prosteşte în timp ce se holba la poliţist. Era mort de beat.

Huldar trase din nou din ţigară, lungind şi mai mult capătul aprins al acesteia. După care deschise portiera maşinii, fiind lovit în plin de izul acru de alcool cu care era destul de familiarizat. Aşa miroseau toţi cei care beau zi şi noapte, fără oprire. Jón se legănă uşor, încercând să-şi găsească echilibrul. Când Huldar îl scuipă în faţă, nici măcar nu păru să bage de seamă.

Huldar mai trase un ultim fum, apoi îşi stinse ţigara chiar în ochiul umed al bărbatului. După care trânti portiera şi-şi mai aprinse una. În spatele său se auzi un urlet de agonie.

Apoi porni în direcţia maşinii în care se afla Dagmar.

Capitolul 35

— Şi susţii în continuare că exact aşa s-au petrecut lucrurile?

Femeia de la Afaceri Interne întâlni privirea colegului său, apoi amândoi se uitară la Huldar. Expresia lor îi era destul de familiară, căci o văzuse de nenumărate ori în clipa când trebuia să-şi intre în rol în timpul interogării unui suspect. I se părea ciudat să se afle de cealaltă parte a mesei. Ştia prea bine ce le trecea prin cap, în astfel de momente, celor care interogau, le recunoştea privirile furişe şi tacticile din spatele întrebărilor repetitive sau schimbările de intonaţie. Ştia tot timpul ce urma — iar ei ştiau că el ştie.

— Chiar te aştepţi să înghiţim asemenea rahat?

— Da.

Huldar nu-şi feri privirea şi avu grijă să nu se foiască în scaun sau să bată darabana pe masă.

— A venit cineva cu o altă variantă?

Expresia bărbatului deveni încordată, buzele fiindu-i strânse într-o linie şi între ochi formându-i-se cute adânci.

— Există două variante, cum sigur ştii foarte bine. Una care are legătură cu automatul de cafea; cealaltă e cea pe care

sunt pregătiţi colegii tăi să o susţină. Adică aceasta, pe care tu, în mod neinspirat, insişti să o tot repeţi, pur şi simplu nu stă în picioare. Nimeni, oricât ar fi el de beat, de pervers sau orice alt epitet i se potriveşte lui Jón Jónsson, nimeni nu şi-ar stinge ţigara în propriul ochi.

— Şi totuşi, exact asta pare să se fi întâmplat, zise Huldar ridicând din umeri. Uneori se întâmplă şi chestii mai ciudate. El ce zice? Că am făcut-o eu?

El ştia că nu-i adevărat; Erla îi şoptise măcar atâta lucru înainte de-a fi luat la întrebări. Şi că toţi erau pregătiţi să-i susţină povestea. Ba chiar, de dimineaţă, când venise la serviciu, mai mulţi colegi îl bătuseră pe spate, felicitându-l.

— Nu-şi mai aduce aminte. Era prea beat, spuse femeia, zâmbind sarcastic. Şi sunt sigură că ştii şi tu acest lucru.

Huldar se abţinu să ridice din nou din umeri. Chiar nu era nevoie să-i insulte contrazicându-i.

— Tu cum te-ai rănit? zise femeia indicând bărbia şi mâinile julite ale lui Huldar.

— Am căzut.

Omise faptul că Gudlaugur îl doborâse la pământ, pentru a-l împiedica să ajungă şi la Dagmar. Tânărul agent ieşise din maşină pentru a lua o gură de aer proaspăt, asistase la atacul asupra lui Jón Jónsson şi reacţionase fulgerător după aceea.

— Am alunecat pe pietrişul de la locul faptei. Nu-i nimic serios, dar, oricum, mulţumesc pentru întrebare.

— Nu ţi se spune ţie Domnul înţelepciune?

Bărbatul trase spre el o coală de hârtie, care era pe masă, dar de care nu se atinsese deloc de când se aşezase pe scaun.

— Ce-ar fi să ne spui totuşi adevărul? Îţi dăm cuvântul nostru că incidentul va fi tratat cât se poate de obiectiv. Suntem perfect conştienţi de faptul că această anchetă a fost destul de chinuitoare din toate punctele de vedere, şi probabil că retrogradarea nu ţi-a uşurat absolut deloc viaţa.

Mai devreme sau mai târziu trebuia să se întâmple şi asta: să înceapă să se poarte prieteneşte, prefăcându-se că sunt de partea lui. Procedau ca la carte. Dacă ar fi căzut în capcana vorbelor lor mieroase, ar fi ajuns în „Cutie", în camera de la subsol în care cei care aşteptau să fie daţi la o parte îşi petreceau timpul rămas cu tot felul de statistici inutile. Nu se mai întorcea nimeni din „Cutie" pentru a primi sarcini obişnuite. Huldar nu muşcă momeala.

— Nu mi-a păsat nici cât negru sub unghie de retrogradare. Din partea mea, Erla se poate spăla pe cap cu slujba ei.

Nu sunase prea bine, aşa că nu-i rămase de făcut decât să se lase pe spate în scaun şi să numere în gând până la zece. Privirile lor compătimitoare îl determinară să mai aştepte vreo două secunde. După care, recăpătându-şi oarecum stăpânirea de sine, adăugă pe un ton ceva mai calm:

— Erla e un manager de departament mult mai capabil decât am fost eu. Vă asigur că nu mă simt absolut deloc dezamăgit că am fost retrogradat. Chiar deloc.

— Da, bine.

Femeia se aplecă spre bărbat şi citi o însemnare făcută de acesta.

— Dacă tot ai menţionat-o pe Erla, ar mai fi o problemă pe care-am vrea s-o abordăm.

— A, da?

Lui Huldar i se strânse stomacul. Se pregătise din punct de vedere mental pentru interogatoriu, însă nu se aşteptase la surprize.

— E o problemă sensibilă şi te înţelegem perfect dacă ai prefera s-o discuţi mai întâi cu un avocat. Ţi-am putea face o programare, ceva mai târziu. Acelaşi lucru e valabil şi-n cazul în care găseşti nepotrivită prezenţa unuia dintre noi aici, în timp ce dai declaraţia. Unii oameni preferă să discute astfel de probleme cu o femeie, alţii, cu un bărbat.

— Ce?

Huldar nu era deloc sigur că auzise bine ce-i zisese femeia.

— Chiar nu te înţeleg.

Femeia ridică foaia de hârtie. Era prea departe pentru ca Huldar să poată citi scrisul mărunt, însă titlul se distingea perfect: Cum să răspunzi hărţuirii sexuale la locul de muncă. Stomacul i se întoarse cu susu-n jos. Nu putea însemna decât un singur lucru. Să se fi coborât Erla chiar atât de jos, încât să depună o plângere împotriva lui? Să fi amânat el prea mult discuţia cu ea?

— Ce-i asta?

— Chiar nu ţi-e cunoscut conţinutul?

Femeia aşeză hârtia pe masă şi-o împinse spre el.

— E o lectură obligatorie. Ar trebui să ştii asta.

Huldar nu se atinse de hârtie.

— Am citit-o. Doar că nu înţeleg ce are de-a face cu mine.

Se întrebă dacă ar trebui să ceară permisiunea să discute mai întâi cu un avocat. Măcar asta i-ar da ocazia să se mai adune niţel.

— A, cred că înţelegi prea bine. Ba mai mult, suntem convinşi că a fost unul dintre factorii care au dus la incidentul de duminică seara. Dacă ne spui adevărul despre el, noi am putea ţine cont de acest lucru când ne vom ocupa de cazul de hărţuire.

Bărbatul preluă iniţiativa.

— Tuturor le vine greu să discute despre aşa ceva. Înţelegem foarte bine acest lucru. De aceea, se-ntâmplă rar să iasă cineva în faţă. Tu eşti unul dintre puţinii norocoşi ale căror cazuri au fost raportate de către o terţă parte.

— Ce?

Huldar începea să creadă că se află sub influenţa unor halucinogene.

— Eu? Norocos?

Măcar se bucura că nu Erla fusese cea care-l dăduse-n gât. Dar ideea că el ar fi fost cel norocos nu avea niciun sens.

— Da. Probabil că nu te-ai fi gândit niciodată să depui tu singur plângere. Rareori se întâmplă ca bărbaţii să facă acest pas.

Huldar era uluit. Erla nu făcuse plângere împotriva lui; nici măcar nu era suspect. El era victima. Nici măcar într-un milion de ani nu s-ar fi gândit la aşa ceva. Cine dracu'-i făcuse tocmai lui una ca asta? Şi Erlei? Bine, pe listă avea destui suspecţi: departamentul zumzăia de bârfe despre noaptea pe care-o petrecuseră împreună. Persoana care raportase incidentul probabil c-o făcuse doar ca să se răzbune. Pe el sau pe Erla. Sau poate că nu era decât o glumă, dar lui nu i se părea nimic amuzant.

— Vă pot întreba cine v-a servit toate aceste minciuni?

— Tu poţi întreba, dar noi nu avem voie să-ţi răspundem. Deşi poţi sta liniştit, căci sursa noastră e de încredere.

Bărbatul îl privi înţelegător.

— N-are de ce să-ţi fie ruşine. Ruşine trebuie să-i fie doar făptaşului.

— Nu. Nu, nu, nu. Trebuie să fie o greşeală la mijloc. Eu nu am fost hărţuit de către ea. Nici sexual, nici în alt fel. Vă rog să aruncaţi acest raport şi să nu mai abordaţi niciodată cu mine acest subiect. E doar o neînţelegere la mijloc.

Se opri ca să tragă aer, apoi continuă:

— Sincer.

— Deci negi că ea ţi-a făcut avansuri? Că s-a folosit de poziţia ei de şef pentru a te ademeni într-o relaţie de natură sexuală?

— Da. Neg. O parte. N-a fost aşa cum ziceţi voi, şi insist să renunţaţi la acest raport sau acuzaţie sau cum dracu' îi ziceţi.

Huldar se pregăti să se ridice. Existau limite dincolo de care nu putea trece.

— Cineva a vrut să-şi bată joc de voi.

Pentru prima oară, cei doi nu mai păreau aşa siguri de ceea ce susţineau. Renunţaseră amândoi la atitudinea condescendentă la adresa lui.

— Bine, vom vedea. Gândeşte-te cât vrei la asta şi vom discuta despre subiect ceva mai târziu. Plângerea va fi cercetată indiferent că vrei tu sau nu, şi acelaşi lucru e valabil şi-n cazul anchetei cu privire la Jón Jónsson. Niciunul dintre cazuri nu va fi închis.

Huldar sări în picioare. Nu mai putea rămâne nici măcar un minut aici.

— Trebuie să plec. Mă aşteaptă lumea.

N-avea de gând să le spună că trebuia să se întâlnească cu Erla pentru a o interoga împreună pe Dagmar. Îi credea în stare să îi interzică să se mai ocupe de caz până la încheierea anchetei despre rănirea lui Jón. Iar Afacerile Interne funcţionau într-un ritm atât de lent, încât cazul de crimă avea să fie închis cu mult înainte de soluţionarea anchetei lor. Doar datorită Erlei încă nu fusese transferat. Şi el era disperat să nu rateze povestea lui Dagmar. Şi-aşa era destul de şucărit pentru că ratase interogatoriile de ieri. Erla îl trimisese pachet direct în oraş, împreună cu Gudlaugur, după atacul asupra lui Jón, şi-i ordonase să rămână acasă luni, ca să se calmeze. Aşa că nu-i rămăsese decât s-asculte de la alţii ce se aflase până acum.

— Înainte de-a pleca...

Huldar se opri la uşă.

— Dacă eşti implicat într-o relaţie sexuală cu şefa ta, Erla, va trebui s-o închei imediat. Altfel, ea îşi va pierde postul. S-a înţeles?

Huldar se întoarse, incapabil să-şi mascheze zâmbetul.

— S-a înţeles.

Dintr-o singură lovitură, toate grijile sale cu privire la terminarea relaţiei lor fuseseră înlăturate complet. Una peste alta, interogatoriul de azi s-ar fi putut sfârşi mult mai prost.

Huldar ciocăni uşor în uşa camerei în care era programat să se desfăşoare interogatoriul lui Dagmar. O deschise, îşi ceruze scuze pentru întârziere şi se strecură pe scaunul de lângă Erla. În faţa lor stăteau Dagmar şi avocatul ei, un tinerel pe care ea îl alesese la întâmplare din listă care i se dăduse.

De la arestarea ei trecuseră mai mult de douăzeci şi patru de ore. Celulele erau pline până la refuz că urmare a evenimentelor grave din timpul weekendului, cu Jón Jónsson, Orri, Thröstur şi mama sa, Agnes, toţi închişi separat. Poliţia luase decizia de a-i elibera pe mamă şi fiu în seara aceasta. Nu mai avea rost să-i reţină: Agnes mărturisise deja că-şi ajutase fiul să dezgroape sicriul şi să-l ducă la groapa de gunoi; Thröstur recunoscuse asta şi faptul că acoperise uciderea lui Einar Adalbertsson, petrecută cu unsprezece ani în urmă. A doua infracţiune intra sub incidenţa legii prescrierii. În plus, Thröstur era minor la acea vreme. El şi mama sa vor fi judecaţi pentru profanare de morminte şi rele tratamente asupra unui cadavru, dar aceste infracţiuni se pedepseau doar cu amendă sau cu câteva luni de închisoare. S-a dovedit că Sigrún n-a luat parte la niciunul dintre incidente. Ea era singura persoană cu conştiinţa curată, în afară de copiii lui Thorvaldur.

Thröstur n-avea să scape chiar aşa uşor. Obstrucţionase activitatea justiţiei, ascunzând în mod deliberat informaţii. Totuşi, dat fiind că se arătase dispus să coopereze, nu mai avea rost să fie ţinut în arest.

Cu Orri era o altă poveste. Le era greu să dovedească rolul direct jucat de el în săvârşirea crimelor. Dagmar pretindea că participase şi el şi majoritatea membrilor echipei de anchetă erau înclinaţi să o creadă. Pur şi simplu nu puteau accepta versiunea avocatului experimentat al lui Orri, care susţinea neîncetat că ea suferea de halucinaţii psihotice. Însă în cuvântul ei nu se putea pune bază, dat fiind că nicio dovadă solidă nu susţinea implicarea lui Orri şi niciunul dintre martori nu-i întărise declaraţia. Dacă nu se ivea nicio probă solidă, Orri putea foarte bine să scape de o condamnare. Le va fi imposibil să dovedească faptul că el a fost complicele femeii, ba chiar vinovaţi în mod egal de comiterea crimelor, aşa cum continuă Dagmar să susţină. Incoerenţa cu privire la anumite detalii îi slăbea foarte mult declaraţia.

Avocatul ei dorea să o supună unei evaluări psihiatrice, însă ea refuză cu încăpăţânare şi ameninţa că-şi va angaja un alt avocat. În ciuda refuzului ei de-a se supune evaluării, un judecător ar putea să insiste să o facă. Pentru a complica şi mai mult lucrurile, judecătorii puteau declara un conflict de interese, dat fiind că ea era acuzată de uciderea unuia dintre colegii lor. Şi nimeni de la procuratură n-ar putea participa la proces, din cauza legăturilor lor profesionale cu Benedikt Toft şi Thorvaldur; trebuia adus cineva din afară. Thorvaldur era în concediu pe termen nelimitat şi probabil că n-avea să se mai întoarcă la lucru nici măcar după ce s-ar fi recuperat complet după pierderea mâinii. Acelaşi lucru era valabil şi-n cazul psihologului Sólveig; fusese trimisă în perioada de preaviz, cât timp ancheta era în desfăşurare şi, la fel ca şi-n cazul lui Thorvaldur, era puţin probabil să i se mai permită să revină la lucru.

— Ia uite, ia uite, nu-i aşa c-a venit şi fumătorul? rânji Dagmar.

În mod remarcabil, arăta mult mai bine acum decât atunci când o văzuse Huldar prima dată. Părea mai fericită, mai lipsită de griji. I se dăduse voie să-şi aranjeze ţinuta, avea părul pieptănat şi era chiar şi machiată, ca şi cum aştepta nişte fotografi.

— Poliţaiul meu preferat.

Asistase la atacul asupra lui Jón Jónsson, dar, deocamdată, nu recunoştea nimic. Habar n-avea că ea fusese următoarea pe lista lui neagră, deşi chiar dacă ar fi ştiut, probabil că acest lucru nu ar fi făcut-o să-şi schimbe atitudinea. Jón Jónsson era persoana pe care ea o ura cel mai mult pe lume şi nimic altceva nu-i uneşte mai mult pe oameni decât un duşman comun.

Huldar se prefăcu că n-o aude, iar Erla îi ordonă lui Dagmar să-şi continue povestea. Femeia îşi îndreptă din nou atenţia asupra ei.

— Deja v-am spus toată povestea, atât ieri, cât şi cu o seară înainte, dar cum se pare că eşti cam grea de cap, o voi repeta, din nou şi din nou, zise ea dându-şi după ureche o şuviţă de păr care-i căzuse pe obraz. Cum spuneam, n-am avut absolut deloc intenţia de a-i permite lui Jón Jónsson să meargă până la capăt cu acea fetiţă.

— O cheamă Karlotta, spuse Erla privind-o pe Dagmar în ochi. încearcă să ţii minte asta.

— Karlotta. Un nume destul de pretenţios, nu credeţi? În fine. Am vrut doar ca netrebnicul ei de tată s-o audă cum ţipă. La fel cum a ţipat Vaka. În clipa în care Jón se pregătea să...

Femeia şovăi, părând că-şi pierde controlul, după care se adună şi termină pe un ton la fel de rece ca până atunci:

— Când se pregătea să-şi facă treaba, l-am împins de pe ea. Era atât de beat, că nici măcar nu mi s-a putut opune. Cel mai mare regret al meu e că nu l-am omorât chiar atunci, când am avut ocazia. Dar am izbutit să-l fac să-şi piardă cunoştinţa şi voiam să aştept să se trezească înainte să pun mâna pe drujbă.

— A, da, drujba, zise Erla mâzgălind ceva în carnet şi făcându-l pe tânărul avocat să pălească.

— Vă rog, aş putea discuta cu clienta mea între patru ochi?

— Of, nu te mai băga, da? Tu nu eşti aici decât ca să îndeplinim toate formalităţile. Chiar nu contează ce zic sau ce fac. Oricum voi primi pedeapsa obişnuită de şaisprezece ani.

— Nu neapărat. E posibil să primeşti şi douăzeci de ani. Sau închisoare pe viaţă. Doar pentru că încă nu s-a dat niciodată o asemenea sentinţă, nu înseamnă neapărat că nu s-ar putea întâmpla.

Avocatul se uită la Huldar şi Erla, în căutare de sprijin, deşi era în zadar. Depindea doar de Dagmar să-şi apere propriile interese. Dacă ea voia să renunţe la avocat, aşa să fie.

Dagmar îşi dădu ochii peste cap.

— Bla-bla-bla. Pot continua?

— Da, chiar te rog, interveni şi Huldar în cele din urmă. Povesteşte-ne despre relaţia ta cu Jón Jónsson. Cum de l-ai convins să treacă de partea ta?

— A fost uşor. I-am trimis scrisori. Am făcut rost de scrisori cu antetul avocatului său şi pe care am trecut adresa salonului de coafură, ca să o fac să pară oficială, după care am adăugat numele avocatului la căsuţa noastră poştală. Nu şi-a dat nimeni seama. I-am scris şi i-am spus că-l înţeleg; am copiat texte găsite online, unde oamenii pretind că pedofilia e o orientare sexuală normală. El a pus botul, iar eu am continuat să-l prostesc, spunându-i că i-aş putea face rost de material care să-i satisfacă nevoile, astfel încât să-i lase în pace pe copiii adevăraţi. Dacă i-aş fi spus că-i pot aduce copii, probabil că şi-ar fi dat seama de înşelătorie. Aşa, el a crezut că şi-a găsit un suflet pereche, o femeie care era atrasă de deţinuţi.

Dagmar tăcu şi-i privi satisfăcută pe Huldar şi pe Erla. Părea că se aşteaptă s-o aplaude pentru ingeniozitatea ei. Când ei o priviră la fel de calm, cu chipuri ca de piatră, ea cedă, clătină din cap nepăsătoare şi-şi continuă povestea:

— Eram un pic îngrijorată că el îşi va da seama, deşi n-ar fi trebuit. Adică, el nu mai avea pe nimeni altcineva la care să apeleze. Un om gata să se înece nu se opreşte să se întrebe despre calitatea funiei de salvare care i se aruncă.

— Şi când a ieşit din închisoare?

— Am alcătuit un plan în ultimele noastre scrisori. Trebuia să-mi dea telefon când ajungea în oraş. Eu urma să am grijă de el până se punea pe picioare.

Dagmar râse sumbru.

— A mers ca uns. El m-a sunat de la un telefon public şi eu am mers să-l iau. Pe scaunul din faţă aveam o sticlă de whisky şi i-am zis că urma să sărbătorim eliberarea lui. El a ezitat la început, dându-mi motive de îngrijorare. Îmi era teamă că dacă era treaz, avea să mă recunoască de la proces. Dar mi-am făcut griji degeaba — el doar a desfăcut dopul şi a tras o duşcă zdravănă. După aceea, totul a fost foarte uşor. L-am dus la casa de vacanță, unde eu şi Orri dusesem o saltea, trăscău, mâncare, un radiator electric şi nişte material dezgustător, pe care-l descărcasem de pe internet şi-l printasem cu multă vreme în urmă. Aveam tot ce ne trebuie şi n-a fost nevoie să ne mai gândim la el decât mult mai târziu. Deşi a trebuit să-i iau totuşi pantofii, ca să nu se plimbe de colo-colo, şi să încui camera în care-l ţineam pe Yngvi. Ţineţi cont, în acel moment Yngvi încetase deja să mai ţipe şi era aproape terminat. După aceea, a murit, zise Dagmar şi luă o gură de apă. A fost, de fapt, o greşeală.

— De ce a fost o greşeală? întrebă Erla ridicând privirea din notiţele pe care şi le lua în timp ce vorbea Dagmar.

— Aveam impresia că Jón trebuia să iasă din închisoare mai devreme. Însă eliberarea s-a amânat, din varii motive, aşa că am rămas pe cap cu nemernicul acela de Yngvi timp de două luni.

— De ce să-l aşteptaţi pe el?

Huldar presupunea că aceste lucruri fuseseră deja lămurite cu o zi înainte, însă lui nu i se dezvăluiseră decât punctele principale ale declaraţiei ei.

— De ce pur şi simplu nu v-aţi ucis ţintele cu două luni mai devreme? Doar plănuiseräţi aceste lucruri atât de mult timp,

încât chiar nu înţeleg de ce două luni în plus sau în minus ar mai fi contat.

— Din două motive, poliţaiul meu preferat. În primul rând, am vrut de la început să facem să pară că Jón era cel care le elimina. În al doilea rând, toate crimele trebuiau să aibă loc într-un interval scurt. Acest lucru ar fi diminuat riscul de-a fi prinşi înainte de-a termina — cum de fapt am şi fost, din nefericire. Aş fi preferat s-o elimin şi pe curva de Sólveig, şi sigur c-a fost o eroare din partea noastră că Jón a supravieţuit. Asta a fost din cauza poliţiei. Dacă aţi fi sosit c-o oră mai târziu, l-aş fi făcut bucăţi-bucăţele. În faţa lui Thorvaldur, ca să nu se plictisească.

— Şi-n faţa copiilor lui?

Dagmar ridică din umeri.

— Nu. Probabil că nu.

Avocatul ei păru uşurat auzind acest răspuns.

— Dar să-ţi mai zic un lucru, domnule Marlboro.

Dagmar rânji la Huldar, deşi nu părea s-o intereseze dacă obţine vreun răspuns sau nu. Oricum, părea să se amuze copios.

— Deja nu-mi mai păsa dacă aceste crime erau sau nu puse în cârca lui Jón. Nu-mi mai păsa ce-avea să se întâmple după ce se termină totul. Însă Orri avea altă concepţie.

— Eşti sigură de asta? o întrerupse Erla înainte ca Huldar să poată spune ceva.

O enervau neîncetatele aluzii ale lui Dagmar la incidentul cu ţigara.

— Sunt destul de sigură că ai fi şters toate amprentele şi orice alte urme ale prezenţei tale acolo, aşa cum pare să fi procedat Orri, dacă nu te-am fi surprins asupra faptului.

— Nu. Te înşeli. Dacă am fi izbutit să-i omorâm pe toţi, eu una aş fi fost mulţumită. Aş fi putut muri în pace. Vezi tu, ceva din mine s-a rupt atunci când a fost omorâtă Vaka. Înainte de asta, eram o persoană fericită. O iubeam mai mult decât viaţa. Îl iubeam pe Orri şi ne trăiam vieţile fără să facem rău cuiva. După care, într-o zi, ea n-a mai fost acolo. Am văzut-o pe fugă în acea dimineaţă şi n-am mai avut timp să-i spun ceva care să conteze, să-i dau un sărut pe cap sau să-i spun c-o iubim. Eram prea ocupaţi încercând s-o liniştim din cauza primei ei zile la noua şcoală. Ultimul lucru pe care i l-am spus a fost să aibă grijă să nu piardă linguriţa din sufertaşul cu mâncare. Îţi poţi imagina aşa ceva? O afurisită de linguriţă.

Dagmar se opri o secundă, apoi continuă:

— Nici măcar n-am mai primit înapoi ghiozdanul ei de la şcoală. Sau hainele. Probabil că încă se mai află în camera voastră cu corpuri delicte. Alături de linguriţă, probabil.

Atitudinea arogantă dispăruse cu totul, lăsând-o complet golită de energie.

— Înainte ca Thröstur să vină să ne vadă, ne pierduserăm amândoi dorinţa de-a merge mai departe. Nici măcar nu ne mai puteam da jos din pat dimineaţa. Ne era gândul doar la chinurile la care fusese supusă Vaka. Scumpa noastră fetiţă. Obişnuiam să vomit tot ce înghiţeam, închipuindu-mi gemetele monstrului şi plânsetele ei de sub el. De atunci, au fost ca o coloană sonoră a vieţii noastre. Orri nu se simţea rău, dar obişnuia să aibă accese bruşte de furie. Iscate din nimic.

Nu mai scotea nimeni niciun cuvânt. Fireşte că niciun copil n-ar trebui să-şi piardă viaţa într-un mod atât de înfiorător, violat, şocat şi îngrozit. Dar asta nu scuză ce se întâmplase după. Dagmar îşi veni în fire şi continuă:

— După care, a apărut Thröstur. În seara aia s-a petrecut declicul: ne-a oferit un ţel de urmat. Răzbunarea. S-a transformat în misiunea noastră de a-i pedepsi pe toţi cei care îşi puseseră propriile lor interese înaintea copiilor pe care ar fi trebuit să-i apere. Ar putea exista pe lume o trădare mai josnică decât asta? Pentru mine, nu. Şi nici pentru Orri. Nu ştiu care-i părerea voastră, deşi voi n-a trebuit să înduraţi ce-am îndurat noi.

Dagmar se opri din nou, iar în încăpere se lăsă o linişte grea. Avocatul devenea din ce în ce mai agitat, cu toate că părea să fi învăţat lecţia despre întreruperi.

— Ceva s-a rupt în mine în timp ce-l ascultam pe Einar depănându-şi povestea. În amândoi, de fapt. În clipa aceea, ne-am simţit ca şi cum ajunseserăm pe buza unei prăpăstii, privind în hău. Ştiind că dacă ne vom lăsa traşi în jos, vom fi liberi să ne potolim mânia, setea de răzbunare. N-ar mai fi trebuit să ne chinuim să trecem peste ea; n-ar mai fi trebuit să ni se spună să mergem mai departe şi să învelim lucrurile în poleială strălucitoare. Ştiţi că toată lumea aştepta asta din partea noastră?

Cum ei nu-i răspunseră, continuă tot ea:

— În schimb, ne-am fi putut canaliza energiile în direcţia opusă, pentru a ne obloji ura. În clipa în care-am realizat acest

lucru, am înşfăcat ciocanul, iar după aceea n-a mai fost cale de întoarcere.

— Unde era Orri atunci?

— Pe hol. Ieşise după ce Einar terminase de vorbit. Deşi nu fusese chiar atât de supărat din cauza a ceea ce se întâmplase. A, nu. Când s-a întors, mi s-a părut mulţumit. Indiferent de ce spune acum. Suficient de mulţumit încât să reacţioneze pozitiv la ideea de-a proceda în acelaşi mod cu toţi după eliberarea lui Jón. Ne-am hotărât să mergem până la capăt cu planul. Fireşte c-am discutat avantajele şi dezavantajele, însă începusem cu mult timp înainte să adunăm tot felul de materiale pe care le consideram necesare. Mă îndoiesc c-aţi fost în stare să legaţi un singur articol de noi, la mai bine de zece ani de atunci.

Scrută cu atenţie chipurile Erlei şi al lui Huldar, parcă sperând să fie admirată pentru propria-i ingeniozitate, însă cei doi rămaseră impasibili. Aşa că tot ea continuă:

— Am cumpărat tot ce ne trebuia, chiar şi alcoolul pentru Jón. Am stabilit cum trebuia să moară fiecare persoană în parte. N-a fost nevoie să ne pripim, să luăm decizii de moment. Nu, morţile trebuiau aranjate cu cea mai mare minuţiozitate, precedate de câte un incident care să-i bage în sperieţi, care să le ofere un indiciu asupra motivului pentru care erau luaţi la ţintă. Privind retrospectiv, recunosc că acidul sulfuric a fost cel mai spectaculos. Pun pariu că şi Kolbeinn ar fi de acord cu asta.

Dagmar surâse mândră, după care înălţă din sprâncene, aparent surprinsă de lipsa de entuziasm a celor prezenţi.

— La scurt timp după schiţarea planului, am luat decizia de-a divorţa, pentru a evita orice suspiciune atunci când venea momentul. Pentru că nimeni nu se poate ocupa de o asemenea operaţiune de unul singur. A fost greu, extrem de greu. Îl iubeam pe Orri şi el mă iubea pe mine. Dar eram dispuşi să mergem până acolo. După pronunţarea divorţului, când toată lumea credea c-am devenit duşmani de moarte, am continuat să ne vedem de două ori pe an, pentru a discuta despre planuri. La mormântul Vakăi, de ziua ei şi cu ocazia comemorării ei. După care, când Jón mi-a scris că urma să fie eliberat, l-am sunat pe Orri de pe telefonul unei prietene şi ne-am întâlnit într-o seară, în Rezervaţia Naturală Heidmork, pentru a ne împărţi sarcinile şi a pune la punct ultimele detalii.

— Pare să te fi lăsat să faci tu cele mai importante treburi. E-adevărat? întrebă Erla în timp ce trăgea carafa cu apă mai

aproape şi umplea paharul gol pe jumătate al lui Dagmar. Sau n-a izbutit să-şi ducă la îndeplinire însărcinările?

— El şi-a asumat responsabilitatea pentru o seamă de chestii. A făcut rost de un loc de cazare, m-a ajutat să-l răpesc pe judecător şi să-l aduc cu maşina la casa de vacanţă, apoi amândoi am aranjat moartea lui Benedikt Toft din parcarea subterană. Însă, brusc, şi-a pierdut curajul. Pretindea că nu-şi mai vede capul de muncă la slujbă şi că pe el va cădea cea mai mare vină dacă aveam să fim prinşi de poliţie. După care, a început să devină paranoic că Jón fusese zărit dând târcoale casei noastre de vacanţă. Am încercat să salvez situaţia pretinzând că l-am văzut în oraş. Intenţia mea era să-l asigur pe Orri că dacă vor începe să-l caute pe Jón, o vor face aici, în Reykjavik, nu pe undeva pe la ţară. Recunosc că am făcut o treabă destul de bună jucând rolul unei femei aflate pe punctul de-a suferi o cădere nervoasă. Am fost odată o astfel de femeie. Dar nu mai sunt.

Huldar îşi împreună mâinile julite la ceafă. Se părea că Orri avusese mereu grijă să-şi joace cărţile aşa cum trebuie, fiind atent să nu lase niciodată în urmă dovezi încriminatoare. Poate că, la început, fusese şi el la fel de pornit ca Dagmar să ducă treaba la bun sfârşit, însă, aşa cum pretindea ea acum, începuse să aibă îndoieli atunci când realizase că lui Dagmar nu-i păsa dacă aveau să fie prinşi după ce se termina. Decizia lui de-a o aborda pe Freyja sugera că voia să-şi expună propriul punct de vedere asupra poveştii înainte de-a fi prea târziu — şi chiar aşa, mulţumită lui izbutiseră să-i salveze pe Thorvaldur şi pe copiii acestuia.

— Mai bine te-ai gândi cu atenţie la ceva care să-ţi poată lega fostul soţ de toate aceste infracţiuni. L-a văzut sau l-a auzit cineva? Există vreo unealtă pe care să-i găsim amprentele? Orice ţi-ar putea susţine afirmaţiile? Pentru că el spune o poveste complet diferită de-a ta. Pretinde că totul s-a petrecut în imaginaţia ta şi că el ţi-a închiriat clădirea fără să-şi dea seama de scopul pentru care o voiai. Acum n-avem decât cuvântul tău împotriva cuvântului lui şi există posibilitatea ca el să scape mult mai uşor decât merită. Nu cred că te mulţumeşti cu asta. La urma urmei, el e cel care a ajuns prea târziu la şcoală, ca să o ia pe Vaka. Dacă ar fi ajuns la timp, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Dagmar se aplecă spre Huldar.

— Ştii ceva, domnule Fumător? Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. N-a fost vina lui Orri că a rămas blocat în trafic. Din partea mea, poate să plece liber. Şi Jón la fel. Şi Sólveig. Şi Thorvaldur. Dar vor primi cu toţii ceea ce merită. N-am nimic de făcut în următorul deceniu în afară de-a plănui cum o vor sfârşi cu toţii.

— Te sfătuiesc să nu mai rosteşti niciun cuvânt, interveni avocatul, apoi privi spre Erla. Nu scrie asta. N-a vorbit serios. Insist să discut cu clienta mea între patru ochi. Acum.

Erla îşi adună hârtiile.

— Nicio problemă.

Huldar pomi după ea, dar privi înapoi când se auzi strigat de Dagmar.

— Hei, domnule Marlboro! Noi doi nu suntem chiar atât de diferiţi. E doar o chestiune de clasă. În locul meu, şi tu ai fi făcut acelaşi lucru.

Huldar nu-i răspunse. Simţea o dorinţă puternică să se spele pe faţă sau să facă un duş fierbinte. Cuvintele lui Dagmar îl prinseseră pe picior greşit. Sosise vremea să recapete controlul asupra propriei sale vieţi.

O luă în sus pe scări, după Erla. Când o să ajungă în birou, o să-i povestească despre discuţia lui cu cei de la Afaceri Interne, punând astfel capăt oricăror viitoare relaţii sexuale dintre ei doi. În mod oarecum surprinzător, simţea un oarecare regret din cauza asta. Dar era prea târziu pentru remuşcări. De-acum încolo, îşi va concentra toate eforturile pentru a o cuceri pe Freyja. Ea se văzuse forţată să stea lângă el în maşină mai bine de o oră în drum spre locul faptei şi se descurcaseră destul de bine. Şi, cine ştie, poate îi va permite s-o însoţească la lac, ca să hrănească raţele împreună. Avea el senzaţia că, dacă se va ajunge până acolo, bătălia avea să fie câştigată.

Epilog

Coborau sicriul în mormânt. Oamenii aveau, neîndoielnic, destulă experienţă; nu exista pericolul să se încline pe o parte sau să cadă prea brusc, bubuind pe fundul gropii. Dădeau drumul uşor funiilor, după care se opreau niţel, cu spatele drept şi expresii solemne pe chipuri, în timp ce pastorul rostea câteva cuvinte, cu Biblia în mână. Thröstur nu-l asculta deloc. El era singurul care asista la această a doua îngropăciune, un contrast total cu înmormântarea iniţială. Puţine persoane, poate nici

măcar una singură, dintre cele care umpluseră şirurile de scaune atunci, n-ar dori acum să fie asociate cu cel decedat. Probabil că regretau enorm faptul că-l ridicaseră în slăvi în necrologuri. Aşa le trebuia.

Thröstur nu vrusese să participe; fusese o decizie de ultim moment. În ochii lui, ceremonia asta marca sfârşitul unei călătorii începute cu mult timp în urmă, într-o secţie de poliţie din Hafnarfjördur. De fapt, nici el, nici mama lui şi nici Sigrún nu fuseseră informaţi despre înmormântare, din moment ce nimeni nu se-aştepta ca ei să participe. Primiseră vestea de la fiica lui Einar din Norvegia. I-a sunat şi, din întâmplare, el i-a răspuns.

Motivul pentru care îi sunase a fost să le spună despre reînhumare, dar şi să le povestească o mulţime de alte chestii. Dacă ce le spusese femeia era adevărat, tatăl ei fusese un adevărat monstru. Pentru Thröstur nu era vreo noutate. Dar a aflat cu stupoare că ea şi fratele ei fuseseră molestaţi de tatăl lor în copilărie şi, mai mult, ea i-a spus că în mod sigur Einar îşi molestase şi fiul vitreg, pe Jón.

Acest lucru explica totul. Şi nimic.

Cum era posibil ca experienţe similare să producă indivizi atât de diferiţi? Fratele femeii, fiul lui Einar, s-a sinucis după o lungă bătălie cu depresia. Era absolut sigură în privinţa motivului. Ea însăşi izbutise să treacă peste traumele din copilărie, deşi cu siguranţă că n-avea să-şi revină niciodată pe deplin. Jón, tatăl lui Thröstur, se refugiase în băutură şi ajunsese acelaşi monstru precum bărbatul care-l abuzase pe el. Şi următoarea generaţie o luase pe căi destul de diferite: Sigrún se refugiase din faţa lumii, izolându-se tot mai mult, în timp ce el însuşi preferase să le arate tuturor degetul mijlociu, iar acum nu mai ştia cum să se oprească.

Singurul lucru pe care-l lămurise totuşi femeia era motivul pentru care Einar nu-i întorsese spatele fiului său vitreg atunci când Thröstur încercase, ca băieţel, să implice autorităţile. Nu o făcuse doar de teama de-a nu fi asociat cu un fiu căzut în dizgraţie; se temuse şi că Jón ar fi dezvăluit lumii întregi abuzurile la care fusese supus el însuşi în copilărie. Era bizar că Jón n-o făcuse odată ajuns la maturitate, în timpul procesului său de crimă, dar poate că-şi dăduse totuşi seama că asta nu i-ar fi influenţat cu nimic pedeapsa.

Apelul a fost destul de scurt. După ce femeia îşi luase această povară de pe suflet, mai schimbaseră vreo câteva

cuvinte, în ciuda experienţei dureroase prin care trecuseră amândoi. Aşa se petreceau lucrurile: el era singur cu durerea lui, la fel ca Sigrún, la fel ca femeia din Norvegia. Singuri trebuiau să găsească un mod de-a face faţă durerii; stând împreună nu aveau să devină mai puternici.

Şi de aceea venise acum aici. Într-o patetică încercare de-a se răfui cu un bărbat mort. Îngrijitorul cimitirului nu ştiuse cum să-l abordeze după ce îşi dăduse seama cine era Thröstur de fapt. În cele din urmă, la fel ca toţi ceilalţi, se prefăcuse că acolo, în cimitir, nu se afla însuşi profanatorul de morminte, venit să vadă cum sicriul se întorcea la locul său de drept. Pe de altă parte, pastorul şi cei care purtaseră sicriul pe umeri habar n-aveau cine era el, aşa că nu puseseră nicio întrebare, părând în schimb că abia aşteaptă să se termine odată toată ceremonia.

Pastorul închise Biblia cu un pocnet şi-l îndemnă pe Thröstur să se apropie de mormânt, înainte ca acesta să se retragă. Thröstur păşi pe scândurile care fuseseră întinse de-o parte şi de alta a gropii. Se întrebă dacă ideea de-a dezgropa sicriul fusese o manevră înţeleaptă sau nu făcuse decât să-i înmulţească problemele. Încă nu se putea hotărî.

Scopul fusese să se asigure că Einar avea să beneficieze de o autopsie aşa cum se cuvine, astfel încât poliţia să-l creadă pe Thröstur atunci când urma să le spună că Dagmar fusese cea care-i administrase lovitura fatală. Pentru că nimeni din cadrul sistemului nu-l ascultase până atunci, el n-avea niciun motiv să creadă că de această dată va fi diferit. Însă voia să reducă riscul ca el sau Sigrún să fie acuzaţi de implicarea în valul de crime comise de Dagmar şi Orri. Era clar că cei doi urmau să devină suspecţi, din moment ce aveau toate motivele să vadă moarte acele victime. În plus, Dagmar şi Orri băgaseră deja groaza în el şi aşa rămăsese din acea seară fatidică. După ce se ocupase de Einar, Dagmar îi spusese lui Thröstur că n-avea de gând să se oprească acolo, iar el fusese atât de înspăimântat, încât crezuse că ea voia să scape şi de el, şi de Sigrún. Cei doi păreau în stare de orice.

Abia acum teama aceea începea să se mai stingă. La început i-a fost mai rău ca niciodată. Primul an după ce asistase la uciderea bunicului său fusese cel mai greu. Ori de câte ori încerca să adoarmă noaptea, începea să-şi imagineze că cei doi intrau cu forţa în casa lui. Secretul asasinării bunicului său şi ameninţarea femeii îl roseseră puţin câte puţin, hrănindu-i

angoasa. Dintr-odată, se trezise că nu mai poate fi atent la şcoală. Întreaga viaţă îi fusese afectată de aceste evenimente. Până când i-a venit ideea de-a se despovăra prin intermediul capsulei timpului şi a simţit şi el un oarecare sentiment de eliberare. Era o oarecare stare de confort psihic să ştie informaţia ascunsă în pământ, gata să vadă din nou, cândva, lumina zilei. Dacă ar fi fost omorât înainte ca cei doi să-şi elimine celelalte victime, scrisoarea ar fi putut să-i denunţe. Pur şi simplu nu suporta gândul că ar fi putut să-l omoare şi să scape basma curată. Şi totuşi, nu îndrăznise să-i denunţe. Nu atunci.

Fireşte că Thröstur îşi dorea ca ei să aibă succes; dorinţa lui de răzbunare pesemne c-o egalase pe-a lor şi oricum nu-i trecuse prin minte să încerce să se păcălească singur. Diferenţa era că el dorea ca Dagmar şi Orri să fie prinşi la sfârşit. Problema fusese doar găsirea unui moment potrivit pentru a-i denunţa, dar nu prea repede şi nici prea târziu. Încercase să afle care ar fi fost poziţia lui din punct de vedere penal dacă i-ar fi acoperit prea mult timp şi ajunsese la concluzia că n-avea să fie una prea bună. Şi de aceea nu îndrăznise să-i lase să-şi ducă misiunea la bun sfârşit. Din păcate. S-ar fi bucurat că un nebun să afle că Sólveig ar fi suferit ca o insectă zdrobită sub călcâiul unui copil lipsit de milă. Dar alte motive de regret nu prea avea.

Thröstur contemplă sicriul ajuns pe fundul gropii. Era acelaşi sicriu pe care el şi mama lui cea lipsită de coloană vertebrală îl dezgropaseră cu doar câteva zile înainte. În timpul apelului telefonic, fiica lui Einar îi spusese că se amuzase copios când a fost întrebată dacă vrea să cumpere unul nou.

Privi cu atenţie capacul zgâriat al coşciugului. Sub el se aflau începutul şi sfârşitul tuturor problemelor sale. Închise ochii şi trase aer adânc în piept. Văzu, spera că pentru ultima oară, momentul în care deschisese uşa camerei lui Sigrún, în ziua în care Vaka venise la ei acasă pentru a da un telefon. Îşi văzu sora, cu chipul umflat de lacrimi, stând pe pat şi pieptănând părul fetei cu o perie, îşi auzi propriile ţipete de spaimă atunci când trăsese pătura de pe fată şi îşi dăduse seama că era moartă. Nu fusese nevoie decât să vadă petele de sânge de pe cearşaf ca să-şi dea seama ce se petrecuse. Ştia prea bine ce înseamnă acele pete, din propria sa experienţă.

Thröstur închise ochii strâns. Era ultima oară când îşi permitea să-şi aducă aminte de acele momente. Când va pleca

de-aici, va începe o nouă viaţă. Se lăsă învăluit de amintirea glasului lui Sigrún, care-i spunea, printre suspine, că Vaka nu se mai oprea din plâns. Fata plângea şi tot plângea, iar Sigrún vrusese să-şi împiedice tatăl să o audă şi să vină înapoi. Dar când dăduse perna la o parte, chipul fetei era albăstriu şi ea nu mai mişca. Şi de atunci nu mai reuşise să o trezească.

Thröstur retrăi devastatoarea senzaţie de şoc. Pur şi simplu nu izbutea să priceapă cum de avusese prezenţa de spirit să ia perna de la Sigrún, să o ducă în dormitorul în care tatăl lor zăcea mort de beat şi să i-o împingă între mâinile fără vlagă, în speranţa că amprentele lui vor rămâne pe ea. Funcţionase. După cum îşi amintea, el se întorsese în camera lui Sigrún, lăsase perna peste chipul fetei, o apucase pe Sigrún de umeri şi-i spusese că ea nu făcuse nimic. Că tatăl lor îi omorâse prietena.

Se mai ascunsese în dulap şi acum trebuia să se întoarcă acolo şi să aştepte ca cineva să deschidă uşa. Era posibil să trebuiască să aştepte mult timp. În timp ce aştepta în întuneric, trebuia să se gândească la cum apăsase tatăl ei perna peste faţa fetei. El, nu ea. Nu-şi amintise corect cum se petrecuseră lucrurile. Nu trebuia să sufle niciodată, nimănui, vreun cuvânt despre ce crezuse ea la început că se întâmplase. Niciodată, absolut niciodată. Apoi o încuiase în dulap şi plecase la el în cameră.

Şi nici până-n ziua de azi nu aflase dacă se convinsese singură de versiunea lui sau dacă-şi mai amintea ce se întâmplase cu adevărat. Cea mai fervent dorinţă a lui era ca ea să creadă că tatăl lor era cel vinovat. Aşa cum şi fusese de fapt, în toate privinţele.

El şi, fireşte, bărbatul din acest coşciug.

Thröstur aruncă iute o privire înspre pastor şi cei care cărau coşciugul, părând că aşteptau nerăbdători.

Îşi trase fermoarul de la pantaloni şi urină pe coşciug.

După ce termină, Thröstur porni de-a lungul scândurilor, apoi îşi continuă drumul pe cărare. Şocul plin de dezgust de pe chipurile celorlalţi bărbaţi nu însemna nimic pentru el. Merse cu paşi mari în direcţia ieşirii, simţindu-se mai împăcat că oricând cu propria viaţă.